CARTE PUBLICATĂ ÎN PESTE 40 DE ȚĂRI

KRISTIN HANNAH

AUTOAREA BESTSELLERURILOR
PRIVIGHETOAREA și *ALEEA CU LICURICI*

Un nou început

BLUE MOON

Foto: Kevin Lynch

KRISTIN HANNAH a scris peste 20 de romane, printre acestea numărându-se bestsellerurile *A doua șansă* (*On Mystic Lake*, 1999), *Aleea cu licurici* (*Firefly Lane*, 2008), carte vândută în 1,2 milioane de exemplare, *Grădina de iarnă* (*Winter Garden*, 2010), *Privighetoarea* (*The Nightingale*, 2015), roman tradus în 43 de limbi și vândut în 2 milioane de exemplare și *Un nou început* (*The Great Alone*, 2018), cea mai nouă carte a sa. *Aleea cu licurici* a devenit bestseller absolut în 2009, un roman esențial care a adus împreună femeile pentru o cauză comună, iar *Privighetoarea* a fost votată, în 2015, cea mai bună carte a anului de către Amazon, Buzzfeed, iTunes, *Library Journal*, *The Wall Street Journal* și *The Week*. În plus, romanul a câștigat Premiul Goodreads și People's Choice Award. Audiobookul *Privighetoarea* a câștigat Premiul pentru audiobookul anului la categoria ficțiune. Romanele sale *Privighetoarea*, *Un nou început* și *Home Front* urmează să fie ecranizate de case de producție importante. Înainte să se dedice în totalitate scrisului, Kristin a lucrat ca avocat. Locuiește în Pacific Northwest împreună cu soțul ei.

KRISTIN HANNAH

Un nou început

Traducere din limba engleză și note
VALENTINA GEORGESCU

LITERA

București
2018

The Great Alone
Kristin Hannah
Copyright © 2018 Kristin Hannah
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Un nou început
Kristin Hannah

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HANNAH, KRISTIN
Un nou început / Kristin Hannah;
trad. din lb. engleză: Valentina Georgescu. –
București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-3329-3
I. Georgescu, Valentina (trad.)
821.111

Pentru femeile din familia mea. Toate sunt niște luptătoare. Sharon, Debbie, Laura, Julie, Mackenzie, Sara, Kaylee, Toni, Jacqui, Dana, Leslie, Katie, Joan, Jerrie, Liz, Courtney și Stephanie.
Și lui Braden, cel mai nou aventurier al nostru.

„Natura nu ne înșală niciodată; noi suntem singurii
care ne înșelăm întotdeauna."
Jean-Jacques Rousseau

1974

Capitolul 1

În primăvara aceea a plouat în rafale torențiale, ropotind pe acoperișuri. Apa s-a strecurat până și prin cele mai mici crăpături, afectând chiar și cele mai solide fundații. Lespezi întregi de pământ, neclintite vreme de generații, s-au prăvălit ca niște grămezi de zgură peste drumurile de dedesubt, târând după ele case, mașini, piscine. Au căzut copaci peste liniile de înaltă tensiune, distrugându-le; s-a întrerupt alimentarea cu energie electrică. Râurile au ieșit din mătci, au inundat curți, au devastat case. Oamenii care țineau unii la alții au clacat și astfel s-au iscat tot felul de conflicte pe măsură ce apele s-au umflat și ploaia a continuat să cadă.

Leni se simțea și ea țâfnoasă. Era nouă la acea școală, doar un chip oarecare în mulțime; o fată cu păr lung, cu cărare pe mijloc, fără prieteni, care venea singură la școală.

Acum ședea pe patul ei, cu picioarele-i subțirele trase în sus la pieptul plat, cu un exemplar broșat, cu colțuri îndoite, din romanul de aventuri *Watership Down*, deschis lângă ea. Prin pereții subțiri ai casei, o auzi pe mama ei spunând: „Ernt, iubitule, te rog, nu. Ascultă..." Apoi pe tatăl ei, furios: „Lasă-mă dracului în pace".

Iar se certau. Țipau.

Curând aveau să înceapă plânsetele.

O astfel de vreme scotea la suprafață tot răul din tatăl ei.

Leni se uită la ceasul de lângă pat. Dacă nu pleca în acel moment, avea să întârzie la școală. Și ce putea fi mai rău decât să fii nouă într-un

liceu? Să atragi atenția asupra ta. Învățase asta pe propria piele; în ultimii patru ani, trecuse prin cinci școli diferite. Nici măcar o dată nu a găsit o modalitate de a se integra cu adevărat, dar se încăpățâna să spere. Inspiră adânc, își îndreptă picioarele și se dădu jos din patul dublu. Păși cu grijă prin camera goală, ieși în hol și se opri în ușa bucătăriei.

– Fir-ar al dracului, Cora! spuse tata. Știi cât de greu îmi e.

Mama făcu un pas către el și întinse mâna.

– Ai nevoie de ajutor, iubitule. Nu e vina ta. Coșmarurile...

Leni își drese vocea ca să le atragă atenția.

– Bună! spuse ea.

Tata o văzu și se dădu un pas înapoi de lângă mama. Leni observă că arăta foarte obosit și doborât.

– Eu... Eu trebuie să plec la școală, anunță fata.

Mama băgă mâna în buzunarul de la piept al uniformei sale roz de chleneriță și scoase o țigară. Arăta ostenită; lucrase în tura de noapte și acum intra în tura de prânz.

– Du-te, Leni. N-ai vrea să întârzii.

Pe cât era de grațioasă, pe atât era de calmă și de blândă vocea ei.

Leni se temea să rămână, dar și să plece. Era ciudat – chiar prostesc –, însă avea adesea impresia că este singurul adult din familia ei, ca și cum ea ar fi fost balastul ce ținea în echilibru șubreda barcă Allbright. Mama era într-o continuă căutare a „sinelui". În ultimii câțiva ani, încercase seminarele EST de autoperfecționare și mișcarea pentru promovarea potențialului uman, cursuri de inițiere spirituală, Unitarianismul. Chiar și budismul. Trecuse prin toate, din fiecare câte ceva. După părerea lui Leni, mama nu se alesese cu nimic mai mult decât cu niște tricouri și niște sloganuri de genul: *Ce e e, iar ce nu e nu e.* Se pare că nimic din toate acestea nu conta.

– Du-te, spuse tata.

Leni își luă ghiozdanul de pe scaunul de lângă masa din bucătărie și se îndreptă spre ieșire. După ce ușa se trânti în urma ei, își auzi părinții luând-o de la capăt.

„Fir-ar al dracului, Cora..."

„Te rog, Ernt, ascultă-mă puțin..."

Nu fusese mereu așa. Cel puțin, asta susținea mama. Înainte de război, fuseseră fericiți, pe vremea când locuiseră într-un parc de rulote din Kent, și tata avusese o slujbă bună ca mecanic, iar mama era numai veselie și dansa pe melodia „Piece of My Heart" în timp ce gătea. (Imaginea mamei dansând era absolut tot ce-și mai amintea Leni din acei ani.)

Apoi tata a fost recrutat și a plecat în Vietnam, unde a fost împușcat și luat prizonier. Fără el, mama a fost distrusă; atunci a înțeles Leni, pentru prima oară, fragilitatea mamei sale. Au fost în derivă o vreme, ea și mama ei: mereu alt loc de muncă, mereu alt oraș, până când și-au găsit în sfârșit o casă într-o comună din Oregon. Acolo, îngrijeau stupi și făceau săculeți cu lavandă, pe care îi vindeau la târguri, și protestau contra războiului. Mama și-a adaptat personalitatea la situația în care ajunseseră.

Când tata s-a întors în sfârșit acasă, Leni aproape că nu l-a recunoscut. Bărbatul chipeș și vesel din amintirile ei devenise morocănos, iute la mânie și distant. Se pare că nu i-a plăcut nimic în acea comună, așa că s-au mutat. După aceea s-au mutat iar. Și iar. Nimic nu funcționa vreodată așa cum își dorea el.

Nu putea dormi și nu-ți puteai păstra un loc de muncă, deși mama băga mâna în foc că era cel mai bun mecanic de pe fața pământului.

Pe tema asta se certau el și mama în această dimineață: tata fusese din nou concediat.

Leni își ridică gluga pe cap. În drum spre școală, trecu printre niște blocuri cu locuințe bine întreținute, pe lângă o pădure întunecoasă (stai departe de ea), pe lângă un restaurant A&W, unde se întâlneau elevii de liceu la sfârșit de săptămână, și pe lângă o benzinărie, unde mai multe mașini așteptau la coadă ca să facă plinul pentru cincizeci de cenți galonul. Asta îi nemulțumea pe toți în prezent – prețul combustibilului.

După părerea lui Leni, toți adulții erau țâfnoși, și nici nu era de mirare. Războiul din Vietnam segregase țara. Presa mustea de vești proaste zi de zi: atacuri cu bombă ale organizațiilor radicale The Weatherman sau IRA; avioane deturnate, răpirea lui Patty Hearst. Masacrul de la stadionul olimpic din München șocase lumea întreagă,

la fel ca și scandalul Watergate. Iar recent, începuseră să dispară fără urmă studente din statul Washington. Era o lume periculoasă.

Leni ar fi dat acum orice pentru o prietenă adevărată. Era tot ce își dorea cu adevărat: pe cineva cu care să vorbească.

Pe de altă parte, nu îi era de prea mare folos să vorbească despre grijile ei. Ce sens aveau mărturisirile?

Sigur, tata își mai ieșea din fire câteodată și țipa, nu aveau niciodată suficienți bani și se mutau tot timpul pentru a fugi de creditori, dar așa trăiau ei, și se iubeau.

Uneori însă, mai ales în zile precum cea de azi, Leni se temea. I se părea că familia ei se află pe marginea unei genuni care se putea prăbuși în orice secundă, se putea nărui precum casele care o luau la vale de pe dealurile instabile, saturate cu apă din Seattle.

După școală, Leni porni spre casă pe jos, prin ploaie, singură.

Casa ei se afla în mijlocul unei fundături, într-o curte mai puțin îngrijită decât celelalte: o căsuță prăpădită din cherestea maro cu jardiniere fără flori și jgheaburi colmatate și cu o ușă de garaj care nu se închidea. Din șindrilele cenușii putrezite ale acoperișului creșteau buruieni în pâlcuri. Un catarg de steag gol indica acuzator în sus, o declarație despre ura tatălui ei față de direcția spre care se îndrepta această țară. Pentru un bărbat pe care mama îl numea patriot, era limpede că îi ura pe cei care-i guvernau țara.

Îl văzu pe tata în garaj, așezat pe un banc de lucru înclinat lângă Mustangul îndoit al mamei cu acoperișul lipit cu bandă izolatoare. De-a lungul pereților interiori erau aliniate cutii de carton, doldora de lucruri pe care nu le despachetaseră încă de la ultima mutare.

El era îmbrăcat, ca de obicei, cu vestonul lui militar jerpelit și cu blugii Levi's rupți. Stătea aplecat în față, cu coatele pe coapse. Părul lui lung, negru era nepieptănat și încâlcit, iar mustața avea nevoie de o tunsoare. Picioarele lui murdare erau goale. Chiar și așa, în poziția aceea ghemuită și părând obosit, era frumos ca un actor de cinema. Aceasta era părerea tuturor.

Ridicând capul, se uită la ea printre șuvițele de păr. Zâmbetul pe care i-l adresă fu cam blazat, dar tot îi lumină chipul. Aceasta era o

trăsătură a tatălui ei: chiar dacă era prost dispus și țâfnos, poate chiar un pic înspăimântător uneori, asta era din cauză că era măcinat atât de acut de sentimente precum dragostea, pierderea și dezamăgirea. Mai ales dragostea.

– Lenora, spuse el cu vocea aceea răgușită de fumător. Te așteptam. Îmi cer scuze. M-am pierdut cu firea. Nici slujbă nu mai am. Cred că ești al naibii de dezamăgită de mine.

– Nu, tată.

Ea știa cât de rău îi părea. Vedea asta pe chipul lui. Când era mai mică, se întreba uneori la ce bun toate acele regrete dacă nu se schimba nimic niciodată, dar mama îi explicase cum stăteau lucrurile. Războiul și prizonieratul făcuseră să se rupă ceva în el. „E ca și cum ar avea coloana fracturată", spusese mama, și nu încetezi să iubești pe cineva când este bolnav. Devii tu mai puternic „pentru a-i fi sprijin celuilalt. El are nevoie de mine. De noi".

Leni se așeză lângă el. El îi puse brațul pe umeri și o trase mai aproape.

– Lumea e condusă de nebuni. Asta nu mai e America mea. Eu vreau...

Se întrerupse, dar Leni nu spuse nimic. Se obișnuise cu tristețea tatălui ei, cu deznădejdea lui. Se oprea tot timpul în mijlocul frazelor, ca și cum i-ar fi fost frică să dea glas gândurilor înfricoșătoare sau deprimante. Leni cunoștea acea reticență și o înțelegea; de multe ori e mai bine să taci.

El băgă mâna în buzunar și scoase un pachet de țigări aproape strivit. Aprinse una și trase în piept aroma înțepătoare, familiară.

Fata știa cât suferea. O trezeau uneori hohotele de plâns ale tatălui ei și încercările mamei de a-l liniști cu vorbe de genul Șșșșt, liniștește-te, Ernt, s-a terminat, ești acasă acum, în siguranță.

El clătină din cap și scoase un fuior de fum albastru-cenușiu.

– Eu vreau doar... mai mult, cred. Nu o slujbă. O viață. Vreau să merg pe stradă fără să-mi fie teamă că o să mă strige lumea ucigaș de copii. Vreau... Oftă. Zâmbi. Nu-ți face griji. O să fie bine. O să fim bine.

– O să găsești altă slujbă, tată, spuse ea.

– Sigur că da, Roșcato. Mâine va fi mai bine.

Așa spuneau mereu părinții ei.

Într-o dimineață rece, mohorâtă de la mijlocul lui aprilie, Leni se trezi devreme și se instală pe sofaua înflorată, ponosită din camera de zi, pornind televizorul pe emisiunea *Today*. Aranjă antena de cameră ca să obțină o imagine mai bună. Când imaginea deveni clară, Barbara Walters spunea „... Patricia Hearst, care își spune acum Tania, apare în această fotografie cu o carabină M1 în mâini, la recentul jaf de la o bancă din San Francisco. Martori oculari declară că moștenitoarea în vârstă de nouăsprezece ani, care a fost răpită de Armata de Eliberare Simbioneză, în februarie..."

Leni era uluită. Încă nu-i venea să creadă că o *armată* putea să dea năvală în apartamentul unei adolescente și să o răpească. Cum mai puteau oamenii să fie în siguranță oriunde într-o astfel de lume? Și cum oare devenise o adolescentă bogată o revoluționară pe nume Tania?

– Haide, Leni, spuse mama din bucătărie. Pregătește-te de școală.

Ușa de la intrare se dădu de perete.

Tata intră în casă, zâmbind într-un fel molipsitor. Părea un uriaș în bucătărioara cu tavan scund, debordând de energie între pereții cenușii cu pete de apă. Din păr îi picura apă.

Mama era la aragaz, prăjind bacon pentru micul dejun.

Tata intră în bucătărie și porni tranzistorul de pe blatul melaminat. Se auzi o piesă rock 'n' roll stridentă. Tata râse și o trase pe mama în brațe.

Leni îl auzi șoptind:

– Îmi pare rău. Iartă-mă.

– Întotdeauna, spuse mama, strângându-l în brațe ca și cum i-ar fi fost teamă ca el să nu o respingă.

Ținând-o de talie, tata o aduse pe mama lângă masă. Trase un scaun și spuse:

– Leni, vino-ncoa!

Lui Leni îi plăcea mult când o implicau și pe ea. Se ridică de pe sofa și se așeză lângă mama ei. Tata îi zâmbi lui Leni și îi întinse o carte broșată. *Chemarea străbunilor.*

– O să-ți placă, Roșcato.

Se așeză în fața mamei, apropiindu-se de masă. Avea zâmbetul acela al Ideii geniale, cum îl numea Leni. Îl mai văzuse ori de câte ori venise cu vreun plan de schimbare a vieții lor. Și avusese multe planuri: să vândă tot și să umble cu cortul un an, străbătând toată autostrada Big Sur, să crească nurci (ce *oroare* fusese asta), să vândă semințe American Seed în Central California.

Băgă mâna în buzunar, scoase o bucată de hârtie împăturită și o puse mândru pe masă.

– Îl mai ții minte pe prietenul meu Bo Harlan?

Mama nu răspunse imediat.

– Din Vietnam?

Tata încuviință din cap, apoi i se adresă lui Leni.

– Bo Harlan era șeful echipajului, iar eu eram mitraliorul din ușa elicopterului. Aveam grijă unul de celălalt. Eram împreună când aparatul nostru s-a prăbușit și am fost capturați. Am îndurat împreună chinurile iadului.

Leni observă că tremura. Mânecile cămășii îi erau suflecate, așa că putea vedea cicatricile lăsate de arsuri, care se întindeau de la încheietura mâinii până la cot în încrețituri de piele cutată, distrusă, care nu se bronza niciodată. Leni nu știa ce anume provocase acele cicatrici – el nu spusese niciodată, nici ea nu întrebase niciodată –, dar un lucru era cert, anume că cei care-l luaseră prizonier le provocaseră. Tata avea cicatrici și pe spate, unde pielea era răsucită și cutată.

– M-au silit să mă uit la el cum moare, reluă el.

Leni se uită îngrijorată la mama. Tata nu spusese asta niciodată. Auzindu-l rostind asta, se neliniștiră.

Tata bătea darabana cu piciorul în podea și cu degetele în masă, într-un ritm alert. Despături scrisoarea, o netezi și o întoarse, pentru ca ele să poată citi.

Sergent Allbright,

Ești foarte greu de găsit. Eu sunt Earl Harlan.

Fiul meu, Bo, mi-a scris multe scrisori despre prietenia cu tine. Îți mulțumesc pentru asta.

În ultima lui scrisoare, mi-a spus că dacă i se întâmplă ceva în locul ăla nenorocit, îți lasă ție terenul lui de aici, din Alaska.

Nu e mare. Vreo patruzeci de pogoane și o căsuță care necesită reparații. Dar un bărbat muncitor poate trăi din pământul ăsta, departe de toți nebunii și hipioții, și harababura aia de pe la voi.

Eu nu am telefon, dar îmi poți scrie via Homer Post Office. Găsesc eu scrisoarea mai devreme sau mai târziu.

Terenul e la capătul drumului, dincolo de o poartă argintie cu un craniu de bovină și chiar înainte de un copac ars, la borna de la mila 13.

Mulțumesc încă o dată,
Earl

Mama ridică privirea. Întinse gâtul și își înclină puțin capul, ca o pasăre, în timp ce îl studia pe tata.

– Tipul ăsta... Bo, ne-a dat o casă? O *casă*?

– Imaginează-ți, spuse tata, ridicându-se de pe scaun plin de entuziasm. O casă *a noastră*. O *proprietate*. Într-un loc unde putem fi independenți, să creștem singuri legume, să vânăm pentru carne și să fim liberi. Visăm la asta de mulți ani, Cora. Să ducem o viață simplă, departe de toată mizeria de aici. Am putea fi liberi. Gândește-te.

– Stai puțin, interveni Leni. Chiar și pentru tata, asta era ceva important. Alaska? Vrei să ne mutăm iar? Abia ne-am mutat aici.

Mama se încruntă.

– Dar... nu e nimic acolo, nu? În afară de urși și eschimoși?

El o trase pe mama în picioare cu un gest impetuos care o făcu să se împiedice și să cadă în brațele lui. Leni observă nota de disperare din entuziasmul lui.

– Am nevoie de asta, Cora. Am nevoie de un loc în care să pot respira din nou. Uneori, am impresia că o să mă scurg din propriul corp. Acolo, toate amintirile și rahaturile astea vor dispărea. Știu sigur. *Noi*

avem nevoie de asta. Ne putem întoarce la viața de dinainte ca Vietnamul să mă distrugă.

Mama își ridică fața către cea a tatei, paloarea ei formând un contrast izbitor cu părul lui negru și cu pielea bronzată.

– Haide, iubito, spuse tata. Imaginează-ți...

Leni văzu cum mama cedează, adaptându-și propriile nevoi în acord cu ale lui, imaginându-și această nouă personalitate, aceea de locuitoare în Alaska. Mama credea probabil că era ceva de genul EST, yoga sau budism. Răspunsul. Unde, sau când, sau ce nu conta pentru mama. Nu-i păsa decât de el.

– Casa noastră, spuse ea. Dar... bani... ai putea solicita pensia de invalid de război...

– Hai să nu discutăm din nou despre asta, spuse el cu un oftat. N-am să fac asta. Eu am nevoie doar de o schimbare. Și voi avea mai multă grijă cu banii de acum înainte, Cora. Jur. Mai am puțin din cașcavalul moștenit de la tatăl meu. Și n-am să mai beau așa de mult. Am să merg la grupul ăla de susținere a veteranilor la care vrei tu să mă duc.

Leni mai asistase la asemenea scene. În fond, nu conta ce dorea ea sau mama.

Tata dorea un nou început. Avea nevoie de el. Iar mama avea nevoie ca el să fie fericit.

Așa că aveau să încerce iar un loc nou, sperând că geografia le va oferi răspunsul dorit. Vor pleca în Alaska în căutarea acestui nou vis. Leni va face ce i se va cere, cu atitudinea potrivită. Va fi fata nouă de la școală *din nou*. Pentru că asta însemna iubirea.

Capitolul 2

A doua zi dimineață, Leni rămase întinsă în pat, ascultând ploaia ropotind pe acoperiș, imaginându-și cum răsar ciupercile sub fereastra ei, pălăriile lor bombate, otrăvitoare răzbind prin stratul de noroi și lucind ademenitor. Rămăsese trează mult după miezul nopții, citind despre vastele întinderi din ținutul Alaskăi. O captivase în mod surprinzător. Ultima frontieră era precum tatăl ei, din câte se pare. Mai mare ca viața. Vastă. Fără prea multe pericole.

Asculta în surdină o melodie la tranzistor. „Sentimentul obsesiv." Dădu la o parte păturile și coborî din pat. În bucătărie, o găsi pe mama ei în fața aragazului, fumând. Arăta diafană în lumina veiozei, cu părul ei blond tuns în scări, ciufulit încă după somn, și chipul învăluit în fumul cenușiu-albăstrui al țigării. Purta un maiou alb, care, de la atâta spălat, atârna lălâi pe trupul ei slab, și o pereche de pantaloni scurți roz aprins cu o bandă elastică zdrențuită în talie. O mică vînătaie purpurie la baza gâtului arăta ciudat de frumos, aproape ca o explozie solară, accentuându-i delicatețea trăsăturilor.

– Ar trebui să dormi, spuse mama. E devreme.

Leni se apropie de mama și își puse capul pe umărul ei. Pielea mamei emana parfum de trandafiri și tutun.

– Noi nu dormim, spuse Leni.

„Noi nu dormim." Asta spunea mama mereu. Tu și cu mine. Legătura dintre ele, o constantă, o alinare, ca și cum asemănarea ar fi

consolidat dragostea dintre ele. Desigur, era adevărat că mama nu mai dormise bine de la întoarcerea tatei acasă. De câte ori se trezea în miez de noapte, Leni își găsea invariabil mama umblând prin casă, cu capotul ei vaporos fluturând descheiat. În întuneric, mama vorbea deseori singură în șoaptă, rostind cuvinte cărora Leni nu le putea deslușI niciodată prea bine sensul.

– Chiar o să plecăm? întrebă Leni.

Mama rămase cu privirea la cafeaua neagră strecurându-se prin căpăcelul din sticlă de deasupra recipientului metalic.

– Presupun.

– Când?

– Știi cum e tatăl tău. Curând.

– Apuc să termin anul școlar?

Mama ridică din umeri.

– El unde e?

– A ieșit înainte de răsărit ca să vândă colecția de monede moștenită de la tatăl lui. Mama își turnă o cană de cafea și luă o înghițitură, apoi puse carafa pe blatul melaminat. Alaska, Doamne! De ce nu Siberia? Trase adânc din țigară. Expiră. Am nevoie de o prietenă cu care să vorbesc.

– Eu sunt prietena ta.

– Tu ai treisprezece ani. Eu am treizeci. Eu ar trebui să fiu *mama* ta. Nu trebuie să uit asta.

Leni sesiză disperarea din vocea mamei, și asta o înspăimântă. Cunoștea fragilitatea tuturor lucrurilor: familia ei, părinții ei. Orice copil al unui prizonier de război știa un lucru, și anume cât de ușor pot fi distruși oamenii. Leni încă purta brățara lucioasă din argint, cu inscripția POW[1], în memoria unui căpitan care nu se mai întorsese la familia lui.

– Are nevoie de o șansă. De un nou început. Poate că Alaska e răspunsul.

– Așa cum Oregon a fost răspunsul, și Snohomish, și pliculețele cu semințe care trebuiau să ne îmbogățească. Și să nu uităm anul în

[1] *Prisoner Of War* – prizonier de război

care a crezut că poate face o avere de pe urma jocurilor mecanice. Am putea măcar să aşteptăm până se încheie anul şcolar?

Mama oftă.

– Nu prea cred. Acum du-te şi îmbracă-te pentru şcoală.

– Azi nu avem şcoală.

Mama rămase tăcută mult timp, apoi spuse încet:

– Mai ţii minte rochia aia albastră pe care ţi-a cumpărat-o tata de ziua ta?

– Da.

– Pune-o pe tine.

– De ce?

– Aşaaa. Îmbracă-te acum. Noi două avem nişte chestii de făcut azi.

Deşi enervată şi nedumerită, Leni făcu întocmai. Mereu făcea ce i se spunea. Atitudinea aceasta supusă îi uşura viaţa. Se duse în camera ei şi scotoci prin dulapul cu haine până găsi rochia respectivă.

„Vei fi frumoasă ca o pictură în asta, Roşcato."

Doar că nu era adevărat. Ştia exact cum va arăta în ea: o puştoaică de treisprezece ani deşirată şi fără sâni, într-o rochie demodată, care îi scotea în evidenţă coapsele sfrijite şi îi făcea genunchii să arate ca două mânere sferice de uşă. O fetişcană care ar fi trebuit să se transforme deja în femeie, dar era evident că nu se maturizase. Nu prea se îndoia de faptul că era singura fată din clasă care nu avea încă menstruaţie şi căreia nu-i dăduseră încă sânii.

Se întoarse în bucătăria goală, care mirosea a cafea şi a fum de ţigară, se trânti pe un scaun şi deschise cartea *Chemarea străbunilor*.

Mama ieşi din dormitorul ei abia peste o oră.

Leni abia dacă o recunoscu. Îşi tapase părul blond şi îl coafase cu fixativ într-un coc micuţ la spate; avea o rochie pe corp, strânsă în talie cu o curea, încheiată cu nasturi până sus, de un verde-avocado; o acoperea de la gât până la încheieturile mâinilor şi la genunchi. Plus dres de nailon. Şi pantofi de babă.

– Doamne, Dumnezeule!

– Da, da, spuse mama, aprinzând o ţigară. Arăt ca o pensionară. Fardul de pleoape cremos, albastru, pe care îl folosise, avea puţin

sclipici în el. Își lipise genele false cu stângăcie, iar linia dermatografului era mai groasă decât de obicei. Ăia sunt pantofii tăi?

Leni privi în jos la pantofii în formă de spatulă, care îi ridicau degetele foarte puțin peste nivelul călcâielor. Implorase mult pentru ei, după ce Joanne Berkowitz își luase o pereche, și toți colegii de clasă i-i admiraseră.

– Am tenișii ăia roșii, dar mi s-au rupt șireturile ieri.

– Bine. Nu contează. Să mergem.

Leni își urmă mama și ieșiră din casă. Se urcară amândouă în Mustangul lor zgâriat, vopsit cu grund, pe scaunele roșii jerpelite. Portbagajul era ținut închis cu niște coarde elastice de un galben aprins.

Mama trase în jos apărătoarea de soare și își verifică machiajul în oglindă. (Leni era convinsă de un lucru: fără ca mama ei să își verifice machiajul și să își aprindă o țigară, cheia nu s-ar fi răsucit în contact.) Își mai aplică un strat de ruj, își frecă buzele una de alta, apoi folosi vârful triunghiular al manșetei rochiei pentru a șterge o imperfecțiune invizibilă. Când fu, în sfârșit, mulțumită, ridică apărătoarea la locul ei și porni motorul. Radioul urlă „Midnight at the Oasis".

– Știai că există o sută de moduri în care poți muri în Alaska? întrebă Leni. Poți să aluneci pe panta unui munte sau să cazi printr-o pojghiță de gheață. Poți îngheța sau poți muri de foame. Poți fi chiar *mâncat*.

– Tatăl tău n-ar fi trebuit să-ți dea cartea aia. Mama introduse o casetă în casetofon și imediat se auzi vocea lui Carole King. *Simt pământul mișcându-se...*

Mama începu să fredoneze, și Leni îi ținu isonul. Preț de cinci minute minunate, făcură ceva obișnuit, înaintând pe I-5 către centrul Seattle-ului, mama trecând de pe o bandă pe alta de fiecare dată când îi apărea câte o mașină în față, cu țigara aprinsă între două degete ale mâinii de pe volan.

La două cvartale distanță, mama trase în fața unei bănci. Parcă. Își verifică încă o dată machiajul și spuse:

– Rămâi aici.

Apoi coborî din mașină.

Leni se întinse și încuie portiera mașinii. O urmări pe mama sa intrând în bancă. Doar că nu mergea; își unduia grațios șoldurile. Era o femeie frumoasă, și era conștientă de asta. Acesta era încă un motiv al certurilor dintre părinții ei. Felul în care o priveau bărbații pe mama. El ura asta, dar Leni știa că mamei sale îi plăcea să atragă atenția (deși avea grijă să nu recunoască asta niciodată).

Cincisprezece minute mai târziu, când ieși din bancă, mama nu se mai unduia. Mărșăluia, cu pumnii încleștați. Părea furioasă. Maxilarul ei delicat era, de asemenea, încleștat.

– Nenorocitul dracului! spuse ea când smulse portiera și se urcă în mașină.

Repetă invectiva și când închise portiera, trântind-o.

– Ce e? întrebă Leni.

– Tatăl tău a golit contul nostru de economii. Și ăștia nu vor să-mi elibereze un card de credit decât dacă tatăl tău, sau tatăl *meu*, semnează că e de acord. Își aprinse o țigară. Sfinte Iisuse, suntem în 1974! Am o slujbă. Câștig bani. Și o femeie nu poate obține un card de credit fără semnătura unui bărbat. Trăim într-o lume a bărbaților, fetița mea.

Porni motorul și demară în trombă, cotind pe autostradă.

Leni se ținea cu greu în scaun din cauza virajelor mamei sale când schimba benzile de circulație; aluneca mereu dintr-o parte în cealaltă. Era atât de concentrată să stea pe loc, că abia după câțiva kilometri își dădu seama că trecuseră de dealurile din centrul Seattle-ului și traversau acum un cartier liniștit, cu vile și pomi pe marginea drumului.

– Doamne, Dumnezeule! spuse Leni încet.

Nu mai fusese pe strada asta de mulți ani. Atât de mulți, că aproape o uitase.

Casele de pe strada aceasta emanau opulență. Automobile Cadillac, Toronado și Lincoln Continental noi-nouțe erau parcate pe alei betonate.

Mama parcă în fața unei imense case din piatră cenușie neșlefuită, cu geamuri în formă de diamant. Era amplasată pe o colină cu gazonul perfect tuns, mărginită pe toate părțile de straturi cu flori meticulos aranjate. Pe cutia poștală scria: Golliher.

– Uau! N-am mai fost aici de ani buni, spuse Leni.

– Știu. Rămâi aici.

– Nici vorbă. Luna asta a mai dispărut o fată. Nu rămân aici singură.

– Vino-ncoa, spuse mama, scoțând din poșetă o perie de păr și două funde roz. O trase pe Leni aproape și îi înșfăcă părul lung, în nuanța cuprului, de parcă acesta i-ar fi adus vreo ofensă.

– Au! se văicări Leni când mama începu să i-l împletească în două codițe, arcuite ca niște rămurele de o parte și de alta a capului.

– Azi asculți, Leonora, spuse mama, legând câte o fundă la capătul fiecărei codițe.

– Sunt prea mare pentru codițe împletite, se plânse Leni.

– Asculți, repetă Leni. Ia-ți cartea și stai cuminte, și lasă-i pe adulți să vorbească.

Deschise portiera de pe partea ei și coborî din mașină. Leni se grăbi să o prindă din urmă pe trotuar.

Mama o luă de mână și o trase pe o alee străjuită de un gard viu tuns până la o ușă de lemn.

Se uită la Leni.

– Aici nu merge nimic, bombăni ea și sună la ușă.

Soneria răsună puternic, ca un clopot de biserică, după care se auzi zgomot înăbușit de pași.

Câteva clipe mai târziu, bunica lui Leni deschise ușa. Într-o rochie mov-închis, cu o curelușă subțire în talie și trei șiraguri de perle la gât, arăta de parcă ar urma să ia prânzul cu guvernatorul. Părul ei castaniu era răsucit și lucios ca un cozonac. Ochii machiați strident i se măriră.

– Coraline, șopti ea, înaintând și deschizând larg brațele.

– Tata e acasă? întrebă mama.

Bunica se trase înapoi, lăsând brațele să-i cadă pe lângă corp.

– Azi e la tribunal.

Mama încuviință din cap.

– Putem intra?

Leni observă că bunica ei fu deranjată de întrebare; fruntea palidă, pudrată i se brăzdă de riduri.

– Desigur. Și Lenora. Cât mă bucur să te revăd!

Bunica se dădu înapoi, în umbră. Le conduse printr-un hol larg, dincolo de care erau camere, uși și o scară ce urca în spirală către un nivel superior întunecat.

Casa mirosea a ceară cu aromă de lămâi și a flori.

Bunica le conduse în spate, pe o verandă închisă, cu ferestre curbate, cu uși imense din sticlă și cu plante peste tot. Toată mobila era din răchită albă. Lui Leni i se indică un loc la o măsuță cu vedere spre grădina exterioară.

– Ce dor mi-a fost de voi două! spuse bunica. Apoi, ca și cum propria mărturisire ar fi mâhnit-o, se întoarse și ieși, revenind câteva clipe mai târziu cu o carte. Mi-aduc aminte cât de mult îți plăcea să citești. Chiar și la doi ani, umblai mereu cu câte o carte în mână. Am cumpărat cartea asta pentru tine, acum câțiva ani, dar... Nu am știut unde s-o trimit. Și ea e tot roșcată.

Leni se așeză și luă cartea, pe care o citise de atâtea ori, că memorase paragrafe întregi din ea. *Pippi Șosețica*. O carte pentru fete mult mai mici. Leni trecuse de mult la alt gen de lectură.

– Mulțumesc, doamnă.

– Spune-mi bunică. Te rog, zise ea încet; o urmă de tristețe i se strecură în voce.

Apoi își îndreptă atenția către fiica ei.

Bunica îi indică mamei o masă albă din fier forjat de lângă una dintre ferestre. Într-o colivie aurită de alături, o pereche de păsări albe uguiau între ele. Leni se gândi că, pesemne, acele păsări erau triste pentru că nu puteau zbura.

– Mă surprinde că m-ai invitat în casă, spuse mama, așezându-se.

– Nu fi impertinentă, Coraline. Ești întotdeauna bine-venită. Eu și tatăl tău te iubim.

– Soțul meu nu e bine-venit.

– Te-a întors împotriva noastră. Și a tuturor prietenilor tăi, aș putea adăuga. Te-a vrut doar pentru el...

– Nu vreau să vorbesc din nou despre toate astea. Ne mutăm în Alaska.

Bunica se așeză.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ernt a moștenit o casă și o bucată de teren. Vom cultiva legume, vom vâna pentru carne și vom trăi după propriile reguli. Vom fi puri. Pionieri.

– Oprește-te. Nu pot să ascult asemenea inepții. Îl vei urma până la capătul pământului, unde nu va putea nimeni să vă ajute. Eu și tatăl tău am încercat din răsputeri să te protejăm de greșelile pe care le faci, dar tu ai refuzat să fii ajutată, nu-i așa? Tu crezi că viața e un fel de joacă. Treci așa...

– Gata! o întrerupse mama tăios. Se aplecă în față. Știi cât de greu mi-a fost să vin aici?

După aceste cuvinte, se așternu o tăcere tulburată numai de uguitul păsărilor.

Parcă o adiere rece pătrunsese în încăpere. Leni putea jura că perdelele subțiri, foarte scumpe fluturaseră, dar nu era nici o fereastră deschisă.

Leni încercă să și-o imagineze pe mama ei în această lume rigidă și anostă, dar nu putu. Prăpastia dintre fetișcana care fusese mama ei și ceea ce devenise părea imposibil de trecut. Leni se întreba dacă nu cumva toate acele proteste la care participase alături de mama ei, cât timp tatăl fusese plecat – împotriva energiei nucleare, a războiului –, și toate acele seminare EST, plus diferitele religii pe care mama ei le încercase constituiau tocmai felul în care ea protesta împotriva vieții pentru care fusese crescută.

– Nu face lucrul ăsta nebunesc, periculos, Coraline. Părăsește-l. Vino acasă. La adăpost.

– Îl iubesc, mamă. Nu poți pricepe asta?

– Cora, spuse bunica blând. Ascultă-mă, te rog. Știi că-i un om periculos...

– Plecăm în Alaska, spuse mama ferm. Am venit să-mi iau rămas-bun și... Vocea i se frânse. Ai de gând să ne ajuți sau nu?

Bunica rămase tăcută mult timp, încrucișându-și și desfăcându-și brațele.

– De cât ai nevoie de data asta? întrebă ea în cele din urmă.

*

Pe drum spre casă, mama fumă țigară după țigară. Dădu volumul radioului atât de tare, încât era imposibil să se poarte vreo conversație. Mai bine, de fapt, pentru că, deși Leni avea un noian de întrebări, nu știa cu care să înceapă. Azi pătrunsese într-o lume total necunoscută. Mama nu-i povestise niciodată prea multe despre viața ei de dinainte de căsătorie. Fugise de acasă cu tata; povestea lor de dragoste era una frumoasă, romantică, contrar așteptărilor. Mama abadonase liceul și „trăia din dragoste". Așa prezenta ea mereu totul, ca pe un basm. Acum, Leni era destul de mare pentru a ști că, așa cum se întâmplă în toate basmele, și în cazul lor viața fusese presărată cu obstacole și răscruci, cu visuri spulberate și fete fugare.

Mama era în mod evident supărată pe bunica, și totuși apelase la ea pentru ajutor, și nici măcar nu trebuise să ceară bani ca să-i primească. Leni nu putea înțelege, dar asta o neliniștea. Cum de era posibil ca o mamă și o fiică să se îndepărteze atât de mult?

Mama vină pe aleea lor și opri motorul. Radioul se opri și el brusc, făcându-se liniște.

– Nu-i spunem tatălui tău că am luat bani de la mama mea, explică mama. E orgolios.

– Dar...

– Nici un dar, Leni. Nu-i spui nimic tatălui tău.

Mama deschise portiera și coborî din mașină, trântind-o.

Derutată de ordinul neașteptat al mamei, Leni se luă după ea pe iarba îmbibată cu apă și noroioasă din curte, trecu pe lângă tufele de ienupăr înalte cât o furgonetă Volkswagen, care se cocoțau haotic unele peste altele, și ajunse la ușa de la intrare.

În casă, tatăl ei ședea la masa din bucătărie cu niște hărți și niște cărți întinse în fața lui. Bea cola dintr-o sticlă.

Auzindu-le intrând, ridică privirea și zâmbi larg.

– Am făcut un traseu. Vom trece prin Columbia Britanică și vom traversa teritoriul Yukon. Sunt cam patru mii de kilometri. Marcați data în calendar, doamnele mele: în patru zile, începem o nouă viață.

– Dar școala nu s-a încheiat încă... spuse Leni.

– Cui îi pasă de școală? Asta-i educație adevărată, Leni, spuse tata. Îi aruncă o privire mamei. Am vândut Pontiacul GTO, colecția de

monede și chitara. Avem niscaiva bănuți. O să schimbăm Mustangul tău pe un microbuz Volkswagen, dar, frate, nu ne-ar strica deloc niște cașcaval în plus.

Leni privi într-o parte și surprinse privirea mamei.

„Nu-i spune."

Nu părea cinstit. Nu era oare greșit să minți? Iar o asemenea omisiune era, fără doar și poate, o minciună.

Cu toate astea, Leni rămase tăcută. Nu-i trecea niciodată prin cap să-și sfideze mama. În toată lumea asta mare – și cu perspectiva mutării lor în Alaska, lumea tocmai își triplase dimensiunile –, mama era singura persoană de nădejde pe care o avea Leni.

Capitolul 3

– Leni, scumpo, sus. Aproape am ajuns.

Fata clipi somnoroasă; la început, văzu doar frimituri de la chipsurile de cartofi pe care le avea în poală. Lângă ea erau un ziar vechi, acoperit cu ambalaje de dropsuri, și cartea ei broșată *Frăția inelului*. Era proptită cu cotorul în sus, ca un coteț de câine, cu paginile îngălbenite răsfirate. Cel mai de preț bun al ei, aparatul foto Polaroid, atârna de o curea la gâtul ei.

Fusese o călătorie uimitoare spre nord, pe autostrada ALCAN, în mare parte nepavată. Prima lor vacanță adevărată în familie. Zile de mers cu mașina sub razele strălucitoare ale soarelui; nopți petrecute în cort lângă râuri învolburate sau pâraie molcome, la umbra crestelor ascuțite ale munților, adunați în jurul unui foc, depănând visuri despre un viitor care era tot mai aproape pe zi ce trecea. Fripseseră cârnați la cină și preparaseră sendvișuri cu biscuiți și înghețată pentru desert, împărtășind păreri despre ceea ce îi aștepta la capătul călătoriei. Leni nu-și văzuse niciodată părinții atât de fericiți. Mai ales pe tatăl ei. Râdea, zâmbea, spunea bancuri și le promitea luna de pe cer. Era tatăl pe care și-l amintea de Dinainte.

De obicei, în excursiile cu mașina, Leni stătea cu nasul în câte o carte, dar de data asta, peisajul îi captase adesea atenția, mai ales prin superbii munți din Columbia Britanică. Peisajul se schimba mereu,

astfel că ea ședea pe bancheta din spate a microbuzului, imaginându-și că era Frodo sau Bilbo, eroina propriilor aventuri.

Microbuzul se hurducăi când trecu peste ceva – o bordură, probabil –, iar lucrurile începură să zboare prin mașină, căzură pe podea, se rostogoliră peste rucsacurile și cutiile ticsite în spatele mașinii. Opriră la un popas care mirosea a cauciuc ars și a eșapament.

Soarele pătrundea prin geamurile murdare, împroșcate cu țânțari. Leni se cocoță peste grămada de saci de dormit prost rulați și deschise portiera laterală. Pancarta lor decorată cu un curcubeu, pe care scria ALASKA SAU NIMIC, flutura în adierea rece, cu marginile fixate cu bandă adezivă.

Leni coborî din microbuz.

– Am reușit, Roșcato! Tata veni la ea și îi puse o mână pe umăr. Land's end, Homer, Alaska. Vin aici oameni de pretutindeni ca să se aprovizioneze. Este un fel de avanpost al civilizației. Se zice că e acolo unde se termină uscatul și începe marea.

– Uau! exclamă mama.

În ciuda tuturor fotografiilor studiate de Leni și a articolelor și a cărților citite, nu fusese pregătită pentru frumusețea sălbatică, spectaculoasă din Alaska. Era parcă de pe altă planetă, magică prin vastitatea întinderii, un peisaj incomparabil cu munți albi semeți, plini de ghețari, conturând linia orizontului, și piscuri ascuțite străpungând văzduhul azuriu fără pic de nori. Golful Kachemak era o foiță de argint perfect cizelat lucind în soare. Ici și colo, în golf, erau ancorate ambarcațiuni. În aer plutea un miros pregnant, sărat de mare. Păsările marine planau în aer, coborând și urcând fără efort.

Faimosul Homer Spit, despre care citise, era o limbă de uscat lungă de șapte kilometri, care pătrundea în golf. Un amestec pestriț de cabane erau cocoțate pe piloni la marginea apei, creând imaginea unui carnaval: un loc în care călătorii aventuroși făceau ultima oprire și își burdușeau rucsacurile înainte să se avânte către sălbăticia Alaskăi.

Leni își ridică Polaroidul și făcu fotografii pe cât de rapid îi permitea developatorul. Scotea din aparat fotografie după fotografie, urmărind cum imaginile capătă forme și culori sub ochii ei. Clădirile,

cocoțate pe stâlpi deasupra apei, se conturau pe hârtia albă lucioasă, linie după linie.

– Terenul nostru-i acolo, preciză tata, arătând cu mâna undeva dincolo de golful Kachemak, înspre o salbă de movile de un verde aprins în negura orizontului. Noul nostru cămin. Deși e pe peninsula Kenai, nu sunt drumuri până acolo. Ghețari și munți masivi despart orașul Kaneq de continent. Așa că trebuie să luăm un avion sau o șalupă până acolo.

Mama se duse lângă Leni. În blugii ei evazați cu talie joasă și maioul cu bordură de dantelă, cu chipul acela alb și părul blond, arăta ca sculptată din culorile reci ale acelui loc, un înger coborât pe un țărm ce o aștepta. Chiar și râsul ei părea la el acasă aici, un ecou al clinchetului de clopoței în vânt, agățați la ușile magazinelor. Un vânticel rece îi lipi maioul de pieptul fără sutien.

– Ce părere ai, fetițo?

– E mișto, spuse Leni. Mai făcu o fotografie, dar nici una nu ar fi putut să surprindă măreția acelui lanț muntos.

Tata se întoarse către ele, cu un zâmbet larg care îi încreți toată fața.

– Feribotul spre Kaneq pleacă mâine. Așa că haideți să vizităm puțin împrejurimile și să alegem un loc de campare pe plajă, și pe urmă ne mai plimbăm pe aici. Ce ziceți?

– Da! spuseră mama și Leni într-un glas.

Când plecară din Homer Spit și intrară în oraș, Leni își lipi nasul de geamul mașinii și privi afară. Casele erau un amestec eclectic – case mari cu ferestre lucioase se ridicau alături de cele simple, făcute locuibile cu folii de plastic și bandă adezivă. Existau case cu acoperișuri înalte și ascuțite, colibe, case pe roți și rulote. Autobuzele parcate pe marginea străzii aveau perdelițe la geamuri și scaune în față. Unele curți erau îngrijite și aveau garduri. Altele erau pline de maldăre de deșeuri ruginite și de mașini și obiecte de uz casnic vechi abandonate. Majoritatea erau neterminate, într-un fel sau altul. Firmele își aveau sediile peste tot, de la rulote Airstream vechi la construcții noi din lemn și cocioabe de pe marginea drumului. Locul era cam sălbatic, dar nu părea atât de străin și de izolat precum și-l închipuise ea.

Tata dădu volumul radioului mai tare și cotiră către o plajă lungă, cenușie. Cauciucurile se afundară în nisip; asta îi încetini. Peste tot, în susul și în josul plajei, erau parcate vehicule – camionete, furgonete, automobile. Era evident că oamenii locuiau pe această plajă în orice fel de adăpost improvizat – corturi, mașini stricate, colibe construite din lemn plutitor și prelate.

– Li se zice șobolanii de pe Spit, spuse tata, căutând un loc de parcare. Lucrează în fabricile de conserve de pe Spit și pentru operatorii de curse charter.

Făcu manevre ca să parcheze între o dubă Econoline, stropită de noroi, cu numere de înmatriculare de Nebraska, și un AMC Gremlin galben-lămâie, cu niște cartoane lipite cu bandă adezivă în loc de geamuri. Își instalară cortul pe nisip, ancorându-l de bara de protecție a microbuzului. Vântul cu miros de mare era puternic în acest loc.

Valurile fosneau încet când se rostogolea pe țărm și se retrăgeau. Pretutindeni în jurul lor, oamenii se bucurau de acea zi, aruncând câte un Frisbee vreunui câine, făcând focuri de tabără pe nisip sau lansând caiace pe apă. Murmurul vocilor părea neînsemnat și vremelnic în comparație cu vastitatea lumii de aici.

Petrecură ziua ca turiști, umblând din loc în loc. Mama și tata cumpărară bere de la Salty Dawg Saloon, iar Leni își luă o înghețată la cornet dintr-o baracă de pe Spit. Apoi scotociră prin containerele de la Armata Salvării până găsiră cizme din cauciuc de mărimi potrivite pentru fiecare. Leni cumpără cincisprezece cărți vechi (majoritatea scorojite și cu pete de apă pe ele) contra sumei de cincizeci de cenți. Tata cumpără un zmeu pe care să îl înalțe pe plajă, iar mama îi dădu pe furiș niște bani lui Leni, zicându-i:

– Cumpără-ți niște filme, fetițo.

La micul restaurant de la capătul limbii de pământ, se strânseră la o masă de picnic și mâncară crabi; Leni se îndrăgosti de gustul dulce-sărat al cărnii albe de crab, stropită cu unt topit. Pescărușii țipau, se roteau deasupra lor, vânându-le cartofii prăjiți și pâinea.

Leni nu-și amintea o zi mai frumoasă. Un viitor strălucitor nu păruse niciodată atât de aproape.

A doua zi dimineață, urcară cu microbuzul pe uriașul feribot *Tustamena* (alintat *Tusty* de localnici), care făcea parte din compania de feriboturi Alaska Marine Highway. Bătrâna navă robustă deservea orașe îndepărtate precum Homer, Kaneq, Seldovia, Dutch Harbor, Kodiak și sălbaticele insule Aleutian. Imediat ce microbuzul fu parcat pe locul alocat, merseră toți trei pe punte și se îndreptară către balustradă. Zona era plină de oameni, majoritatea bărbați cu păr lung și bărbi stufoase, cu șepci pe cap și cămăși din flanel cadrilat, veste groase umplute cu puf și blugi soioși băgați în cizme maro de cauciuc. Mai erau și câțiva hipioți de vârsta studenției, ușor de recunoscut după rucsacuri, după cămășile cu imprimeuri și după sandale.

Feribotul uriaș alunecă de pe cala de lansare, scoțând fum. Aproape imediat, Leni văzu că apa din golful Kachemak nu era așa de liniștită precum păruse de pe țărmul sigur. Acolo, marea era sălbatică și învolburată. Valurile se umflau și se izbeau de pereții feribotului. Era frumos, magic, sălbatic. Leni făcu cel puțin douăsprezece fotografii și le puse în buzunar.

O turmă de orci ieși din valuri; lei de mare hămăiră la ei de pe stânci. Vidrele se hrăneau pe paturi de alge de-a lungul țărmurilor neregulate.

În cele din urmă, feribotul coti și pufăi în jurul unei coline verzi ca smaraldul, care îi proteja de vântul ce bătea peste golf. Insule luxuriante cu țărmuri stâncoase presărate cu copaci îi primi în apele lor calme.

– Urmează Kaneq! se auzi în difuzor. Următoarea oprire, Seldovia!

– Haideți, Allbright! Înapoi la microbuz! spuse tata, râzând.

Se strecurară printre mașini până la microbuz și se urcară în el.

– Abia aștept să văd noua noastră casă, spuse mama.

Feribotul acostă, și ei coborâră pe mal, apoi intrară pe un drum lat neasfaltat, în pantă, care tăia printr-o pădure. Pe creasta dealului se înălța o biserică albă din șindrilă, cu o turlă în vârful căreia era o cupolă albastră cu o cruce rusească. Lângă ea era un cimitir înconjurat de un gard din țăruși, plin de cruci din lemn.

Urcară până în vârf, coborâră pe partea cealaltă și văzură prima imagine a orașului Kaneq.

– Stai așa, spuse Leni, uitându-se pe geamul murdar. Nu poate fi ăsta.

Văzu rulote parcate pe iarbă, cu scaune în față, și niște case care în Washington ar fi putut fi numite cocioabe. În fața uneia dintre ele, erau legați în lanțuri trei câini jigăriți; toți trei erau cocoțați pe acoperișurile cotețelor dărăpănate ca vai de lume, lătrând și scheunând furioși. Curtea năpădită de iarbă era numai gropi săpate de câinii plictisiți.

– E un oraș vechi cu o istorie remarcabilă, explică tata. Fondat de băștinași, dezvoltat de comercianții ruși de blănuri, ocupat apoi de aventurierii căutători de aur. În 1964, un cutremur a lovit orașul atât de brutal încât terenul s-a scufundat doi metri într-o secundă. Casele s-au năruit și au căzut în mare.

Leni se uita la cele câteva clădiri dărăpănate, cu vopseaua scorojită, legate între ele de un ponton vechi din lemn; orașul era cocoțat pe piloți deasupra solului noroios, inundat la flux. Dincolo de zona nămoloasă era un port plin de bărci de pescuit. Strada principală era mai scurtă de un cvartal și nepavată.

Pe stânga era o cârciumă numită Kicking Moose. Clădirea era o dărăpănătură carbonizată, înnegrită; în mod evident, victima unui incendiu. Prin geamul murdar, îi văzu pe clienți înăuntru. Oameni care beau la ora zece, într-o dimineață de joi, într-o clădire cu aspect de coajă arsă.

Pe latura dinspre golf a străzii, văzu o pensiune închisă, despre care tatăl ei spuse că fusese probabil construită pentru negustorii ruși de blănuri cu peste o sută de ani în urmă. Lângă ea, un restaurant de mărimea unei debarale, numit Fish On, îi întâmpina pe oaspeți cu ușa deschisă. Leni putu vedea câțiva oameni aplecați peste tejgheaua barului dinăuntru. Două camionete vechi erau parcate lângă intrarea în port.

– Unde e școala? întrebă Leni, simțind un fior de panică.

Acesta nu era un oraș. Poate un avanpost, da. Genul de așezare peste care ar fi dat un membru dintr-un convoi de căruțe, îndreptându-se spre vest, în urmă cu o sută de ani, genul de loc unde nimeni nu rămânea. Existau oare *copii* de vârsta ei aici?

Tata parcă în fața unei case victoriene înguste, cu acoperiș ascuțit, care părea să fi fost cândva albastră, iar acum avea doar petice din vechea culoare ici și colo, pe lemnul decolorat cu vopseaua cojită. Pe geam, scria cu litere aurite ornamentate cuvintele ASSAYER'S OFFICE. Cineva lipise sub el, cu bandă adezivă, un carton pe care scria de mână POST TRANZACȚIONARE/MAGAZIN UNIVERSAL.

– Hai să cerem indicații, Allbright.

Mama coborî repede din microbuz și se îndreptă cu pași repezi către mica insulă de civilizație pe care o reprezenta acest magazin. Când deschise ușa, auzi clinchetul unui clopoțel deasupra capului. Leni veni sfioasă în spatele mamei și puse o mână pe șoldul ei.

Soarele pătrundea prin ferestrele din spatele lor, luminând partea din față a magazinului; dincolo de această zonă, lumina provenea de la un singur bec ce atârna din tavan fără abajur. Partea din spate a magazinului era învăluită în umbre.

Interiorul mirosea a piele veche, a whisky și a tutun. Pereții erau acoperiți cu rafturi; Leni identifică fierăstraie, topoare, săpăligi, cizme îmblănite, cizme de cauciuc pentru pescuit, maldăre de șosete, cutii doldora de lanterne frontale. Capcane din oțel și lanțuri atârnau de fiecare stâlp. Erau acolo cel puțin douăsprezece animale împăiate așezate pe rafturi și tejghele. Un somon uriaș era fixat pentru eternitate pe o placă lucioasă din lemn; la fel cum erau și capete de elani, coarne de cerb și cranii albe provenind de la diverse animale. Exista chiar și o vulpe roșcată împăiată, care aduna praf într-un colț. În fund de tot, în stânga, erau alimente: saci cu cartofi și găleți cu ceapă, stive de conserve cu somon, crab și sardine, pungi cu orez, făină și zahăr, canistre cu margarină și preferatele ei: zona cu dulciuri, unde ambalajele multicolore ale dropsurilor îi amintiră de casă. Chipsuri de cartofi, prăjiturele cu caramel ambalate individual și cutii cu cereale.

Arăta ca un magazin în care Laura Ingalls Wilder, autoarea *Căsuței din prerie*, s-ar fi simțit în largul ei.

– Clienți!

Leni auzi pe cineva bătând din palme. O femeie de culoare cu o coafură afro voluminoasă apăru din umbră. Era înaltă, lată în umeri

și atât de corpolentă că trebui să se întoarcă într-o parte ca să iasă din spatele tejghelei lustruite din lemn. Avea pe față mici negi negri.

Veni degrabă la ei, brățările din os zornăind la încheieturile ei groase. Era în vârstă, cel puțin cincizeci de ani. Purta o fustă lungă din petice de blugi, șosete din lână neasortate, sandale cu degetele la vedere și o cămașă lungă, albastră descheiată peste un tricou spălăcit. De cureaua lată din piele prinsă în talie avea atârnat un cuțit într-o teacă.

– Bine-ați venit! Știu, pare haotic și descurajant, dar eu știu unde e fiecare lucrușor, până la garniturile rotunde și cele mai mici baterii. Apropo, oamenii îmi spun Marge Grăsana, spuse ea, întinzând mâna.

– Și dumneata le permiți? întrebă mama, cu zâmbetul acela frumos al ei, care îi cucerea pe oameni și le smulgea zâmbetele.

Strânse mâna femeii.

Râsul lui Marge Grăsana era zgomotos și semăna cu un lătrat, ca și cum nu ar fi avut suficient oxigen.

– Îmi plac femeile cu simțul umorului. Deci, cu cine am plăcerea?

– Cora Allbright, spuse mama. Iar ea este fiica mea, Leni.

– Bine ați venit la Kaneq, doamnelor! Nu prea avem turiști pe-aici.

Tata intră în magazin la țanc pentru a intra în vorbă.

– Suntem localnici, sau pe cale de a deveni. Tocmai am ajuns.

Bărbia dublă a lui Marge Grăsana se triplă când o lăsă în piept.

– Localnici?

Tata întinse mâna.

– Bo Harlan mi-a lăsat terenul lui. Ne vom stabili aici.

– Măi să fie. Sunt vecina voastră, Marge Birdsall, doar un kilometru mai la vale. E un semn acolo. Majoritatea oamenilor de pe-aici nu au utilități, trăiesc prin coclauri, dar noi avem norocul să locuim la șosea. Deci, aveți tot ce vă trebuie? Să știți că puteți deschide un cont aici, la magazin, dacă vreți. Îmi plătiți în bani sau în servicii. Așa se obișnuiește pe-aici.

– Exact stilul de viață pentru care am venit aici, spuse tata. Trebuie să recunosc că suntem cam strâmtorați cu banii, așa că serviciile ar fi o idee bună. Sunt un mecanic al naibii de bun. Pot repara aproape orice motor.

– Bine de știut. Am să dau sfară-n țară.

Tata încuviință din cap.

– Bun. Ne-ar trebui niște bacon. Poate și un pic de orez. Și niște whisky.

– Acolo, spuse Marge Grăsana, arătând cu degetul. În spatele topoarelor și al securilor.

Tata se duse unde îi indică ea, în zona întunecată a magazinului.

Femeia se întoarse spre mama, măsurând-o din cap până-n picioare dintr-o singură privire cercetătoare.

– Presupun că ăsta-i visul bărbatului tău, Cora Allbright, și că ați venit aici fără să stați prea mult pe gânduri.

Mama zâmbi.

– Noi facem totul după cum ne dictează instinctul, Marge Grăsana. Viața e mai palpitantă așa.

– Păi, aici va trebui să fii puternică, Cora Allbright. Pentru tine și pentru fiica ta. Nu poți să te bizui doar pe omul tău. Va trebui să fii capabilă să te salvezi singură și pe fata asta frumoasă a ta.

– Sună cam dramatic, spuse mama.

Marge Grăsana se aplecă după o cutie mare de carton și o târî pe podea până la ea. Scotoci prin cutie, cu degetele ei negre mișcându-se ca ale unui pianist, până scoase două fluiere mari, portocalii, atârnate de șnururi negre. Îi puse fiecăreia câte unul la gât.

– Ăsta-i un fluier pentru urși. O să aveți nevoie de el. Lecția numărul 1: în Alaska, nu se merge în liniște – sau neînarmat. Nu în zona asta îndepărtată și în perioada asta a anului.

– Încerci să ne sperii? întrebă mama.

– Să fii convinsă că da. Frica e de bun-simț aici. Multă lume vine aici, Cora, cu aparate foto și visuri despre o viață mai simplă. Dar cinci dintr-o mie de locuitori din Alaska dispar în fiecare an. Fără urmă. Și majoritatea visătorilor... ei bine, nu rezistă prima iarnă. Abia așteaptă să se întoarcă pe tărâmul cinematografelor în aer liber și al căldurii care vine doar apăsând un buton. Și al luminii solare.

– Sună periculos, după cum prezinți tu lucrurile, spuse mama încordată.

– În Alaska, vin două tipuri de oameni, Cora. Oameni care fug către ceva și oameni care fug de ceva. La cea de-a doua categorie trebuie

să fii cu ochii în patru. Și nu trebuie să fii cu băgare de seamă doar în ce-i privește pe oameni. Alaska însăși poate fi Frumoasa din pădurea adormită acum și o scorpie înarmată până-n dinți în secunda următoare. Există o vorbă: Aici poți face o singură greșeală. A doua te va ucide.

Mama își aprinse o țigară. Mâna îi tremura.

– Ca membră a comitetului de primire, atitudinea ta cam lasă de dorit, Marge.

Marge Grăsana râse din nou.

– Ai perfectă dreptate, Cora. Am cam uitat abilitățile sociale de când locuiesc în văgăuna asta. Zâmbi și puse mâna, într-un gest de consolare, pe umărul slab al mamei. Uite ce-ai vrea tu să auzi: suntem o comunitate restrânsă aici, în Kaneq. Suntem cel mult treizeci cei care locuim în partea asta a peninsulei tot timpul anului, dar avem grijă unii de alții. Terenul meu e lângă al vostru. Dacă aveți nevoie de ceva – orice – nu trebuie decât să dai de veste prin stație. Am să vin într-un suflet.

Tata puse o foaie de agendă pe volan; pe foaie era o hartă pe care i-o desenase Marge Grăsana. Reprezenta așezarea Kaneq ca pe un cerc mare roșu, cu o singură linie ieșind din el. Aceasta era Șoseaua (exista doar una și atât, spusese ea) ce ducea din oraș la Otter Cove. De-a lungul liniei drepte erau trei *x*-uri. Primul reprezenta gospodăria lui Marge, pe stânga, al doilea, pe cea a lui Tom Walker, pe dreapta, și ultimul, proprietatea lui Bo Harlan, chiar la capătul liniei.

– Deci, spuse tata. La trei kilometri după Icicle Creek începe terenul lui Tom Walker, care e marcat de o poartă metalică. Locul nostru e doar puțin mai încolo. La capătul drumului, spuse tata, lăsând harta să cadă pe podea când ieșiră din oraș. Marge a spus că n-avem cum să-l ratăm.

Îi dădură bice și trecură podul șubred de peste apele cristaline ale unui râu. Trecură pe lângă niște terenuri mlăștinoase inundate, presărate cu flori galbene și roz, apoi de o pistă de aterizare, pe care erau parcate patru avioane mici, cu aspect învechit.

Imediat după pista de aterizare, drumul cu pietriș se transformă în praf și roci. De o parte și de alta creșteau înghesuiți pomi. Noroiul și țânțarii împroșcau parbrizul. Gropi de mărimea unei piscine gonflabile pentru copii făceau bătrânul microbuz să hurducăie și să zdrăngănească din toate încheieturile.

– Măiculiță, Doamne! exclama tata ori de câte ori erau aruncați de pe locurile lor.

Nici urmă de case pe acolo, nici un semn de civilizație, până ajunseră la o alee plină de fiare vechi ruginite și vehicule dezmembrate. Pe un indicator era scris de mână BIRDSALL. Proprietatea lui Marge Grăsana.

După ea, drumul se înrăutăți. Tot mai accidentat. O combinație de granit și băltoace de nămol. De o parte și de alta, iarba creștea sălbatică, iar arbuștii țepoși și copacii erau atât de înalți, că nu se mai vedea nimic dincolo de ei.

Acum *chiar* că erau în mijlocul pustietății.

După încă o bucată de drum pustiu, ajunseră la un craniu alb de bovină prins de o poartă metalică ruginită ce delimita gospodăria lui Walker.

– Trebuie să spun că sunt un pic suspicioasă în privința vecinilor care folosesc animale moarte pe post de decorațiuni, spuse mama, ținându-se strâns de mânerul portierei, care se desprinse și rămase în mâna ei când trecură printr-o groapă.

Cinci minute mai târziu, tata frână brusc. Șaizeci de metri mai încolo s-ar fi înclinat peste o stâncă.

– Iisuse! făcu mama.

Drumul dispărea; în locul lui, tufe țepoase și un strat de granit. Capătul pământului. Literalmente.

– Am ajuns!

Tata sări din mașină și trânti portiera.

Mama se uită la Leni. Se gândeau amândouă la același lucru: aici nu erau decât copaci, noroi și o stâncă pe care ei n-ar fi văzut-o dacă ar fi fost ceață. Coborâră din mașină și se lipiră una de alta. Nu departe – probabil sub stânca din fața lor – valurile se spărgeau și vuiau.

– Voi vedeți ce-i aici?

Tata își deschise larg brațele, ca și cum ar fi vrut să cuprindă totul într-o îmbrățișare. Părea că se înalță dinaintea ochilor lor, ca un copac, întinzându-și ramurile în toate direcțiile, devenind vânjos. Îi plăcea *pustietatea* pe care o vedea, vastul neant. Pentru asta venise acolo.

Intrarea pe proprietatea lor era o limbă îngustă de pământ, mărginită de o parte și de alta de stânci, la baza cărora izbeau talazurile. Leni se gândi că un trăsnet sau un cutremur ar fi putut smulge această fâșie de pământ de continent și ar trimite-o în derivă pe ocean, o insulă-fortăreață plutitoare.

– Asta-i aleea noastră, anunță tata.

– Alee? spuse mama, holbându-se la poteca dintre copaci.

Arăta ca și cum nu ar mai fi fost folosită de mulți ani. Anini cu trunchiuri subțirele creșteau pe acea potecă.

– Bo e plecat de multă vreme. Va trebui să curățăm drumul de lăstari, dar deocamdată ne strecurăm cum putem, spuse tata.

– Ne strecurăm? întrebă mama.

Tata începu să descarce bagajele. În timp ce Leni și mama rămaseră cu ochii pironiți la copaci, tata distribui proviziile în trei rucsacuri.

– În regulă. Să pornim, spuse el.

Leni se uită la rucsacuri cu neîncredere.

– Poftim, Roșcato, spuse el, ridicând un rucsac ce părea mare cât un automobil Buick.

– Vrei să-l car eu? întrebă ea.

– Păi vreau, dacă vrei și tu mâncare și un sac de dormit în cabană. Zâmbi larg. Hai că poți, Roșcato.

Îl lăsă să-i pună rucsacul în spinare. Se simți ca o țestoasă cu o carapace supradimensionată. Dacă ar cădea, nu ar putea în veci să se mai ridice. Se dădu la o parte cu o precauție exagerată, și tatăl o ajută pe mama ei să-și pună în spinare rucsacul ei.

– Gata, familie, spuse tata, luându-și și el rucsacul în spinare. Să mergem acasă!

Porni, balansându-și brațele în ritmul pașilor. Leni auzea vechii lui bocanci militărești trosnind și plescăind în noroi. Începu să fluiere.

Mama privi cu tristețe în urmă, către microbuz. Apoi se întoarse spre Leni și zâmbi, dar fata observă mai degrabă o undă de teroare decât de bucurie în zâmbetul ei.

– În regulă, atunci, spuse ea. Să mergem.

Leni o luă pe mama ei de mână.

Merseră printre copacii umbroși, urmând o potecă îngustă, sinuoasă. Auzeau marea zbuciumată pretutindeni în jurul lor. Pe măsură ce înaintau, vuietul valurilor se mai estompa. Terenul se lărgi. Mai mulți copaci, mai mult pământ, mai mult întuneric.

– Sfinte Hristoase! spuse mama după un timp. Cât mai avem?

Se împiedică de o piatră și se prăvăli.

– Mamă!

Leni se repezi la ea fără să gândească, iar rucsacul greu o aruncă la pământ. I se umplu gura de noroi și începu să scuipe.

Tata veni lângă ele într-o clipită, ajutându-le pe Leni și pe mama ei să se ridice.

– Sprijiniți-vă de mine, fetelor, spuse el.

Și porniră din nou la drum.

Copacii erau înghesuiți unii într-alții, luptându-se parcă pentru spațiu, conferind potecii un aspect sumbru și întunecos. Soarele pătrundea printre ramuri, schimbând culorile și lumina pe măsură ce ei înaintau. Terenul acoperit de licheni era moale; parcă pășeau pe niște jeleuri. În scurt timp, Leni observă că era cufundată până la glezne în întuneric. Părea mai degrabă că se ridică întunericul în loc să coboare soarele. Ca și cum întunericul ar fi fost ordinea firească aici.

Fură loviți peste față de ramuri, păsiră anevoie pe terenul spongios, până când ieșiră din nou la lumină, pe o pajiște acoperită de iarbă până la genunchi și flori de câmp. Până la urmă, terenul lor se dovedi a fi o peninsulă: o fâșie alungită de pământ acoperit cu iarbă, înconjurată pe trei laturi de apă, cu o mică plajă semicirculară în mijloc. Acolo, apa era calmă, liniștită.

Leni ieși împleticindu-se în luminiș, își dădu jos rucsacul din spinare și îl lăsă să cadă pe pământ. Mama făcu la fel.

Și iat-o: casa pe care veniseră să și-o aproprieze. O cabană mică din bușteni înnegriți de vreme, cu acoperiș povârnit, acoperit de mușchi, presărat cu zeci de cranii albe de animale. O terasă putredă ieșea în afară, înțesată de scaune din plastic mucegăite. În stânga, între cabană

și copaci, erau o îngrăditură dărăpănată pentru animale și un coteț de păsări distrus.

Erau gunoaie peste tot prin iarba înaltă: un morman imens de spițe, butoaie de ulei, bobine de sârmă roșiatică, o mașină de spălat rufe demodată din lemn, cu un dispozitiv de spălat cu mâner.

Tata își puse mâinile în șold, își lăsă capul pe spate și începu să urle ca un lup. Când se opri, iar liniștea se așternu din nou, o luă pe mama în brațe și se roti cu ea.

Când îi dădu drumul, mama se dezechilibră; râdea, dar avea un soi de groază în privire. Cabana arăta precum locuința unui pustnic bătrân și știrb, și era *minusculă*.

Se vor înghesui toți trei într-o singură cameră?

– Ia uitați-vă, spuse tata, făcând un gest larg cu mâna. Se întoarseră cu toții cu fața către ocean. Acolo-i Otter Cove.

La această oră târzie a amiezii, peninsula și marea păreau să radieze din interior, ca un tărâm fermecat de basm. Culorile erau mai vii decât văzuse Leni vreodată. Valurile care se spărgeau de țărmul cu pietriș lăsau o dâră de spumă sclipitoare. Pe malul opus, munții erau de un purpuriu aprins la poale și de un alb strălucitor pe creste.

Plaja de dedesubt – plaja lor – era o buclă de pietricele lustruite, scăldate de spuma albă, diafană a valurilor. Niște scări dărăpănate de forma unui trăsnet duceau de pe pajiștea acoperită cu iarbă către țărm. În timp, lemnul devenise cenușiu și negru din cauza mucegaiului; fiecare treaptă era acoperită cu plasă de sârmă. Scara părea fragilă, ca și cum o rafală mai puternică de vânt ar fi putut-o zdrobi.

Mareea se retrăsese; noroiul acoperea totul, prelins pe țărmul acoperit cu iarbă de mare și alge. Ciorchini de scoici negre, lucioase stăteau expuse pe stânci.

Leni își aminti ce îi spusese tatăl ei, și anume că mareea din Upper Cook Inlet crea valuri îndeajuns de înalte pentru surf; mareele erau foarte înalte și aici, pe locul doi în lume. Numai golful Fundy avea maree mai mari. Nu înțelesese cu adevărat acea informație până acum, când văzu până la ce înălțime a scării putea urca apa. Probabil că era frumos la cota maximă a fluxului, dar acum, la reflux, cu

noroiul acela peste tot, înțelese ce însemna. La reflux, proprietatea era inaccesibilă cu barca.

– Veniți, le îndemnă tata. Haideți să vedem casa.

O luă pe Leni de mână și le conduse prin iarba presărată cu flori sălbatice, trecură pe lângă gunoaie – butoaie răsturnate, stive de paleți din lemn, frigidere vechi și capcane rupte pentru crabi. Țânțarii o pișcau și îi bâzâiau în urechi.

Ajunși la treptele verandei, mama ezită. Tata îi dădu drumul la mână lui Leni, urcă săltând treptele roase, deschise ușa de la intrare și dispăru înăuntru.

Mama rămase locului o clipă, respirând adânc. Se plesni tare pe ceafă, lăsând o dâră de sânge pe piele.

– Păi, nu la asta m-am așteptat, spuse ea.

– Nici eu, spuse Leni.

Urmă o altă tăcere lungă. Apoi mama își luă inima-n dinți și porni înainte. O luă pe Leni de mână, urcară treptele distruse de vreme și intrară în cabana întunecoasă.

Primul lucru pe care Leni îl percepu fu mirosul.

Fecale. Niște animale (*spera* să fie de animal) lăsaseră excremente peste tot.

Își presă mâna pe gură și pe nas.

Locul era plin de umbre, forme și contururi întunecate. Pânze de păianjen atârnau groase de căpriori. Praful era înecăcios. Podeaua era toată numai insecte moarte, așa că la fiecare pas se auzeau trosnete.

– Ce scârbos! spuse Leni.

Mama trase în lături perdelele murdare, și lumina soarelui pătrunse în încăpere, încărcată de fire de praf.

Spațiul din interior era mai larg decât părea de afară. Podelele fuseseră meșterite din diferite bucăți masive de placaj, fixate în cuie, ca într-o pătură din petice. Pe pereții din bușteni lustruiți erau agățate capcane pentru animale, undițe, coșuri, tigăi, găleți, năvoade. Bucătăria – aia care era – ocupa un colț din camera principală. Leni văzu un vechi aragaz de camping și o chiuvetă fără armături; sub ea era un spațiu mascat cu o perdeluță. Pe blat era o stație de emisie-recepție veche, probabil din al Doilea Război Mondial, acoperită cu un strat gros de praf. În centrul încăperii trona o sobă de lemne neagră,

burlanul ei metalic înălțându-se spre plafon ca un deget de tinichea ațintit spre ceruri. O canapea jerpelită, o ladă din lemn răsturnată, pe peretele căreia scria BLAZO, și o masă de pocher cu patru scaune metalice compuneau mobilierul cabanei. O scară îngustă, abruptă, din lemn ducea către o mansardă cu lucarnă, iar în stânga, o perdea din mărgele în culori stridente atârna de rama unei uși înguste.

Leni trecu prin perdeaua din mărgele prăfuită și intră în dormitorul de dincolo de ea, care abia dacă era puțin mai mare decât salteaua pătată și gloduroasă de pe podea. Aici erau și mai multe vechituri atârnate de cârlige pe pereți. Mirosea vag a excremente de animal și a praf.

Când reveni în camera de zi, gândacii morți trosnindu-i sub tălpi, Leni continua să-și țină mâna la gură de teamă să nu se sufoce.

– Unde-i baia?

Mama icni, se duse la ușă, o dădu de perete și ieși în fugă.

Leni se duse după ea, traversă prispa dărăpănată și coborî treptele pe jumătate sparte.

– Aici, strigă mama și arătă către o construcție mică din lemn, înconjurată de pomi. Decupajul în formă de semilună din ușă o făcea ușor de identificat.

O latrină.

O *latrină.*

– Ce rahat! șopti mama.

– Ce glumă proastă! spuse Leni.

Se lipi de mama ei. Știa cum se simțea mama în acele clipe, așa că ea trebuia să fie puternică. Așa făceau ele două, Leni și mama ei. Erau cu rândul puternice una pentru cealaltă. Așa rezistaseră în toți anii războiului.

– Mersi, fetița mea. Aveam nevoie de asta. Mama o luă de umeri pe Leni și o trase mai aproape de ea. O să fie bine, nu? Nu avem nevoie de televizor. Nici de apă curentă. Nici de electricitate.

Vocea ei căpătă la final o tonalitate înaltă, stridentă, disperată.

– O să ne descurcăm de minune, spuse Leni, încercând să insufle siguranță, și nu îngrijorare. Iar el va fi fericit de data asta.

– Crezi?

– Știu.

Capitolul 4

A doua zi dimineață, își suflecară mânecile și se apucară de treabă. Leni și mama făcură curat în cabană. Măturară, frecară, spălară. Își dădură seama că chiuveta din cabană era „uscată" (adică nu era racordată la apă curentă), așa că apa trebuia cărată cu găleata de la un râu, aflat nu departe de ei, și fiartă înainte de a fi băută, folosită la gătit sau la spălat. Nu exista electricitate. De căpriori atârnau lămpi cu gaz, și tot lămpi cu gaz erau și pe blaturile din placaj. Sub casă era o pivniță de cel puțin doi pe trei metri, cu rafturi deformate și prăfuite, plină cu borcane goale murdare și coșuri mucegăite. Făcură curățenie și acolo, în vreme ce tata se speti să curețe aleea, ca să poată intra cu mașina pentru a aduce în casă restul de provizii.

La sfârșitul celei de-a doua zile (care, apropo, dură o veșnicie; soarele strălucea necontenit pe cer), se opriră din muncit abia la ora zece seara.

Tata făcu un foc de tabără pe plajă – plaja lor – și se așezară pe niște bușteni în jurul lui. Mâncară sendvișuri cu ton și băură coca-cola caldă. Tata găti midii și moluște de mare și le arătă cum să le deschidă. Mâncară fiecare moluscă cu textură cleioasă dintr-o singură înghițitură.

Nu se făcu noapte. Cerul căpătă o nuanță de un roz-lavandă închis, fără nici o stea. Leni privi dincolo de flăcările portocalii care dansau și de scânteile care se ridicau în văzduh, pocnind ca într-o

melodie ritmată, și își văzu părinții îmbrățișați, mama cu capul pe umărul tatei, tata cu brațul tandru în jurul șoldului mamei, înfășurați într-o pătură de lână. Leni le făcu o fotografie.

Lumina blițului și zgomotul declanșatorului Polaroidului îl făcură pe tata să ridice privirea spre ea și să zâmbească.

– O să fim fericiți aici, Roșcato. Simți asta?

– Da, spuse ea, și, pentru prima oară în viața ei, chiar credea asta.

Leni se trezi când auzi pe cineva – sau *ceva* – bătând la ușa cabanei. Ieși din sacul de dormit, îl dădu la o parte, răsturnând teancul de cărți în graba ei. Jos, auzi zornăitul mărgelelor și zgomotul pașilor mamei și ai tatei care se duseră imediat la ușă. Leni se îmbrăcă repede și coborî în fugă scările.

Marge Grăsana stătea în curte cu încă două femei; în spatele lor, o motocicletă de teren accidentat, ruginită, era răsturnată în iarbă, și lângă ea, un vehicul tot de teren, încărcat cu suluri de plasă de sârmă.

– Salutare, familie Allbright! spuse veselă Marge Grăsana, fluturându-și brațul cât un parizer în semn de salut. Am adus niște prietene, continuă ea, arătând spre cele două femei pe care le adusese cu ea.

Una era un spiriduș al pădurii, mică de ziceai că-i un copil, cu păr alb, lung și lățos; cealaltă era înaltă și slabă. Toate trei erau îmbrăcate în cămăși din flanel și blugi pătați, băgați în niște cizme maro de cauciuc până la genunchi. Fiecare căra câte o unealtă – o drujbă, un priboi, o secure.

– Am venit să vă dăm o mână de ajutor la început de drum, spuse Marge Grăsana. Și v-am adus niște lucruri de care o să aveți nevoie.

Leni văzu că tatăl său se încruntă.

– Voi credeți că noi suntem incompetenți?

– Așa se face pe-aici, Ernt, spuse Marge Grăsana. Crede-mă, indiferent cât oți fi citit sau studiat voi, nu ești niciodată pregătit pentru prima iarnă în Alaska.

Spiridușul pădurii înainta. Era micuță și slabă, cu un nas atât de ascuțit, de puteai tăia pâine cu el. Din buzunarul cămășii ei se iteau niște mănuși din piele. Deși foarte mărunțică, părea extrem de pricepută.

– Eu sunt Natalie Watkins. Marge Grăsana mi-a spus că nu prea aveți habar despre viața de pe-aici. Vechea poveste. Eu am pierdut un bărbat și am găsit o viață. Am barca mea de pescuit acum. Așa că înțeleg visul care v-a adus aici, dar nu-i de ajuns. Va trebui să învățați repede. Natalie își puse mănușile galbene. Eu nu am mai găsit un alt bărbat care să merite atenție. Știți ce se spune despre găsirea unui bărbat în Alaska – șansele sunt bune, dar exemplarele lasă de dorit.

Femeia mai înaltă avea o coadă împletită bejulie, ce-i atârna până la talie, iar ochii ei erau atât de șterși, încât păreau una cu cerul alburiu.

– Bine-ați venit la Kaneq! Eu sunt Geneva Walker. Genny. Generatorul. Eu răspund la aproape orice. Zâmbi, făcând gropițe în obraji. Familia mea este din Fairbanks, dar eu m-am îndrăgostit de pământul soțului meu, așa că acolo locuiesc. De douăzeci de ani.

– Aveți nevoie cel puțin de o seră și de o magazie, spuse Marge Grăsana. Bătrânul Bo avea planuri mari cu locul ăsta când l-a cumpărat. Dar Bo a plecat la război... și lumea îl știa că se lăsa pe tânjală.

– O magazie? făcu tata.

Marge Grăsana încuviință din cap cu un gest precipitat.

– O magazie e o construcție mică pe piloni. Acolo o să țineți carnea, așa încât urșii să nu ajungă la ea. În perioada asta a anului, urșii sunt flămânzi.

– Haide, Ernt, spuse Natalie, aplecându-se după drujba de la picioare. Am adus o moară portabilă. Tu dobori copacii, și eu tai din ei scânduri. Să începem cu începutul, nu-i așa?

Tata intră în cabană, își puse pe el vesta și plecă în pădure cu Natalie. Curând, Leni auzi în pădure uruitul drujbei și lovituri de topor.

– Eu mă apuc de seră, anunță Geneva. Îmi imaginez că Bo a lăsat pe undeva niște țeavă de PVC...

Marge Grăsana se duse la Leni și la mama ei.

Vântul se înteți; deveni rece într-o clipă. Mama își încrucișă brațele. Probabil că îi era frig, cum stătea acolo doar într-un tricou cu logoul formației rock Grateful Dead și în blugi evazați. Un țânțar aterizează pe obrazul ei. Îl plesni și se mânji de sânge.

– Țânțarii noștri sunt răi, spuse Marge Grăsana. Am să-ți aduc niște insecticid data viitoare când vin în vizită.

– De când locuiești aici? întrebă mama.

– De zece ani, unii dintre cei mai buni din viața mea, răspunse Marge. Viața în natură este dură, dar gustul somonului prins cu mâna ta, în zori, e incomparabil, stropit cu puțin unt bătut de tine din smântână proaspătă. Aici, nu-ți spune nimeni ce să faci sau cum să faci. Fiecare supraviețuiește cum știe. Dacă ești suficient de rezistent, e raiul pe pământ.

Leni se uita la femeia masivă, cu aspect grosolan, cu un fel de admirație. Nu văzuse niciodată o femeie atât de înaltă sau de puternică. Marge Grăsana arăta ca și cum ar fi putut doborî un cedru cât toate zilele, pe care să-l arunce apoi pe umăr și să plece cu el.

– Noi am avut nevoie de un nou început, spuse mama, surprinzând-o pe Leni.

Era genul de adevăr pe care mama avea tendința să îl ocolească.

– A fost în Vietnam?

– Prizonier de război. Cum ți-ai dat seama?

– După privire. Și, mă rog... Bo v-a lăsat locul ăsta. Marge se uită în stânga, către locul unde tata și Natalie tăiau copaci. E aprig la mânie?

– N-nu, spuse mama. Bineînțeles că nu.

– Amintiri? Coșmaruri?

– N-a mai avut deloc de când am pornit spre nord.

– Ești o optimistă, spuse Marge Grăsana. Asta-i bine pentru un început. Bun. N-ar fi rău să te schimbi de tricou, Cora. Insectele o s-o ia razna cu așa un festin de piele albă.

Mama încuviință din cap și se întoarse în cabană.

– Și tu, spuse Marge Grăsana. Care-i povestea ta, domnișorico?

– Eu n-am o poveste.

– Orice om are o poveste. Poate că a ta începe abia aici.

– Poate.

– Ce știi să faci?

Leni ridică din umeri.

– Citesc și fac fotografii. Arătă spre aparatul foto atârnat de gât. Nu-i ceva de prea mare folos pe-aici.

– Atunci, ai să-nveți, spuse Marge Grăsana. Veni mai aproape și se aplecă pentru a șopti conspirativ la urechea lui Leni: Locul ăsta-i

magic, copilă. Trebuie doar să-l lași să-ți pătrundă în suflet. Ai să înțelegi ce vreau să spun. Dar e și perfid, să nu uiți asta. Jack London parc-a spus că există o mie de feluri în care poți muri în Alaska. Fii cu ochii-n patru.

– La ce?

– Pericol.

– De unde va veni? De la vreme? Urși? Lupi? Ce altceva?

Marge Grăsana privi din nou spre marginea curții, acolo unde tata și Natalie doborau copaci.

– Poate veni de oriunde. Vremea și izolarea îi înnebunește pe unii.

Înainte ca Leni să mai poată pune vreo întrebare, mama reveni, îmbrăcată pentru muncă, în blugi și pulover.

– Cora, știi să faci cafea? întrebă Marge.

Mama râse și o îmboldi pe Leni cu șoldul.

– Ei bine, Marge, se pare că ai găsit un lucru pe care *pot* să-l fac.

Marge Grăsana, Natalie și Geneva munciră toată ziua cot la cot cu Leni și cu părinții ei. Femeile din Alaska trudiră în tăcere, comunicând prin mormăieli, semne din cap și din degete. Natalie puse o drujbă într-o chestie ca o cușcă și freză buștenii mari pe care tata îi prefăcuse singur în scânduri. Fiecare copac doborât deschidea o nouă cale pentru lumina solară.

Geneva o învață pe Leni cum să taie lemn cu fierăstrăul, cum să bată cuie și să sape răzoare pentru legume. Împreună, începură ridicarea unei structuri din țevi PVC și scânduri, destinată să devină o seră. Leni o ajută pe Geneva să care un sul uriaș și greu de folie din plastic găsit în cotețul dărăpănat al găinilor. Îl lăsară să cadă pe pământ.

– Of, făcu Leni.

Respira greu. Fruntea îi lucea de sudoare, care îi făcea părul creț să atârne moale de o parte și de alta a feței rumene. Dar scheletul unei grădini îi dădea un sentiment de mândrie, sentimentul de a avea un țel. De fapt, abia aștepta să sădească legumele care aveau să fie hrana lor.

În timp ce munceau, Geneva vorbi despre legumele adaptate acelei regiuni, modalitatea de recoltare și despre importanța lor pe timp de iarnă.

Iarnă era un cuvânt omniprezent pe buzele acestor femei din Alaska. Deși era abia luna mai, aproape vară, locuitorii regiunii se gândeau deja la iarnă.

– Fă o pauză, copilă, spuse în cele din urmă Geneva, ridicându-se în picioare. Trebuie să mă duc la latrină.

Leni ieși din carcasa serei și o găsi pe mama ei singură, cu o țigară într-o mână și o cană cu cafea în cealaltă.

– Mă simt de parcă am fi căzut în vizuina iepurelui, spuse mama.

Lângă ea, pe măsuța de pocher, șubredă, din cabană erau resturile de la prânz – mama copsese un teanc de biscuiți sărați și prăjise niște salam.

Mirosea a lemn ars, a fum de țigară și a lemn proaspăt tăiat. Se auzeau huruitul drujbei, scândurile rostogolite pe piloni și bătăile ciocanului.

Leni o văzu pe Marge Grăsana venind spre ele. Era obosită și transpirată, dar cu zâmbetul pe buze.

– Crezi c-aș putea primi și eu o gură de cafea?

Mama îi întinse lui Marge cana ei.

Rămaseră toate trei așa, privind afară la gospodăria care se transforma sub ochii lor.

– Ernt al tău e un muncitor destoinic, spuse Marge Grăsana. Are oarece abilități. A zis că taică-su a fost fermier.

– Îhî, făcu mama. În Montana.

– Asta-i o veste bună. V-aș putea vinde o pereche de capre imediat ce reparați țarcurile. Vă fac un preț bun. O să fie bune pentru lapte și brânză. Și puteți învăța o mulțime din revista *Mother Earth News*. O să-ți aduc un vraf.

– Mulțumesc, spuse mama.

– Geneva a spus că a fost o plăcere să muncească alături de Leni. Asta-i bine. O bătu pe umăr pe Leni cu o asemenea forță, că fata se împletici în față. Dar, Cora, m-am uitat prin proviziile voastre. Să nu-ți fie cu supărare, dar nu sunt suficiente. Cum stați cu banii?

– Suntem cam strâmtorați.

Marge Grăsana încuviință din cap. Fața i se deschise într-un surâs.

– Știi să tragi cu pușca?

Mama izbucni în râs, iar zâmbetul lui Marge Grăsana pieri.

– Vorbesc serios, Cora. Știi?

– Cu *pușca*? întrebă mama. Veselia mamei se risipi. Nu.

Își stinse țigara, strivind-o de o piatră.

– Ei bine, nu sunteți primii care veniți aici cu un vis și un plan vai de mama lui. Uite care-i chestia: Alaska nu are nici o treabă cu persoana care ai fost înainte să pornești în direcția asta. Are legătură cu persoana care devii. Ați ajuns în sălbăticie, fetelor. Asta nu-i vreo fabulă sau vreo poveste cu zâne. E realitatea. Dură. Iarna va veni curând, și credeți-mă, nu seamănă cu nici o altă iarnă pe care-ați trăit-o voi vreodată. Va lovi fără milă și năprasnic. Trebuie să știți cum să supraviețuiți. Trebuie să știți să vânați și să ucideți pentru a vă hrăni și a fi în siguranță. Aici, nu sunteți în vârful lanțului trofic.

Natalie și tata li se alăturară. Natalie căra drujba și își ștergea fruntea asudată cu un batic mototolit. Era o femeie foarte măruntă, puțin mai înaltă decât Leni; părea imposibil să poată căra de colo colo drujba aceea grea.

Ajunsă lângă mama, se opri și lăsă capătul rotunjit al drujbei pe vârful cizmei de cauciuc.

– Păi, eu trebuie să plec să-mi hrănesc animalele. I-am lăsat lui Ernt destul material pentru magazie.

Geneva veni spre ei. Avea mizerie neagră depusă în păr, pe față, și cămașa îi era stropită pe piept.

– Leni are atitudinea corectă față de muncă. Felicitări, dragi părinți!

Tata o cuprinse pe mama cu brațul de umeri.

– Doamnelor, nu vă pot mulțumi îndeajuns, spuse el.

– Da. Ajutorul vostru înseamnă enorm pentru noi, adăugă mama.

Zâmbetul lui Natalie o făcea să semene cu un spiriduș.

– Plăcerea e de partea noastră, Cora. Și nu uitați să încuiați ușile la noapte, când plecați la culcare. Nu ieșiți până-n zori. Dacă aveți

nevoie de o oală de noapte, cumpărați una de la magazinul lui Marge Grăsana.

Leni își dădu seama că rămăsese cu gura ușor căscată. Se presupunea că trebuiau să se ușureze într-o *găleată*?

– Urșii sunt periculoși în perioada asta a anului. Mai ales cei negri. Atacă uneori doar „pen'că pot", explică Marge Grăsana. Și mai umblă pe-aici și lupi și elani, și Dumnezeu mai știe ce alte jivine. Nu ieși la plimbare fără să-ți iei arma cu tine, nici măcar până la latrină. Marge luă drujba de la Natalie și și-o puse pe umăr ca și cum ar fi fost o ramură de brad de balsam. Aici nu există poliție și nici telefon decât în oraș, așa că, Ernt, învață-ți nevasta să tragă cu pușca, cât mai repede. Am să-ți dau o listă cu minimum de provizii pe care trebuie să le procuri până-n septembrie. Sigur va trebui să împuști un elan toamna asta. E mai bine să-i împuști în sezon, dar... știi cum e, contează să ai carne în congelator.

– Nu avem congelator, interveni Leni.

Femeia râse auzind asta, și pe bună dreptate.

Tata încuviință din cap, solemn.

– Am înțeles.

– În regulă. Pe curând, spuseră femeile la unison. Făcură cu mâna și se îndreptară către vehiculele lor, apoi plecară pe drumul ce ducea către șoseaua principală. Dispărură în câteva clipe.

În liniștea ce urmă, un vânt rece răvăși vârfurile copacilor. O acvilă zbură pe deasupra capetelor lor, cu un pește argintiu de mărimea unei plăci de skateboard zbătându-i-se în gheare. Leni văzu o zgardă de câine atârnând peste ramurile din vârf ale unui arbore peren. Probabil că o acvilă prinsese un câine mic și-l dusese cu ea. Ar fi putut oare o acvilă să ridice o fetiță slabă ca o stinghie?

Fii atentă! Învață să tragi cu pușca!

Locuiau pe o fâșie de pământ inaccesibilă pe calea apei la reflux, pe o peninsulă locuită de o mână de oameni și o mulțime de animale sălbatice, într-un climat îndeajuns de aspru pentru a-ți găsi acolo sfârșitul. Nu exista secție de poliție, nici serviciu de telefonie; puteai să țipi, și nu te auzea nimeni.

Pentru prima oară, înțelegea cu adevărat vorbele tatălui. Îndepărtat.

*

Trei zile mai târziu, Leni se trezi în miros de șuncă prăjită. Când se ridică în capul oaselor, simți durere în brațe și în picioare.

O durea tot corpul. Pielea o mânca de la pișcăturile de țânțari. După trei zile (iar aici, zilele erau *nesfârșite*, lumina soarelui stăruia până aproape de miezul nopții), descoperise că are mușchi.

Ieși din sacul de dormit și își trase blugii pe ea. (Dormise în pulover și cu șosete în picioare.) Avea un gust îngrozitor în gură. Uitase să se spele pe dinți înainte de culcare. Începea deja să economisească apă, căci aceasta nu curgea prin robinete, ci trebuia cărată în casă cu găleata.

Coborî scara.

Mama era în bucătărie, la aragazul de voiaj, turnând fulgi de ovăz într-o oală cu apă clocotindă. Șunca sfârâia și pocnea într-una din tigăile de fontă găsită agățată de un cârlig.

Leni auzi pocnetul îndepărtat al unui ciocan. Bătaia aceea ritmată devenise deja coloana sonoră a vieții lor. Tata lucra de la răsărit până la asfințit, ceea ce însemna o zi foarte lungă. Reparase deja cotețul găinilor și țarcurile caprelor.

– Trebuie să merg la toaletă, spuse ea.

– Distracție plăcută! îi ură mama.

Leni își încălță bocancii și ieși. Era o zi senină. Culorile erau atât de vii, că lumea părea ireală: iarbă verde, unduindu-se în poiană, flori sălbatice purpurii, scara cenușie în zigzag ce ducea către apa albastră care înainta și se retrăgea de-a lungul țărmului de pietriș. Dincolo de toate acestea, un fiord de o măreție imposibilă, dăltuit cu eoni, cu ani în urmă, de ghețari. Vru să se întoarcă în casă după Polaroid, ca să fotografieze grădina – din nou –, dar înțelesese deja că trebuia să economisească filmul. Nu era atât de simplu să mai cumpere altul în acest loc.

Privata era amplasată pe malul abrupt și înalt, într-un suport din molid cu trunchi subțire, cu vedere spre faleza stâncoasă. Pe capacul toaletei, cineva scrisese „Nu ți-am promis niciodată o grădină de trandafiri" și aplicase abțibilduri cu flori.

Îl ridică, folosindu-se de mânecă pentru a-și proteja degetele, și evită, precaută, să privească în gaură când se așeză.

După ce termină, Leni se întoarse în cabană. O acvilă cu cap alb se rotea deasupra, alunecând într-un cerc uriaș, după care se înălță ca o săgeată și se îndepărtă. Văzu un schelet uriaș de pește atârnat sus, în vârful unui copac, lucind în soare ca o podoabă de Crăciun. Îl scăpase probabil vreo acvilă, după ce ciugulise toată carnea de pe oase. În dreapta ei, magazia era pe jumătate gata – patru structuri de fixare din bușteni șlefuiți, care purtau pe ele o platformă din lemn de un metru pe un metru, înălțată la șase metri deasupra solului. Sub ea, erau șase răzoare goale, acoperite cu o structură asemănătoare unei fuste, confecționată din țeavă și lemn, care aștepta să fie acoperită cu o folie din plastic pentru a deveni o seră.

– Leni! strigă tatăl ei, îndreptându-se spre ea cu mersul acela al lui exuberant, cu pași mari. Avea părul murdar, ciufulit, hainele îi erau pline de pete de ulei, iar mâinile, aspre. Fața și părul îi erau presărate cu rumeguș roz. Își flutură mâna, zâmbind. Bucuria de pe chipul lui o făcu să se oprească. Nu-și mai amintea când îl văzuse atât de fericit ultima oară. Dumnezeule, e frumos aici! spuse el.

Își șterse mâinile cu o basma roșie pe care o ținea mototolită în buzunarul blugilor, apoi o cuprinse cu brațul pe după umeri și porni cu ea spre cabană.

Mama tocmai servea micul dejun.

Măsuța de pocher era foarte șubredă, așa că rămaseră în picioare în camera de zi, mâncând terci de ovăz din gamele. Tata băgă în gură o lingură plină cu terci în timp ce mesteca o bucată de șuncă. În ultima vreme, mâncatul i se părea tatei o pierdere de timp. Erau atâtea de făcut pe afară.

Imediat după micul dejun, Leni și mama se reapucară de curățenie în cabană. Îndepărtaseră deja straturi întregi de praf, jeg și insecte moarte. Fiecare preș fusese atârnat pe balustrada prispei și bătut cu mături la fel de murdare ca preșurile. Mama dădu jos perdelele și le duse afară la unul dintre butoaiele mari din tablă aflate în curte. După ce Leni cără apă de la râu, umplură mașina de spălat străveche cu apă și săpun de rufe, iar Leni stătu acolo o oră, asudând în soare, învârtind

perdelele în apa cu detergent. Apoi cără mormanul greu de pânză, din care picura apă, la un butoi plin cu apă curată pentru limpezit.

Acum trecea perdelele îmbibate cu apă prin storcătorul demodat. Munca era anevoioasă, istovitoare, epuizantă.

O auzea pe mama în curte, nu departe, cântând în timp ce spăla încă o tranșă de rufe în apa săpunită.

Leni auzi un motor. Se ridică în picioare, masându-și șalele ca să-și domolească durerea. Auzi șcrâșnet de pietriș, pleoscăit de noroi... și vechiul microbuz VW apăru dintre copaci și se opri în curte. Aleea era în sfârșit liberă!

Tata claxonă. Păsările zburară din copaci, țipând deranjate.

Mama se opri din treabă și ridică privirea. Basmaua care îi acoperea părul blond era lac de sudoare. Pișcăturile de țânțari formau un model dantelat, iritat pe obrajii ei lipsiți de culoare. Își duse mâna streașină la ochi.

– Ai reușit! strigă ea.

Tata coborî din microbuz și le făcu cu mâna.

– Gata cu munca, familia Allbright! Haideți la o plimbare cu mașina.

Leni chiui de bucurie. Era mai mult decât fericită să ia o pauză de la munca istovitoare. Ridică pânza stoarsă, o duse la sârma deformată, pe care mama o legase între doi pomi, și o atârnă la uscat.

Leni și mama se urcară vesele în microbuzul vechi. Căraseră deja toate proviziile (câteva drumuri dus-întors, cu pachete grele); mai rămăseseră doar câteva reviste și doze goale de cola pe scaune.

Tata sa luptă cu schimbătorul de viteze și bägă într-a-ntâia. Microbuzul scoase un sunet ca o tuse de bătrân și se zgâlțâi în timp ce dădu ocol prin curtea acoperită cu iarbă, metalul trosnind și cauciucurile hurducăind prin hârtoape.

Leni putu vedea acum calea de acces curățată de tatăl ei.

– Era deja acolo, spuse el, strigând pentru a acoperi scâncetul motorului. Crescuse un snop de sălcii. A trebuit doar să le tai.

Era un drum dificil, puțin mai lat decât microbuzul. Crengile loveau parbrizul și se hârșâiau de lateralele microbuzului. Stindardul lor fu smuls, zburând cât colo, în copaci. Aleea avea mai multe gropi și

bolovani decât praf; bătrânul microbuz sălta ca pe arcuri. Cauciucurile zdrobeau încet rădăcinile ieșite la suprafață și pietrele de granit sărite din pământ pe măsură ce înaintau prin umbra deasă a copacilor.

La capătul drumeagului, ieșiră la lumină, pe un drum de pământ adevărat.

Trecură de poarta metalică Walker și de semnul Birdsall. Leni se aplecă în față, bucuroasă să vadă mlaștinile și aerodromul care marcau limita așezării Kaneq.

Oraș! În urmă cu doar câteva zile, păruse mai rău decât un avanpost, dar în pădurile Alaskăi nu dura mult până să-ți schimbi părerea. Kaneq avea un *magazin*. Leni își putea cumpăra filme și, eventual, un baton de ciocolată.

– Țineți-vă bine, spuse tata când coti la stânga printre copaci.

– Unde mergem? întrebă mama.

– Să-i mulțumim familiei lui Bo Harlan. I-am adus tatălui lui o sticlă de whisky.

Leni privi prin geamul murdar al microbuzului. Praful încețoșa vederea. Cale de kilometri întregi nu vedeai decât copaci și hârtoape. Din când în când, mai dădeai peste câte un vehicul care ruginea pe marginea drumului, în iarba înaltă.

Nu existau case sau cutii poștale, doar drumuri de pământ ici și colo, care dispăreau printre copaci. Dacă aici locuiau oameni, aceștia nu-și doreau să fie găsiți.

Drumul era accidentat: două urme bătătorite de cauciucuri pe un sol stâncos, denivelat. Pe măsură ce urcau, copacii se îndeseau, împiedicând tot mai mult pătrunderea luminii solare. Văzură primul semn după vreo cinci kilometri: TRECEREA OPRITĂ. ÎNTOARCE. DA, TU. PROPRIETATE PROTEJATĂ DE CÂINI ȘI ARME. PLECAȚI ACASĂ, GOLANILOR.

Drumul se termina pe creasta unui deal cu un semn pe care scria INTRUȘII VOR FI ÎMPUȘCAȚI. SUPRAVIEȚUITORII VOR FI ÎMPUȘCAȚI DIN NOU.

– Doamne! spuse mama. Ești sigur că am ajuns unde trebuie?

Un bărbat cu o carabină apăru în fața lor, oprindu-se cu picioarele depărtate. Avea un păr castaniu zburlit, care exploda de sub o șapcă jegoasă.

– Cine sunteți? Ce vreți?

– Cred că ar trebui să întoarcem, spuse mama.

Tata scoase capul pe geam.

– Am venit să vorbim cu Earl Harlan. Am fost prieten cu Bo.

Bărbatul se încruntă, apoi încuviință din cap și se dădu în lături.

– Nu știu ce să zic, Ernt, spuse mama. Nu-mi miroase-a bine.

Tata acționă schimbătorul de viteză. Bătrânul microbuz hurui și se puse în mișcare, săltând peste bolovani și movile.

Pătrunseră pe un teren plat și mocirlos, presărat ici și colo cu smocuri de iarbă gălbejită. Trei case mărgineau terenul. De fapt, niște cocioabe. Păreau construite din te miri ce s-a găsit la îndemână – bucăți de placaj, plastic ondulat, bușteni jupuiți. Un autobuz de școală, cu perdelițe la geamuri, stătea pe jante fără cauciucuri, afundat bine în noroi. Câțiva câini pricăjiți erau legați în lanțuri, trăgând de lese, mârâind și lătrând. Din câteva butoaie pentru foc ieșeau vălătuci de fum cu un miros de cauciuc.

Oameni îmbrăcați în haine murdare ieșiră din cabane și cocioabe. Bărbați cu părul prins în cozi de cal sau ras și femei cu pălării de cowboy. Toți aveau arme de foc sau cuțite în tecile de la șolduri.

Chiar în fața lor, dintr-o cabană de bușteni cu acoperiș în pantă, ieși un bărbat cu păr alb, cu un pistol cu aspect arhaic. Era subțire ca o ață, cu o barbă lungă și albă și o scobitoare bine strânsă între dinți. Coborî în curtea noroioasă. Câinii o luară razna când îl văzură, mârâind, smucind și gudurându-se. Câțiva săriră pe cotețe, lătrând în continuu. Bătrânul își îndreptă pistolul către microbuz.

Tata duse mâna spre mânerul portierei.

– Nu coborî, spuse mama, apucându-l de braț.

Tata își eliberă brațul din strânsoarea mamei. Luă sticla de doi litri de whisky, pe care o adusese, deschise portiera și coborî în noroi. Lăsă portiera microbuzului deschisă.

– Cine ești? strigă bărbatul cu păr alb, scobitoarea mișcându-i-se în sus și în jos.

– Ernt Allbright, domnule.

Bărbatul lăsă pistolul în jos.

– Ernt? Tu eşti? Eu sunt Earl, tatăl lui Bo.

– Eu sunt, domnule.

– Măi, fir-aş al dracului! Cine-i cu tine?

Tata se întoarse şi le făcu semn lui Leni şi mamei să coboare din maşină.

– Da. Ce idee minunată! spuse mama când deschise portiera.

Leni veni după ea. Coborî în noroiul care lipăi sub tălpile bocancilor ei.

În jurul lor, oamenii se opriră, holbându-se.

Tata le trase pe fete mai aproape.

– Ele sunt soţia mea, Cora, şi fiica mea, Leni. Fetelor, el este tatăl lui Bo, Earl.

– Oamenii îmi spun Earl Nebunul, spuse bătrânul. Dădu mâna cu ei, apoi luă sticla cu whisky de la tata şi îi conduse în cabana lui. Intraţi. Intraţi.

Leni trebui să se forţeze să intre în interiorul strâmt şi întunecos. Mirosea a transpiraţie şi a mucegai. Pereţii erau căptuşiţi cu provizii – alimente şi mulţi litri de apă, doze de bere, cutii pline cu conserve şi stive de saci de dormit. Pe un perete întreg, arme. Puşti, cuţite şi cutii cu muniţie. Arbalete arhaice atârnau de cârlige alături de ghioage.

Earl Nebunul se trânti într-un scaun făcut din şipci procurate de la diferite lăzi. Deschise sticla cu whisky şi o duse la gură, luând o duşcă zdravănă. Apoi îi întinse sticla tatei, care bău mult înainte să i-o înapoieze lui Earl Nebunul.

Mama se aplecă şi ridică o mască de gaze veche dintr-o cutie plină cu aşa ceva.

– Colecţionaţi suvenire de război? spuse ea agitată.

Earl Nebunul mai luă o duşcă, ingurgitând o cantitate impresionantă de alcool dintr-o singură înghiţitură.

– Nu. Alea nu-s acolo de decor. Lumea a luat-o razna. Oamenii trebuie să se protejeze. Eu am venit aici în '62. În State era deja haos. Comunişti peste tot. Criza rachetelor din Cuba. Au făcut oamenii pe ei de frică. Se construiesc adăposturi antiatomice în curţile caselor.

Mi-am adus și eu familia aici. N-aveam decât o pușcă și un sac de orez brun. Am crezut că putem locui în codru, la adăpost, să trecem peste iarna nucleară care venea. Mai luă o dușcă și se aplecă în față. Nu-i prea bine nici aici. E din ce în ce mai rău. Ce-au făcut cu economia... cu bieții noștri flăcăi care s-au dus la război. Asta nu mai e America mea.

– Eu tot spun asta de ani buni, aprobă tata.

Avea o expresie pe care Leni nu o mai văzuse până atunci. Un fel de admirație. Ca și cum ar fi așteptat mult timp să audă acele cuvinte.

– Acolo, continuă Earl Nebunul, Departe, oamenii stau la cozi pentru benzină în vreme ce OPEC sare-ntr-un picior în drum spre bancă. Și crezi că bătrâna URSS a uitat de noi după Cuba? Ia mai gândește-te. Avem negrotei care-și zic Panterele Negre și care ne arată pumnul, și imigranți ilegali care ne fură locurile de muncă. Și oamenii ce fac? Protestează. Se așază. Aruncă bombe în clădiri de poștă goale. Cară pancarte și mărșăluiesc pe străzi. Ei bine, nu și eu. Eu am *un plan*.

– Ce plan? întrebă tata, aplecându-se în față cu ochi scânteietori.

– Noi suntem pregătiți aci. Avem arme, măști de gaze, săgeți, muniție. Suntem *pregătiți*.

– Doar nu credeți cu adevărat că..., interveni mama.

– Oh, ba da, spuse Earl Nebunul. Albii pierd și vine războiul. Își întoarse privirea către tata. Înțelegi ce vreau să spun, nu, Allbright?

– Bineînțeles că înțeleg. Cu toții înțelegem. Câți sunteți? întrebă tata.

Earl Nebunul luă o dușcă sănătoasă, apoi își șterse stropii de pe buzele pătate. Își mijì ochii urduroși, uitându-se când la mama, când la Leni.

– Păi, doar familia mea, dar luăm lucrurile în serios. Și nu vorbim despre asta cu străinii. Ultimul lucru pe care-l vrem e ca oamenii să afle unde suntem când o exploda rahatu'.

Cineva ciocăni la ușă.

– Intră! strigă Earl Nebunul.

Ușa se deschise, și în prag apăru o femeie mititică, subțirică, în pantaloni de camuflaj și un tricou galben cu un emoticon zâmbăreț.

Deși avea probabil vreo patruzeci de ani, își purta părul împletit în codițe. Bărbatul de lângă ea era mare cât ușa, cu o coadă de cal castanie lungă și breton care îi intra în ochi. Femeia avea în brațe un teanc de cutii din plastic pentru alimente și un pistol prins la șold.

– Nu-l lăsați pe tata să vă sperie, spuse femeia, zâmbind larg. După ce intră în cabană, un copil se strecură timid lângă ea, o fetiță de vreo patru ani, în picioarele goale și cu fața murdară. Eu sunt Thelma Schill, fiica lui Earl. Bo a fost fratele meu mai mare. El e soțul meu, Ted. Ea este Marybet. Noi îi spunem Moppet.

Thelma puse o mână pe creștetul copilei.

– Eu sunt Cora, spuse mama, întinzând mâna. Ea e Leni.

Leni zâmbi timid. Soțul Thelmei, Ted, o privi cu ochii mijiți.

Zâmbetul Thelmei era cald, sincer.

– Te duci la școală luni, Leni?

– Există o școală? întrebă Leni.

– Desigur. Nu e mare, dar cred că o să-ți faci prieteni. Vin copii tocmai din Bear Cove. Cred că mai e o săptămână de cursuri. Școala se termină devreme aici, ca să poată munci copiii.

– Unde-i școala? întrebă mama.

– Pe Alpine Street, chiar în spatele cârciumii, la poalele Church Hill. Nu aveți cum s-o ratați. Luni dimineață la nouă.

– Vom fi acolo, spuse mama, zâmbindu-i lui Leni.

– Bravo! Suntem fericiți să vă urăm bun venit aici, Cora, Ernt și Leni! Thelma îi privi zâmbind. Bo ne-a scris mult din Vietnam. Ai însemnat foarte mult pentru el. Toată lumea vrea să vă cunoască.

Traversă camera, îl luă pe Ernt de braț și îl conduse afară din cabană.

Leni și mama îi urmară, auzindu-l pe Earl Nebunul târșâindu-și picioarele și bombănind nemulțumit că Thelma preluase controlul.

Afară, un grup de oameni zdrențăroși – bărbați, femei, copii, tineri – așteptau, fiecare cu câte ceva în mână.

– Eu sunt Clyde, se prezentă un bărbat cu o barbă de Moș Crăciun și sprâncene ca niște parasolare. Fratele mai mic al lui Bo. Le întinse o drujbă, cu lama protejată de un plastic portocaliu aprins. Tocmai i-am ascuțit lama. O femeie și doi băieți tineri, de vreo douăzeci de ani fiecare, pășiră în față, alături de două fetițe cu fețe murdare, în vârstă de

șapte-opt ani. Ea este Donna, soția mea, și gemenii, Darryl și Dave, și fiicele noastre, Agnes și Marthe.

Nu erau mulți, dar erau prietenoși și ospitalieri. Fiecare persoană pe care o cunoscură le oferi câte un dar: un bomfaier, un colac de funie, foi din plastic gros, rulouri de bandă adezivă, un cuțit de vânătoare *ulu*, cu lama argintie lucioasă în formă de evantai.

Nu era nimeni de vârsta lui Leni. Singurul adolescent, Axle, care avea șaisprezece ani, abia dacă se uită la Leni. Stătea singur, deoparte, aruncând cu un cuțit într-un trunchi de copac. Avea păr negru lung, slinos și ochi migdalați.

– Trebuie să puneți repede grădina pe picioare, spuse Thelma în timp ce bărbații se duseră la unul dintre butoaiele pentru foc și începură să treacă sticla cu whisky de la unul la altul. Vremea e imprevizibilă aici. Sunt ani în care în iunie e primăvară, în iulie e vară, în august e toamnă și restul e numai iarnă.

Thelma le conduse pe Leni și pe mama la o grădină mare. Un gard făcut din năvoade prinse de țăruși metalici ținea la distanță animalele.

Majoritatea legumelor erau mici grămăjoare verzi pe niște movilițe de pământ negru. Niște rogojini dintr-un material gros – păreau alge – erau întinse la uscat la baza năvoadelor, alături de grămezi de carcase împuțite de pește, coji de ouă și zaț de cafea.

– Știți să grădinăriți? întrebă Thelma.

– Pot identifica un pepene copt, spuse mama.

– Mi-ar face plăcere să vă învăț. Aici, sezonul agricol e scurt, așa că trebuie să pui osul la muncă, nu glumă. Luă o găleată metalică îndoită din gunoiul de lângă ea. Am niște cartofi și ceapă în plus. Mai e timp pentru ele. Pentru început, vă pot da și niște morcovi. Și mai am și niște năut încolțit.

– Oh, zău, nu trebuie...

– Crede-mă, Cora, habar n-ai ce lungă va fi iarna și ce repede vine. Pentru bărbați, e altceva – mulți vor pleca la muncă la conducta aia nouă. Tu și cu mine – mamele – rămânem acasă și avem grijă să ne ținem copiii sănătoși și în viață. Nu e mereu ușor; totul se face împreună. Ajutăm de câte ori putem. Facem troc. Mâine îți arăt cum să

conservi somon. Trebuie să începi de pe-acum să umpli pivnița cu alimente.

– Mă sperii, spuse mama.

Thelma atinse brațul mamei.

– Îmi aduc aminte când am venit noi aici, din Kansas City. Mama mea nu făcea decât să plângă. A murit aici în a doua iarnă. Eu încă mai cred că a vrut să moară. Pur și simplu nu a putut suporta întunericul sau frigul. O femeie trebuie să fie tare ca oțelul aici, Cora. Nu te poți baza pe nimeni să te salveze pe tine sau pe copiii tăi. Trebuie să fiți dispuși să vă salvați singuri. Și trebuie să învățați repede. În Alaska poți face o singură greșeală. *Una singură.* A doua te va ucide.

– Nu cred că suntem bine pregătiți, spuse mama. Poate că am făcut deja o greșeală venind aici.

– Vă voi ajuta eu, promise Thelma. Vă vom ajuta cu toții.

Capitolul 5

Lumina nesfârșită a zilei dădu peste cap ceasul interior al lui Leni, făcând-o să se simtă, în mod bizar, în contratimp cu universul, ca și cum însuși timpul – singurul lucru pe care te puteai baza – era diferit în Alaska. Pe lumină se culca și tot pe lumină se trezea.

Era într-o luni dimineață. Fata stătea la fereastră, privind la geamul proaspăt șters, încercând să-și identifice reflexia. Un efort zadarnic. Era prea multă lumină.

Putea vedea doar o imagine fantomatică a ei, dar știa că nu arăta bine, nici chiar pentru Alaska.

Mai întâi și mai întâi, era părul ei. Lung, rebel și roșu. Și mai era pielea lăptoasă, care venea la pachet cu acel păr, la care se adăugau pistruii ca niște fulgi de ardei iute roșu presărați pe nasul ei. Ochii albaștri-verzui, trăsătura ei cea mai de preț, nu erau puși în evidență de genele de culoarea scorțișoarei.

Mama veni în spatele lui Leni și își puse mâinile pe umerii ei.

– Ești frumoasă și îți vei face prieteni la școala cea nouă.

Leni ar fi vrut să găsească alinare în aceste vorbe familiare, dar de câte ori se dovediseră ele oare false? Fusese fata cea nouă la multe școli și nu găsise încă un loc unde să se simtă bine. Ceva era mereu în neregulă cu ea în prima zi – părul, hainele, pantofii. Prima impresie conta la liceu. Învățase această lecție pe propria piele. În lumea fetelor de treisprezece ani, era greu să-ți revii după o gafă vestimentară.

– Sunt probabil singura fată din toată școala, spuse ea cu un oftat dramatic.

Nu dorea să fie optimistă; speranțele spulberate erau mai rele decât lipsa de speranță.

– Cu siguranță vei fi cea mai drăguță, o încurajă mama, netezindu-i părul după urechi cu o delicatețe ce-i aminti lui Leni că, orice s-ar fi întâmplat, nu era niciodată cu adevărat singură: o avea pe mama.

Ușa cabanei se deschise, lăsând să pătrundă o rafală de vânt rece. Tata intră ținând în mâini două rațe sălbatice, cu gâturile rupte atârnând și ciocurile lovindu-se de șoldul lui. Își puse pușca în rastelul de lângă ușă și așeză prada pe blatul din lemn, lângă chiuveta fără apă.

– Ted m-a dus în ascunzătoarea lui înainte de ivirea zorilor. Avem rață la cină.

Veni lângă mama și o sărută pe gât. Mama îl împinse în lături, râzând.

– Vrei cafea?

Când mama se duse în bucătărie, tata se întoarse spre Leni.

– Ești cam posacă pentru o fată care pleacă la școală.

– Sunt bine.

– Poate știu eu care-i problema, spuse tata.

– Mă-ndoiesc, zise ea pe un ton abătut, în acord cu starea sa interioară.

– Stai să-ncerc, insistă tata, încruntându-se teatral. O lăsă acolo și se duse în dormitorul lui. Câteva clipe mai târziu, reveni cu un sac negru de gunoi, pe care îl puse pe masă. Poate asta va fi de ajutor.

Cum să nu, de gunoi avea ea nevoie.

– Deschide-l, o îndemnă tata.

Leni deschise sacul fără tragere de inimă.

În el găsi o pereche de pantaloni evazați cu dungi roșii-cafenii și negre și un pulover scămoșat sidefiu din lână, care arăta de parcă ar fi avut o mărime bărbătească, și cineva îl micșorase.

Oh, Doamne!

Poate că nu știa Leni prea multe despre modă, însă ăia erau clar pantaloni băiețești, iar puloverul... nu credea că fusese vreodată la modă, de când se născuse ea.

Fata se uită în ochii mamei. Știau amândouă cât de mult se străduise tata. Și cât de lamentabil eșuase. În Seattle, o astfel de ținută era sinucidere socială.

– Leni? spuse tata, cu o mină dezamăgită.

Ea se forță să zâmbească.

– E perfect, tată. Mersi.

El oftă și zâmbi.

– Oh. Bravo! Mi-a luat mult timp să scotocesc prin containere.

Armata Salvării. Așadar, plănuise asta dinainte, se gândise la ea cu o zi înainte, când fuseseră în Homer. Asta făcea ca acele haine urâte să devină aproape frumoase.

– Îmbracă-le, spuse tata.

Leni reuși să zâmbească. Se duse în dormitorul părinților și își schimbă hainele.

Puloverul irlandez era prea mic, lâna, prea groasă, abia își putea îndoi brațele.

– Ești superbă, spuse mama, încercând să zâmbească. Înaintă spre ea cu o cutie metalică pentru sendivșuri cu Winnie the Pooh. Thelma s-a gândit c-o să-ți placă.

Astfel, soarta vieții sociale a lui Leni era pecetluită, dar nu avea ce face.

– Păi, ar trebui să mergem, îi spuse ea tatei. Nu vreau să întârzii.

Mama o îmbrățișă strâns.

– Succes! șopti ea.

Afară, Leni se urcă în microbuzul VW, pe scaunul din dreapta șoferului, și porniră la drum, săltând pe drumeagul cu hârtoape, cotind spre oraș, pe șoseaua principală, trecând în zgomot hodorogit de motor pe lângă terenul care-și zicea aerodrom. La pod, Leni strigă:

– Stop!

Tata apăsă frâna și se întoarse spre ea.

– Ce-i?

– Pot merge pe jos de-aici?

El o privi dezamăgit.

– Serios?

Ea era prea agitată ca să-şi domolească emoţiile contradictorii. În privinţa tuturor şcolilor prin care fusese, un lucru era cert: odată ce intrai la liceu, părinţii nu aveau ce să caute acolo. Aveai mari şanse să te facă de ruşine.

– Am treisprezece ani şi suntem în Alaska, unde ar trebui să fim duri, spuse Leni. Haide, tată. *Te rooog.*

– În regulă. O fac pentru tine.

Leni coborî din maşină şi porni singură prin oraş, trecu pe lângă un bărbat care şedea ca indienii pe marginea drumului, cu o gâscă în poală. Îl auzi vorbindu-i păsării: „Nici să nu te gândeşti, Matilda", în timp ce ea trecu rapid de cortul murdar care găzduia serviciul de curse charter pentru pescuit.

Clădirea cu o singură sală a şcolii se afla pe un teren năpădit de buruieni de la capătul oraşului. Mlaştini verzi şi galbene se întindeau pe lângă ea, un râu şerpuind la vale, sinuos, prin iarba înaltă. Şcoala era într-o clădire în formă triunghiulară, clădită din buşteni fasonaţi la rindea, cu un acoperiş metalic ascuţit şi abrupt.

În faţa uşii deschise, Leni se opri şi trase cu ochiul înăuntru. Încăperea era mai mare decât părea de afară; cel puţin cinci pe cinci metri. Pe peretele din fund era o tablă neagră, pe care erau scrise cu cretă albă cuvintele SEWARD'S FOLLY[1].

În partea din faţă a încăperii, o băştinaşă stătea în spatele unui pupitru mare, cu faţa la uşă. Avea o constituţie robustă, cu umeri laţi şi voluminoşi şi mâini puternice. Părul negru, lung, împletit în două cozi neglijente, încadrau o faţă cu ten cafeniu. Nişte linii verticale negre, tatuate, îi brăzdau buza inferioară ajungând până la bărbie. Purta nişte blugi spălăciţi Levi's băgaţi în cizme de cauciuc, o cămaşă bărbătească din flanel şi o vestă din piele de căprioară cu franjuri.

O văzu pe Leni şi strigă:

– Bună! Bine-ai venit!

Copiii din clasă se întoarseră pe scaunele care scârţâiră.

[1] Titlu apărut în presă pentru a ridiculiza achiziţia, de către SUA, a teritoriului Alaska, la un preţ derizoriu, de la Rusia; tratatul a fost semnat de secretarul de stat american William H. Seward.

Erau șase elevi. Doi copii mai mici stăteau în primul rând. Fete. Le recunoscu, erau de pe domeniul lui Earl Nebunul: Marthe și Agnes. Îl recunoscu și pe adolescentul cu expresie respingătoare, Axle; erau și două bătrânașe care se hlizeau, de vreo opt sau nouă ani, care stăteau în bănci alăturate; fiecare purta câte o coroniță din păpădii ofilite. În partea dreaptă a încăperii, două bănci erau lipite una de alta, cu fața la tablă. Una era goală; în cealaltă stătea un băiat sfrijit cam de vârsta ei, cu păr blond până la umeri. Era singurul elev care părea interesat de ea. Rămăsese întors pe scaun și continua să o privească.

– Eu sunt Tica Rhodes, spuse profesoara. Eu și soțul meu locuim în Bear Cove, așa că uneori nu pot ajunge aici iarna, dar fac tot posibilul. Asta aștept și de la elevii mei. Zâmbi. Iar tu ești Lenora Allbright. Thelma m-a anunțat că vei veni.

– Leni.

– Câți ani ai, unsprezece? întrebă doamna Rhodes, studiind-o pe Leni.

– Treisprezece, spuse Leni, simțind cum i se aprind obrajii.

Măcar de-ar începe să-i crească și ei sânii.

Doamna Rhodes încuviință din cap.

– Perfect. Matthew are tot treisprezece. Du-te și așază-te lângă el. I-l indică pe băiatul cu păr blond. Haide.

Leni ținea cutia aceea stupidă cu Winnie the Pooh așa de strâns, că o dureau degetele.

– B-bună! îi spuse ea lui Axle când trecu pe lângă banca lui. El îi aruncă o privire nepăsătoare și continuă să deseneze, pe coperta mapei lui, ceva ce arăta ca un extraterestru cu sâni imenși.

Se așeză șovăielnic pe scaunul de lângă băiatul de treisprezece ani.

– Salut! îngăimă ea, privind într-o parte.

El zâmbi, dezvăluindu-și dinții strâmbi.

– Slavă Domnului! spuse el, dându-și părul din ochi. Am crezut că o să trebuiască să stau cu Axle tot restul anului școlar. Cred că băiatul ăla o să sfârșească la zdup.

Leni râse fără să vrea.

– De unde ești? întrebă el.

Leni nu știa niciodată cum să răspundă la această întrebare ce o ducea cu gândul la stabilitate, la un anume trecut care nu existase niciodată în cazul ei. Ea nu percepuse niciodată vreun loc ca pe un cămin.

– Ultima școală la care am învățat a fost în Seattle.

– Probabil te simți ca și cum ai fi nimerit în Mordor.

– Ai citit *Stăpânul inelelor*?

– Știu. Extrem de demodat. Dar suntem în Alaska. Iernile sunt negre ca smoala și nu avem televizor. Spre deosebire de tatăl meu, nu pot petrece ore în șir ascultându-i pe boșorogi cum se vaită prin stația radio.

Leni se simți pătrunsă de o nouă emoție pe care nu știa să o numească.

– Îmi place la nebunie Tolkien, spuse ea încet. Simțea ca pe o eliberare ciudată faptul că putea vorbi deschis cu cineva. Majoritatea copiilor de la ultima ei școală erau preocupați mai mult de filme și de muzică decât de cărți. Și Herbert.

– *Dune* a fost uimitor. „Frica ucide rațiunea." Frate, cât adevăr!

– Și *Străin în țară străină*. Cam așa mă simt eu aici.

– Ar trebui. Nimic nu-i normal la capătul pământului. Există un oraș, undeva în nord, unde primar e un câine.

– Nu se poate.

– Vorbesc serios. Un malamut. A fost votat. Matthew își puse o mână pe piept. Nu-ți vine să crezi un asemenea rahat.

– Eu am văzut un bărbat stând cu o gâscă în poală când am venit încoace. Cred că vorbea cu pasărea.

– Sunt Pete Smintitul și Matilda. Sunt căsătoriți.

Leni râse cu poftă.

– Ai un râs ciudat.

Leni simți că i se aprind obrajii de rușine. Nimeni nu-i mai spusese asta vreodată. Era oare adevărat? Oare cum suna râsul ei? *Of, Doamne!*

– Îmi... îmi cer scuze. Nu știu de ce-am spus asta. Sunt varză la capitolul comportare în societate. Ești prima fată de vârsta mea cu care stau de vorbă în ultimul timp. Vreau să spun, ești drăguță. Asta-i tot.

Mă bâlbâi, așa-i? Probabil c-ai s-o iei la fugă, urlând, și vei cere să te așezi lângă Axle, criminalul în devenire, și va fi mult mai bine. Gata. Am să tac acum.

Leni nu mai auzise nimic după cuvântul „drăguță".

Încercă să se convingă în sinea ei că nu însemna nimic. Dar când Matthew o privi, simți o vagă posibilitate. Își zise: „Am putea fi prieteni". Și nu genul de prieteni de autobuz sau prieteni care mănâncă la aceeași masă.

Prieteni.

Genul de prieteni care au lucruri adevărate în comun. Cum ar fi Sam și Frodo, Anne și Diana, Ponyboy și Johnny. Închise ochii pentru o fracțiune de secundă, imaginându-și cum ar fi. Ar fi putut râde și vorbi și...

– Leni? spuse el. Leni?

„Oh, Dumnezeule!" El îi rostise numele de două ori.

– Da. Pricep. Eu, unul, visez mereu cu ochii deschiși. Mama spune că așa se întâmplă când trăiești în propria minte, cu tot felul de oameni inventați. Pe de altă parte, ea citește, de la Crăciun, *O altă atracție la marginea drumului.*

– Fac și eu asta, mărturisi ea. Uneori, pur și simplu... mă emoționez exagerat.

El ridică din umeri, ca și cum ar fi vrut să spună că nu era nimic greșit în asta.

– Hei, ai auzit de petrecerea la grătar din seara asta?

– Și, cum rămâne cu petrecerea? *Poți veni?*

Leni tot relua întrebarea în sinea ei în timp ce își aștepta tatăl să vină să o ia de la școală. Voise să spună da, sincer. Își dorea asta mai mult decât își dorise orice în ultima vreme.

Dar părinții ei nu făceau parte din comunitatea care se strângea la grătar. De fapt, din nici o comunitate. Asta nu le stătea în fire celor din familia Allbright. Familiile din fostul lor cartier obișnuiau să organizeze tot felul de reuniuni: grătare în curțile caselor, unde tații purtau pulovere cu anchior, beau scotch și întorceau burgerii, iar femeile fumau, beau martini și aduceau tăvi cu ficăței de pui înveliți

în bacon în vreme ce copiii chiuiau și alergau de colo colo. Știa asta, pentru că, o dată, trăsese cu ochiul peste gardul vecinilor și văzuse o asemenea scenă.

– Ei, Roșcato, cum a fost la școală? întrebă tata la finalul zilei, când Leni se urcă în microbuz și trânti ușa.

Tata fu ultimul părinte sosit.

– Am învățat despre cum au cumpărat Statele Unite Alaska de la Rusia. Și despre muntele Alyeska din lanțul muntos Chugach.

Tata mormăi mulțumit de ceea ce auzise și porni motorul.

Leni se gândea cum să-i spună ceea ce dorea să-i spună. „E un băiat de vârsta mea în clasă. Este vecinul nostru."

Nu. Să pomenească de vreun băiat era o abordare greșită.

„Vecinii noștri organizează un grătar și ne-au invitat și pe noi."

Dar tata ura genul ăsta de lucruri, sau cel puțin așa se întâmplase cândva, peste tot pe unde locuiseră înainte.

Înaintară hurducăit pe drumul negru, praful ridicându-se în rotocoale de-o parte și de alta, apoi cotiră pe aleea lor. Acasă, descoperiră o mulțime de oameni în curte. Mai toți membrii clanului Harlan erau acolo și munceau. Se mișcau într-o armonie tăcută, apropiindu-se și separându-se ca niște dansatori. Clyde avea chestia aia ca o cușcă cu care transforma bușteni în scânduri. Ted termina magazia, bătând scânduri pe stâlpii laterali. Donna strângea lemne pentru foc.

– Prietenii noștri au venit la prânz să ne ajute să ne pregătim pentru iarnă, spuse tata. Nu. Sunt mai buni decât niște prieteni, Roșcato. Sunt camarazi.

Camarazi?

Leni se încruntă. Erau cumva comuniști acum? Era destul de sigură că tatăl ei îi ura pe comuniști la fel de mult cât îi ura pe guvernanți și pe hipioți.

– Așa ar trebui să fie lumea, Roșcato. Cu oameni care să se ajute reciproc, în loc să își ucidă mamele pentru un colț de pâine.

Leni nu putu să nu observe că aproape toată lumea purta câte o armă la cingătoare.

Tata deschise portiera microbuzului.

– Mergem cu toții la Sterling la sfârșitul ăsta de săptămână, să pescuim somon la Farmer's Hole, pe râul Kenai. Se pare că somonii ăștia din specia Chinook sunt teribil de greu de prins.

Coborî pe pământul îmbibat cu apă.

Earl Nebunul flutură o mână înmănușată spre tatăl ei, care porni numaidecât în direcția bătrânului.

Leni trecu pe lângă o structură nouă, înaltă de vreo trei metri și lată de un metru, cu marginile acoperite cu plastic gros negru (saci de gunoi dintr-un sul, Leni era sigură de asta). O ușă deschisă lăsa să se vadă un interior plin de somon roșu, despicat de-a lungul șirei spinării și atârnat pe crengi. Thelma era în genunchi în noroi, păzind un foc aprins într-o cutie metalică. Fumul se ridica în vălătuci negri, ajungând până la somonul atârnat de crengi deasupra focului.

Mama ridică privirea de la somonul pe care îl eviscera pe o masă din curte. Era mânjită de pe bărbie de ceva roz de la intestinele peștilor.

– E o afumătoare, explică mama, ridicându-și capul spre Thelma. Thelma mă învață cum să afum pește. O adevărată artă, din câte se pare, prea mult căldură, gătești peștele. Ar trebui să-l afume și să-l usuce în același timp. Mmm. Cum a fost prima ta zi la școală? Un batic roșu îi ținea părul strâns, ca să nu-i intre în ochi.

– Mișto.

– Nici o sinucidere socială cu hainele sau cutia de sendvișuri? Au râs fetele de tine?

Leni nu-și putu reține un zâmbet.

– Nici nu sunt fete de vârsta mea. Dar... e un băiat...

– Un băiat? se interesă mama.

Leni simți că roșește.

– Un *prieten*, mamă. Întâmplător e băiat.

– Aha. Mama încerca să nu zâmbească atunci când își aprinse o țigară. E drăguț?

– Mi-a spus că se face un grătar, în seara asta, în comunitatea noastră, și-aș vrea să merg și eu, spuse fata, ignorând întrebarea mamei.

– Da. Mergem.

– Pe bune? Grozav!

– Da, spuse mama zâmbind. Doar ți-am spus eu că aici va fi altfel.

Când veni momentul să se îmbrace, Leni era incapabilă să gândească. Sincer, nici nu știa ce se întâmpla cu ea.

Nu avea de ales din prea multe haine, dar asta nu o împiedică să încerce câteva combinații diferite. În final – mai ales pentru că era istovită de dorința de a arăta bine când așa ceva era imposibil –, se decise asupra unor pantaloni evazați cadrilați din material sintetic și a unei malete verzi, reiată, pusă pe sub o vestă cu franjuri din imitație de piele de căprioară. Oricât se strădui, nu reuși să facă nimic cu părul. Îl aranjă pe spate cu degetele și îl împleti într-o coadă înfoiată, groasă cât pumnul.

O găsi pe mama în bucătărie, punând felii groase de pâine de mălai într-o cutie din plastic pentru alimente. Își periase părul lung până la umeri, tuns în scări, până când acesta ajunse să lucească în lumină. Era evident că se îmbrăcase ca să impresioneze în blugi evazați strâmți și într-un pulover alb pe corp, purtând un imens colier indian din argint cu turcoaze, pe care îl cumpărase cu câțiva ani în urmă.

Părea tulburată când închise ermetic cutia cu pâine.

– Ești îngrijorată, nu-i așa?

– De ce spui asta?

Mama îi aruncă un zâmbet scurt, vesel, dar privirea nu reflecta ceea ce manifesta. Se fardase pentru prima oară după mult timp, și asta o făcea să arate plină de viață și frumoasă.

– Mai ții minte târgul?

– Aia a fost altceva. Tipul ăla a-ncercat să-l păcălească.

Nu așa își amintea Leni cele întâmplate. Se distraseră de minune la târg, până când tatăl ei începuse să bea bere. Apoi, un tip flirtase cu mama (și ea flirtase cu el), și tata își ieșise din minți. Îl izbise pe tip de stâlpul cortului berăriei de-i crăpase țeasta, apoi începuse să urle din toți rărunchii. Când sosiseră gardienii, tata fusese atât de recalcitrant încât fuseseră nevoiți să cheme poliția. Leni constatase cu groază că doi dintre colegii ei de clasă asistau la acea altercație. Îl văzuseră pe tatăl ei târât la duba poliției.

Tata deschise ușa cabanei și intră.

– Frumoasele mele sunt gata de petrecere?

– Mai întrebi, spuse mama repede, zâmbind.

– Atunci, să mergem, zise tata, conducându-le la microbuz.

Cât ai bate din palme – erau mai puțin de patru sute de metri în linie dreaptă – ajunseră la poarta din oțel cu craniul alb de bovină deasupra. Poarta era deschisă în semn de bun venit.

Gospodăria Walker. Cei mai apropiați vecini ai lor.

Tata înaintă lent cu mașina. Aleea (două panglici de iarbă călcată în picioare, care unduiau în sus și în jos pe pământul acoperit de licheni) se desfășura într-o șerpuire leneșă prin lăstărișuri de molizi subțirei cu trunchiuri negre. Din când în când, prin vreo crăpătură din copacii aflați în stânga ei, Leni putea vedea câte un petic de albastru îndepărtat, dar abia când ajunseră în luminiș i se dezvălui dinaintea ochilor priveliștea.

– Uau! făcu mama.

Ajunseră pe o creastă plată, situată deasupra golfulețului albastru liniștit. Acea bucată imensă de teren fusese defrișată complet, mai puțin câțiva copaci aleși cu grijă și plantați în fân.

O casă mare cu două etaje, construită din bușteni, se înălța ca o coroană în cel mai înalt punct al terenului. Fațada ei triunghiulară avea ferestre trapezoidale imense și o terasă cu vârf ascuțit de jur împrejur. Arăta ca prova unui vas imens, aruncat pe țărm de marea furioasă și înțepenit pe uscat, cu fața îndreptată de-a pururi către marea căreia îi aparținea. Scaune diferite decorau terasa, fiecare întors către priveliștea spectaculoasă. În capătul îndepărtat al casei erau câteva țarcuri pline cu vite, capre, găini și rațe. Rulouri de sârmă ghimpată, lăzi și paleți din lemn, un tractor defect și cupa ruginită a unui excavator, pe lângă carcasele unor camioane nefuncționale sau pe aproape erau împrăștiate prin iarba înaltă până la genunchi. Nu departe de o structură din lemn din care ieșea fum erau grupați mai mulți stupi de albine. Într-o despărțitură dintre copaci se vedea acoperișul ascuțit al unei private.

Jos, la apă, un ponton gri ieșea în largul apelor albastre ale mării. La capătul lui, pe o arcadă decolorată, scria GOLFULEȚUL WALKER.

Un hidroavion era legat de ponton, pe lângă două bărci de pescuit de un argintiu sclipitor.

– Un hidroavion, murmură tata. Pesemne că omu-i bogat.

Parcară microbuzul și porniră pe jos pe lângă un tractor galben aprins cu o benă de excavator neagră și un vehicul de teren de un roșu strălucitor. De pe dealul cu creastă, Leni văzu oameni adunându-se jos pe plajă, cel puțin vreo doisprezece, în jurul unui foc de tabără uriaș. Flăcările se înălțau spre văzduhul în tonuri de lavandă, scoțând niște sunete precum trosnitul degetelor.

Leni își urmă părinții pe scările care duceau pe plajă. De aici, îi putea vedea pe toți cei de la petrecere. Un bărbat cu umeri lați și păr blond, lung ședea pe un buștean căzut și cânta la chitară. Marge Grăsana transformase în tobe două găleți albe răsturnate, iar profesoara lui Leni, doamna Rhodes, cânta de mama focului la scripcă. Natalie îi vrăjea cântând la muzicuță, iar Thelma interpreta vocal „Regele șoselelor". Ultimul vers din fiecare strofă era cântat de toți în cor.

Clyde și Ted se ocupau de grătar, care părea improvizat din niște butoaie vechi de ulei. Earl Nebunul stătea deoparte, bând dintr-o cană de teracotă. Cele două fete mai mici de la școală, Marthe și Agnes, erau aplecate lângă apă, culegând scoici cu Moppet.

Mama păși pe plajă, ducând cutiile ei cu pâine de mălai. Tata venea imediat în urma ei cu o sticlă de trei sferturi de whisky.

Bărbatul masiv, cu umeri lați, care cânta la chitară, lăsă din mână instrumentul și se ridică în picioare. Era îmbrăcat ca mai toți bărbații din partea locului, cu o cămașă din flanel, blugi decolorați și cizme de cauciuc, dar, chiar și așa, ieșea în evidență. Arăta de parcă ar fi fost făcut pentru mediul acela ostil, ca și cum ar fi putut să alerge ziua întreagă, să doboare cu securea un copac bătrân și să străbată cu pas agil lungimea unui buștean căzut peste un râu învolburat. Chiar și lui Leni i se păru chipeș – pentru un tip în vârstă.

– Eu sunt Tom Walker, spuse el. Bine-ați venit pe proprietatea mea!

– Ernt Allbright.

Tom dădu mâna cu tata.

– Ea este soția mea, Cora.

Mama îi zâmbi lui Tom, dădu mâna cu el, apoi privi în altă parte.

– Ea este fiica noastră, Leni. Are treisprezece ani.

– Bună, Leni, îi spuse Tom cu un zâmbet binevoitor. Fiul meu, Matthew, mi-a vorbit despre tine.

– Da? spuse Leni.

„Nu zâmbi prea larg. Ce tâmpit! "

Geneva Walker se apropie de soțul ei.

– Bună, salută ea, zâmbindu-i Corei. Văd că l-ați cunoscut pe soțul meu.

– Fost. Tom Walker o cuprinse cu brațul pe Geneva și o trase mai aproape. O iubesc pe femeia asta ca pe aerul pe care-l respir, dar nu pot trăi cu ea.

– Dar nici fără mine, zâmbi Geneva, ridicându-și bărbia spre stânga. Cel de-acolo e iubitul meu principal. Calhoun Malvey. El nu mă iubește așa de mult ca Tom, dar mă place mult mai mult. Și nu sforăie, adăugă ea, dându-i în joacă un ghiont în coaste domnului Walker.

– Am auzit, oameni buni, că nu sunteți prea bine pregătiți, îi spuse domnul Walker tatei. Va trebui să învățați repede. Nu vă fie teamă să îmi cereți ajutorul. Sunt dispus să vi-l ofer oricând. Am tot ce vă trebuie să împrumutați.

– Mulțam, zise tata, iar Leni detectă în tonul cu care rosti acest cuvânt ceva ce o alarmă. Părea deodată iritat. Ofensat. Mama sesiză și ea asta; îl privi îngrijorată.

Earl Nebunul veni la ei împleticindu-se. Purta un tricou pe care scria AȘA DE MULT AM PESCUIT, CĂ AM AJUNS MAESTRU UNDIȚAR. Aruncă un zâmbet de bețiv, clătinându-se dintr-o parte în alta, nesigur pe picioare.

– Îi oferi lui Ernt ajutorul, Tom Uriașule? Foarte generos din partea ta. Ești un fel de Regele John care se oferea să îi ajute pe bieții lui sclavi. Poate vine amicul tău, guvernatorul, să te-ajute.

– Dumnezeule mare, Earl, nu din nou, spuse Geneva. Hai să cântăm ceva. Ernt, cânți la vreun instrument?

– La chitară, spuse tata. Dar am vândut...

– Perfect! spuse Geneva, luându-l de braț și depărtându-l de lângă Earl Nebunul, plecând către Marge Grăsana și formația improvizată

adunată pe plajă. Îi dădu tatei chitara pe care o lăsase domnul Walker. Earl Nebunul veni, clătinându-se pe picioare, lângă foc și își luă cana de lut.

Leni se întrebă dacă mama ei știa cât de frumoasă era, cum stătea acolo în pantalonii ei strâmți, cu părul acela blond fluturând în briza mării. Frumusețea ei era la fel de limpede ca o notă muzicală interpretată perfect și la fel de nelalocul ei aici ca o orhidee.

Da. Ea știa exact cât era de frumoasă. Iar domnul Walker văzu și el asta.

– Pot să-ți aduc ceva de băut? o întrebă el pe mama. O bere?

– Oh, sigur că da, Tom. Mi-ar plăcea o bere, spuse mama, lăsându-l pe domnul Walker să o conducă la masa cu mâncare și la răcitorul plin cu bere Rainier.

Mama mergea alături de domnul Walker. Șoldurile ei se mișcau în ritmul muzicii, legănându-se. Atinse ușor brațul domnului Walker cu vârfurile degetelor, și el se uită la ea și zâmbi.

– Leni!

Fata își auzi numele și se întoarse. Matthew stătea în capul scărilor, făcându-i semn să urce. Ea urcă scările și îl găsi, cu câte o bere în fiecare mână.

– Ai mai băut bere până acum? întrebă el.

Ea clătină din cap.

– Nici eu. Vino. Porni spre pâlcul de copaci din stânga lui. Urmară o potecă sinuoasă ce cobora, trecând pe lângă niște stânci ieșite din pământ.

Băiatul o conduse într-un mic luminiș, unde pământul era acoperit cu licheni. Printr-o despărțitură în molizii negri, puteau vedea petrecerea. Plaja se afla la doar cinci metri de ei, dar acolo parcă erau într-un alt univers. Pe plajă, adulții râdeau, vorbeau, cântau. Copiii mici scormoneau prin prietriș după scoici întregi. Axle stătea retras, aruncând cu cuțitul într-un buștean putrezit.

Matthew se așeză, întinzându-și picioarele și sprijinindu-se cu spatele de un buștean. Leni ocupă un loc lângă el, aproape, dar nu îndeajuns ca să-l atingă.

El deschise berea cu un fâsâit și i-o întinse. Leni luă o înghițitură, încrețindu-și nasul. Berea îi bolborosi pe gâtlej în jos, simțind un gust neplăcut.

– Grețos, spuse Matthew, râzând.

Leni mai sorbi de trei ori din băutură și se sprijini și ea cu spatele de buștean. O adiere răcoroasă veni dinspre plajă, aducând cu ea miros de sare și aroma picantă a cărnii fripte. Freamătul petrecerii se desfășura chiar dincolo de copaci.

Ei stăteau liniștiți, ca doi prieteni, ceea ce o uimi pe Leni. De obicei, ea era încordată în preajma copiilor cu care ar fi vrut să se împrietenească.

Pe plajă, petrecerea era în toi acum. Printre copaci, puteau vedea totul. Un borcan cu capac era trecut din mână în mână. Mama ei dansa, unduindu-și șoldurile și fluturându-și părul. Era ca o zână a pădurii, luminată din interior, dansând pentru soborul de copaci vânjoși și tineri.

Berea o făcu pe Leni să se simtă amețită și aiurită.

– Ce v-a făcut să vă mutați aici? întrebă Matthew.

Înainte ca ea să poată răspunde, el își strivi cutia goală de bere de o stâncă.

Leni nu-și putu stăpâni râsul. Doar un băiat putea face așa ceva.

– Tatăl meu este un fel de... aventurier, alese ea să răspundă. (Să nu spui absolut niciodată adevărul, și anume că tata nu era în stare să își păstreze o slujbă și să se stabilească într-un loc, și să nu spui *niciodată* că a băut prea mult și că e recalcitrant.) S-a săturat de Seattle, cred. Dar voi? Voi când v-ați mutat aici?

– Bunicul meu, Eckhart Walker, a venit în Alaska în timpul Marii Depresiuni. Spunea că nu a vrut să stea la coadă pentru o supă chioară. Așa că și-a luat catrafusele și a făcut autostopul până la Seattle. De acolo, a ajuns cum a știut mai bine în nord. Se spune că a străbătut Alaska de pe un țărm pe altul și chiar că a escaladat muntele Alyeska cu o scară în spinare, ca să poată traversa crevasele ghețarilor. A cunoscut-o pe bunica Lily în Nome. Ea avea acolo o spălătorie și un restaurant. S-au căsătorit și au decis să-și întemeieze o gospodărie.

– Deci, bunicii tăi, tatăl tău și cu tine ați crescut toți în acea casă?

– Păi, casa cea mare a fost construită mult mai târziu, dar noi am crescut cu toții pe pământul ăsta. Familia mamei mele locuiește în Fairbanks. Sora mea stă cu ei când merge la școală. Iar ai mei s-au despărțit acum câțiva ani, așa că mama și-a construit o nouă casă pe acest teren și s-a mutat în ea cu iubitul ei, Cal, care este un mare cretin. Matthew zâmbi. Dar ne avem bine. El și tata joacă șah iarna. E ciudat, dar asta-i Alaska.

– Uau! Nici măcar nu-mi pot imagina să locuiesc în același loc toată viața.

Simți o notă de tristețe în vocea ei și se rușină. Duse cutia cu bere la gură și sorbi ultimele picături.

Formația improvizată cânta de mama focului acum, bătând în găleți, chitara zdrăngănind și scripca scheunând.

Thelma, mama și doamna Rhodes își legănau șoldurile în ritmul muzicii, fredonând cu voce tare. *Sus, în vârful Munților Stâncoși, Colo-rado...*

Clyde strigă de la grătar:

– Burgerii de elan sunt gata! Cine vrea brânză?

– Să mergem, spuse Matthew. Sunt lihnit. O luă pe Leni de mână (părea un gest firesc) și o conduse printre copaci, apoi coborâră pe plajă. Veniră în spatele tatei și al lui Earl Nebunul, care stăteau singuri și beau, iar Leni îl auzi pe Earl Nebunul ciocnindu-și borcanul de al tatei atât de tare, că scoase un pocnet puternic.

– Tom Walker ăsta e chiar convins că rahatul lui nu pute, spuse tata.

– Când o exploda rahatu', o să vină în patru labe la mine, că eu sunt pregătit, rosti Earl Nebunul supărat.

Leni împietri, îngrozită. Se uită la Matthew. Auzise și el.

– Născut bogătan, adăugă tata, articulând cu greu cuvintele. Asta ai zis, nu?

Earl Nebunul încuviință din cap și se dezechilibră, venind peste tata. Se sprijineau unul pe altul ca să nu cadă.

– Se crede mai bun ca noi.

Leni se smulse din mâna lui Matthew; îi venea să intre în pământ de rușine. Se simțea singură.

– Leni?

– Îmi pare rău că ai auzit asta, spuse ea. Și ca și cum vorbele răutăcioase, abia articulate, ale tatei nu ar fi fost de ajuns, mai era și mama, care stătea prea aproape de domnul Walker, zâmbindu-i într-un fel care ar fi putut fi de rău augur.

La fel ca de fiecare dată. Iar Alaska ar fi trebuit să fie altfel.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Matthew.

Leni scutură din cap, simțind cum o cuprinde o tristețe cunoscută. Nu i-ar putea explica niciodată cum era să trăiești cu un tată care te speria uneori și cu o mamă care îl iubea prea mult și care îl provoca să îi arate cât de mult o iubea prin mijloace periculoase. Ca de pildă flirtul.

Acestea erau secretele lui Leni. Poverile ei. Nu le putea mărturisi nimănui.

În tot acest timp, în toți acești ani, visase să aibă un prieten adevărat, unul care să îi spună totul. Cum de nu văzuse ceea ce era evident?

Leni nu putea avea un prieten adevărat, pentru că ea însăși nu putea fi astfel.

– Scuze, murmură ea. Nu-i nimic. Hai să mâncăm. Sunt lihnită.

Capitolul 6

Revenind la cabană, după petrecere, părinții lui Leni erau grămadă unul peste altul, sărutându-se ca niște adolescenți, lovindu-se de pereți, cu trupurile lipite. Combinația de alcool și muzică (și poate atenția lui Tom Walker) îi făcuse să fie înnebuniți unul după celălalt.

Leni se grăbi să ajungă în camera ei din pod, unde își acoperi urechile cu perna și începu să murmure melodia „Come on get happy". Când în cabană se așternu din nou liniștea, se duse la teancul de cărți cumpărate de la Armata Salvării. O carte de poezii a unui poet pe nume Robert Service îi atrase atenția. O luă în pat și o deschise la o poezie intitulată „Incinerarea lui Sam McGee". Nu fu nevoie să aprindă lanterna pentru că era încă enervant de multă lumină afară, chiar și la acea oră târzie.

La lumina soarelui de la miezul nopții se fac lucruri stranii
De către bărbații ce scurmă cu trudă după aur;
Potecile arctice au povești ascunse
Ce ți-ar îngheța sângele-n vine...

Leni se cufundă în lumea nemiloasă, dar frumoasă, a poeziei. O captivă în așa măsură încât continuă să citească: despre Periculosul Dan McGrew și doamna pe nume Lou, apoi „Legea din Yukon". Aceasta e legea tărâmului Yukon, clar și răspicat rostit chiar de el: /„Să nu-i

trimiteți la mine pe cei proști și nevolnici, ci doar pe cei întregi la minte și la trup." Fiecare vers dezvăluia o altă față a acestui ciudat stat în care se mutaseră ei, dar chiar și așa, tot nu și-l putea scoate complet din cap pe Matthew. Îi stăruia în minte rușinea pe care o simțise la petrecere când auzise fără să vrea cuvintele malițioase ale tatălui ei.

Oare va mai vrea să fie prietenul ei?

Întrebarea o măcina, îi accentua starea de angoasă, din cauza căreia nu putea adormi. Era în stare să jure că nu dormise deloc, dacă nu s-ar fi trezit a doua zi dimineață auzindu-se strigată.

– Haide, somnorilă. Am nevoie de ajutorul tău cât timp mama ne face ceva de haleală. Ai timp înainte de școală.

Haleală? Deveniseră dintr-odată cowboy?

Leni își trase blugii pe ea și un pulover lălâi și coborî să se încalțe. Afară, își găsi tatăl cocoțat pe construcția care semăna cu un coteț de câine pe picioroange. Magazia. O scară din bușteni jupuiți precum cea care ducea în pod era sprijinită de ramă. Tatăl ei stătea aproape de vârf, bătând în cuie scânduri pe acoperiș.

– Dă-mi din cuiele alea, Roșcato, spuse el. Dă-mi o mână plină.

Ea luă cana albastră de cafea plină cu cuie și urcă pe scară în spatele lui.

Luă din cană un singur cui și i-l întinse.

– Îți tremură mâna.

El se uită la cuiul din palmă, care sărea de cât îi tremura mâna. Avea chipul alb ca o coală de hârtie și ochii negri injectați, cu cearcăne foarte negre.

– Am băut prea mult aseară. N-am putut dormi.

Leni simți un fior de îngrijorare. Lipsa de somn nu îi făcea bine tatei; devenea anxios. Până acum, avusese un somn foarte bun în Alaska.

– Băutura îți face al dracului de rău, Roșcato. Știu prea bine asta. Păi, cam asta ar fi, spuse el, bătând ultimul cui în mănușa de lucru din piele de căprioară care fusese folosită pe post de balama pentru ușă. (Ideea lui Marge Grăsana – oamenii ăștia din Alaska știu să improvizeze ceva din orice.)

Leni coborî scara și sări pe pământ, cuiele zăngănind în cana de cafea.

Tata își fixă ciocanul în cingătoare și începu să coboare și el.

Sări alături de Leni și îi ciufuli fetei părul.

– Cred că ești micul meu tâmplar.

– Credeam că sunt bibliotecara ta. Sau șoarecele tău de bibliotecă.

– Mama ta spune că poți fi orice. O drăcovenie cu un pește și o bicicletă.

Da. Leni auzise asta. Poate că o spusese Gloria Steinem. Cine mai știa? Mama avea zicale de genul ăsta tot timpul. Nu aveau nici un sens pentru Leni. După cum nu avea logică nici faptul că, în 1974, o femeie în toată firea, cu o slujbă, nu putea obține un card de credit pe numele ei.

„E o lume a bărbaților, fetițo."

Își urmă tatăl de la magazie pe prispă, trecând pe lângă scheletul noii lor sere și pe lângă afumătoarea improvizată, acoperită cu un sac de gunoi. De partea cealaltă a casei, puii de găină aduși de curând ciuguleau prin pământ în noul lor țarc. Un cocoș se pigulea pe rampa ce ducea la intrarea în coteț.

La butoiul cu apă, tata luă cât putu de multă în căușul palmelor și își stropi fața, firicele maronii începând să i se prelingă pe obraji. Apoi se duse către prispă și se așeză pe prima treaptă. Nu arăta bine. De parcă nu se trezise din beție de câteva zile și se simțea rău din cauza asta. (Așa cum arăta de obicei când avea coșmaruri și își ieșea din fire.)

– Mi s-a părut că mama ta l-a plăcut pe Tom Walker.

Leni se crispă.

– Ai văzut cum și-a băgat nasul în banii noștri? „Pot să-ți împrumut tractorul meu, Ernt", sau „Ai nevoie să te duc cu mașina în oraș?" M-a disprețuit, Roșcato.

– Mie mi-a zis că te consideră un erou și că e o mare rușine ce s-a întâmplat cu voi acolo, minți Leni.

– Da?

Tata își dădu la o parte părul de pe față. Se încruntă, încrețindu-și fruntea arsă de soare.

– Îmi place locul ăsta, tată, spuse Leni, dându-și seama brusc de adevărul vorbelor ei. Avea un oarecare sentiment de acasă în Alaska, mai puternic decât oricând în Seattle. Suntem fericiți aici. Văd cât de fericit ești tu. Poate... poate că băutura nu-ți face bine.

Urmă un moment încordat de tăcere; printr-o înțelegere tacită, Leni și mama nu vorbeau despre faptul că tata bea sau își ieșea din fire.

– Probabil că ai dreptate, Roșcato. Căzu pe gânduri. Hai să te duc la școală.

O oră mai târziu, Leni stătea în fața școlii cu o singură sală de clasă. Își puse breteaua rucsacului pe umăr și porni spre intrare, cutia pentru sendvișuri lovindu-i-se de șoldul drept. Se moșmondea, ar fi spus mama. Leni știa doar că nu se grăbea să ajungă în clasă.

Aproape ajunse la ușă, când aceasta se deschise brusc, și elevii năvăliră afară în hohote de râs și vorbind unii peste alții. Mama lui Matthew, Geneva, era în mijloc, cu mâinile crăpate de muncă ridicate, cerându-le tuturor să facă liniște.

– Oh. Leni! Grozav! spuse doamna Walker. Ai întârziat atât de mult, că am crezut că nu mai vii azi. Tica nu a putut veni azi, așa că eu o înlocuiesc. Ha! Mi-am luat diploma cu chiu, cu vai, să fim serioși. Râse de una singură. Și, cum m-au interesat mai mult băieții decât școala, mergem într-o excursie. Urăsc să stau între patru pereți într-o zi așa frumoasă.

Leni își potrivi ritmul pașilor după cel al doamnei Walker, care o cuprinse cu brațul și o trase mai aproape.

– Mă bucur mult că v-ați mutat aici.

– Și eu.

– Înainte să te cunoască, Matthew avea o aversiune de groază față de deodorant. Acum, poartă haine curate. Ni s-a împlinit un vis, nouă, celor care conviețuim cu el.

Leni nu știu ce să răspundă.

Merseră în port în șir indian, precum elefanții din *Cartea junglei*. Leni se simțea privită de Matthew. Îl surprinse de două ori uitându-se la ea cu o expresie confuză pe chip.

Când ajunseră la docul pentru vizitatori, cu bărci de pescuit scârțâind și agitându-se peste tot în jurul lor, doamna Walker îi grupă pe elevi pe perechi și îi distribui în canoe.

– Matthew. Leni. Cea verde e-a voastră. Puneți-vă vestele de salvare. Matthew, ai grijă de Leni.

Leni făcu ce i se ceru și coborî în partea din spate a canoei, cu fața spre proră.

Matthew o urmă. Canoea se zgâlțâi și scârțâi când sări în ea.

Se așeză cu fața la Leni.

Leni nu prea se pricepea la canotaj, dar știa că se așezase greșit.

– Ar trebui să stai cu fața în cealaltă direcție.

– Matthew Denali Walker. Ce naiba faci? se auzi mama lui strigând, alunecând pe apă pe lângă el, cu Moppet în canoea ei. Ai avut vreun atac de apoplexie, sau ce? Cum mă cheamă?

– Am vrut să vorbesc cu Leni o secundă, mamă. Vă ajungem din urmă.

Doamna Walker îi adresă fiului ei o privire plină de înțeles.

– Să nu întârziați. Suntem la școală, nu la prima întâlnire.

Matthew bombăni.

– Of, Doamne! Ești atât de ciudată!

– Și eu te iubesc, spuse doamna Walker. Râzând, vâsli și îi depăși. Haideți, copii! strigă ea către celelalte canoe. Să pornim spre golfulețul Eaglet.

– Te holbezi la mine, îi spuse Leni lui Matthew când rămaseră singuri.

Matthew își puse vâsla în poală.

Valurile se loveau de canoe, scoțând un sunet sec, pleoscăitor, în timp ce se îndepărtau de doc.

Leni știa că băiatul aștepta să spună ea ceva. Un singur lucru era de zis. Vântul îi bătea prin plete, smulgând zulufii din elasticul care îi ținea prinși. Șuvițe roșii îi fluturau peste față.

– Îmi pare rău pentru seara trecută.

– Pentru ce?

– Haide, Matthew. Nu trebuie să fii așa amabil.

– Habar n-am despre ce vorbești.

– Tata era beat, reluă ea cu precauție. Acest adevăr era mai mult decât rostise vreodată cu voce tare și părea neloial. Poate chiar periculos. Vizionase la ABC niște episoade din seria pentru copii și adolescenți *Lecții de viață*. Știa că, uneori, copiii erau luați de la părinți instabili. Autoritățile puteau destrăma orice familie din te miri ce motiv. Ea nu dorea să trâmbițeze tot felul de lucruri care să-i aducă necazuri tatălui ei.

Matthew râse.

– Toți erau. Mare chestie. Anul trecut, Earl Nebunul s-a îmbătat atât de rău că a făcut pipi în afumătoare.

– Tata se... îmbată uneori... și se înfurie. Spune diverse chestii, dar numai gura e de el. Știu că ai auzit ce-a spus despre tatăl tău.

– Aud asta tot timpul. Mai ales de la Earl Nebunul. Nici Pete Smintitul nu prea-l are pe tata la inimă, iar Billy Horchow a încercat odată să-l omoare. Nu a aflat nimeni niciodată de ce. Așa-i Alaska. Ierni lungi și prea mult alcool pot aduce omul în stare de lucruri ciudate. Nu am luat-o personal. Nici tata n-ar fi luat-o.

– Stai așa. Vrei să spui că nu-ți pasă?

– Asta-i Alaska. Trăim și ne vedem de-ale noastre. Nu-mi pasă dacă tatăl tău îl urăște pe tatăl meu. Tu ești cea care contează, Leni.

– Contez?

– Pentru mine, da.

Leni simți că plutește și că se ridică din canoe. Îi destăinuise unul dintre cele mai sumbre și mai teribile secrete ale ei, iar el o plăcea în ciuda acestui fapt.

– Ești nebun.

– Să știi.

– Matthew Walker, gata cu trăncăneala, dă la vâsle! se auzi doamna Walker strigând la ei.

– Deci, suntem prieteni, da? întrebă Matthew. Orice-ar fi?

Leni încuviință din cap.

– Orice-ar fi.

– Mișto. Matthew se întoarse cu fața spre proră și începu să vâslească. Vreau să-ți arăt ceva drăguț când ajungem la destinație, spuse el peste umăr.

– Ce?

– Bălțile o să fie pline de ouă de broaște. Sunt vâscoase și de-a dreptul scârboase. Poate îl fac pe Axle să mănânce câteva. Băiatul ăla-i nebun de legat.

Leni apucă de vâsla ei.

Era bucuroasă că el nu-i putea vedea zâmbetul larg care îi lumina chipul.

Când Leni ieși din clădirea școlii, râzând de o chestie spusă de Matthew, își văzu părinții așteptând-o în microbuzul VW. Amândoi. Mama scoase capul pe geam și începu să-și agite brațul, de ziceai că știe lecția și vrea să iasă la tablă.

– Iisuse! Zici că ești prințesă.

Leni râse și se despărți de el, urcându-se pe bancheta din spate a microbuzului.

– Ei, dragul meu șoricel de bibliotecă, spuse tata în timp ce înaintau hurducăit pe drumul negru, ieșind din oraș. Ce lucruri folositoare ai învățat azi?

– Păi, am mers într-o excursie la golfulețul Eaglet și am cules frunze pentru un proiect la biologie. Știai că bobițele de *actaea rubra* pot provoca stop cardiac dacă le mănânci? Și iarba-șarpelui provoacă stop respirator?

– Grozav, spuse mama. Acum ne omoară și plantele.

Tata râse.

– E *grozav*, Leni. În sfârșit, un profesor care te învață ce contează.

– Am mai învățat despre Goana după aur din Klondike. Poliția regală călare canadiană nu lăsa pe nimeni să traverseze trecătoarea Chilkoot decât dacă aveau la ei o sobă. Cărată. În spinare. Dar majoritatea minerilor veniți i-au plătit pe indieni ca să le care proviziile.

Tata încuviință din cap.

– Bogătașii care trăiesc pe spinarea oamenilor mai buni. Este însăși istoria civilizației. Asta a distrus America. Oameni care iau, iau, iau.

Leni observase că tatăl ei spunea tot mai multe astfel de lucruri de când îl cunoscuse pe Earl Nebunul.

Tata coti pe aleea lor și înaintă prin hârtoape. Când ajunseră acasă, parcă brusc și spuse:

– În regulă, familie Allbright, azi fetele mele vor învăța să tragă cu pușca.

Sări din microbuz și târî după el un balot de paie înnegrit și mucegăit din spatele cotețului păsărilor.

Mama își aprinse o țigară. Fumul formă un rotocol cenușiu deasupra părului ei blond.

– Ar trebui să fie distractiv, spuse ea fără tragere de inimă.

– Trebuie să învățăm să tragem. Marge Grăsana și Thelma au spus amândouă asta, zise Leni.

Mama încuviință din cap.

Leni se mută pe scaunul șoferului.

– Ăăăă, mamă? Ai observat că tata nu prea... îl suportă pe domnul Walker, nu?

Mama se întoarse. Privirile li se întâlniră.

– Da? făcu ea indiferentă.

– Știi. Că nu-l suportă, adică. Știi ce face dacă... știi tu. Flirtezi.

Tata bătu cu palma pe capota microbuzului așa de tare că mama tresări și scoase un sunet scurt, ca și cum ar fi pișcat-o ceva. Scăpă țigara din mână și se aplecă să o caute.

Leni știa că mama ei oricum nu i-ar fi răspuns; aceasta era o altă fațetă a ciudățeniei familiei lor. Tata își ieșea din pepeni, și mama îl încuraja. Ca și cum ar fi avut nevoie tot timpul de dovezi de iubire din partea lui.

Tata le ajută pe Leni și pe mama să coboare din microbuz și merse cu ele pe terenul accidentat, acolo unde instalase un balot de paie cu o țintă pe el.

Își scoase arma din teaca de piele, ținti și trase, lovind ținta chiar în centru, în capul pe care îl desenase cu o cariocă pe o bucată de hârtie. Un stol de păsări zbură din copaci, împrăștiindu-se pe cerul albastru, ciripind supărate pe tata pentru că le deranjase. O acvilă cu cap alb, uriașă, cu o anvergură a aripilor de cel puțin doi metri, veni planând ca să le ia locul. Se așeză pe cea mai înaltă ramură a unui copac și își îndreptă pliscul galben în jos, către ei.

– Asta vreau de la voi două, spuse tata.

Mama suflă fumul de țigară.

– O să mai rămânem aici o vreme, fetițo.

Tata îi dădu lui Leni carabina.

– Bun, Roșcato. Să-ți vedem talentele înnăscute. Privește prin cătare – nu te apropia prea mult –, și când ai ținta în vizor, apasă pe trăgaci. Încet și ferm. Respiră uniform. În regulă, ținteşte. Îți spun eu când să tragi. Ai grijă la...

Ea ridică carabina, ținti, își spuse în sinea ei: „Uau, Matthew, abia aștept să-ți povestesc", și apăsă din greșeală pe trăgaci.

Carabina o izbi în umăr atât de puternic încât o dezechilibră, iar vizorul o lovi în ochi cu un pocnet care sună a os rupt.

Leni urlă de durere, azvârli carabina și se prăbuși în genunchi, în noroi, acoperindu-și cu o mână ochiul care îi zvâcnea. Durea atât de tare că i se făcu rău de la stomac și aproape că vomită.

Încă urla de durere și plângea, când simți pe cineva venind lângă ea și simți o mână masând-o pe spinare.

– La dracu', Roșcato! spuse tata. Nu ți-am spus să tragi. Ești bine. Respiră. E o greșeală normală de recrut. O să fii bine.

– E bine? strigă mama. Este?

Tata o trase pe Leni în picioare.

– Nu plânge, Leni, spuse el. Asta nu-i o pregătire pentru un concurs de frumusețe, unde înveți să cânți pentru o bursă la facultate. Trebuie să mă asculți. Eu încerc să-ți salvez *viața*.

– Dar... Durerea era atât de puternică încât simțea că îi pulsează în spatele orbitelor. Nu putea vedea bine cu ochiul rănit. Jumătate de peisaj era în ceață. Durea și mai tare pentru că lui nu-i păsa. Se autocompătimea. Putea pune rămășag că Matthew nu ar fi tratat-o niciodată astfel.

– Încetează, Lenora, spuse tata, zgâlțâind-o ușor de umeri. Ai spus că-ți place Alaska și că vrei să te integrezi aici.

– Ernt, te rog, nu-i un soldat, interveni mama.

Tata o răsuci pe Leni, o prinse de umeri și o zgâlțâi bine.

– Câte fete au fost răpite în Seattle înainte să plecăm?

– M-multe. Câte una în fiecare lună. Uneori mai multe.

– Cine erau?

– Doar niște fete. Adolescente, majoritatea?

– Și Patty Hearst a fost luată din apartamentul ei, cu iubitul ei acolo, corect?

Leni își șterse ochii, încuviințând din cap.

Vrei să fii victimă sau supraviețuitor, Lenora?

Pe Leni o durea atât de tare capul, că nu putea gândi.

– Su-supraviețuitor?

– Trebuie să fim pregătiți pentru orice aici. Vreau să fii în stare să te protejezi singură. Vocea lui se frânse. Ea sesiză emoția pe care tatăl ei încerca să o ascundă. O iubea. De aceea dorea să fie în stare să-și poarte singură de grijă. Dacă eu nu sunt aici când se întâmplă ceva? Când un urs doboară ușa sau când te înconjoară o haită de lupi? Trebuie să știu că o poți proteja pe mama ta și că te poți salva și pe tine.

Leni își trase nasul, străduindu-se să se liniștească. Tata avea dreptate. Trebuia să fie puternică.

– Știu.

– În regulă. Ia pușca, spuse tata. Încearcă din nou.

Leni luă carabina plină de noroi. Ținti.

– Nu ține vizorul atât de aproape de ochi. Reculul e o nenorocire dacă faci asta. Uite. Ține-o așa. Tata repoziționă cu calm arma. Pune degetul pe trăgaci. Încet.

Leni nu putu. Îi era prea frică să nu încaseze o nouă lovitură în ochi.

– Fă-o, spuse tata.

Ea inspiră adânc și își strecură degetul arătător pe trăgaci, simțind arcul rece de oțel.

Își băgă bărbia în piept, se trase mai departe de vizor.

Se strădui să se concentreze. Sunetele se estompară: croncănitul ciorilor și vântul șuierând prin copaci se diminuară până când nu mai auzi decât bătăile propriei inimi.

Închise ochiul stâng. Încercă să se calmeze.

Lumea se învârtea într-un singur cerc. Neclar la început, într-o imagine dublă.

Concentrare.

Văzu balotul de paie, hârtia albă prinsă de el, silueta unui om. Era uimită de claritatea imaginii. Ajustă poziția carabinei și ținti în centrul capului.

Apăsă lent trăgaciul.

Carabina trosni în recul, o lovi din nou cu putere în umăr, atât de puternic că se dezechilibră, dar vizorul n-o lovi în ochi. Auzi șuieratul glonțului și pocnetul impactului.

Glonțul lovi balotul de paie. Nu ținta, nici măcar hârtia albă din jurul țintei, ci balotul. Simți o surprinzătoare mândrie pentru acea mică victorie.

– Știam eu că poți, Roșcato. După ce terminăm, o să fii mai bună decât un lunetist.

Capitolul 7

Doamna Rhodes era la tablă, scriind paginile cu teme, când Leni ajunse la școală.

– Ah, spuse profesoara. Se pare că cineva a pus cătarea prea aproape de ochi. Vrei o aspirină?

– Greșeală de recrut, spuse Leni, aproape mândră de vânătaia ei. Însemna că devenea un locuitor al Alaskăi. Sunt bine.

Doamna Rhodes încuviință din cap.

– Du-te la locul tău și deschide cartea de istorie.

Leni și Matthew se priviră când ea intră în clasă. Zâmbetul lui era atât de larg, că ea îi putu vedea toți dinții strâmbi.

Se duse sfioasă la banca ei, care se lovi cu zgomot de a lui.

– Aproape toată lumea e pocnită în ochi la prima încercare. Eu am avut ochiul vânăt vreo săptămână. Te doare?

– M-a durut. Dar a fost atât de tare să învăț să trag cu pușca, că nu am...

– Elan! strigă Axle, sărind din bancă și fugind la fereastră.

Leni și Matthew se luară după el. Toți copiii se înghesuiră la fereastră, uitându-se la elanul uriaș care mergea agale prin locul de joacă din spatele școlii. Răsturnă masa de picnic și începu să mănânce tufele, smulgându-le din rădăcini.

Matthew veni mai aproape de Leni; umărul lui se atinse de al ei.

– Eu zic să ne învoim și să plecăm azi de la școală. Eu o să spun că e nevoie de mine acasă după prânz.

Leni simți un fior la ideea de a chiuli. Nu mai făcuse niciodată asta.

– Eu aș putea spune că mă doare capul. Trebuie doar să mă întorc la ora trei, când vin ai mei să mă ia.

– Mișto, spuse Matthew.

– Gata, gata, spuse doamna Rhodes. Ajunge cu elanul. Leni, Axle, Matthew, deschideți cărțile despre istoria Alaskăi la pagina o sută șaptesprezece...

Restul dimineții, Leni și Matthew se uitară la ceas agitați. Chiar înainte de prânz, Leni spuse că o doare capul și să trebuia să meargă acasă.

– Mă pot duce la magazinul universal ca să-mi chem părinții prin stație.

– Sigur, spuse doamna Rhodes.

Profesoara nu părea să pună la îndoială minciuna, iar Leni ieși din clasă și închise ușa în urma ei. Merse până la șosea și se piti printre copaci, așteptând.

O jumătate de oră mai târziu, Matthew ieși și el din școală, zâmbind cu gura până la urechi.

– Deci, ce facem? întrebă Leni.

Ce variante aveau? Nu exista televizor, nici cinematograf, nu existau străzi pavate pe care să se plimbe cu bicicletele, nici locuri unde să bea un milkshake, nu existau piste pentru role și nici locuri de joacă.

El o luă de mână și o conduse la un vehicul de teren plin de noroi.

– Urcă, spuse Matthew, încălecând șaua neagră a ATV-ului.

Lui Leni nu i se părea o idee bună, dar nu voia ca el s-o creadă o fricoasă, așa că se supuse. În mod ciudat, îl cuprinse pe Matthew cu brațele în jurul taliei.

El răsuci accelerația și porniră într-un nor de praf, motorul scoțând un sunet ascuțit ca un schelălăit și pietrele zburând de sub cauciucurile late. Matthew traversă orașul, trecu în viteză peste pod și intră pe drumul negru. Imediat ce trecu de aerodrom, viră printre

copaci, trecu hurducăit printr-un șanț și urcă la viteză maximă o potecă, pe care ea nici măcar nu o văzu înainte să intre pe ea.

Urcară dealul, într-o pădure deasă, pe un platou. De acolo, Leni văzu un colț albastru de mare intrând în uscat, valuri lovindu-se de țărm. Matthew încetini vehiculul și îl conduse cu abilitate pe terenul accidentat, unde nu mai era nici o urmă sub roțile lor. Leni era zdruncinată; trebui să se țină strâns de el.

În cele din urmă, el opri vehiculul și motorul.

Tăcerea îi învălui brusc, tulburată doar de valurile care se izbeau de stâncile negre de granit de dedesubt. Matthew scotoci prin geanta vehiculului cu trei roți și scoase un binoclu.

– Vino.

O luă înainte, cu pas sigur, pe terenul accidentat, stâncos. Leni aproape căzu de două ori, când stânca cedă sub picioarele ei, dar Matthew era ca o capră sălbatică, simțindu-se acolo ca acasă.

O conduse într-un luminiș suspendat, precum căușul unei mâini deasupra mării. Acolo erau două scaune meșteșugite de mână, din lemn, plasate cu fața către copaci. Matthew se lăsă să cadă pe unul din ele și îi făcu semn lui Leni să se așeze pe celălalt.

Leni își lăsă rucsacul să cadă pe iarbă și se așeză, așteptând în timp ce Matthew se uită prin binoclul luat din geanta vehiculului, scrutând copacii.

– Uite-i. Îi întinse lui Leni binoclul, arătând cu degetul înspre o dumbravă. Sunt Lucy și Ricky. Mama i-a botezat așa.

Leni se uită prin binoclu. La început, nu văzu decât copaci, copaci și tot mai mulți copaci, în timp ce se mișcă încet de la stânga la dreapta, dar pe urmă, văzu o strălucire albă.

Se înclină foarte puțin spre stânga.

O pereche de acvile cu capul alb stăteau cocoțate într-un cuib de mărimea unei căzi de baie, construit în vârful copacilor. Una din păsări hrănea trei pui care se îngrămădeau și se clătinau, cu ciocurile în sus, pentru a primi hrana regurgitată de mamă. Leni le auzea gâlceava și țipetele ascuțite peste zgomotul apei de dedesubt.

– Uau! se minună Leni.

Și-ar fi scos Polaroidul din rucsac (nu pleca nicăieri fără el), dar acvilele erau prea departe pentru ca aparatul foto demodat să le imortalizeze.

– Revin aici ca să depună ouă de când mă știu. Mama m-a adus prima oară aici când eram mic. Ar trebui să le vezi când își construiesc cuibul. E uimitor. Și se împerechează pe viață. Mă întreb ce-ar face Ricky dacă s-ar întâmpla ceva cu Lucy. Mama spune că acel cuib cântărește aproape o tonă. Toată viața mea am văzut pui de acvilă părăsind cuibul ăla.

– Uau! făcu Leni din nou, zâmbind când unul dintre pui flutură din aripi, încercând să se urce peste frații lui.

– Dar n-am mai venit aici de mult.

Leni sesiză ceva în vocea lui Matthew. Lăsă binoclul jos și se uită la el.

– Tu și mama ta?

El încuviință din cap.

– De când ea și tata s-au despărțit, a fost greu. Poate pentru că sora mea, Alyeska, s-a mutat în Fairbanks ca să meargă la facultate. Mi-e dor de ea.

– Cred că sunteți apropiați.

– Da. E o tipă mișto. Ți-ar plăcea de ea. Crede că vrea să locuiască într-un oraș, dar n-o s-o țină. O să se-ntoarcă. Tata spune că trebuie să mergem amândoi la facultate ca să ne știm toate opțiunile. De fapt, cam insistă cu chestia asta. Eu n-am nevoie să-mi spună o facultate ce vreau să fiu.

– Știi deja?

– Bineînțeles. Vreau să fiu pilot. Ca unchiul Went. Ador să fiu sus, în aer. Dar tata spune că nu e de-ajuns. Presupun că trebuie să învăț fizică și alte rahaturi din astea.

Leni înțelese. Erau copii, ea și Matthew; nimeni nu le cerea părerea și nici nu le spunea nimic. Trebuiau pur și simplu să înainteze la întâmplare și să trăiască în lume așa cum le era înfățișată aceasta, derutați în cea mai mare parte a timpului, pentru că nimic nu avea sens, dar siguri de locul lor subteran în lanțul trofic.

Se lăsă pe spate în scaunul plin de aşchii. El îi mărturisise ceva personal, ceva ce conta. Trebuia să facă şi ea acelaşi lucru. Nu aşa funcţiona oare prietenia adevărată? Înghiţi nodul din gât şi rosti încet:

– Eşti norocos că tatăl tău vrea ce e mai bine pentru tine. Tata e... ciudat de când s-a întors din război.

– Ciudat în ce fel?

Leni ridică din umeri. Nu ştia exact ce să spună, sau cum să se exprime fără să dezvăluie prea mult.

– Are... coşmaruri... iar vremea rea îl poate face irascibil. Uneori. Dar, de când ne-am mutat aici, n-a mai avut coşmaruri. Aşa că poate-i mai bine.

– Nu ştiu. Iarna e o noapte nesfârşită aici. Oamenii o iau razna de atâta întuneric, aleargă urlând, trag asupra animalelor de companie sau a prietenilor.

Leni simţi cum i se strânge stomacul. Nu se gândise niciodată serios la faptul că iarna urma să fie la fel de mult întuneric pe câtă lumină era în sezonul cald. Nu voia să se gândească la asta, întunericul iernii.

– Ce te îngrijorează? întrebă ea.

– Mă îngrijorează că mama ne va părăsi. Adică, ştiu că şi-a construit o casă şi că a rămas la fermă, şi ştiu că ai mei încă se iubesc într-un mod tare bizar, dar nu mai e la fel. A venit pur şi simplu acasă într-o zi şi a spus că nu-l mai iubeşte pe tata. Că îl iubeşte pe Cal ticălosul. Se răsuci în scaun şi se uită la Leni. Este înspăimântător că oamenii pot înceta pur şi simplu să te mai iubească, ştii?

– Da.

– Mi-aş dori să dureze mai mult şcoala, spuse el.

– Ştiu. Mai avem trei zile înainte de vacanţa de vară. După aceea...

Odată încheiată şcoala, părinţii lui Leni se aşteptau ca ea să muncească în gospodărie cât era ziua de lungă, lucru valabil şi pentru Matthew. Abia dacă vor mai avea ocazia de a se vedea.

În ultima zi de şcoală, Leni şi Matthew îşi făcură tot felul de promisiuni despre felul în care vor ţine legătura până la reînceperea cursurilor, în septembrie, dar adevărul persista între ei. Erau doar nişte

copii care nu deținеau cotrolul propriilor vieți, cu atât mai puțin în privința programului lor. Leni se simți deja singură după ce se despărți de Matthew, în acea ultimă zi, și se îndreptă spre microbuzul VW care o aștepta pe marginea străzii.

– Ești cam abătută, fetițo, spuse mama de pe scaunul șoferului.

Leni se urcă pe scaunul din dreapta. Nu vedea ce rost ar fi avut să se văicărească pentru o situație care nu putea fi schimbată. Era ora trei după-amiază, așa încât lumina diurnă nu avea să se lase dusă curând; asta însemna ore întregi de muncă în gospodărie.

Imediat ce ajunseră acasă, mama spuse:

– Am o idee. Du-te și adu pătura aia de lână în dungi și batonul de ciocolată din răcitor. Eu te aștept pe plajă.

– Ce facem?

– Absolut nimic.

– Ce? Tata nu va fi în veci de acord cu asta.

– Ei bine, el nu-i aici, zise mama, zâmbind.

Leni nu irosi nici o secundă. Fugi în casă (înainte ca mama să se răzgândească). Luă batonul subțire de ciocolată Hershey's din răcitorul din bucătărie și pătura de pe spătarul sofalei. Se înfășură în ea ca într-un poncho și porni spre scara șubredă ce ducea pe plajă; o coborî până la bucla de pietricele gri stropite de apă, care formau plaja lor privată. În stânga, erau grote întunecate și ispititoare, săpate în stâncă de secole de trudă de apa învolburată.

Mama stătea în iarba mare de pe malul înalt al plajei, cu o țigară deja aprinsă. Leni era destul de sigură că, pentru ea, copilăria va avea mereu mirosul mării amestecat cu fum de țigară și parfumul de trandafiri al mamei.

Fata întinse pătura pe terenul denivelat și se așeză pe ea împreună cu mama, cu picioarele întinse în față și trupurile sprijinite unul de altul. În fața lor, marea albastră se rostogolea neîncetat spre uscat, spălând pietrele, șlefuindu-le. Nu departe, o vidră plutea pe spate, folosindu-și lăbuțele negre pentru a sparge o scoică.

– Unde-i tata?

– S-a dus la pescuit cu Earl Nebunul. Cred că tata speră să îi ceară bătrânului un împrumut. Suntem din ce în ce mai strâmtorați. Eu

mai am ceva din banii de la mama, dar i-am dat pe țigări și pe filme pentru Polaroid.

Îi zâmbi blajin lui Leni.

– Nu sunt sigură dacă Earl Nebunul e bun pentru tata, spuse Leni.

Zâmbetul mamei dispăru.

– Știu ce vrei să zici.

– El e fericit aici, totuși, spuse Leni.

Încercă să nu se gândească la conversația pe care o purtase cu Matthew, despre venirea iernii, despre frig, despre întunericul înnebunitor.

– Mi-aș dori să ți-l amintești pe tatăl tău așa cum era înainte de Vietnam.

– Da.

Leni auzise zeci de povești despre acele vremuri. Mamei îi plăcea mult să vorbească despre perioada de dinainte, despre ei, cei care fuseseră la începutul relației. Cuvintele erau încărcate de magia unui basm.

Mama rămăsese însărcinată la șaisprezece ani.

Șaisprezece.

Leni împlinea paisprezece în septembrie. Era surprinzător, dar nu se mai gândise la asta până acum. Știuse vârsta mamei, desigur, dar nu pusese cu adevărat lucrurile cap la cap. Șaisprezece.

– Erai cu doar doi ani mai mare decât sunt eu acum când ai rămas însărcinată, spuse Leni.

Mama oftă.

– Eram la liceu. Doamne! Nu-i de mirare că părinții mei au făcut infarct. Îi zâmbi lui Leni în colțul gurii, fermecător. Nu erau genul de oameni care să poată înțelege o fată ca mine. Îmi detestau hainele și muzica, iar eu le detestam regulile. La șaisprezece ani, credeam că le știu pe toate, și le-am spus asta. M-au trimis la o școală catolică de fete, unde a fi rebelă însemna să îndoi betelia fustei ca să o mai scurtezi și să lași să se vadă doi centimetri de piele deasupra genunchilor. Eram învățate să îngenunchem, să ne rugăm și să legăm căsătorii bune.

Tatăl tău a apărut în viața mea ca un tsunami. M-a dat pe spate. Tot ce mi-a spus mi-a desființat lumea convențională în care trăiam

și a schimbat felul cum eram. Am încetat să mai știu cum să respir fără el. Mi-a spus că nu aveam nevoie de școală. Eu credeam tot ce-mi spunea. Eram prea îndrăgostiți pentru a fi precauți, așa că am rămas însărcinată. Tata a luat foc când i-am spus. A vrut să mă trimită într-una din instituțiile alea pentru mame nemăritate. Știam că mi te vor lua. N-am urât niciodată pe nimeni mai mult decât l-am urât pe el atunci.

Mama oftă.

– Așa că am fugit. Aveam șaisprezece ani – aproape șaptesprezece –, iar tatăl tău avea douăzeci și cinci. Când ai venit tu pe lume, n-aveam nici o lețcaie și trăiam într-un parc de rulote, dar nimic din toate astea nu conta. Ce însemnau banii, sau un loc de muncă, sau hainele noi când aveai un bebeluș perfect?

Mama se lăsă pe spate.

– El obișnuia să te țină tot timpul în brațe. La început, în brațe, pe urmă pe umeri. Tu îl adorai. Am întors spatele întregii lumi și trăiam din dragoste, dar lumea a năvălit peste noi.

– Războiul, spuse Leni.

Mama încuviință din cap.

– L-am implorat pe tatăl tău să fugă după ce-a fost recrutat. Eu am pledat pentru Canada. Ne-am certat și ne-am tot certat. Eu nu voiam să fiu nevastă de soldat, dar el fusese recrutat și pleca la război. Așa că am vărsat lacrimi, i-am împachetat hainele și l-am lăsat să plece. Trebuia să dureze un an. Nu știam ce să fac, încotro să mă duc, cum să trăiesc fără el. Am rămas fără bani și m-am mutat din nou acasă, cu părinții mei, dar n-am rezistat acolo. Nu făceam decât să ne certăm. Îmi tot spuneau să divorțez de tatăl tău și să mă gândesc la tine, așa că până la urmă am plecat iar. Atunci am găsit comuna aia și pe oamenii care nu m-au judecat pentru că eram un copil cu copil. Apoi elicopterul tatălui tău a fost doborât, și el a fost capturat. Am primit o singură scrisoare de la el în șase ani.

Leni își amintea scrisoarea și cât plânsese mama ei după ce o citise.

– Când a venit acasă, arăta ca un om mort, spuse mama. Dar ne iubea. Ne iubea ca pe aer. Spunea că nu poate dormi dacă eu nu eram în brațele lui, deși nu dormea prea mult nici așa.

Ca de obicei, povestea mamei se poticni în acest punct, unde basmul se sfârșea. Ușa vrăjitoarei se trânti peste copiii rătăcitori. Bărbatul care venise din război nu mai era același care se urcase în avionul pentru Vietnam.

– Dar se pare că-i e mai bine aici, spuse mama. Nu crezi? Aproape că-i el însuși din nou.

Leni privea către mare, care avansa implacabil spre ea. Nu puteai face nimic ca să oprești fluxul. O singură greșeală, sau o greșeală de calcul, și puteai eșua sau puteai fi luat de ape. Tot ce aveai de făcut era să te protejezi citind hărțile și fiind pregătit pentru deciziile înțelepte.

– Știi că aici noaptea ține șase luni iarna. Ninge, e un frig de crapă pietrele și viscolește.

– Știu.

– Ai spus mereu că vremea urâtă îi înrăutățește starea.

Leni simți că mama se trage de lângă ea. Era un adevăr cu care nu voia să se confrunte. Știau amândouă de ce.

– N-o să fie așa aici, spuse mama, strivindu-și țigara de pietrele de lângă ea. O repetă, ca să fie clar. Nu aici. Aici e mai fericit. Ai să vezi.

Pe măsură ce zilele lungi de vară se scurgeau, neliniștea lui Leni se domoli. Vara în Alaska era de-a dreptul magică. Tărâmul soarelui de la miezul nopții. Șuvoaie de lumină; optsprezece ore de lumină diurnă și doar un crâmpei de amurg care să separe o zi de alta.

Lumină și muncă; asta însemna vara în Alaska.

Erau atâtea de făcut. Toată lumea vorbea despre asta, tot timpul. La coadă la restaurant, la casă la magazinul universal, pe feribotul spre oraș. „Cum merge cu pescuitul? Vânătoarea, merge, merge? Cum stai cu grădina?" Orice întrebare se referea la proviziile de alimente și la pregătirea pentru iarnă.

Iarna era o Chestiune serioasă. Leni învățase asta. Următorul anotimp rece era un gând constant aici. Chiar dacă erai la pescuit, într-o superbă zi de vară, prindeai pește pentru iarnă. Putea părea distractiv, dar era o treabă serioasă. Supraviețuirea, din câte se pare, putea atârna de cel mai mic detaliu.

Leni și părinții ei se trezeau la cinci dimineața, serveau un mic dejun frugal și se apucau numaidecât de treabă. Reconstruiră țarcul caprelor, tăiară lemne, îngrijiră grădina, făcură săpun, prinseră și afumară somon, argăsiră piei, puseră la borcan pește și legume, cârpiră ciorapi, sigilară totul cu bandă adezivă. Mutară, transportară, bătură în cuie, construiră, dereticară. Marge Grăsana le vându trei capre, iar Leni se deprinse cu îngrijirea lor. Mai învăță, de asemenea, să culeagă fructe de pădure, să facă gem, să desfacă scoici și să conserve icre, astfel încât să devină cea mai bună gustare din lume. Serile, mama le prepara tot felul de mâncăruri noi – somon sau halibut în aproape orice combinație și legume din grădină. Tata își curăța puștile, repara capcanele de fier pe care i le vânduse Earl Nebunul și citea manuale despre tranșarea animalelor. Trocul, comerțul și ajutorul acordat vecinilor constituiau modul de viață al tuturor. Odată te trezeai că apare cineva pe aleea ta ca să-ți ofere carne care îi prisosea, scânduri acoperite de mucegai sau o găleată de afine la schimb cu altceva.

Petrecerile răsăreau ca buruienile în ținutul acesta sălbatic. Oamenii apăreau cu răcitoare pline cu somon și vreo navetă cu bere, se dădea adunarea prin stație și gata petrecerea. O barcă plină cu pescari trăgea la mal, un hidroavion ameriza în golfulețul lor, și cât ai zice pește, se strângeau cu toții în jurul unui foc pe o plajă sau alta, veseli, discutând și bând mult după miezul nopții.

Leni deveni adult în acea vară; așa simți. În septembrie, împlini paisprezece ani, îi veni menstruația și avu, în sfârșit, nevoie de un sutien. Coșurile începură să-i apară ca niște mici vulcani rozalii pe obraji, nas și între sprâncene. Când se întâmplă prima oară, se temu să se vadă cu Matthew, îngrijorată că el avea să-și schimbe părerea din cauza primelor ei semne de adolescență; dar el nu păru să observe că pielea îi dădea de furcă. Întâlnirile cu el rămaseră cel mai frumos moment al zilei. De câte ori aveau ocazia să se vadă, în vara aceea, se separau de grup și se ascundeau pe undeva ca să vorbească. El îi recita poezii de Robert Service și îi arăta lucruri deosebite precum un cuib plin cu ouă albăstrui de rață sau urma vreunei labe imense de urs în nisip. Ea făcea fotografii ale lucrurilor pe care el i le arăta – și cu el – în

orice lumină, și le lipea apoi, într-un imens colaj, pe peretele camerei ei din pod.

Vara se termină la fel de repede precum începuse. Toamna în Alaska era mai puțin un anotimp cât, mai degrabă, un moment, o trecere. Ploaia începu să cadă și nu se mai opri, transformând pământul în noroi, inundând peninsula, șiroind în perdele cenușii. Râurile se umflară și se revărsară peste maluri, sfărâmându-le, smulgând hălci mari din ele, schimbându-și cursurile.

Dintr-odată, frunzele plopilor din jurul cabanei se îngălbeniră și prinseră a șușoti între ele, apoi se răsuciră în mici suluri negre și căzură pe pământ în mormane de dantelă foșnitoare.

Începu școala, și odată cu ea, Leni simți că revine la copilărie. Se întâlni cu Matthew în clasă și se așeză lângă el, trăgându-și scaunul mai aproape de al lui.

Zâmbetul lui o răsplăti într-un fel, amintindu-i că viața însemna mai mult decât muncă și iar muncă. O învăță ceva nou despre prietenie: o puteau relua din punctul în care o lăsaseră, ca și cum nici nu ar fi fost vreodată despărțiți.

Într-o seară rece de sâmbătă de la sfârșitul lui septembrie, după o lungă zi de muncă, Leni stătea la fereastră, uitându-se în grădina cufundată în întuneric. Ea și mama ei erau istovite; trudiseră din zori și până-n seară, conservând ultimul somon de pe acel an – pregătiseră borcanele, curățaseră peștele de solzi, feliaseră bucățile cărnoase roz și fâșiile argintii și îndepărtaseră pielea lipicioasă. Puseseră feliile în borcane pe care le sterilizaseră în oala sub presiune. Cărară borcanele pe rând în pivniță și le aranjaseră pe rafturile nou montate.

– Dacă într-o cameră sunt zece tipi deștepți și un singur trăsnit, poți ghici cu ușurință pe cine va prefera tatăl tău.

– Ce? făcu Leni.

– Lasă.

Mama veni lângă fiica ei. Se înnoptase. O lună plină arunca o lumină alb-albăstruie pretutindeni. Stelele spuziră cerul cu sclipici și dâre circulare de lumină. Noaptea, în acel ținut, cerul era de o imensitate incomensurabilă, și niciodată cu adevărat negru, ci de un

albastru-închis, de catifea. Lumea de sub el părea măruntă și neînsemnată; o vâlvătaie diformă de lumină, o reflexie albă, grațioasă, a luminii lunii peste talazurile mătuite.

Tata era afară, în întuneric, cu Earl Nebunul. Cei doi bărbați stăteau unul lângă celălalt, alături de un foc aprins într-un butoi de ulei, trecând un urcior de la unul la celălalt. Din gunoiul căruia îi dăduseră foc se ridicau vălătuci negri de fum. Toți cei care veniseră să le dea o mână de ajutor plecaseră pe la casele lor de câteva ore.

Earl Nebunul își scoase deodată pistolul și trase în copaci.

Tata râse zgomotos.

– Cât o să mai stea afară? întrebă Leni. Ultima oară când se dusese la privată, auzise frânturi din discuția lor. „Duc țara de râpă... să ne punem la adăpost... anarhia ce-o să vină... nuclear."

– Cine știe?

Mama era nervoasă. Prăjise bucățile de carne de elan aduse de Earl Nebunul; pe urmă făcuse cartofi la cuptor și așezase pe masa de pocher vesela și tacâmurile lor de camping. Mama pusese una dintre cărțile lui Leni sub piciorul mai scurt al mesei, ca să nu se mai clatine.

Asta se întâmplase în urmă cu câteva ore. Acum, carnea era probabil tare ca o pingea.

– Gata, ce-i prea mult strică, spuse mama într-un final. Ieși.

Leni se duse tiptil la ușă și o întredeschise ca să tragă cu urechea. Caprele începură să behăie la zgomotul de pași.

– Hei, Cora, spuse Earl Nebunul, zâmbind dulceag.

Abia se ținea pe picioare; se clătină spre stânga, dezechilibrându-se.

– Vrei să rămâi la cină, Earl? întrebă mama.

– Nee, dar mersi, spuse Earl Nebunul, clătinându-se într-o parte și-n alta. Îmi face fii-mea capul cât o baniță dacă nu merg acasă. Face tocană de somon.

– Atunci, poate altă dată, spuse mama, întorcându-se și pornind spre casă. Haide înăuntru, Ernt. Leni e lihnită.

Earl Nebunul se duse împleticit spre camionetă, urcă și plecă, oprind și pornind, claxonând.

Tata traversă curtea cu pași mici, extrem de precauți, semn că era beat. Leni mai văzuse asta. Trânti ușa după el și se împletici la masă, mai să cadă pe scaun.

Mama aduse un platou cu carne și cartofi rumeniți în cuptor și o pâine caldă din aluat dospit, după o rețetă a Thelmei, din drojdie de cultură pe care orice gospodină trebuia să o aibă în cămară.

– Loo... e grozav, spuse tata, băgând în gură o furculiță plină de carne de elan și molfăind. Ridică ochii cu o privire încețoșată. Voi două aveți mult de recuperat. Am vorbit cu Earl despre asta. Când o exploda rahatu', voi o să fiți primele victime.

– Când o exploda rahatu'? Pentru numele lui Dumnezeu, ce tot spui acolo? întrebă mama.

Leni îi aruncă mamei o privire de avertisment. Mama știa prea bine că nu trebuia să spună nimic indiferent ce îndruga tata când era beat.

– Când o plesni buboiul. Știi tu. Legea marțială. O bombă nucleară. Sau o pandemie.

Rupse o bucată de pâine și întinse cu ea în sosul cărnii.

Mama se lăsă în spătarul scaunului. Își aprinse o țigară, cu ochii la el.

„N-o face, mamă, își zise Leni în sinea ei. Nu spune nimic."

– Nu-mi plac deloc discuțiile astea despre sfârșitul lumii, Ernt. Și să nu uităm de Leni. Ea...

Tata lovi cu pumnul în masă atât de tare, că zornăiră toate.

– Fir-ar al dracului, Cora, tu chiar nu mă poți susține *niciodată*?

Se ridică în picioare și se duse la peretele de lângă ușă unde erau agățate în șir mai multe canadiene. Abia se ținea pe picioare. Ei i se păru că îl aude spunând: „Proasta dracului", și că mai bolborosi ceva pe urmă. El clătină din cap, frământându-și mâinile. Leni văzu în el o ferocitate, o emoție abia ținută în frâu, care se amplifica rapid.

Mama alergă după el, întinzând mâna.

– Nu mă atinge, șuieră el printre dinți, împingând-o.

Tata înșfăcă o canadiană, își încălță bocancii și ieși, trântind ușa în urma lui.

Leni își privi mama în ochi, insistent. În ochii aceia mari și albaștri, cu toate nuanțele de expresii posibile, își văzu reflectată propria neliniște.

– El crede toate chestiile alea despre sfârșitul lumii?

– Cred că da, spuse mama. Sau poate doar vrea să creadă. Cine știe? Nu contează. Sunt doar vorbe.

Leni știa ce conta.

Vremea se înrăutățea.

La fel și starea lui.

–Cum e cu adevărat? îl întrebă Leni pe Matthew a doua zi, după școală.

În jurul lor, copiii își strângeau lucrurile ca să plece acasă.

– Ce?

– Iarna?

Matthew cumpăni.

– Cumplită și frumoasă. Așa știi dacă ești făcut să locuiești în Alaska. Majoritatea fug de aici mâncând pământul înainte să se termine.

– Nemărginita Pustietate, spuse Leni. Așa a numit Robert Service Alaska.

– Tu o să rezișți, spuse Matthew pe un ton serios.

Ea încuviință din cap, dorindu-și să aibă puterea de a-i mărturisi că începuse să-și facă griji atât pentru pericolele din casa ei, cât și pentru cele din exterior.

Îi putea spune lui Matthew o mulțime de lucruri, dar nu și asta. Putea spune că tatăl ei bea prea mult sau că țipa și își pierdea cumpătul, dar nu și că uneori o speria. Era de neconceput să se gândească la o astfel de lipsă de loialitate.

Ieșiră împreună din clădirea școlii, mergând unul lângă altul.

Afară, microbuzul VW o aștepta. Arăta rău în ultima vreme, cu tabla îndoită peste tot și zgâriat. Bara de protecție era fixată cu bandă adezivă. Toba de eșapament se desprinsese când trecuse printr-o groapă, așa că amărâta de mașină turuia acum ca o mașină de curse. Ambii părinții erau în mașină, așteptând-o.

– Pa, îi spuse Leni lui Matthew, și porni spre vehicul. Își aruncă rucsacul pe bancheta din spate a microbuzului și urcă. Bună, spuse Leni.

Tata băgă mașina în marșarier și dădu cu spatele, apoi întoarse.

– Earl Nebunul vrea să îi învăț familia una, alta, spuse tata, cotind pe șoseaua principală. Am vorbit despre asta aseară.

Cât ai bate din palme, ieșiră din oraș, urcară dealul și parcară în gospodăria lui Earl. Tata fu primul care coborî din microbuz. Își luă carabina de pe bancheta din spate și și-o puse pe umăr.

Earl Nebunul, care ședea pe prispă, se ridică numaidecât și făcu cu mâna. Strigă ceva ce Leni nu putu auzi, și oamenii se opriră din lucru. Își lăsară deoparte lopețile, topoarele și drujbele și se deplasară spre luminișul din centrul gospodăriei.

Mama deschise portiera și ieși. Leni veni numaidecât după ea, bocancii afundându-i-se în pământul ud, spongios.

O camionetă Ford părăginită trase lângă VW și parcă. Axle și două fete, Agnes și Marthe, coborâră din camionetă și se îndreptară către grupul care se strângea în fața prispei lui Earl Nebunul.

Earl Nebunul stătea pe prispa dărăpănată, într-o rână, cu picioarele crăcănate depărtate puțin mai mult decât părea confortabil. Părul lui alb atârna lățos în jurul feței cu pielea lăsată, slinos la rădăcini și încrețit la vârfuri. Purta niște blugi soioși băgați în cizme maro de cauciuc și o cămașă de lucru din flanel, care avusese și zile mai bune. Le făcu semn din mâini să se apropie.

– Veniți mai aproape, intrați. Ernt, Ernt, vino sus, lângă mine, fiule.

Se auzi un murmur din mulțime; capetele se întoarseră.

Tata trecu pe lângă Thelma și Ted, zâmbindu-i lui Clyde și bătându-l pe spate când ajunse lângă el. Urcă pe prispă lângă Earl Nebunul. Părea înalt și zvelt pe lângă bătrânul pipernicit. Extrem de chipeș, cu părul acela negru și cu mustața lui neagră, stufoasă.

– Aseară, am discutat amândoi despre rahaturile care se petrec în lume, începu Earl Nebunul. Președintele nostru este un bandit notoriu, și o bombă a aruncat în aer un avion TWA în zbor. Nu mai e nimeni în siguranță.

Leni se întoarse și se uită la mama, care ridică din umeri.

– Fi-miu, Bo, a fost ăl mai bun dintre noi. A iubit Alaska și a iubit bătrâna noastră Americă atât de mult, că s-a înrolat să lupte în nenorocitul ăla de război. Și l-am pierdut. Dar chiar și din văgăuna aia infectă, s-a gândit la noi. Familia lui. Siguranța și protecția noastră au contat mult pentru el. Așa că ne-a trimis un prieten, pe Ernt Allbright, ca să fie unul de-ai noștri. Earl Nebunul îl bătu pe tata pe spate, împingându-l cumva în față. L-am urmărit pe Ernt toată vara și acu' știu. El vrea să fie ăl mai bun dintre noi.

Tata scoase un ziar împăturit din buzunarul de la spate și îl ridică. Pe prima pagină scria cu litere de-o șchioapă: „Bomba care a lovit zborul TWA 841 a ucis 88 de pasageri".

– Om trăi noi în codru, dar mergem la Homer, și la Sterling, și la Soldonta. Știm ce se petrece în lume. Bombe aruncate de Armata Republicană Irlandeză, de Organizația pentru Eliberarea Palestinei, de organizația de extremă stânga Weatherman. Oameni care se omoară între ei, răpiri de persoane. Toate fetele alea care dispar în statul Washington; acum, e unul care omoară fete în Utah. Armata de Eliberare Simbioneză. India testează bombe nucleare. E doar o chestiune de timp înainte ca al treilea război mondial să înceapă. Ar putea fi unul nuclear... sau biologic. Și când s-o-ntâmpla, chiar c-o să se-mpută treaba.

Earl Nebunul dădu aprobator din cap, mormăind.

– Mamă? șopti Leni. Sunt adevărate toate astea?

Mama își aprinse o țigară.

– O chestie poate fi adevărată fără să reflecte adevărul, și acum taci. Nu vrem să-l înfuriem.

Tata era în centrul atenției și savura din plin momentul.

– Ați făcut cu toții o treabă grozavă pregătindu-vă pentru vremuri grele. Ați excelat la independența gospodarilor. Aveți un sistem de colectare a apei bun și provizii de alimente bune. Ați marcat surse de apă potabilă și sunteți vânători dibaci. Grădina voastră ar putea fi mai mare, dar e bine îngrijită. Sunteți pregătiți să supraviețuiți în orice situație. Mai puțin consecințelor legii marțiale.

– Cum adică? întrebă Ted.

Tata arăta cumva... altfel. Mai înalt. Avea umerii mai sus și mai drepți decât îi văzuse Leni vreodată.

– Războiul nuclear. O pandemie. Un puls electromagnetic. Cutremur. Tsunami. Tornadă. Erupția muntelui Denali sau a muntelui Rainer. În 1908, a fost o explozie în Siberia de o mie de ori mai puternică decât bomba de la Hiroshima. Există un milion de moduri în care lumea asta bolnavă, coruptă poate să sfârșească.

Thelma se încruntă.

– Ei, haida deh, Ernt, nu trebuie să sperii...

– Șșșt, Thelma, se repezi Earl Nebunul.

– Orice-ar fi, o tragedie provocată de om sau un dezastru natural, primul lucru care se întâmplă e încălcarea legii și a ordinii, spuse tata. Gândiți-vă: Fără electricitate. Fără comunicații. Fără băcănii. Fără alimente necontaminate. Fără apă. Fără civilizație. Legea marțială.

Tata făcu o pauză, privind în ochi fiecare persoană în parte.

– Oameni ca Tom Walker, cu căsoiul ăla, cu bărcile alea scumpe și cu excavatorul lui, vor fi luați prin surprindere. La ce-o să-i folosească tot pământul ăla și bogăția când va rămâne fără mâncare sau medicamente? La nimic. Și știți ce se întâmplă când oameni ca Tom Walker își dau seama că nu sunt pregătiți?

– Ce?

Earl Nebunul îl privea pe tata de parcă tocmai îl văzuse pe Dumnezeu.

– Va veni *aici*, să bată la ușile noastre, implorând după ajutor la *noi*, oamenii față de care s-a crezut mai bun. Tata se opri. Trebuie să știm cum să ne protejăm și să ținem la distanță prădătorii care vor vrea ce avem noi. Mai întâi de toate, trebuie să organizăm ranițe de supraviețuire – o trusă în care să punem tot necesarul pentru supraviețuire. Trebuie să putem dispărea în orice clipă, cu tot ce avem nevoie.

– Da! strigă cineva.

– Dar asta nu-i de ajuns. Avem un început bun aici. Dar securitatea lasă de dorit. Eu cred că Bo mi-a lăsat terenul lui ca să vin aici, la voi, și să vă învăț că nu-i de ajuns să fii pregătit pentru supraviețuire. Trebuie să lupți pentru ce-i al tău. Să omori pe oricine vine să ia ce-i al tău. Știu că sunteți toți vânători, dar vom avea nevoie de mai mult decât arme când o plesni buboiul. Armele de impact rup oase.

Cuțitele retează artere. Săgețile străpung. Înainte de prima ninsoare, vă promit, fiecare dintre noi va fi pregătit pentru ce e mai rău, fiecare om în parte – de la cel mai tânăr la cel mai vârstnic – va putea să se apere pe sine și familia sa de pericolul care bate la ușă.

Earl Nebunul încuviință din cap.

– Acestea fiind zise, alinierea toată lumea! Vreau să văd exact cât de bine mânuiește fiecare dintre voi arma. Să-ncepem cu asta.

Capitolul 8

De la întâi noiembrie, zilele începură să se scurteze cu repeziciune. Leni simțea pierderea fiecărei clipe de lumină. Cu greu se crăpa de ziuă la ora nouă dimineața, iar noaptea punea stăpânire pe lume pe la ora cinci seara. Abia dacă mai erau opt ore de lumină acum. Șaisprezece ore de întuneric. Noaptea se furișa într-un fel nemaiîntâlnit de Leni, precum umbra înaripată a unei creaturi prea mari și rapace pentru a putea fi cuprinsă cu mintea.

Vremea devenise imposibil de prognozat. Plouase și ninsese, apoi plouase din nou. Acum, cerul amiezii târzii revărsa peste lume un amestec de lapoviță și ploaie. Apa băltea pe pământ, transformându-l în petice de gheață murdară, cu iarbă. Leni trebuia să-și facă treburile în mocirlă. După ce hrăni caprele și puii de găină, porni anevoie spre pădurea din spatele casei cu două găleți goale. Toate vietățile erau ghemuite pe undeva, încercând să se adăpostească din calea lapoviței și a ploii.

Când urcă movila de la râu, un vânt rece îi smulse părul, șuierând peste jacheta ei. Ea își încovoie umerii și își băgă capul între ei.

Fu nevoie să facă cinci drumuri ca să umple butoiul de apă pe care îl țineau lângă casă. Ploaia ajuta, dar nu se puteau baza pe ea. Apa, ca și lemnele de foc, nu putea fi lăsată niciodată la voia întâmplării.

Scoase încă o găleată cu apă din râu, asudând abundent, înclinând-o peste cizme, când se lăsă noaptea. Și se lăsă cu toată forța, ca un capac trântit peste o oală.

Când Leni reveni la fermă, totul era o întindere neagră nesfârșită. Nu se distingea nimic, nici stele pe bolta cerului, nici lună care să-i lumineze calea.

Scotoci în buzunarul canadienei după lanterna frontală pe care i-o dăduse tatăl ei. Reglă breteaua și o fixă pe cap, aprinzând becul. Scoase un pistol din teacă și îl prinse la betelie.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul când se aplecă și ridică cele două găleți pe care le umpluse cu apă. Mânerele metalice îi făcură șant în mâinile înmănușate.

Ploaia înghețată se transformă în ninsoare, pișcându-i obrajii și fruntea.

Iarna.

„Urșii nu hibernează încă, nu-i așa? Sunt cei mai periculoși acum, hrănindu-se din plin înainte să meargă la culcare."

Văzu doi ochi galbeni holbându-se la ea în întuneric.

Nu. Își imagina totul.

Pământul de sub picioarele ei se transformă, cedă. Ea se împiedică. Apa se revărsă din găleți peste mănușile ei. „Nu te panica Nu te panica Nu te panica."

Lanterna frontală lumină un buștean căzut în fața ei. Respirând greu, Leni păși peste el, auzind scrâșnetul scoarței frecate de blugii ei, și își continuă drumul; urcă un deal, coborî altul, ocoli un crâng des. Într-un final, văzu undeva în față o licărire.

Lumină.

Cabana.

Vru să alerge. Era *disperată* să ajungă acasă, să simtă îmbrățișarea mamei, dar nu era proastă. Făcuse deja o greșeală – nu ținuse socoteala timpului.

Cu cât se apropia de cabană, noaptea parcă nu mai era așa de neagră. Văzu contururi gri-închis pe fundal negru: sclipirea burlanului metalic al sobei ieșind din acoperiș, o fereastră laterală puternic

luminată, umbre de oameni înăuntru. Aerul mirosea a fum de lemne și a cămin primitor.

Leni ocoli în grabă cabana, ridică capacul butoiului și turnă în el ce-i mai rămăsese din apă. Fracțiunea de secundă dintre ridicarea găleții și sunetul apei curgând în butoi îi spuse că butoiul era acum pe trei sferturi plin.

Leni tremura atât de tare, că avu nevoie de două încercări pentru a descuia ușa.

– M-am întors, spuse ea, intrând în cabană, tremurând din tot trupul.

– Taci, Leni, o repezi tata.

Mama stătea în fața tatei. Arăta nesigură pe picioare, îmbrăcată în pantaloni de trening vechi și un pulover lălău.

– Bună, fetițo, spuse ea. Agață-ți canadiana și scoate-ți cizmele.

– Cu tine vorbesc, Cora, spuse tata.

Leni auzi furia din vocea lui, își văzu mama tresărind.

– Trebuie să duci orezul înapoi. Spune-i lui Marge Grăsana că nu am cum să-l plătesc, spuse el.

– Dar... n-ai vânat încă nici un elan, spuse mama. Trebuie să...

– Și e numai vina mea, nu? țipă tata.

– Nu asta am vrut să spun, știi bine. Dar vine iarna peste noi. Ne trebuie mai multe alimente decât avem, și banii noștri...

– Ai cumva impresia că eu nu știu că ne trebuie bani?

Ridică scaunul din fața lui și-l trânti de podea, făcându-l țăndări.

Furia bruscă din ochii lui ieșiți din orbite o sperie pe Leni. Fata făcu un pas înapoi.

Mama se duse la el, îi mângâie fața, încercă să-l liniștească.

– Ernt, iubitule, o scoatem noi la capăt.

El se trase înapoi și se duse la ușă. Își smulse canadiana din cârligul de lângă fereastră, deschise larg ușa, lăsând să intre frigul mușcător, și o trânti apoi în urma lui. O clipă mai târziu, se auzi huruitul motorului microbuzului; luminile farurilor pătrunseră prin fereastră, scăldând-o pe mama într-o aură alb-aurie.

– Din cauza vremii, spuse mama, aprinzându-și o țigară, uitându-se după el cum se îndepărtează.

Pielea ei frumoasă arăta pământie în lumina farurilor, aproape de ceară.

– O să fie și mai rău, spuse Leni. Pe zi ce trece e mai întuneric și mai frig.

– Da, spuse mama, arătând la fel de speriată pe cât se simți Leni dintr-odată. Știu.

Iarna prinse și mai strâns ținutul în ghearele ei. Imensitatea peisajului se restrânse la limitele cabanei lor. Soarele răsărea la zece și un sfert dimineața și apunea la numai cincisprezece minute după încheierea orelor de școală. Mai puțin de șase ore de lumină zilnic. Ningea fără oprire, neaua acoperind totul ca un pled. Se aduna în nămeți și își croșeta dantela în jurul ferestrelor, iar ei nu mai puteau vedea nimic altceva în afară de ei înșiși. În cele câteva ore de lumină diurnă, cerul se întindea cenușiu deasupra lor; în unele zile, se crea doar o impresie de lumină, și nu una reală, strălucitoare. Vântul mătura pământul, tânguindu-se ca de o grea suferință. Pufulița îngheță, prefăcându-se în sculpturi complicate de gheață care se iteau din zăpadă. În frigul de gheață, totul se bloca – portierele mașinilor înghețau, ferestrele trosneau, motoarele refuzau să pornească. Stația de emisie-recepție nu mai pridideа de avertismente de vreme rea și înșiruire de decese, care erau la ordinea zilei în Alaska, nelipsite precum lacrimile înghețate pe obraji. Oamenii mureau comițând cele mai mici greșeli – cheile mașinii scăpate într-un râu, un rezervor de benzină rămas gol, o mașină de deszăpezire defectă, o curbă luată cu viteză prea mare. Leni nu se putea duce nicăieri și nu putea face nimic fără să fie avertizată cu privire la ceva. Iarna părea deja că dura de o veșnicie. Gheața de la mal cuprinsese toată linia coastei, glazurând cochiliile scoicilor și pietrele, plaja arătând ca un guler brodat cu paiete de argint. Vântul șuiera peste gospodărie, așa cum o făcuse toată iarna, transformând peisajul alb cu fiecare suflare. Copacii se încovoiau în fața lui, animalele își făceau adăposturi și săpau vizuine, ascunzându-se. La fel ca oamenii, care se chirceau de atâta frig și erau extrem de precauți.

Viața lui Leni era mai urâtă decât fusese vreodată. În zilele faste, când microbuzul pornea și vremea era suportabilă, mergea la școală.

În zilele nefaste, avea parte doar de muncă, pe care o făcea în frigul acela cumplit, descumpănitor. Leni se concentra la ce avea de făcut – să meargă la școală, să-și facă temele, să hrănească animalele, să aducă apă, să spargă gheața, să cârpească ciorapi, să repare haine, să o ajute pe mama la gătit, să deretice prin cabană, să bage lemne în sobă. În fiecare zi trebuiau tăiate, cărate și stivuite tot mai multe lemne. Nu era deloc timp în zilele acestea scurte să te gândești la altceva în afară de mecanismele supraviețuirii. Creșteau răsaduri de plante în pahare din carton, pe o masă de sub acoperișul podului. Fuseseră suspendate chiar și antrenamentele de supraviețuire de la sfârșit de săptămână, ținute la gospodăria Harlan.

Mai rea decât vremea era izolarea pe care aceasta o provoca.

Cum iarna le reducea viața socială, membrii familiei Allbright rămaseră doar între ei. Toate serile le petreceau împreună, ore în șir de noapte, ghemuiți în jurul sobei.

Erau cu toții nervoși. Certurile izbucneau între părinții lui Leni pentru bani, pentru treburile casnice, pentru vremea de afară. Din nimic.

Leni știa câte gânduri își făcea tatăl ei din pricina proviziilor neîndestulătoare și a banilor care lipseau cu desăvârșire. Vedea cum îl măcina asta; și mai vedea cât de îndeaproape îl supraveghea mama, cât de îngrijorată era de anxietatea lui care se agrava.

Lupta lui să rămână calm era evidentă în nenumăratele lui ticuri și în felul în care nu-i făcea plăcere să le privească uneori. Se trezea cu mult înainte de ivirea zorilor și stătea afară, muncind cât putea de mult, întorcându-se în casă mult după lăsarea întunericului, acoperit de zăpadă, cu mustața și sprâncenele înghețate, cu vârful nasului alb.

Efortul pe care îl făcea să-și țină nervii în frâu era vizibil. Pe măsură ce zilele se micșorau și nopțile se măreau, începu să se plimbe prin casă după cină, devenind agitat și bombănind întruna. În acele nopți rele, lua capcanele pe care învățase de la Earl Nebunul cum să le folosească și pleca singur în inima codrului ca să le monteze, întorcându-se epuizat, arătând ca un nebun. Liniște. El însuși. De foarte multe ori, venea acasă cu câte un vânat, făcând rost de blănuri de vulpe sau de jder ca să le vândă în oraș. Câștiga doar atâția bani cât să se mențină pe linia

de plutire; dar până și Leni putea vedea rafturile goale din pivnița lor. La nici o masă nu aveau mâncare pe săturate. Banii pe care mama îi împrumutase de la bunica se terminaseră de mult și nu avea alții, așa că Leni încetase să mai facă fotografii, iar mama abia dacă mai fuma. Marge Grăsana le dădea uneori țigări și filme gratis – când nu era tata atent –, dar nu mergeau prea des la oraș.

Intențiile tatei erau bune, dar chiar și așa, era ca și cum ar fi trăit cu un animal sălbatic. Asemenea hipioților acelora nebuni, oamenii din Alaska vorbeau despre oameni care trăiau cu lupi și urși și sfârșeau prin a fi sfârtecați. Prădătorul din naștere putea părea domesticit, chiar prietenos, te putea linge pe față afectuos și se putea gudura pe lângă picioarele tale ca să fie scărpinat pe spinare. Dar tu știai, sau ar fi trebuit să știi, că trăiai cu o jivină sălbatică; o zgardă și un castron de mâncare puteau îmblânzi eventual pornirile bestiei, dar nu îi puteau schimba năravul înnăscut. Într-o fracțiune de secundă, lupul acela își scotea la lumină caracterul și se repezea la tine cu colții dezveliți.

Era istovitor să îți faci griji neîncetat, să studiezi fiecare mișcare a tatei și tonul vocii lui.

Era evident că pe mama o sleise de puteri. Neliniștea îi stinsese sclipirea din priviri și strălucirea pielii.

Într-o zi deosebit de rece de la începutul lui decembrie, Leni se trezi în niște urlete. Ceva se sparse pe podea.

Știu numaidecât ce se petrecea. Tatăl ei avusese un coșmar. Al treilea din acea săptămână.

Ieși din sacul de dormit și se duse pe marginea podului, uitându-se jos. Mama stătea lângă ușa cu perdeaua de mărgele a dormitorului ei, ținând o lanternă în sus. În lumina aceea alburie, părea speriată, cu părul răvășit, îmbrăcată în niște pantaloni de trening și pulover. Soba se vedea ca un punct portocaliu în întuneric.

Tata era ca un animal sălbatic, îmbrâncind, rupând, mârâind, rostind vorbe pe care ea nu le putea înțelege... apoi smulgea cutiile deschise, căutând ceva. Mama se apropie de el cu precauție, punând o mână pe spinarea lui. El o împinse în lături cu atâta forță, că ea se izbi de peretele de bușteni, țipând.

Tata se opri și se îndreptă. Pufnea pe nări. Își tot flexa mâna dreaptă. Când o văzu pe mama, totul se schimbă. Își lăsă capul în jos rușinat.

– Doamne, Cora! șopti el întretăiat. Îmi pare rău... Nu... știam unde sunt.

– Știu, spuse ea, cu ochii licărindu-i de lacrimi.

El se duse la ea, o cuprinse cu brațele și o îmbrățișă. Căzură amândoi în genunchi, cu frunțile lipite. Leni îi putea auzi vorbind, dar nu deslușea cuvintele.

Se băgă în sacul de dormit și încercă să adoarmă la loc.

– Leni! Trezește-te. Plecăm la vânătoare. Trebuie să ies din nenorocita asta de casă.

Oftând, Leni se îmbrăcă în întuneric. În primele luni ale acestei ierni în Alaska, învățase să trăiască precum o nevertebrată fosforescentă, care sălășluia pe fundul oceanelor, care nu vede niciodată lumina soarelui sau vreo culoare, cu excepția celor generate de ea însăși.

În camera de zi, soba de lemne arunca lumină printr-o ferestruică din ușa neagră metalică. Putea distinge siluetele părinților ei lângă sobă, le putea auzi respirația. Cafeaua clocotea într-o cratiță metalică de pe sobă, împrăștiindu-și aroma îmbietoare în întuneric.

Tata aprinse o lanternă și o ridică. În lumina ei galbenă, arăta ca un sălbatic, bine încotoșmănat. Un tic îi făcea colțul ochiului drept să zvâcnească.

– Sunteți gata, gașcă?

Mama arăta istovită. Îmbrăcată într-o canadiană uriașă și pantaloni matlasați, părea prea fragilă pentru vremea de afară și prea obosită pentru a colinda pe jos pe o distanță prea mare. Într-o săptămână de coșmaruri și urlete în miez de noapte nu dormea prea bine.

– Sigur, spuse mama. Ador să vânez la ora șase, într-o dimineață de duminică.

Leni se duse la cârligele din perete, își luă canadiana gri și pantalonii matlasați, găsite la Armata Salvării din Homer cu o lună în urmă, apoi își încălță cizmele termoizolante, la mâna a doua, căpătate de la Matthew. Scoase mănușile umplute cu puf din buzunarele canadienei.

– Bun, spuse tata. S ă mergem.

Înainte de ivirea zorilor, lumea era cufundată în tăcere. Nu bătea vântul, nu trosneau crengi, doar zăpada era cernită neîncetat, și albul domnea peste tot. Leni înaintă anevoie prin zăpadă până la coteț ul animalelor. Caprele stăteau înghesuite una într-alta, behăind când o simțiră, începând să se îmbrâncească. Le aruncă un snop de fân, apoi hrăni găinile și sparse gheața din jgheaburile cu apă.

Când ajunse la microbuzul VW, mama era deja în el. Leni urcă și ea pe bancheta din spate. În frigul acela, microbuzului îi luă mai mult timp să pornească, iar geamurile se dezgheț ară în și mai mult timp. Vehiculul nu era potrivit pentru acea regiune a lumii; învățaseră asta pe pielea lor. Tata puse lanțuri pe roți și aruncă o geantă cu harnașament în spațiul dintre locurile din față. Leni stătea în spate, cu brațele încrucișate, tremurând, picotind.

Pe șoseaua principală, tata coti la dreapta, spre oraș, dar înainte de aerodrom, făcu la stânga pe drumul ce ducea spre mina de crom abandonată. Străbătură mulți kilometri pe zăpada bătătorită, drumul fiind presărat cu o serie de curbe bruște ce păreau săpate pe marginea muntelui. În inima pădurii, sus, în vârful muntelui, tata parcă brusc în scrâșnet de frâne și îi dădu fiecăreia câte o lanternă frontală și câte o pușcă înainte să ridice un balot greu și să deschidă portiera lui.

Vântul, zăpada și frigul intrară în microbuz. Acolo, sus, temperatura era foarte scăzută.

Leni își fixă lanterna pe cap, reglă cureaua și aprinse lumina. O rază subțire și strălucitoare de lumină străpunse întunericul.

Nici urmă de stea pe cer. Ninsoare abundentă. O beznă profundă, statornică, încărcată de șoaptele copacilor și de prădători pândind tupilați.

Tata o luă înainte, înaintând anevoie prin omăt, cu rachetele lui de zăpadă prinse de bocanci, croind o potecă. Leni o lăsă pe mama înainte, apoi porni pe urmele ei.

Merseră atât de mult că obrajii lui Leni se făcură din reci fierbinți și apoi îi amorțiră. Atât de rău, că genele și părul din nas îi înghețaseră și își simțea propria sudoare acumulându-se pe sub maioul lung, provocându-i mâncărime. La un moment dat, începu să miroasă a

transpirație, și asta o făcu să se întrebe ce altceva o putea adulmeca. Aici era așa de ușor să devii din vânător vânat.

Era atât de obosită încât înainta mecanic, cu capul plecat, cu umerii lăsați, încât aproape nici nu observă că la un moment dat începu să-și vadă propriile picioare, cizmele și rachetele de zăpadă. La început, fu lucirea cenușie, ambientală, o lumină nu neapărat reală, reflectată de zăpadă, apoi zorile, rozalii precum carnea de somon.

Lumina zilei.

Leni văzu în sfârșit împrejurimile. Erau pe un râu înghețat. Se îngrozi la gândul că își urmase tatăl orbește pe suprafața lui lunecoasă. Dacă gheața era prea subțire? Un pas greșit, și cineva ar fi putut plonja în apa înghețată și ar fi fost luat de curent.

Auzi un trosnet sub ea.

Tata înainta încrezător, aparent fără să-i pese de gheața de sub picioarele sale. Pe celălalt mal, făcu o potecă printre arbuștii deși, acoperiți cu zăpadă, și privi în jos, cu capul înclinat, ca și cum ar fi ascultat ceva. Fața de deasupra bărbii ninse era roșie de frig. Ea știa că el urmărea niște semne – excremente, urme. Iepurii americani ieșeau din vizuină și se hrăneau mai cu seamă în zori și la asfințit.

Se opri brusc.

– E un iepure acolo, îi spuse el lui Leni. La marginea copacilor.

Leni privi în direcția indicată de el. Totul era alb, chiar și cerul. Formele erau dificil de distins în această lume de un alb infinit.

Apoi, mișcare: un iepure alb dolofan țâșni în față.

– Da, spuse ea. Îl văd.

– În regulă, Leni. E vânatul tău, Respiră. Relaxează-te. Nu te pripi, spuse tata.

Ea își ridică pușca. De luni de zile, trăgea la țintă, așa că știa ce are de făcut. Inspiră, expiră. Nu-și ținu respirația. Se concentră pe iepure, ținti. Așteptă. Lumea din jurul ei dispăru, deveni mai simplă. Rămăseseră doar ea și iepurele, vânătorul și vânatul, conectați.

Apăsă pe trăgaci.

Totul păru să se întâmple simultan: focul, impactul, ucisul, iepurele căzând într-o parte.

O lovitură bună, curată.

– Excelent! spuse tata.

Leni își puse pușca pe umăr și porniră toți trei în șir indian către linia copacilor și către animalul doborât de Leni.

Când ajunseră la iepure, Leni se uită la el, la trupul moale, alb, împroșcat de sânge, zăcând într-o baltă de sânge.

Ucisese ceva. Hrană pentru familia ei pentru încă o cină.

„Am ucis ceva. Am curmat o viață."

Nu știa ce să simtă, sau poate că era asaltată de sentimente prea contradictorii – mândrie și tristețe. Dacă nu vânau, nu aveau ce pune pe masă. Și nimic nu se irosea. Blana urma să devină căciulă; din oase se obținea o supă. Astă-seară, mama avea să prăjească acea carne în unt de casă făcut din lapte de capră, asezonată cu ceapă și usturoi. Poate că își vor permite și un mic desfrâu, niște cartofi, garnitură la friptură.

Tatăl ei îngenunche în zăpadă. Ea îi văzu tremurul mâinilor și își dădu seama, din tensiunea vocii lui, că avea o migrenă când întoarse iepurele pe spate.

El își plasă cuțitul în regiunea cozii și despică în sus, prin piele și os, cu o singură mișcare cursivă. La sternul iepurelui, încetini, puse un deget însângerat sub lama cuțitului și continuă cu atenție, ca să evite secționarea accidentală a vreunui organ. Despică animalul, băgă mâna în el și trase măruntaiele, pe care le lăsă într-o grămadă roz-roșiatică, aburindă, în zăpadă.

Scoase inima mică, grăsuță, și i-o întinse lui Leni. Sângele i se prelingea printre degete.

– Tu ești vânătorul. Mănâncă inima.

– Ernt, te rog, spuse mama, nu suntem sălbatici.

– Ba exact asta suntem, spuse el cu o voce rece precum vântul ce le înghețа spinările. Mănânc-o.

Privirea lui Leni se opri în ochii mamei, care era la fel de îngrozită precum se simțea Leni.

– Ai de gând să mă lași să te mai rog o dată? spuse tata.

Liniștea din vocea lui era mai rea decât dacă ar fi țipat. Leni simți un fior de spaimă urcându-i pe șira spinării. Întinse mâna și luă micul organ vinețiu. (Bătea încă, sau îi tremura ei mâna?)

Sub ochii tatei, fixați asupra ei, puse inima în gură și își forță buzele să se închidă. Îi veni numaidecât să vomite. Inima era alunecoasă și vâscoasă; când mușcă din ea, i se despică în gură, împrăștiind un gust metalic. Simți sângele prelingându-i-se în colțul gurii.

Înghiți, icni, își șterse sângele de pe buze, simțindu-i căldura mânjindu-i obrazul.

Tatăl ei ridică privirea, atât cât pentru un contact vizual. Arăta devastat, istovit, dar *prezent*; în ochii lui, ea văzu mai multă dragoste și tristețe decât ar fi trebuit să existe într-o ființă umană. Ceva îl sfâșia pe dinăuntru, chiar și acum. Era celălalt bărbat, bărbatul cel rău, cel care trăia în interiorul lui și încerca să se dezlănțuie în întuneric.

– Încerc să te fac independentă.

Parcă se scuza, dar de ce? Pentru că era uneori nebun sau pentru că o învăța să vâneze? Sau pentru că o obligase să mănânce inima încă bătând a iepurelui? Sau pentru coșmarurile care le strica tuturor somnul?

Sau poate că se scuza pentru ceva ce nu făcuse încă și se temea că va face.

Decembrie.

Tata era nervos, tensionat; bea prea mult și bombănea în barbă. Coșmarurile se îndesiră. Trei în fiecare săptămână.

Era mereu în mișcare, avea tot felul de pretenții, era nemulțumit. Mânca, dormea, respira și bea pentru a supraviețui. Redevenise soldat, sau cel puțin așa spunea mama, iar Leni amuțea în prezența lui, temându-se să nu spună sau să nu facă ceva greșit.

La cât de mult trudea după școală și la sfârșit de săptămână, Leni ar fi trebuit să doarmă buștean, dar nu reușea. Noapte de noapte stătea întinsă în pat, trează, frământată de griji. Teama și anxietatea ei legate de lume deveniseră extrem de acute.

În noaptea aceasta, deși teribil de vlăguită, stătea trează, ascultând țipetele tatei. Când în sfârșit adormi, ajunse pe un tărâm al viselor în flăcări, un loc plin de pericole – o lume răvășită de război, unde animalele erau măcelărite, fetele, răpite, unde bărbații țipau și împușcau în stânga și-n dreapta. Strigă după Matthew, dar nimeni nu putea auzi

vocea unei fete într-o lume care se năruia. În plus, la ce i-ar fi folosit el? Nu i-ar fi putut spune lui Matthew asta. Nu asta. Unele temeri le duceai cu tine de unul singur.

– Leni!

Își auzi numele strigat de departe. Unde se afla? Era miezul nopții. Visa încă?

Cineva o înșfăcă și o trase din pat. Era real de data asta. Simți o mână încleștată pe gura ei.

– Vino cu mine, spuse o voce de bărbat. Acum.

Se împletici până la scară și coborî în urma lui într-o beznă totală.

Nici o lumină nu era aprinsă jos, dar ea își auzi mama respirând greu.

Tata o lăsă pe Leni lângă masa de pocher de curând reparată și stabilă acum; o conduse la un scaun.

– Ernt, pe bune..., spuse mama.

– Gura, Cora! spuse tata.

Ceva se lovi de masă, în fața lui Leni, cu un zăngănit și un clămpănit.

– Ce e? întrebă el, stând chiar lângă ea.

Ea întinse mâna, pipăind cu degetele suprafața aspră a mesei de pocher.

O carabină. Dezasamblată.

– Ai nevoie de antrenament, Leni. Când o plesni buboiul, va trebui să facem lucrurile altfel. Dacă e iarnă? Totul ar putea fi cufundat în beznă. O să te prindă nepregătită, confuză, adormită. Scuzele îți vor aduce moartea. Vreau să fii capabilă să faci totul pe întuneric, când ești speriată.

– Ernt, spuse mama din întuneric, cu voce aspră. E doar o copilă. Las-o să se întoarcă în pat.

– Când bărbații mor de foame, și noi avem mâncare, crezi că o să le pese că ea e doar o copilă?

Leni auzi clicul unui cronometru.

– Dă-i bice, Leni! Curăță-ți arma și reasambleaz-o.

Leni întinse mâna, pipăi după piesele reci ale carabinei, le trase spre ea. Întunericul o sleia de puteri, o încetinea. Văzu un chibrit scăpărând în întuneric și simți miros de țigară aprinsă.

– Stop! spuse tata. Raza unei lanterne spintecă întunericul, ațintită pe carabină. Inacceptabil. Ești moartă. Toată mâncarea noastră s-a dus. Poate că unul dintre ei se gândește la viol. Tata luă carabina, o desfăcu și împinse componentele în mijlocul mesei. În explozia de lumină, Leni văzu componentele carabinei, plus o tijă de curățare, cârpe, o sticlă cu solvent și protecție contra ruginii, câteva șuruburi. Încercă să memoreze unde se afla totul.

Tata avea dreptate. Trebuia să știe cum să facă asta, sau avea toate șansele să fie ucisă.

Concentrare.

Lumina se stinse. Se auzi clicul cronometrului.

– Start.

Leni întinse mâna, încercând să-și amintească ce văzuse. Trase componentele carabinei lângă ea, le asamblă rapid, înșurubă periscopul la locul lui. Întinse mâna după cârpă când cronometrul se opri.

– Moartă, spuse tata cu dezgust. Încă o dată.

Ieri, în a doua sâmbătă din decembrie, li s-au alăturat vecinilor pentru petrecerea de tăiatul copacilor. Au pornit cu toții pe jos în pustietate și au ales copaci. Tata a tăiat un brad, l-a târât până la sanie și l-a adus în cabană, unde l-a pus în colțul de sub pod. L-au împodobit cu fotografiile Polaroid cu ei și cu nade. Câteva cadouri împachetate în file îngălbenite din ziarul *Anchorage Daily Times* au fost puse sub ramurile verzi înmiresmate. Cu carioca, au desenat pe pachete ceva care să semene cu niște funde. Lămpile cu gaz atârnate prin încăpere creau un interior cald, lumina lor contrastând puternic cu dimineața încă întunecată. Vântul răcâia pe la streșini; din când în când, câte o ramură de copac se lovea cu putere de cabană.

Acum, duminică după-amiază, mama era în bucătărie, pregătind pâine din aluat dospit. Aroma de drojdie a pâinii coapte umplea cabana. Vremea rea îi făcea pe toți să stea în casă. Tata era aplecat peste stația de emisie-recepție, ascultând vocile hârșâite, mișcând constant

butoanele cu degetele. Leni auzi tare și răspicat sunetul fâșâit de paraziți al vocii ascuțite a lui Earl Nebunul.

Leni ședea ghemuită pe sofa, citind un exemplar ferfeniță din *Întreab-o pe Alice*, găsit la gunoi. Lumea părea imposibil de mică aici; draperiile erau bine trase pentru a păstra căldura, și ușa era ferecată, ca să nu intre frigul și sălbăticiunile.

– Ce-ai spus, repetă, terminat? spuse tata. Era aplecat peste stația de emisie-recepție, ascultând. Marge, tu ești?

Leni auzi vocea lui Marge Grăsana prin radio, întreruptă de paraziți.

– Urgență. Pierdut... Echipă de căutare... pe lângă cabana lui Walker... Întâlnire la Mine Road. Terminat.

Leni lăsă cartea jos și se ridică în capul oaselor.

– Cine s-a pierdut? Pe vremea asta?

– Marge Grăsana, spuse tata. Răspunde. Cine e? Cine s-a pierdut? Earl, ești acolo?

Paraziți.

Tata se întoarse.

– Îmbrăcați-vă. Cineva are nevoie de ajutor.

Mama scoase din cuptor pâinea coaptă pe jumătate și o puse pe blat, acoperind-o cu un prosop de bucătărie. Leni se îmbrăcă în cele mai călduroase haine pe care le avea: pantaloni matlasați, cu betelia rulată, canadiană, cizme termoizolante. La cinci minute după apelul lui Marge Grăsana, Leni era pe bancheta din spate a microbuzului, așteptând să pornească motorul.

Avea să fie de durată.

În cele din urmă, tata reuși să curețe parbrizul destul cât să poată vedea prin el. Apoi verifică lanțurile și urcă la volan.

– Proastă zi ca să se piardă cineva!

Tata întoarse cu grijă vehiculul în zăpada înaltă până la praguri, se poziționă cu fața către aleea lor, care era un strat gros, neatins de alb, fără urme de cauciucuri, mărginită de copaci acoperiți de zăpadă. Leni își putea vedea respirația; atât de frig era în microbuz. Zăpada se depunea și dispărea de pe parbriz în intervalul dintre mișcările ștergătoarelor.

Apropiindu-se de oraș, în fața lor apărură vehicule prin perdeaua de ninsoare, farurile aprinse luminând întunericul. Mai în față, Leni văzu lumini chihlimbarii și roșii clipocind. Era probabil Natalie cu plugul ei de zăpadă, deschizând calea pe un drum abia vizibil ce ducea spre vechea mină.

Tata încetini și își găsi un loc în șirul de mașini, în spatele unei camionete mari, ce aparținea lui Clyde Harlan. Porniră să urce muntele.

Când ajunseră într-un luminiș, Leni văzu un grup de sănii motorizate (În continuare, le numea *snowmobile*, dar nimeni de aici nu le numea astfel) parcate într-un șir neuniform. Aparțineau locuitorilor de pe vastele terenuri sălbatice necultivate, care nu aveau drumuri de acces către gospodăriile lor. Toate aveau farurile aprinse și motoarele pornite. Ninsoarea se împletea cu fasciculele de lumină, dând întregului tablou un aer straniu, supranatural.

Tata parcă lângă o sanie motorizată. Leni își urmă părinții prin ninsoarea abundentă și vântul năprasnic, în frigul care te pătrundea până la oase. Îi văzură pe Earl Nebunul și pe Thelma și se îndreptară spre prietenii lor.

– Care-i treaba? strigă tata ca să i se audă vocea peste vuietul vântului.

Înainte ca Earl Nebunul sau Thelma să răspundă, Leni auzi sunetul ascuțit al unui fluier.

Un bărbat într-un costum matlasat albastru, gros, cu canadiană și pantaloni, ieși în față. După pălăria cu boruri largi se vedea că este polițist.

– Eu sunt Curt Ward. Mulțam c-ați venit. S-au pierdut Geneva și Matthew Walker. Ar fi trebuit să ajungă la cabana lor de vânătoare acum aproximativ o oră. Asta-i ruta lor obișnuită. Dacă s-au pierdut ori sunt răniți, ar trebui să-i găsim între punctul ăsta și cabană.

Leni nu-și dădu seama că plânsese cu suspine până când mama ei nu o luă în brațe ca s-o liniștească.

Matthew.

Ridică privirea spre mama ei.

– O să înghețe, spuse ea. Curând, se face noapte.

Înainte să primească vreun răspuns de la mama ei, ofițerul Ward dădu ordin:

– Împrăștiați-vă la șase metri unii de alții.

Începu apoi să le distribuie lanterne.

Leni aprinse lanterna ei, se uită la poteca acoperită cu zăpadă din fața ei. Întreaga lume părea o singură fâșie de pământ șerpuită. O lume în straturi – teren accidentat albit de stratul de zăpadă, atmosferă încărcată de ninsoare, copaci albi cu vârfurile ațintite către un cer plumburiu.

„Unde ești, Matthew?"

Leni începu să înainteze încet, tenace, abia conștientă de existența celorlalți căutători, a celorlalte lumini. Auzi câini lătrând și oameni vorbind tare; luminile lanternelor se încrucișau. Timpul trecea într-un mod bizar, ireal; în lumina tot mai slabă și în aburul respirațiilor.

Leni zări urme de animal, un morman de oase amestecate cu sânge proaspăt, ace de brad căzute în zăpadă. Vântul sculptase piscuri în zăpadă și vârtejuri cu vârfuri tari, glazurate. Gropile din zăpada din jurul copacilor erau înnegrite de reziduuri, transformate de animale în vizuine provizorii în care să doarmă la adăpost de viscol.

Copacii din jurul ei se îndesiră. Temperatura scăzu brusc; simți un fior de frig când ziua cedă locul nopții. Ninsoarea conteni. Vântul împinse norii deoparte, lăsând în locul lor un cer albastru-închis scăldat de spirale de stele. O lună în creștere începu să lumineze puternic zăpada. O lumină argintie învălui totul împrejur.

Leni văzu ceva. Brațe. Ieșind din zăpadă, degete subțiri răschirate, înghețate. Mări pasul prin zăpada adâncă.

– Vin, Matthew, strigă cu respirație șuierătoare, dureroasă, lumina lanternei bălăbănindu-se în sus și în jos în fața ei.

Coarne de cerb. Întregi. Ale unui elan. Sau, poate, că sub acea zăpadă zăceau oasele lăsate de un braconier. Asemenea atâtor altor păcate, zăpada le acoperea cu totul. Adevărul avea să iasă la iveală abia la primăvară. Dacă ar fi ieșit vreodată.

Vântul se înteți, strecurându-se printre copaci, îndoindu-le ramurile în toate direcțiile.

Leni continua să înainteze anevoios, o lumină printre alte zeci răspândite prin pădurea presărată cu licăriri albastre-albe-negre, puncte

minuscule, galbene, căutând, căutând... auzi vocea domnului Walker strigând, urlând numele lui Matthew atât de des, că răgușise.

– Acolo! Acolo sus! strigă cineva.

Iar domnul Walker strigă și el:

– Îl văd.

Leni încercă să alerge prin zăpada adâncă.

Undeva, în față, văzu o ridicătură... o persoană... îngenunchind lângă un râu înghețat luminat de lună, cu capul aplecat în față.

Leni își croi drum prin mulțime, dând din coate ca să ajungă în față exact când domnul Walker se ghemui în spatele fiului său.

– Sunt aici. Sunt aici. Unde-i mama?

Matthew întoarse încet capul. Avea chipul extrem de alb și buzele crăpate. Ochii lui verzi păreau să-și fi pierdut strălucirea, împrumutând culoarea gheții dimprejur. Gheața de sub el sclipea în lumina lunii. El tremura incontrolabil.

– S-a dus, gâjâi el cu voce răgușită. A căzut.

Domnul Walker își trase fiul în picioare. Matthew aproape se prăbuși de două ori, dar tatăl lui îl ținu drept.

Leni auzi crâmpeie din discuțiile oamenilor.

– ... a căzut prin gheață...

– ... trebuia să știe...

– ... Doamne...

– Haideți, spuse ofițerul Ward. Faceți-le loc. Să ducem copilul ăsta la căldură.

Capitolul 9

Iarna își luase jertfa - îl luase pe unul născut, crescut acolo, care știa cum să supraviețuiască.

Leni nu-și putea scoate asta din cap, îngrijorată. Dacă Geneva Walker – *Gen, Genny, Generatorul, Am toate răspunsurile* – se putea pierde atât de ușor, nimeni nu era în siguranță.

– Dumnezeule! spuse Thelma când se întoarseră îngânduraţi la vehiculele lor. Genny nu făcea greșeli pe gheață.

– Toată lumea mai greșește, spuse Marge Grăsana, cu chipul ei întunecat schimonosit de tristețe.

Natalie Watkins încuviință din cap cu un aer grav.

– Am traversat râul ăla de zeci de ori luna asta. Doamne! Cum de-a crăpat gheața în perioada asta a anului?

Leni asculta și nu prea. Nu se putea gândi decât la Matthew și la ce trebuia să fie în sufletul lui acum. Își văzuse mama căzând prin gheață și murind.

Cum puteai trece peste așa ceva? De câte ori avea să închidă ochii, nu avea să o vadă iar și iar? Nu avea să se trezească urlând din coșmaruri pentru tot restul vieții lui? Cum să-l ajute ea?

Întoarsă acasă, tremurând de frig și de această nouă spaimă (îți puteai pierde părinții sau viața într-o zi normală de duminică, doar ieșind pur și simplu la o plimbare prin zăpadă... și gata), îi scrise lui

Matthew o serie de scrisori, rupând-o pe fiecare în parte pentru că nu suna bine.

Două zile mai târziu, încerca încă să compună scrisoarea perfectă, când tot orașul se adună la înmormântarea Genevei.

În această după-amiază geroasă, zeci de vehicule se adunară în oraș, parcate care pe unde se găsise loc, pe marginea șoselei. Unul era practic lăsat în mijlocul drumului. Leni nu văzuse niciodată atât de multe camionete și sănii motorizate în oraș strânse laolaltă. Toate prăvăliile erau închise, chiar și Kicking Moose Saloon. Kaneq era paralizat de iarnă, acoperit cu zăpadă și gheață, luminat doar de strălucirea ambientală a zilei.

Lumea se putea nărui, se putea schimba radical în două zile, doar pentru că în ea trăia o persoană mai puțin.

Parcară și ei pe Alpine Street și se dădură jos din microbuz. Leni auzi bâzâitul monoton al motorului unui generator, huruind tare, alimentând luminile din biserica de pe deal.

Urcară dealul cu mers greoi, în șir indian. Lumina pătrundea prin ferestrele prăfuite ale vechii biserici; fumul se ridica din horn spre văzduh.

În fața ușii închise, Leni se opri doar cât să-și ridice de pe față gluga cu bordură de blăniță. Văzuse biserica aceea de fiecare dată când venise în oraș, dar nu intrase niciodată în interior.

Era mai mică înăuntru decât părea din afară, cu pereți albi, din scândură, scorojiți și o podea din lemn de pin. Nu existau strane; oamenii umplură spațiul dintr-o margine în cealaltă. Un bărbat în pantaloni de camuflaj pentru zăpadă și o haină de blană stătea în față, cu chipul practic acoperit de mustață, barbă și perciuni.

Toți cei pe care Leni îi întâlnise vreodată în Kaneq erau aici. O văzu pe Marge Grăsana, stând între doamna Rhodes și Natalie; toți membrii familiei Harlan erau prezenți, înghesuiți unul într-altul. Până și Pete Smintitul venise, cu gâsca lui sprijinită de șold.

Dar toată atenția era atrasă de cei din primul rând. Domnul Walker stătea alături de o frumoasă fată blondă, probabil Alyeska, revenită acasă de la facultate, și de toate rudele familiei Walker pe care Leni nu le cunoștea. În dreapta, împreună cu ei, și totuși oarecum

singur, era Matthew. Calhoun Malvey, iubitul Genevei, își tot trecea greutatea de pe un picior pe altul, ca și cum nu știa ce să facă. Avea ochii roșii.

Leni încercă să îi atragă atenția lui Matthew, dar nici măcar deschiderea și închiderea ușii cu două canate a bisericii și frigul și zăpada care pătrundeau înăuntru nu izbuteau să-l tulbure. Stătea acolo, cu umerii căzuți, cu bărbia în piept, cu profilul acoperit de părul care arăta ca și cum nu ar mai fi fost spălat de o săptămână.

Leni merse cu părinții ei într-un loc liber din spatele familiei lui Earl Nebunul. Earl Nebunul îi dădu numaidecât tatei un termos.

Leni îl fixă cu privirea pe Matthew, dorindu-și ca el să se uite la ea. Nu știa ce i-ar fi spus dacă, în sfârșit, ar fi ajuns să-i vorbească; poate că nu ar fi spus nimic, l-ar fi luat pur și simplu de mână.

Preotul – sau să fi fost reverend, prezbiter, popă, cine știe? Leni habar nu avea despre chestii de genul ăsta – începu să vorbească.

– Noi, cei adunați aici, am cunoscut-o cu toții pe Geneva Walker. Ea nu a fost membru al acestei biserici, dar a fost unul de-ai noștri, din clipa în care Tom a adus-o aici din Fairbanks. Se implica în orice și nu renunța niciodată. Mai țineți minte când Aly a convins-o să cânte imnul național la Sărbătoarea somonului, iar ea a cântat atât de fals că au început câinii să urle și până și Matilda și-a luat tălpășița? Și după ce a terminat, Gen a spus: „Ei bine, sunt total afonă, dar ce-are a face? Așa și-a dorit Aly a mea". Sau când Genny a înfipt cârligul undiței în obrazul lui Tom la competiția de pescuit și a încercat să revendice premiul pentru cea mai mare captură? Avea o inimă mare cât Alaska. Făcu o pauză și oftă. Gen a noastră. A fost o femeie care a știut cum să iubească. Nu știm exact a cui soție a fost până la urmă, dar asta nu contează. Cu toții am iubit-o.

Râsete, tăcere, tristețe.

Leni pierdu șirul cuvintelor. Nici măcar nu era sigură cât timp trecuse. Se gândi la mama ei și la ce ar fi simțit dacă ar fi pierdut-o. Apoi îi auzi pe oameni îndreptându-se către ușă, tropăind cu cizmele pe podeaua scârțâind.

Se terminase.

Leni încercă să își croiască drum spre Matthew, dar era imposibil; toată lumea se înghesuia spre ușă.

Din câte își putu da seama Leni, nimeni nu spusese nimic despre o întâlnire la Kicking Moose Saloon după aceea, dar oricum ajunseră cu toții acolo. Poate că acesta era comportamentul instinctiv al adulților.

Coborî dealul împreună cu părinții ei, traversară strada și intrară în localul carbonizat, dărăpănat. Imediat ce trecu pragul, simți mirosul caustic, înecăcios de lemn ars. Se părea că mirosul acela nu dispărea niciodată. Interiorul arăta ca o grotă, cu lămpi cu gaz atârnate strâmb de căpriori, aruncând o lumină precum niște șuvoaie de apă, peste clienții de dedesubt, mișcate de curenții de aer de câte ori se deschidea ușa.

Moș Jim era în spatele barului, servind băutură cât putea de rapid. Pe umăr îi atârna o cârpă gri udă, iar piepții cămășii de flanel aveau pete înnegrite. Leni auzise pe cineva spunând că era barman în acel loc de zeci de ani. Începuse pe vremea când cei câțiva bărbați care locuiau în acea pustietate fie se ascundeau de al Doilea Război Mondial, fie abia se întorseseră acasă de la război. Tata comandă patru băuturi deodată și le dădu pe gât rapid, una după alta.

Podeaua de rumeguș emana un miros prăfuit, de hambar, și înăbușea zgomotul pașilor atâtor oameni.

Vorbeau toți odată, cu voci scăzute, triste. Leni auzi frânturi, adjective.

– ... frumoasă... și-ar fi dat și cămașa de pe ea... cea mai bună pâine cu urzici... tragedie...

Văzu ce impact avea moartea supra oamenilor, văzu privirea sticloasă din ochii lor, felul în care dădeau din cap, felul cum frazele lor se întrerupeau la jumătate, ca și cum nu se puteau decide dacă tăcerea sau discuțiile le-ar fi alinat jalea.

Leni nu mai cunoscuse pe nimeni care să moară. Văzuse moartea la televizor și citise despre ea în iubitele ei cărți (moartea lui Johnny din *Proscrișii* o răscolise), dar acum vedea cum era cu adevărat moartea. În literatură, moartea era multe lucruri – mesaj, catarsis, pedeapsă. Erau morți provocate de oprirea bătăilor unei inimi, și erau

morți datorate altor cauze, o alegere asumată, ca în cazul lui Frodo care pleacă în Grey Havens. Moartea te făcea să plângi, te umplea de tristețe, dar în cele mai bune dintre cărțile ei, însemna și pace, mulțumire, sentimentul că povestea se termina așa cum trebuia.

În viață, după cum vedea acum, nu era așa. Era o tristețe care se deschidea o genune în sufletul tău, schimbându-ți felul de a percepe lumea.

Asta o făcu să se gândească la Dumnezeu și la ceea ce oferea El în astfel de momente. Se întrebă pentru prima oară în ce credeau părinții ei, în ce credea ea, și constată că ideea de Dumnezeu aducea alinare.

Nu-și putea imagina nimic mai groaznic decât să-ți pierzi mama. Simplul gând îi provocă greață lui Leni. Mama era ca sfoara unui zmeu. Fără legătura ei puternică, stabilă, nu făceai decât să plutești în derivă, să te pierzi undeva, în nori.

Refuza să se gândească la o asemenea pierdere, la proporțiile ei catastrofale, dar într-un astfel de moment nu puteai privi în altă parte, și când privi situația drept în ochi, fără a clipi sau a-și întoarce privirea, înțelese un lucru: dacă ar fi fost în locul lui Matthew, ar fi avut nevoie de un prieten în aceste momente. Cine știa cum putea ajuta un prieten, ce era mai bine să facă: să fie doar alături, fără să rostească vreo vorbă, sau să turuie fără oprire? Cum să procedeze era ceva ce trebuia să afle singură. Dar ce era de făcut – să-și ofere prietenia – asta știa foarte bine.

După liniștea care se așternu, știu când familia Walker intră în tavernă. Oamenii se întoarseră cu fețele către ușă.

Domnul Walker intră primul; era atât de înalt și de lat în umeri, că trebui să se aplece ca să intre pe ușa joasă. Părul lung și blond îi cădea peste față; îl dădu la o parte. Ridicând privirea, văzu că toată lumea se uita la el și se opri, îndreptându-se de spate. Își plimbă lent privirea prin încăpere, de la un chip la altul, cu un zâmbet șters. Durerea îl îmbătrânise. Fata blondă frumoasă veni în spatele lui, cu fața scăldată în lacrimi. Era cu brațul în jurul lui Matthew, cuprinzându-l ca un agent al serviciilor secrete care îi croia drum unui Nixon nepopular prin mijlocul unei mulțimi furioase. Umerii lui Matthew erau căzuți,

trupul chircit în față, privirea în pământ. Cal veni în urma lor, cu o privirea sticloasă.

Domnul Walker o văzu pe mama și se duse mai întâi la ea.

– Îmi pare rău, Tom, spuse mama, cu chipul aplecat spre el. Plângând.

Domnul Walker se uită la ea.

– Ar fi trebuit să fiu cu ei.

– Of, Tom...

Îi atinse brațul.

– Mulțumesc, spuse el cu voce înceată, răgușită. Înghiți cu noduri, părând că se oprește din a mai spune ceva. Se uită la prietenii adunați în jurul lui. Știu că slujbele de înmormântare în biserică nu sunt preferatele noastre, dar este al naibii de frig afară, iar Genevei îi plăcea mult ideea de biserică.

Se auzi un murmur de aprobare, un zvon de mișcare neliniștită, reținută, de ușurare îngemănată cu jale.

– Pentru Gen! spuse Marge Grăsana, ridicându-și paharul de tărie.

– Pentru Gen!

În timp ce adulții ciocneau paharele și dădeau pe gât băuturile, ducându-se la bar pentru încă un rând, Leni privea familia Walker deplasându-se prin mulțime, oprindu-se să stea de vorbă cu fiecare în parte.

– Al naibii de pompoasă înmormântarea asta! spuse Earl Nebunul cu voce tare, cherchelită.

Leni privi într-o parte, ca să vadă dacă Tom Walker auzise, dar domnul Walker discuta cu Marge Grăsana și cu Natalie.

– La ce te-ai fi așteptat? spuse tata, dând pe gât încă un whisky. Avea privirea sticloasă a omului beat. Mă surprinde că n-a zburat guvernatorul până aici ca să ne spună ce să simțim. Am auzit că el și Tom sunt tovarăși de pescuit. Ține să ne amintească asta mereu nouă, soldaților de rând.

Mama veni mai aproape.

– Ernt. E ziua înmormântării soției lui. N-am putea...

– Să nu sufli o vorbă, șuieră tata. Am văzut cum erai grămadă peste el...

Thelma se apropie de ei.

– Of, pentru numele Domnului, Ernt! E o zi tristă. Lasă gelozia deoparte zece minute.

– Crezi că sunt gelos pe Tom? întrebă tata. Se uită la mama. Ar trebui?

Leni se întoarse cu spatele la ei, uitându-se cum Alyeska se strecura împreună cu Matthew printre cei îndoliați, până într-un ungher mai liniștit din spate.

Leni se duse la ei, printre oamenii care duhneau a fum de lemn, a sudoare și a miasme corporale. Baia era un lux în miez de iarnă. Nimeni nu se îmbăia îndeajuns de des.

Matthew era singur, privind în gol, cu spatele la peretele negru afumat și scorojit. Avea funingine pe mâneci.

Fu șocată să constate cât de schimbat arăta. Era imposibil să fi slăbit atât de mult într-un timp atât de scurt, dar pomeții lui arătau ca niște creste deasupra obrajilor supți. Avea buzele crăpate și însângerate. Un petic de piele de la tâmplă era alb, contrastând puternic cu obrajii arși de vânt. Avea părul slinos, atârnând în șuvițe de o parte și de alta a feței.

– Bună, spuse ea.

– Bună, răspunse el monoton.

Și acum?

„Să nu spui că-ți pare rău. Asta spun oamenii mari, și e stupid. Bineînțeles că-ți pare rău. La ce bun să spui asta?"

Dar ce?

Înaintă cu precauție, având grijă să nu-l atingă, și veni lângă el, sprijinindu-se de peretele ars. De aici, putea vedea totul – felinarele atârnând de căpriorii carbonizați, pereții acoperiți cu rachete de zăpadă antice prăfuite, năvoade, schiuri pentru schi fond, scrumiere dând pe răscol, fum plutind peste tot – și pe toată lumea.

Părinții ei erau grupați cu Earl Nebunul, Clyde, Thelma și cu restul familiei Harlan. Chiar și prin negura fumului de țigări, Leni putea vedea cât de roșie era fața tatălui ei (semn al excesului de whisky), cum ochii îi scăpărau de furie în timp ce vorbea. Mama părea resemnată lângă el, temându-se să se miște, temându-se să intervină în conversație și să se uite la altcineva în afară de soțul ei.

– El dă vina pe mine.

Leni fu atât de surprinsă să îl audă pe Matthew vorbind, că îi luă o secundă până să proceseze ce spusese băiatul. Privi în direcția în care privea și el, spre domnul Walker.

– Tatăl tău? Leni se întoarse spre el. N-are de ce. Nu-i vina nimănui. Ea pur și simplu... adică, gheața...

Matthew începu să plângă. Lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji, și el stătea acolo, neclintit ca o stană, și atât de încordat că parcă vibra. În ochii lui, Leni observă o lume mai mare. Singurătate, teamă, un tată nestatornic, furios; acestea erau lucruri rele care-ți provocau coșmaruri.

Dar asta nu era nimic în comparație cu experiența de a fi martor la moartea propriei mame. Cum se simțea așa ceva? Cum puteai să treci vreodată peste așa ceva?

Și cum ar fi putut fi de ajutor ea, o fată de paisprezece ani cu propriile ei necazuri?

– Au găsit-o ieri, continuă el. Ai auzit? Îi lipsea un picior, și fața...

Ea îl atinse.

– Nu te gândi...

La atingerea ei, el scoase un urlet de durere care le atrase atenția tuturor. Urlă din nou, zguduit de spasme. Leni încremeni, neștiind ce să facă – să se retragă sau să insiste? Reacționă instinctiv și îl luă în brațe. El se topi în brațele ei și o strânse atât de tare că abia mai respira. Ea îi simți lacrimile pe gât, calde și ude.

– E greșeala mea. Am tot felul de coșmaruri... și mă trezesc atât de furios, că e insuportabil.

Înainte ca Leni să spună ceva, fata blondă, frumoasă veni lângă Matthew, îl cuprinse cu brațul și îl trase de lângă Leni. Matthew se lovi de sora lui, cu mișcări nesigure, ca și cum până și mersul era o deprindere neobișnuită.

– Tu trebuie să fii Leni, spuse Alyeska.

Fata încuviință din cap.

– Eu sunt Aly. Sora mai mare a lui Matthew. Mi-a povestit despre tine. Fata încerca din răsputeri să zâmbească; era evident. Mi-a spus că ați fost cei mai buni prieteni.

Lui Leni îi veni să plângă.

– Suntem.

– Ce noroc! Eu n-am avut pe nimeni de vârsta mea la şcoală cât am locuit aici, spuse Aly, dându-şi părul după ureche. Presupun că de-aia mi s-a părut Fairbanks o idee bună. Adică... Kaneq şi ferma pot părea mici cât un grăunte uneori. Dar ar fi trebuit să fiu aici.

– Nu, îi spuse Matthew surorii lui. Te rog.

Zâmbetul lui Aly şovăi. Leni n-o cunoştea deloc pe fata aceasta, dar strădania ei de a rămâne calmă şi iubirea pentru fratele ei erau evidente. O făceau pe Leni să se simtă ciudat de legată de ea, ca şi cum aveau un lucru foarte important în comun.

– Mă bucur că te are pe tine. El... se luptă acum, nu-i aşa, Mattie? Vocea lui Aly se îngroşă. Dar o să fie bine. Sper.

Leni văzu deodată cum te putea schimba speranţa, cum devenea ea o iluzie luminoasă pentru cel încrezător. Ce se întâmpla cu tine dacă aveai aşteptări prea mari şi erai dezamăgit? Era mai bine să nu speri deloc, să fii pregătit? Nu aşa o învăţa mereu tatăl ei? Pregăteşte-te pentru ce e mai rău.

– Bineînţeles c-o să fie, spuse Leni, dar nu credea. Ştia ce puteau face din om coşmarurile şi cum te puteau transforma amintirile urâte.

Pe drumul spre casă, nu scoase nimeni o vorbă. Leni simţea dispariţia fiecărei clipe de lumină pe măsură ce se lăsa noaptea, o simţea acut, ca şi cum un ciocan ar fi lovit un os. Îşi imagina că tatăl ei putea auzi aceste clipe pierdute ca pe nişte pietricele lovindu-se de un zid de stâncă şi căzând cu un clipocit undeva în apa tenebroasă, de nepătruns.

Mama stătea chircită pe scaunul ei, aplecată în faţă. Nu-şi lua privirea de la tata.

Era beat şi furios. Se agita pe scaun şi lovea cu palma în volan.

Mama întinse mâna şi îi atinse braţul.

El îşi smulse braţul de sub atingerea ei.

– Te pricepi la asta, nu-i aşa? spuse el. Să atingi bărbaţi. Crezi că n-am văzut. Mă crezi prost.

Mama se uită la el cu ochii mari, cu teamă întipărită pe trăsăturile ei delicate.

– Nu cred asta.

– Am văzut cum te-ai uitat la el. Am văzut. Mormăi ceva și se trase de lângă ea. Lui Leni i se păru că spusese în șoaptă „Respiră", dar nu era sigură. Știa doar că era de rău. Te-am văzut atingându-i mâna.

Asta era de rău.

Tata fusese de la bun început invidios pe banii lui Tom Walker... asta era altceva.

Cât dură drumul spre casă, în timp ce el nu mai conteni cu invective rostite în barbă, de genul *târfă, curvă, minciună*, degetele lui se mișcară pe volan ca pe o claviatură de pian. Ajunși acasă, coborî împleticit din microbuz și rămase locului clătinându-se, uitându-se spre cabană. Mama se duse la el. Se priviră unul pe altul, ambii respirând neregulat.

– Iar mă faci de râs... este?

Mama îi atinse brațul.

– Doar nu crezi cu adevărat că îl vreau pe Tom...

El o prinse strâns pe mama de braț și o târî în cabană. Ea încercă să se elibereze, se împiedică, își puse mâna peste a lui într-o încercare timidă de a-l face să slăbească strânsoarea.

– Ernt, te rog.

Leni fugi după ei și intră în cabană, spunând:

– Tată, te rog, dă-i drumul.

– Leni, pleacă... începu mama să spună.

Tata o lovi pe mama atât de tare, că femeia zbură cât colo într-o parte, lovindu-se cu capul de peretele de bușteni și prăvălindu-se pe podea.

Leni țipă.

– Mamă!

Mama căzu în genunchi, apoi se ridică, clătinându-se. Avea buza spartă, sângera.

Tata o lovi din nou, mai tare. Când mama izbi peretele, el se uită în jos, văzu sângele de pe articulațiile mâinii și rămase holbându-se la el.

Explodă într-un urlet ascuțit, ca un bocet, lovindu-se de pereții de bușteni. Se dădu în spate clătinându-se, depărtându-se. Se uită la mama cu o privire lungă, disperată, de obidă și ură, apoi ieși în goană din cabană, trântind ușa.

Leni era prea speriată, surprinsă și îngrozită de ceea ce tocmai văzuse ca să poată face ceva.

Nu făcu nimic.

Ar fi trebuit să se arunce asupra tatei, să se bage între ei, chiar să se ducă să-și ia pușca.

Auzi ușa trântindu-se, și asta o trezi din amorțeală.

Mama stătea pe podea, în fața sobei, cu mânile în poală și capul plecat, cu chipul ascuns în păr.

– Mamă?

Mama ridică încet privirea și își dădu părul după urechi. Avea o pată roșie care-i mânjea tâmpla. Buza de jos era crăpată, și din ea îi picura sânge pe pantaloni.

„Fă ceva."

Leni dădu fuga în bucătărie, înmuie un prosop în găleată și se duse la mama, îngenunchind lângă ea. Cu un zâmbet istovit, mama luă cârpa și și-o lipi de buza sângerândă.

– Scuze, fetițo, spuse ea cu cârpa la gură.

– Te-a lovit, spuse Leni, uluită.

Era o grozăvie pe care nu și-o imaginase vreodată. Să-și iasă din fire, da. Să lovească cu pumnul? Sânge? Nu...

Ar trebui să te simți în siguranță în casa ta, cu părinții tăi. Ei ar trebui să te protejeze de pericolele din exterior.

– A fost agitat toată ziua. N-ar fi trebuit să stau de vorbă cu Tom. Mama oftă. Și acum presupun că a plecat la cârciumă să bea whisky și să își verse năduful pe umărul lui Earl Nebunul.

Leni se uită la fața lovită, rănită a mamei, la cârpa înroșită de sângele ei.

– Tu spui că e greșeala ta?

– Ești prea tânără ca să înțelegi. N-a vrut să facă asta. El pur și simplu... mă iubește prea mult uneori.

Era oare adevărat? Așa arăta dragostea de adult?

– Ba a vrut, spuse Leni încet, simțind trecând-o un fior rece când pricepu totul.

Amintirile se așezară la locul lor ca piesele unui puzzle, îmbinându-se perfect. Vânătăile mamei, veșnica ei scuză „Sunt o împiedicată". Ascunsese de Leni acest sinistru adevăr mulți ani. Părinții ei reușiseră să se ascundă de ea după ziduri și minciuni, dar aici, în această cabană cu o singură încăpere, nu mai aveau cum să se ascundă.

– Te-a mai bătut și înainte.

– Nu, spuse mama. Niciodată.

Leni încercă să își facă ordine în gânduri, să dea lucrurilor un sens, dar nu reuși. Cum putea fi asta dragoste? Cum putea fi vina mamei?

– Trebuie să înțelegem și să iertăm, spuse mama. Așa iubești pe cineva care e bolnav. Pe cineva care se chinuie. E ca și cum ar avea cancer. Așa trebuie să vezi lucrurile. O să se facă bine. O să se facă. Ne iubește atât de mult.

Leni o auzi pe mama că începe să plângă, și asta înrăutăți cumva situația, ca și cum lacrimile ei udau această grozăvie, amplificând-o. Leni o trase pe mama în brațe și o strânse, mângâind-o pe spate, așa cum mama făcuse de atâtea ori pentru ea.

Leni nu știu cât timp rămase acolo, cu mama ei în brațe, derulând în minte iar și iar scena oribilă.

Apoi auzi că se întoarse tata.

Îi auzi pașii haotici pe prispă, bâjbâitul la zăvorul ușii. Mama auzi probabil și ea, pentru că se ridică în picioare clătinându-se, împingând-o pe Leni deoparte.

– Du-te sus, îi zise.

Leni își privi mama ridicându-se; dădu drumul cârpei ude, însângerate.

Ușa se deschise, lăsând frigul înăuntru.

– Te-ai întors, șopti mama.

Tata rămase în ușă, cu chipul măcinat de chinuri și ochii plini de lacrimi.

– Cora, Dumnezeule! spuse el, cu voce gâjâită și groasă. Bineînțeles că m-am întors.

Se duseră unul spre celălalt.

Tata se prăbuși în genunchi în fața mamei, genunchii lovindu-i-se atât de tare de podea, încât Leni știu că până a doua zi i se vor învineți.

Mama veni mai aproape, își puse mâinile în părul lui. El își îngropă fața în pântecul ei, începând să tremure și să plângă.

– Îmi pare rău. Doar că te iubesc atât de mult... că înnebunesc. Și mai mult. Ridică privirea, plângând și mai tare acum. N-am vrut.

– Știu, iubitule.

Mama îngenunche, îl luă în brațe și îl legănă înainte și înapoi.

Leni simți deodată fragilitatea lumii ei, a lumii înseși. Abia dacă își mai amintea cum fusese Înainte. De fapt, poate că nu își amintea deloc. Poate că imaginile pe care le avea – tata ridicând-o pe umeri, smulgând petale dintr-o margaretă, ținând o floricică lângă bărbia ei, citindu-i o poveste la culcare –, poate că acestea erau imagini pe care ea le luase din fotografii și le plasase într-o viață plăsmuită.

Nu știa. Cum ar fi putut ști? Mama voia ca Leni să ignore la fel de ușor cum o făcea ea. Să uite chiar și când scuzele oferite erau nefondate și fragile, la fel ca promisiunile de mai bine

Ani la rând, toată viața ei, Leni asta făcuse. Își iubise părinții. Pe amândoi. Știuse, fără să i se spună, că tenebrele din ființa tatălui ei erau rele și că lucrurile pe care le făcea erau greșite, dar crezuse și explicațiile mamei sale: că tata era bolnav și că regreta, că, dacă ele îl iubeau destul de mult, el se va face bine și că totul va fi ca Înainte.

Doar că Leni nu mai credea asta.

Adevărul era următorul: iarna abia începuse. Gerul și întunericul aveau să persiste mult, mult timp, iar ele erau singure acolo, prinse ca într-o capcană în acea cabană alături de tatăl ei.

Fără telefon de urgență și fără să aibă pe cine chema în ajutor. În tot acest timp, tata o învățase pe Leni cât de periculoasă era lumea de afară. Adevărul era că pericolul cel mai mare dintre toate sălășluia în propria casă.

Capitolul 10

– Hai, somnorilă! strigă mama dis-de-dimineață a doua zi. E vremea să pleci la școală.

Cât de obișnuit suna! Un lucru pe care îl spunea orice mamă unui copil de paisprezece ani, dar Leni pricepea sensul subtil al acelor vorbe, și anume „te rog, hai să ne prefacem", care alcătuiau un pact primejdios.

Mama voia să o atragă pe Leni într-un soi de club al tăcerii cumplit, căruia Leni nu dorea să-i aparțină. Nu voia să pretindă că ceea ce se întâmplase era normal, dar ce putea să facă în această situație? Era doar un copil.

Mama stătea lângă masa de pocher, ținând o farfurie cu clătite înconjurate de fâșii de bacon crocant. Avea partea dreaptă a feței umflată, cu o vânătaie de-a lungul tâmplei. Ochiul drept era negru și tumefiat; abia îl ținea deschis.

Leni simți că o cuprinde furia; o neliniști și o tulbură.

Frica și rușinea le înțelegea. Frica te făcea să fugi și să te ascunzi, iar rușinea te făcea să taci, dar furia aceasta cerea altceva. Să izbucnească.

– Nu, spuse mama. Te rog.

– Nu ce?

– Mă judeci.

Așa era, își dădu Leni seama cu surprindere. Își judeca mama, și nu părea cinstit. Părea chiar o cruzime. Știa că tata era bolnav. Leni se aplecă să fixeze cartea sub piciorul mai scurt al mesei.

– E mai complicat decât crezi. El nu vrea să se comporte așa. Sincer. Iar, uneori, eu îl provoc. Fără să vreau. Știu bine asta.

Leni oftă. Se ridică încet în picioare și se întoarse cu fața la mama ei.

– Dar suntem în Alaska acum, mamă. Aici n-ai de unde primi ajutor, în caz de nevoie. Poate ar trebui să plecăm. Ea nici măcar nu fusese conștientă de acest teribil gând inculcat în capul ei până nu se auzi rostindu-l cu voce tare. Iarna abia a început.

– Îl iubesc. Tu îl iubești.

Era adevărat, dar acesta era răspunsul corect?

– În plus, nu avem unde să ne ducem și nici bani nu avem. Chiar dacă aș vrea să plec acasă cu coada între picioare, cum aș putea face asta? Ar trebui să lăsăm tot ce avem aici, să mergem pe jos în oraș, să facem autostopul până la Homer și pe urmă să ne trimită părinții mei destui bani pentru un bilet de avion.

– Ne-ar ajuta?

– Poate. Dar cu ce preț? Și... Mama se opri și inspiră adânc. El nu m-ar primi niciodată înapoi. Nu, dacă aș face asta. I-ar frânge inima. Și nimeni altcineva nu m-ar mai iubi ca el. Se străduiește din răsputeri. Ai văzut ce rău i-a părut.

Acesta era tristul adevăr. Mama îl iubea pe tata prea mult pentru a-l părăsi. Chiar și așa, în ciuda bătăilor încasate. Poate că ceea ce spusese mereu era adevărat, poate că nu putea respira fără el, poate că s-ar fi ofilit ca o floare fără lumina adorației lui.

Înainte ca Leni să poată întreba „Așa arată dragostea?", ușa cabanei se deschise, lăsând o pală de vânt înghețat să intre cu un fuior de zăpadă.

Tata intră în cabană și închise ușa. Își scoase mănușile, suflând în căușul palmelor goale, și își scutură zăpada de pe cizmele mukluk. Zăpada căzu la picioarele lui, albă pentru o fracțiune de secundă înainte să se topească în mici bălțoace. Fesul din lână era nins, la fel cum erau și mustața lui stufoasă și barba. Arăta ca un muntean. Blugii lui păreau aproape înghețați.

– Uite-o și pe mica mea bibliotecară, spuse el, adresându-i un zâmbet trist, aproape disperat. Am făcut treaba în locul tău în dimineața asta, am dat de mâncare la găini și la capre. Mama a spus să te las să dormi mai mult.

Leni văzu dragostea pe care i-o purta, răzbătând ca o rază de lumină prin negura regretului său. Îi topi furia, o făcu să pună din nou totul la îndoială. El nu voia să o rănească pe mama, nu asta era intenția lui. Era bolnav...

– Ai să întârzii la școală, spuse mama încet. Uite, ia-ți micul dejun la tine.

Leni își strânse cărțile și cutia de sendvișuri cu Winnie the Pooh și se înfofoli în haine – cizme, fesul din fir tors de lână de bou moscat, puloverul gros din lână cu model Cowichan, mănuși. Mâncă o clătită rulată unsă cu gem în timp ce se îndreptă spre ușă și ieși în atmosfera imaculată.

Respirația forma vălătuci de aburi în fața ei; nu vedea nimic decât ninsoarea care cădea și pe bărbatul care respira lângă ea. Microbuzul VW se contură treptat, cu motorul deja pornit.

Întinse mâna înmănușată și deschise portiera de pe partea pasagerului. Fu nevoie de câteva încercări în ger, dar vechea ușă metalică se deschise până la urmă cu un scârțâit, și Leni își aruncă rucsacul și cutia de sendvișuri pe podea și urcă pe scaunul de vinilin jupuit.

Tata urcă la volan și porni ștergătoarele. Radioul porni, asurzitor de tare. Era emisiunea de dimineață a postului Peninsula Pipeline. Mesaje pentru oamenii care trăiau în pustietate, fără telefon ori serviciu poștal. „... și pentru Maurice Lavoux din McCarthy, mama îți transmite să îți suni fratele, pentru că nu se simte bine..."

Tot drumul spre școală, tata tăcu. Leni era atât de adânc cufundată în propriile gânduri, încât fu surprinsă când el vorbi.

– Am ajuns.

Ea ridică privirea și văzu școala în fața ei. Ștergătoarele făceau imaginea clădirii să îi pară un evantai neclar și apoi să dispară iar.

– Lenora?

Ea nu voia să se uite la el. Voia să fie puternică, să îi dea de înțeles că era supărată, să fie asta ca o sabie pe care s-o poată mânui, dar pe urmă el îi rosti numele din nou, cu multă căință.

Ea întoarse capul.

Tatăl era răsucit, astfel încât avea spatele lipit de portieră. În ninsoarea și negura de afară, arăta plin de viață: părul lui negru, ochii negri, mustața neagră și deasă și barba.

– Sunt bolnav, Roșcato. Știi asta. Psihiatrii numesc asta reacție dură la stres. Doar o denumire, dar amintirile și coșmarurile mele sunt reale. Nu pot să-mi scot din cap niște rahaturi absolut groaznice, și asta mă înnebunește. Mai ales acum, când suntem atât de strâmtorați cu banii.

– Băutura nu ajută, spuse Leni, încrucișându-și brațele.

– Nu, nu ajută. Nici vremea asta. Îmi pare rău. Îmi pare al dracului de rău. N-am să mai beau. N-o să se mai întâmple niciodată. Jur pe dragostea pe care v-o port ție și mamei tale.

– Serios?

– Am să mă străduiesc mai mult, Roșcato. Promit. O iubesc pe maică-ta ca... Vocea i se reduse la o șoaptă. Ea e heroina mea. Știi asta.

Leni știa că nu era un lucru bun, nu era o chestie *normală* în relația dintre părinți, să compari dragostea cu un drog care-ți putea ruina corpul și prăji creierul, lăsându-te pradă morții. Dar ei își spuneau asta tot timpul. O spuneau așa cum Ali McGraw spunea în *Poveste de iubire* că dragostea înseamnă să nu trebuiască niciodată să spui că-ți pare rău, ca și cum ar fi fost un adevăr evanghelic.

Ea ar fi vrut ca regretul, rușinea și tristețea lui să fi fost de ajuns pentru ea. Ar fi vrut să o creadă pe mama ei așa cum o făcuse mereu. Ar fi vrut să creadă că seara trecută fusese un fel de anomalie care nu se mai repeta.

El întinse mâna și îi atinse obrazul rece.

– Știi cât de mult te iubesc.

– Da, spuse ea.

– N-o să se mai repete.

Ea trebuia să-l creadă, să creadă în el. Ce ar fi fost lumea ei fără asta? Încuviință din cap și coborî din microbuz. Înaintă cu greu prin zăpadă, urcă scările și intră în școala încălzită.

Fu întâmpinată de liniște.

Nimeni nu vorbea.

Elevii erau în băncile lor, iar doamna Rhodes era la tablă, scriind *al Doilea Război Mondial. Alaska a fost singurul stat invadat de japonezi.* Scrijelitul cretei pe tablă era singurul sunet din sală. Nici unul dintre copii nu vorbea, nu chicotea și nu se înghiontea cu colegul de bancă.

Matthew ședea în banca lui.

Leni își agăță puloverul de lână în cuier, lângă canadiana cuiva, și își scutură zăpada de pe cizme. Nimeni nu se întoarse să se uite la ea.

Își puse deoparte cutia de sendvișuri și se duse spre banca ei, unde se așeză lângă Matthew.

– Bună! spuse ea.

El îi adresă un zâmbet absent, fără să o privească în ochi.

– Bună!

Doamna Rhodes se întoarse cu fața către elevi. Privirea i se opri la Matthew și i se îmblânzi. Își drese glasul.

– Bun. Axle, Matthew și Leni, deschideți cartea de istorie a statului la pagina 172. În dimineața de 6 iunie 1942, cinci sute de soldați japonezi au invadat insula Kiska, din lanțul Aleutian. Este singura bătălie din acel război purtată pe teritoriul american. Mulți oameni au uitat, dar...

Leni vru să îl ia de mână pe Matthew pe sub bancă, să simtă căldura atingerii unui prieten, dar dacă el și-ar fi tras mâna? Ce-ar fi spus ea atunci?

Ea nu se putea plânge că familia ei se dovedise a fi fragilă și că nu se mai simțea în siguranță acasă, nu după cele prin care trecuse el.

Ea ar fi putut mărturisi asta înainte, poate, când viața păruse altfel pentru amândoi, dar nu acum, când el era atât de devastat că nici nu se ținea bine pe picioare.

Îi veni să-i spună *O să fie mai bine*, dar văzu lacrimile din ochii lui și închise gura. Nici unul din ei nu avea nevoie de platitudini acum.

Amândoi aveau nevoie de ajutor.

*

În ianuarie, vremea se înrăutăți. Gerul și întunericul izolară familia Allbright și mai mult. Alimentarea sobei deveni prioritatea numărul unu, o sarcină permanentă. Ei trebuiau să taie, să care și să depoziteze cantități mari de lemne în fiecare zi, doar pentru a supraviețui. Ca și cum toate astea nu ar fi fost destul de stresante, în nopțile rele – cele bântuite de coșmaruri –, tata le trezea în puterea nopții pentru a-și face și desface rucsacurile pentru situații de urgență, pentru a le verifica nivelul de pregătire, pentru a-și dezasambla puștile și a le reasambla.

Zi de zi, soarele apunea înainte de ora cinci seara și nu răsărea înainte de ora zece dimineața: șase ore de lumină diurnă și șaisprezece de întuneric. În cabană, în paharele din hârtie cu răsaduri nu crescuseră lăstari noi. Tata petrecea ore întregi aplecat peste stația de emisie-recepție, discutând cu Earl Nebunul și cu Clyde, dar tot mai multă lume era izolată. Totul era dificil – adusul apei, tăiatul lemnelor, hrănirea animalelor, mersul la școală.

Dar cea mai rea dintre toate era golirea rapidă a pivniței. Nu mai aveau legume, nici cartofi, nici ceapă, nici morcovi. Provizia de pește era aproape pe sfârșite și mai era o singură pulpă de karibu agățată în magazie. Cum nu mâncau aproape nimic altceva decât proteine, știau că nici carne nu vor mai avea curând.

Părinții ei se certau tot timpul pe tema lipsei banilor și a proviziilor. Furia tatei – abia ținută în frâu de la înmormântare – lua treptat amploare din nou. Leni o simțea dezvoltându-se, acaparând tot mai mult spațiu. Ea și mama se mișcau cu precauție, încercând să nu-l zgândăre niciodată.

Azi, Leni se trezi în întuneric, mâncă micul dejun și se îmbrăcă pentru școală pe întuneric și intră în sala de clasă pe întuneric. Soarele palid nu apăru decât pe la ora zece, dar când apăru, trimițând niște raze galbene de lumină fragilă în clasa luminată de felinare și de soba cu lemne, toți cei prezenți ridicară privirea.

– E o zi însorită! Meteorologul a avut dreptate! spuse doamna Rhodes de la locul ei din fața clasei. Leni era deja de suficientă vreme în Alaska pentru a ști că o zi de ianuarie, însorită, cu cer albastru, era demnă de toată atenția. Cred că ar trebui să ieșim din clasă, să

ne umplem plămânii cu niţel aer proaspăt şi să stăm puţin cu feţele la soare. Să alungăm pânzele de păianjen ale iernii. Am programat o excursie!

Axle mormăi. El ura orice şi tot ce avea legătură cu şcoala. Privi prin părul lui negru pe care nu-l spăla niciodată şi care arăta ca un cuib de şobolani.

– Of, haideee... n-am putea doar să plecăm mai devreme acasă? Aş putea să merg la pescuit la copcă.

Doamna Rhodes îl ignoră pe adolescentul cu păr slinos.

– Cei mai mari dintre voi – Matthew, Axle şi Leni – să-i ajute pe cei mici să se îmbrace şi să-şi ia rucsacurile.

– Eu nu ajut, spuse Axle pe un ton fără inflexiuni. Să facă porumbeii ăia doi totul.

Chipul lui Leni se aprinse la auzul acestui comentariu. Nu se uită la Matthew.

– În regulă. N-are a face, spuse doamna Rhodes. Tu poţi pleca acasă.

Nu trebui să-i mai spună a doua oară. Axle îşi luă canadiana şi ieşi din clasă valvârtej.

Leni se ridică de la locul ei şi se duse să le ajute pe Marthe şi pe Agnes să se îmbrace. Nimeni altcineva nu mai venise azi la şcoală; drumul de la Bear Cove era probabil foarte dificil.

Se întoarse şi îl văzu pe Matthew stând lângă banca lui, cu umerii căzuţi, cu părul murdar căzut peste ochi. Se duse la el, întinse mâna şi îi atinse mâneca bluzei din flanel.

– Vrei să-ţi aduc haina?

El încercă să zâmbească.

– Da. Mersi.

Luă canadiana de camuflaj a lui Matthew şi i-o aduse.

– Gata toată lumea? Să mergem, spuse doamna Rhodes. Îi conduse pe elevi afară din clasă, în lumina strălucitoare a zilei. Traversară oraşul şi coborâră în port, unde era tras la mal un hidroavion Beaver.

Avionul avea tabla îndoită şi necesita o vopsea proaspătă. Se bălăngănea, scârţâia şi trăgea de parâme la fiecare nou val. Când se apropiară, uşa se deschise, şi un bărbat slab cu barbă albă, stufoasă

sări din el pe doc. Avea pe cap o șapcă ponosită și în picioare niște cizme neasortate. Le zâmbi atât de larg, că ochii i se transformară în două fante.

– Copii, el este Dieter Manse, din Homer. A fost cândva pilot Pan Am. Urcați în avion, spuse doamna Rhodes. Mulțam, omule, i se adresă apoi lui Dieter. Apreciez gestul. Aruncă o privire îngrijorată înapoi la Matthew. Trebuie să ne limpezim un pic mințile.

Bătrânul încuviință din cap.

– Cu plăcere, Tica.

În viața ei de dinainte, Leni nu ar fi putut crede că bărbatul acela fusese căpitan la Pan Am. Dar aici, mulți oameni fuseseră ceva în lumea din care venise ea și deveniseră altceva în Alaska. Marge Grăsana fusese procuror într-un mare oraș, iar acum făcea duș la spălătoria cu autoservire și vindea gumă, iar Natalie își părăsise cariera de profesor universitar de economie pentru a deveni căpitan al propriei bărci de pescuit. Alaska era plină de oameni surprinzători – precum femeia care trăia într-un autobuz de școală defect, la Anchor Point, și făcea chiromanție. Umbla zvonul că fusese cândva polițist în New York. Acum se plimba cu un papagal pe umăr. Fiecare om de aici avea două povești: viața de dinainte și viața de acum. Dacă doreai să te rogi la un zeu bizar, să trăiești într-un autobuz de școală sau să te însori cu o gâscă, nici un locuitor al Alaskăi nu avea să arunce cu noroi în tine. Nu-i păsa nimănui dacă aveai o mașină veche parcată în fața prispei, ca să nu mai vorbim de vreun frigider ruginit. Aici puteai trăi orice viață ți-ai fi putut imagina.

Leni urcă în avion, ferindu-și capul, îndoindu-se de la mijloc. Înăuntru, se așeză în mijlocul rândului și își prinse centura de siguranță. Doamna Rhodes se așeză lângă ea. Matthew trecu agale pe lângă ele, cu capul plecat, fără să le privească în ochi.

– Tom spune că nu prea vorbește, o abordă doamna Rhodes pe Leni, aplecându-se mai aproape de ea.

– Nu știu ce îi trebuie, spuse Leni, întorcându-se și uitându-se la Matthew, care își ocupa locul și își prindea strâns centura de siguranță.

– Un prieten, spuse doamna Rhodes, dar era un răspuns stupid.

Genul de chestii pe care le spun adulții. Evident. Dar ce ar fi trebuit să *spună* acel prieten?

Pilotul urcă la bord și își prinse și el centura, își puse căștile și porni motorul. Leni le auzi pe Marthe și pe Agnes chicotind pe locurile lor de lângă ea.

Motorul hidroavionului bâzâi, metalul din jurul ei începând să zdrăngăne. Valurile plesneau flotoarele.

Pilotul spunea ceva despre pernele scaunelor și ce e de făcut în caz de amerizare neprevăzută.

– Stai așa. Asta înseamnă prăbușire. Spune ceva despre ce să facem dacă ne prăbușim, spuse ea, simțind că o cuprinde panica.

– O să fie bine, spuse doamna Rhodes. Nu poți locui în Alaska și să-ți fie frică de avioane mici. Așa ne deplasăm noi aici.

Leni știa că era adevărat. Cu atât de puține zone din stat accesibile pe uscat, ambarcațiunile și avioanele erau importante aici. Iarna, imensitatea Alaskăi era conectată prin râuri și lacuri înghețate. Vara, toate acele ape repezi le separa și le izola. Avioanele de mici dimensiuni le erau de folos oamenilor pentru deplasare. Dar ea nu mai urcase într-un avion până acum, și i se părea ceva deosebit de nesigur, pe care nu te puteai bizui. Își încleștă degetele pe cotiere și se ținu strâns. Încercă să-și alunge frica din minte când avionul trecu huruind de dig, clămpănind puternic, și se ridică în aer. Avionul se clătină amețitor, apoi se stabiliză. Leni nu deschise ochii. Dacă ar fi făcut-o, știa că ar fi văzut lucruri care ar fi speriat-o: buloane care stăteau să iasă, geamuri care puteau plesni, munți de care se puteau izbi. Își aminti de avionul acela care căzuse în Anzii Crodilieri, cu câțiva ani în urmă. Supraviețuitorii deveniseră *canibali*.

O dureau degetele. Așa de strâns se ținea.

– Deschide ochii, spuse doamna Rhodes. Ai încredere în mine.

Deschise ochii și își dădu de pe față buclele care îi săltau.

Prin cercul de plexiglas, lumea era un loc nemaivăzut până atunci. Albastră, neagră, albă, purpurie. Din această perspectivă de ansamblu, istoria geografică a Alaskăi se trezea la viață pentru ea; vizualiză nașterea ei violentă – vulcani precum munții Redoubt și Augustine erupând; piscuri de munți țâșnind din ocean, erodați apoi de ghețarii

stâncoși albaștri; fiorduri sculptate de râuri de gheață plutitoare. Văzu orașul Homer, înghesuit pe o fâșie de uscat între faleze înalte din lut, câmpuri acoperite de zăpadă și promontoriul țintind către golf. Ghețarii formaseră tot acest peisaj, croindu-și drum, sfărâmând totul în calea lor, săpând golfuri adânci, lăsând munți de-o parte și de alta.

Culorile erau spectaculoase, abundente. Peste golful albastru, munții Kenai se înălțau parcă desprinși dintr-o poveste, piscuri zimțate ca lama unui fierăstrău se înălțau mult spre albastrul cerului. Din loc în loc, ghețarii de pe pantele lor abrupte erau de un albastru pal, ca al ouălor de măcăleandu.

Muntele se extindea, înghițea orizontul. Culmi albe, crestate, străbătute de crevase negre și ghețari turcoaz.

– Uau! făcu Leni, lipindu-se de hublou.

Zburară foarte aproape de piscurile munților.

Și apoi coborâră, plutind la joasă altitudine deasupra unui golfuleț. Zăpada se așternuse ca un pled peste tot, în petice sclipitoare pe plajă, un amestec de gheață și mocirlă lângă apă. Hidroavionul se aplecă și se înclină, apoi se ridică iar și zbură peste o pădurice de copaci albi. Leni văzu un bou moscat uriaș îndreptându-se spre golf.

Erau deasupra unui golfuleț, coborând în viteză.

Leni își încleștă din nou mâinile pe cotiere, închise ochii, pregătită.

Amerizară cu o bufnitură puternică, valurile lovind pontoanele. Pilotul opri motorul, sări cu un plescăit din avion în apa rece ca gheața, trase hidroavionul mai sus pe mal și îl legă de un buștean căzut. De jur împrejurul gleznelor lui plutea noroi.

Leni coborî din avion cu grijă (nimic nu era mai periculos aici decât să te uzi iarna), merse pe lângă flotor și sări pe plaja noroioasă. Matthew era chiar în spatele ei.

Doamna Rhodes îi adună pe cei câțiva elevi pe țărmul înghețat.

– În regulă, copii. Cei mici merg cu mine pe jos până pe creastă. Matthew, tu și Leni explorați singuri locul. Distracție plăcută!

Leni privi împrejur. Frumusețea acestui loc, măreția lui erau copleșitoare. Domnea aici o pace profundă și statornică; nu se auzeau voci umane, nici zgomot de pași, nici râsete sau huruit de motoare.

Natura vorbea mai tare aici, respirația valurilor peste stânci, plesnetul apei lovindu-se de burta avionului, lătratul îndepărtat al leilor de mare îngrămădiți pe o stâncă, înconjurați de pescărușii guralivi.

Apa de dincolo de țărmul înghețat era de un turcoaz uluitor, culoarea pe care și-o imagina Leni când se gândea la Marea Caraibilor, cu un contur de zăpadă pe linia țărmului decorat cu stânci negre uriașe înveșmântate în alb. Piscuri învelite în zăpadă își făceau loc, impunătoare, în peisaj. Sus de tot, Leni văzu puncte sidefii presărate pe pantele imposibil de abrupte – capre sălbatice. Băgă mâna în buzunar după ultima, prețioasă rolă de film.

Abia aștepta să facă niște fotografii, dar trebuia să economisească judicios filmul.

De unde să înceapă? Stâncile glazurate cu gheață de pe țărm, care arătau ca niște perle? Frunzele înghețate de ferigă ce creșteau dintr-un buștean negru înconjurat de zăpadă? Apa turcoaz? Se întoarse spre Matthew, dădu să spună ceva, dar el dispăruse.

Se întoarse, simți apa înghețată clipocind peste cizmele ei și îl văzu pe Matthew departe pe plajă, singur, cu brațele încrucișate. Se dezbrăcase de canadiană; era la doar câțiva centimetri de valurile care scăldau plaja. Fața îi era acoperită de păr.

Păși pleoscăind prin apă către el și întinse mâna.

– Matthew, trebuie să te îmbraci. E frig...

El se feri de atingerea ei, se dădu înapoi împleticit.

– Pleacă de-aici, spuse al sever. Nu vreau să vezi...

– Matthew?

Ea îl prinse de braț, forțându-l s-o privească. Avea ochii injectați de plâns.

El o îmbrânci. Leni se dezechilibră, se împiedică de un lemn adus de ape și căzu.

Totul se petrecu atât de rapid, că i se tăie respirația. Rămase întinsă acolo, peste pietrele înghețate, apa rece înaintând spre ea, uitându-se la el. Un junghi de durere îi seceră cotul.

– Dumnezeule! spuse el. Ești bine? N-am vrut să fac asta.

Leni se ridică în picioare, fără să-și ia ochii de la la el. „N-am vrut să fac asta." Aceleași cuvinte pe care le auzise rostite de tatăl ei.

– Ceva nu-i în regulă cu mine, spuse Matthew cu o voce tremurândă. Tata mă învinovățește, și eu nu pot să dorm deloc, iar fără mama, e așa liniște în casă, și mie îmi vine să urlu.

Leni nu știa cum să reacționeze.

– Am coșmaruri... cu mama. Îi văd chipul, sub gheață... țipând... Eu nu știu ce să fac. Nu am vrut să știi asta.

– De ce?

– Vreau să mă placi. Uneori, tu ești... singurul lucru... Of, la naiba... las-o baltă. Scutură din cap și începu din nou să plângă. Sunt un ratat.

– Ba nu. Ai doar nevoie de ajutor, spuse ea. Cine n-ar avea? După... toate prin câte ai trecut.

– Mătușa mea din Fairbanks vrea să merg să stau la ea. Zice că ar trebui să joc hochei, să învăț să pilotez avionul și să merg la un psiholog. Aș fi cu Aly. Doar că...

Se uită la Leni.

– Deci, pleci la Fairbanks, spuse ea încet.

El oftă adânc. Ea se gândi că poate fusese deja decisă plecarea lui, și el așteptase tot acest timp să-i spună.

– O să-mi fie dor de tine.

El pleca. De tot.

Acest gând o făcu să simtă un junghi de tristețe răspândindu-i-se în tot pieptul. Îi va fi foarte dor de el. Dar el avea nevoie de ajutor. Știa de la tatăl ei ce puteau face coșmarurile dintr-un om, tristețea și lipsa de somn, ce combinație toxică putea fi aceasta. Ce fel de prieten ar fi fost ea dacă i-ar fi păsat mai mai mult de ea decât de el?

„O să-mi fie dor de tine", vru să-i spună și ea lui, dar ce rost avea? Cuvintele erau inutile.

După plecarea lui Matthew, ianuarie deveni și mai sumbru. Și mai rece.

– Leni, așezi tu masa pentru cină, te rog? spuse mama într-o seară deosebit de rece, cu viscol năprasnic, când vântul încerca insistent să pătrundă în cabană, iar zăpada se rotea în vârtejuri amețitoare.

Ea prăjea niște carne din conservă într-o tigaie de fontă, presând-o cu o spatulă. Două felii de carne pentru trei oameni erau tot ce aveau.

Leni lăsă deoparte manualul de sociologie și merse în bucătărie, cu ochii la tata. Acesta se plimba de la un capăt la altul al peretelui din fund, frământându-și mâinile, strângând și deschizând pumnii, gârbovit, bombănind de unul singur. Avea brațele subțiri ca niște bețe, stomacul concav pe sub bluza de corp termoizolantă pătată.

Se lovi tare peste frunte cu podul palmei, bombănind ceva ininteligibil.

Leni ocoli masa și intră în micuța bucătărie. O privi pe mama îngrijorată.

– Ce-ai spus? întrebă tata, ivindu-se brusc în spatele lui Leni.

Mama presă cu spatula felia de carne. O bulă de grăsime pocni, stropindu-i încheietura mâinii.

– Au! Fir-ar al dracului!

– Voi două vorbiți despre mine? întrebă tata.

Leni îl luă tandru de braț pe tata și îl conduse la masă.

– Mama ta vorbea despre mine, nu-i așa? Ce-a spus? A zis ceva de Tom?

Leni trase un scaun și îl ajută pe tata să se așeze.

– Vorbea despre cină, tată. Atât.

Fata vru să plece. El o prinse de mână și o trase atât de tare spre el, că Leni se dezechilibră.

– *Tu* mă iubești, da?

Lui Leni nu-i plăcu tonul.

– Te iubim și eu, și mama.

Mama apăru ca la un semn și puse pe masă farfurioara cu carne alături de un castron emailat cu fasole caramelizată cu zahăr brun, după rețeta Thelmei.

Mama se aplecă și îl sărută pe tata pe obraz, apoi îi mângâie fața.

Această mângâiere îl calmă. Oftă și încercă să zâmbească.

– Miroase bine.

Leni se așeză pe scaunul ei și începu să servească.

Mama se așeză în fața lui Leni și începu să împingă de colo colo boabele de fasole din farfurie, uitându-se la tata. El mormăi ceva în șoaptă.

– Trebuie să mănânci ceva, Ernt.

– Nu pot să mănânc porcăria asta.

Își împinse într-o parte farfuria, care căzu pe podea și se sparse. Sări în picioare, plecă valvârtej de la masă, își smulse canadiana din cuierul de pe perete și deschise larg ușa.

– N-am pic de *liniște*, fir-ar al dracului, spuse, ieșind din cabană și trântind ușa.

Câteva clipe mai târziu, auziră microbuzul pornind și îndepărtându-se.

Leni privi peste masă.

– Mănâncă, spuse mama și se aplecă să culeagă farfuria și paharul căzute.

După cină, spălară și șterseră împreună vasele și le puseră la locul lor pe poliţele de deasupra blatului.

– Vrei să joci Yams? întrebă în cele din urmă Leni.

Întrebarea ei fu la fel de lipsită de entuziasm precum aprobarea tristă din cap a mamei sale.

Se așezară la masa de pocher și jucară atât cât reușiră să se prefacă.

Leni știa că așteptau amândouă să audă huruitul motorului microbuzului VW în curte. Îngrijorate. Întrebându-se ce era mai rău: prezența lui sau absența lui.

– Unde crezi c-o fi? întrebă Leni după ce trecuseră parcă ore întregi.

– La Earl Nebunul, dacă a reușit să ajungă până acolo. Sau la cârciumă, dacă drumul a fost prea rău.

– Bea, spuse Leni.

– Bea.

– Poate c-ar trebui...

– Nu, spuse mama. Mergi la culcare mai bine, da?

Se lăsă pe spate în scaun și își aprinse una dintre prețioasele ei țigări.

Leni adună zarurile, formularele de scor și păhărelul brun-gălbui din înlocuitor de piele și le puse pe toate înapoi în cutia roșie.

Urcă pe scare podului și se băgă în sacul ei de dormit fără ca măcar să se mai sinchisească să se spele pe dinți. Jos, își auzi mama mergând prin casă.

Leni se întoarse într-o parte ca să-și ia hârtie și ceva de scris. De la plecarea lui Matthew, îi scrisese câteva scrisori, pe care Marge Grăsana le pusese la poștă pentru ea. Matthew îi răspunsese spiritual, prin mesaje scurte, despre noua echipă de hochei și despre cum era într-o școală care chiar avea echipă de sport. Scrisul lui era atât de urât că ea abia îl putea descifra. Aștepta nerăbdătoare fiecare scrisoare, pe care o deschidea numaidecât. O recitea pe fiecare iar și iar, ca un detectiv, căutând indicii și semne de emoție. Nici ea, nici Matthew nu știau precis ce să-și spună, cum să folosească instrumente atât de impersonale precum cuvintele pentru a crea o punte între viețile lor separate, dar continuau să scrie. Ea nu știa încă ce simțea el față de el însuși, despre mutare sau despre pierderea mamei, dar știa că băiatul se gândea la ea. Asta era mai mult decât suficient pentru început.

Dragă Matthew,

Azi am învățat la școală mai multe despre Febra Aurului din Klondike. Doamna Rhodes a vorbit chiar și despre bunica ta, dând-o drept exemplu de femeie care a pornit spre nord fără nimic și a găsit...

Leni auzi un țipăt.

Ieși precipitat din sacul de dormit și aproape alunecă pe scară.

– E ceva afară, spuse mama, ieșind din dormitor cu o lanternă aprinsă, în lumina căreia chipul ei era răvășit și palid.

Se auzi un lup urlând. Urletul se undui prin întuneric.

Aproape.

Un alt lup răspunse.

Caprele începură să zbiere, un strigăt tânguitor, de groază, care părea uman.

Leni înșfăcă pușca din rastel și merse să deschidă ușa.

– Nu! strigă mama, trăgând-o înapoi. Nu putem ieși. Ne-ar putea ataca.

Traseră perdelele în lături și deschiseră fereastra. Frigul le izbi.

O rază de lună lumina curtea, slabă și străvezie, dar destul cât să poată vedea frânturi de mișcare. Lumină pe blană argintie, ochi galbeni, colți. Lupi mișcându-se în haită către ograda caprelor.

– Plecați de-acolo! țipă Leni. Duse pușca la ochi și ținti ceva, o mișcare, apoi trase.

Focul de armă făcu un pocnet asurzitor. Un lup scheună, chelălăi.

Leni trase din nou și din nou, auzind gloanțele lovindu-se de copaci, țiuind în metal.

Zbieretele și behăitul caprelor continuară.

Liniște.

Leni deschise ochii și constată că era întinsă pe sofa, cu mama lângă ea.

Focul se stinsese.

Tremurând, dădu la o parte maldărul de pături de lână și blană și reaprinse focul.

– Mamă, trezește-te, spuse Leni. Erau amândouă îmbrăcate cu mai multe straturi de haine, dar când în sfârșit adormiseră, fuseseră atât de istovite, că uitaseră de foc. Trebuie să verificăm afară.

Mama se ridică în capul oaselor.

– O să ieșim când se luminează.

Leni aruncă un ochi la ceas. Șase dimineața.

Câteva ore mai târziu, când zorii își revărsară în sfârșit peste pământ lumina leneșă, nesigură, Leni își încălță cizmele albe termoizolante, luă pușca din rastelul de lângă ușă și o încărcă. Închisul magaziei cartușelor făcu un pocnet asurzitor.

– Eu nu vreau să ies, spuse mama. Și nici tu nu ieși singură, curajoaso.

Cu un zâmbet palid, își încălță cizmele și își puse pe ea canadiana, trăgându-și pe cap gluga tivită cu blană, încărcă o a doua pușcă și veni lângă Leni.

Leni deschise ușa și ieși pe prispa acoperită de zăpadă, ținând pușca în față.

Lumea era o nemărginită întindere albă. Ningea. Înăbușit. Nici un sunet.

Traversară prispa și coborâră treptele.

Leni simți mirosul morții înainte să dea cu ochii de ea.

Sângele brăzda zăpada lângă staulul distrus al caprelor. Stâlpii și porțile fuseseră smulse și trântite la pământ. Erau fecale peste tot, în

grămăjoare negre, amestecate cu sânge coagulat și măruntaie. Urme de sânge duceau spre pădure.

Distrus. Totul. Îngrăditurile, cotețul găinilor. Toate animalele dispăruseră, nu mai rămăsese nici măcar vreo ciozvârtă din ele.

Rămaseră holbându-se la ruine, până când mama rupse tăcerea.

– Nu putem rămâne afară. Mirosul de sânge va atrage prădătorii.

Capitolul 11

În șosea, mergând pe jos și ținându-se de mână cu mama ei, Leni se simțea ca un astronaut deplasându-se pe un teren alb ostil. Nu se auzea altceva decât propria respirație și zgomotul pașilor. Încercă să-și convingă mama să se oprească fie la domeniul lui Walker, fie la Marge Grăsana, dar mama nu o ascultă. Nu voia să accepte ceea ce se petrecuse.

În oraș, totul era încremenit. Aleea pietonală din scânduri era o fâșie de gheață acoperită cu zăpadă. De streșinile clădirilor atârnau țurțuri, iar zăpada acoperea orice suprafață. În port, nenumăratele valuri înspumate bălăngăneau bărcile de pescuit dintr-o parte în alta, smucindu-se de parâme.

Cârciuma The Kicking Moose era deja – sau încă – deschisă. Se zărea lumină prin ferestrele chihlimbarii. Câteva vehicule erau parcate în față – camionete, sănii motorizate –, nu multe.

Leni o înghionti cu cotul pe mama, arătând cu capul înspre microbuzul VW parcat lângă cârciumă.

Nici una nu se clinti.

– Nu se va bucura să ne vadă, spuse mama.

Puțin spus, gândi Leni.

– Poate-ar trebui să mergem acasă, spuse mama, tremurând.

Peste drum, se deschise ușa magazinului universal, și Leni auzi clinchetul îndepărtat al clopoțelului.

Tom Walker ieși din magazin, cărând o cutie mare cu provizii. Le văzu și se opri.

Leni era dureros de conștientă de cum arătau ea și mama, stând acolo în zăpadă până la genunchi, cu fețele înroșite de frig, cu fesurile albe, înghețate. Nimeni nu mergea pe jos pe o astfel de vreme. Domnul Walker își puse cutia cu provizii în spatele camionetei, împingând-o lângă cabină. Marge Grăsana ieși din magazin după el. Leni îi văzu pe cei doi privindu-se, încruntați, apoi îndreptându-se spre Leni și mama ei.

– Bună, Cora! spuse domnul Walker. Fetelor, ați ieșit la plimbare pe o vreme cam rea.

Un fior de frig o făcu pe mama să tremure; dinții îi clănțăneau.

– Ne-au călcat lupii azi-noapte. N-nu știu câți. Au o-omorât toate caprele și găinile și au d-distrus staulul și c-cotețul.

– Ernt a reușit să omoare vreunul? Aveți nevoie de ajutor la jupuit? Blănurile valorează...

– N-nu, spuse mama. Era întuneric. Eu am venit aici... să fac comandă de alte găini. Se uită la Marge Grăsana. Data viitoare când te duci la Homer, Marge. Și niște orez și fasole, dar... am rămas fără bani. Poate pot spăla rufe. Sau să țes. Mă pricep cu acul și ața.

Leni văzu cum se crispă chipul lui Marge Grăsana; auzi înjurătura pe care o murmură în barbă.

– V-a lăsat singure, și lupii v-au atacat gospodăria. Ați fi putut muri.

– Am scăpat. N-am ieșit, spuse mama.

– El unde-i? întrebă domnul Walker imediat.

– N-nu știm, minți mama.

– La cârciumă, spuse Marge Grăsana. Uite-i microbuzul.

– Tom, nu, spuse mama, dar era prea târziu.

Domnul Walker se îndepărta deja cu pași mari pe strada liniștită, pașii lui spulberând zăpada.

Femeile – și Leni – se grăbiră în urma lui, alunecând și dezechilibrându-se în graba cu care mergeau.

– Tom, nu, te rog, spuse mama.

El dădu de perete ușa cârciumii. Leni simți imediat mirosul de lână udă, de corpuri nespălate, de câine plouat și de lemn ars.

Erau cel puțin cinci bărbați înăuntru, fără a-l pune la socoteală pe barmanul cocoșat și știrb. Era hărmălaie; bătăi de pumni în mesele improvizate din butoaie de whisky, un radio pe baterii care urla „Bad, Bad Leroy Brown", bărbați vorbind toți în același timp.

– Da, da, da, spunea Earl Nebunul, cu ochi sticloși. Primul lucru pe care-o să-l facă, o să ne ia băncile.

– Și pământul, spuse Clyde, nedeslușit.

– Ernt Allbright, rahat cu ochi ce ești! șuieră printre dinți domnul Walker.

Tata se întoarse, bălăbănindu-se. Își mută privirea de la domnul Walker la mama.

– Ce dracului?

Domnul Walker se năpusti înainte, trântind scaunele din calea lui. Earl Nebunul se dădu degrabă din calea lui.

– O haită de lupi ți-a atacat gospodăria noaptea trecută, Allbright. Lupi, repetă el.

Tata se uită la mama.

– Lupi?

– Ai să-ți omori familia, spuse domnul Walker.

– Uite care-i treaba...

– Nu. Uite *tu* care-i treaba, spuse domnul Walker. Nu ești primul habarnist care vine aici fără să știe de nici unele. Nu ești nici măcar cel mai prost, nici pe departe. Dar un bărbat care nu are grijă de nevasta lui...

– Tu nu ai nici un drept să vorbești despre siguranța unei femei, nu crezi, Tom? replică tata.

Domnul Walker îl prinse pe tata de ureche și îl trase așa de tare, că tata începu să se vaite ca o muiere. Îl târî din barul împuțit afară, în stradă.

– Ar trebui să-ți trag o mamă de bătaie, să mă ții minte, spuse domnul Walker cu voce aspră.

– Tom, imploră mama. *Te rog.* Nu înrăutăți lucrurile.

*

Domnul Walker se opri. Se întoarse. O văzu pe mama stând acolo îngrozită, în pragul lacrimilor, și Leni îl văzu revenindu-și din accesul de furie. Nu mai văzuse niciodată un bărbat făcând asta.

Se liniști, se încruntă, apoi murmură ceva și îl trase pe tata la microbuz. Deschise portiera și îl ridică pe tata atât de ușor de parcă ar fi fost un copil, aruncându-l pe scaunul din dreapta șoferului.

– Ești o rușine.

Trânti portiera și apoi se duse la mama.

– O să fiți bine? îl auzi Leni întrebând-o.

Mama răspunse în șoaptă ceva ce Leni nu putu înțelege, dar i se păru că îl auzi pe domnul Walker șoptind „Omoară-l" și o văzu pe mama scuturând din cap.

Domnul Walker îi atinse ușor brațul, doar pentru o secundă, dar Leni observă gestul.

Mama îi zâmbi ezitant.

– Urcă-te în mașină, Leni, spuse mama, fără a-și lua privirea de la domnul Walker.

Leni făcu ce i se spuse.

Mama urcă la volan și porni microbuzul.

Tot drumul spre casă, Leni văzu furia clocotind în tatăl ei, o văzu după felul în care nările i se umflau din când în când, după felul în care își frământa mâinile, o auzi în cuvintele nerostite.

El era un bărbat care vorbea, mai ales în ultima vreme, mai ales iarna; avea întotdeauna ceva de zis. Acum își ținea buzele strânse.

Asta o făcu pe Leni să se simtă ca și cum ar fi fost un colac de funie înfășurată în jurul unui țăruș zgâlțâit de vânt, smucit, iar funia opunea rezistență trosnind, alunecând. Dacă funia nu era perfect legată, s-ar fi desfăcut, ar fi fost smulsă și poate că furia vântului ar fi scos țărușul din locul lui.

Tata avea încă o pată roz, intensă, pe ureche, ca o arsură, în locul unde îl prinsese domnul Walker ca să-l târască afară din cârciumă, umilindu-l.

Leni nu văzuse niciodată pe cineva tratându-i astfel tatăl și știa că urmau consecințe cumplite.

Microbuzul se opri brusc în fața cabanei, derapând ușor în lateral pe zăpadă.

Mama opri motorul și se așternu liniștea, devenind tot mai apăsătoare fără uruitul motorului care să o acopere câtuși de puțin.

Leni și mama coborâră repede din microbuz, lăsându-l pe tata pe locul lui, singur.

Apropiindu-se de cabană, văzură din nou daunele provocate de lupi. Zăpada acoperise totul, depunându-se în nămeți pe stâlpi și scânduri. Plasa de sârmă ieșea în ghemotoace încâlcite. O ușă era pe jumătate ieșită. Ici și colo, mai ales în șanțurile din zăpada din jurul copacilor, dar și pe câteva porțiuni de lemn, era sânge transformat în zăpadă rozalie și în cheaguri înghețate. Se puteau vedea și câteva pene colorate.

Mama o luă pe Leni de mână și traversară curtea împreună, intrând în cabană. Trânti ușa în urma lor.

– O să te bată, spuse Leni.

– Tatăl tău este un bărbat orgolios. Să fie astfel umilit...

Câteva secunde mai târziu, ușa se dădu de perete. Tata stătea în prag, cu ochii scânteindu-i de alcool și furie.

Traversă camera în mai puțin timp decât îi trebui lui Leni să inspire. O înșfăcă pe mama de păr și o lovi atât de tare cu pumnul în maxilar, că femeia se izbi de perete și se prăvăli pe podea.

Leni țipă și se repezi la el, cu mâinile încleștate.

– Leni, nu! țipă mama.

Tata o apucă pe Leni de umeri și o zgudui violent. Își înfipse o mână în părul ei și o târî după el, picioarele ei împiedicându-se de preș, apoi o aruncă afară, în frig.

Trânti ușa.

Leni se repezi la ușă, izbindu-se în ea cu trupul până o părăsiră puterile. Se prăvăli în genunchi sub mica streașină.

Înăuntru, auzi un trosnet, ceva spărgându-se, un țipăt. Vru să fugă după ajutor, dar asta ar fi înrăutățit situația, nimic mai mult. Nu aveau ce ajutor să primească.

Leni închise ochii și se rugă la Dumnezeul despre care nu o învățase nimeni niciodată nimic.

Auzi ușa descuindu-se. Cât timp trecuse oare?

Leni nu știa.

Se ridică nesigură pe picioare, înghețată, și intră în cabană.

Arăta ca un front de luptă. Un scaun rupt, cioburi împrăștiate pe toată podeaua, stropi de sânge pe sofa.

Mama arăta încă și mai rău.

Pentru prima oară, Leni își zise în sinea ei: „Ar putea-o omorî".

„Omorî."

Trebuiau să plece de acolo. Acum.

Leni se apropie precaută de mama ei, temându-se că femeia era pe punctul să clacheze.

– Unde-i tata?

– A leșinat. În pat. A vrut... să mă pedepsească...

Mama își feri privirea, rușinată. Ar trebui să mergi la culcare.

Leni se duse la cuierul de lângă ușă și luă canadiana și cizmele mamei.

– Poftim, îmbracă-te gros.

– De ce?

– Fă-o.

Leni se mișcă încet prin cabană, strecurându-se prin perdeaua de mărgele. Inima îi lovea ca un ciocan coșul pieptului când se uită împrejur, căutând ceva.

Cheile. Poșeta mamei. Poșeta în care nu mai era nici o lețcaie.

Le luă și dădu să plece, dar se opri și se întoarse.

Se uită la tatăl ei, întins pe pat cu fața în jos, gol, cu fundul acoperit cu o pătură. Cicatrici de arsuri îi încrețeau pielea umerilor și a brațelor, căpătând o nuanță violacee în penumbră. Perna era mânjită de sânge.

Îl lăsă acolo și se întoarse în camera de zi, unde mama stătea singură, fumând, arătând de parcă ar fi fost snopită în bătaie cu o bâtă.

– Să mergem, spuse Leni, luând-o de mână, trăgând-o ușor, dar insistent.

– Unde mergem? întrebă mama.

Leni deschise ușa, o împinse ușor pe mama, apoi se aplecă după una din gențile pentru situații de urgență, nelipsită de lângă ușă, o odă tăcută a celui mai sumbru scenariu posibil, un indiciu subtil al faptului că oamenii isteți erau mereu pregătiți.

Leni puse geanta pe umăr, se aplecă înainte ca să înfrunte vântul și ninsoarea și merse după mama ei către microbuz.

– Urcă, spuse ea calm.

Mama urcă la volan și băgă cheia în contact, rotind-o.

– Unde mergem? întrebă mama din nou, în timp ce microbuzul se încălzea.

Leni aruncă geanta cea mare pe bancheta din spate.

– Plecăm, mamă.

– Poftim?

Leni urcă în dreapta șoferului.

– Îl părăsim pe tata înainte să te omoare.

– Ah. Așa. Nu. Mama scutură din cap. Nu ar face niciodată asta. Mă iubește.

– Cred că ți-a spart nasul.

Mama rămase așa o clipă, cu privirea în pământ. Apoi, tură încet motorul microbuzului și coti către alee. Farurile luminau ieșirea.

Mama începu să plângă în felul ei tăcut, ca și cum ar fi crezut că Leni nu-și dădea seama. Pe măsură ce pătrundeau mai adânc în pădure, continuă să privească în oglinda retrovizoare, ștergându-și lacrimile. Când ajunseră la șoseaua principală, o rafală puternică de vânt lovi microbuzul. Mama apăsă cu grijă accelerația, încercând să mențină microbuzul drept pe drumul acoperit de zăpadă.

Trecură de poarta lui Walker și își continuară drumul.

La următoarea curbă, o rafală de vânt lovi microbuzul așa de puternic, că derapară în lateral. O cracă ruptă lovi parbrizul, se prinse o clipă în ștergător, fu azvârlită în sus și în jos înainte să zboare, dând la iveală un bou moscat uriaș care traversa drumul la o curbă.

Leni țipă ca să avertizeze, dar știu că era prea târziu. Aveau două opțiuni: fie să lovească animalul, fie să vireze foarte strâns, iar să lovească un animal de asemenea dimensiuni ar fi însemnat distrugerea microbuzului.

Mama roti volanul și luă piciorul de pe accelerație.

Microbuzul, care nu se comporta niciodată grozav pe zăpadă, intră într-o piruetă lungă, lentă.

Leni văzu boul moscat când alunecară pe lângă el: capul lui uriaș, cu nările umflate, la doar câțiva centimetri de geamul ei.

– Ține-te bine! țipă mama.

Loviră un troian de zăpadă și se răsturnară; microbuzul se roti și ieși de pe șosea, aterizând cu un scrâșnet metalic.

Leni văzu totul fragmentat – copacii cu susul în jos, o pantă înzăpezită, crăci rupte.

Se lovi cu capul de geam.

Când își recăpătă cunoștința, primul lucru pe care îl observă fu liniștea. Apoi durerea de cap și gustul de sânge din gură. Mama era îngrămădită lângă ea; ajunseseră amândouă pe scaunul din dreapta.

– Leni? Ești bine?

– Cred... cred că da.

Auzi un fâsâit – vreo defecțiune la motor – și scârțâitul tânguios al metalului așezându-se.

– Microbuzul e căzut pe o parte, spuse mama. Cred că suntem pe teren sigur, dar nu e exclus să mai cădem.

Un alt mod de-a muri în Alaska.

– Crezi c-o să ne găsească cineva?

– Nu-i nimeni afară pe o vreme ca asta.

– Și chiar dac-ar fi, nu ne-ar vedea.

Mișcându-se cu grijă, Leni pipăi după rucsacul greu, zornăitor, îl găsi și scotoci prin el după o lanternă frontală. Și-o fixă pe cap și o aprinse. Lumina era prea galbenă, stranie. Mama arăta înspăimântător, cu fața învinețită, albă ca ceara; parcă se topea.

Atunci văzu Leni sângele din poala mamei și brațul ei rupt. Un os ieșea prin mâneca sfâșiată.

– Mamă! Brațul tău. Brațul tău! Oh, Dumnezeule...

– Respiră. Uită-te la el. Uită-te bine. E un os rupt. Și nu-i primul meu os rupt.

Leni încercă să-și potolească panica. Inspiră adânc, o înăbuși.

– Ce facem?

Mama trase fermoarul rucsacului și începu să scoată din el mănuși și măști de neopren cu mâna sănătoasă.

Leni nu-și putea lua ochii de la osul rupt, de la sângele care îmbiba mâneca mamei.

– Bun. Mai întâi trebuie să îmi bandajezi brațul ca să oprești sângerarea. Ai învățat cum să faci asta. Mai știi? Rupe poalele cămășii tale.

– Nu pot.

– Lenora, spuse mama cu severitate. Rupe-ți cămașa.

Mâinile lui Leni tremurau când își scoase cuțitul de la brâu și îl folosi ca să sfâșie pânza. Când obținu o fâșie lungă de flanel, o scoase cu grijă într-o parte.

– Deasupra rupturii. Leagă cât poți de strâns.

Leni fixă pânza în jurul bicepsului mamei, auzind geamătul de durere scos de mama când strânse.

– Ești bine?

– Mai strâns.

Leni strânse cât de tare putu și făcu un nod.

Mama eliberă un suspin tremurat și se așeză din nou la volan.

– Uite ce trebuie să facem. Eu am să sparg geamul meu. Tu ai să te cațări peste mine și ai să ieși.

– D-dar...

– Fără nici un dar, Leni. Vreau să fii puternică acum. Bine? *Trebuie*. Eu nu pot ieși, și dacă stăm amândouă aici, o să murim înghețate. Trebuie să te duci după ajutor. Eu nu pot ieși din mașină cu brațul rupt.

– Nu pot.

– Ba poți, Leni. Mama strânse cu mâna însângerată bandajul de pe brațul ei. Am nevoie să poți.

– Ai să îngheți cât o să fiu eu plecată, spuse ea.

– Sunt mai rezistentă decât par, ai uitat? Mulțumită fobiei de Armaghedon a tatălui tău, avem o geantă pentru situații de urgență. O pătură de supraviețuire, hrană și apă. Îi aruncă un zâmbet șters. Am să fiu bine. Du-te după ajutor. Bine?

– Bine. Se încuraja în sinea ei, dar îi tremura tot corpul. Își puse mănușile și masca de neopren pe față și își trase fermoarul canadienei.

Mama scoase de sub scaunul ei un ciocănel de spart gemul în caz de urgență.

– Ferma Walker e cel mai aproape. Sunt mai puțin de patru sute de metri de aici. Du-te acolo. Poți?

– Da.

Microbuzul mai scoase un scârțâit înăbușit.

– Te iubesc, fetița mea.

Leni se abținu să nu plângă.

– Ține-ți respirația. Ia-o-n *sus*.

Mama lovi geamul cu ciocănelul, tare, rapid.

Sticla se crăpă ca o pânză de păianjen, se îndoi. Preț de o secundă rămase întreg, apoi se sparse cu un trosnet. Zăpada năvăli în microbuz, acoperindu-le.

Frigul era paralizant.

Leni se cocoță peste mama ei, ferindu-i brațul fracturat, auzind-o gemând de durere, simțind mâna zdravănă a mamei ieșind prin zăpadă ca să o împingă.

Leni ieși clătinându-se pe geam.

O cracă o plesni peste față. Nu se opri, se târî pe laterala microbuzului până ajunse pe costișa dealului pe care se rostogolise vehiculul, dând la iveală, de sub pătura de omăt, noroi, crăci și rădăcini expuse.

Se avântă înainte, se balansă ca să pună piciorul mai sus și urcă panta dealului.

I se păru o veșnicie. Se prinse cu mâinile, se agăță de orice găsi în calea ei, se târî tot mai sus, respirând anevoie, inhalând zăpadă. Dar, până la urmă, reuși. Se aruncă peste margine și ateriză cu fața în zăpadă, pe șosea. Gâfâind, se ridică în patru labe, apoi în picioare.

Vizibilitate redusă. Își puse pe cap lanterna, care arunca o rază subțire de lumină precum tăișul unei lame. Vântul era atât de aprig, că abia se ținea pe picioare. Copacii tremurau peste tot împrejurul ei, îndoindu-se și trosnind. Zburau crengi pe lângă ea, zgâriind pământul crăpat. Una o lovi puternic într-o parte, aproape doborând-o.

Lumina era ancora ei salvatoare aici. Începu să o doară în piept din cauza aerului rece pe care îl inspira, i se puse un junghi în coastă.

Sudoarea i se prelingea pe spinare și își simțea palmele lipicioase în mănuși.

Nu-și amintea cât timp înaintase cu greu prin viscol, încercând să nu se oprească, să nu plângă, să nu urle, când văzu poarta argintie în față și craniul de bovină de deasupra, acoperit cu o căciulă de zăpadă.

Leni deschise poarta cu mare efort, strigând „Ajutor!" Știa prea bine că fuga putea fi greșeala numărul doi. Așa că înaintă cu greu prin zăpada până la genunchi. Pădurea din partea dreaptă făcea ca locul respectiv să fie oarecum ferit de viforniță.

Îi luă cel puțin cincisprezece minute ca să ajungă la casa familiei Walker. Apropiindu-se, văzu lumină la ferestre, simțind că o podidesc lacrimile – lacrimi care înghețau în colțurile ochilor, provocându-i usturimi și întunecându-i vederea.

Vântul se opri brusc; se așternu deodată o liniște aproape deplină, întreruptă doar de respirația ei șuierătoare și de mugetul îndepărtat al valurilor pe malul înghețat.

Păși împleticit pe lângă mormanele de gunoaie, vehiculele vechi și stupii de albine, toate acoperite de zăpadă. La apropierea ei, vitele începură să țipe, lovindu-și coarnele în timp ce se înghesuiau unele într-altele, de teamă că ea ar ar fi putut fi un prădător. Caprele behăiau.

Leni urcă treptele acoperite de gheață și bătu la ușă.

Domnul Walker deschise imediat. Când o văzu pe Leni, se schimbă la față.

– Doamne! O trase în casă, prin ușa căptușită cu haine, căciuli, cizme, ducând-o lângă sobă.

Îi clănțăneau dinții așa de tare, că îi era teamă să nu-și muște limba dacă ar fi încercat să vorbească, dar nu avea încotro.

– Ne-ne-ne-am răsturnat cu mi-mi-microbuzul. M-mama e blocată.

– Unde?

Acum nu-și mai putea stăvili lacrimile, nici tremuratul.

– La c-curba de dinainte de ma-magazinul lui Marge Grăsana.

Domnul Walker încuviință din cap.

– În regulă.

O lăsă acolo, tremurând ca varga, doar până reveni echipat pentru a ieși în viscol, cărând un sac mare de plasă pe umăr.

Se duse la stația de emisie-recepție și căută o frecvență disponibilă. Se auzi un sunet plin de paraziți, apoi un țiuit ascuțit.

– Marge Grăsana, vorbi el în microfonul de mână. Tom Walker aici. Accident de mașină lângă casa mea, pe șoseaua principală. Necesită ajutor. Am plecat într-acolo. Terminat. Ridică degetul mare de pe buton. Paraziți din nou. Apoi repetă mesajul și puse microfonul la loc. Să mergem!

Auzise oare și tata mesajul? Asculta, sau tot leșinat zăcea?

Leni se uită îngrijorată afară, aproape așteptându-se să-l vadă apărând acolo.

Domnul Walker luă de pe sofa o pătură de lână cu dungi roșii, galbene și albe și o puse pe umerii lui Leni.

– Are brațul rupt. Sângerează.

Domnul Walker încuviință din cap. Luă mâna înmănușată a lui Leni într-a lui și o trase afară din încăperea călduroasă înapoi în ger.

În garaj, camionul lui mare porni numaidecât. Porni căldura, învăluind cabina și făcând-o pe Leni să tremure și mai tare. Nu se putu opri din tremurat cât timp înaintară pe alee și cotiră pe șoseaua principală, unde vântul bătea în parbriz și șuiera prin fiecare crăpătură din șasiul metalic.

Tom luă piciorul de pe accelerație; camionul încetini, hurui, se tângui.

– Acolo! spuse ea, indicând în direcția în care ieșiseră de pe șosea. Domnul Walker trase pe marginea șoselei tocmai când în fața lor se zări lumina unor faruri.

Leni recunoscu vehiculul lui Marge Grăsana.

– Rămâi aici, spuse domnul Walker.

– Nu!

– *Rămâi* aici.

Își luă sacul de plasă și coborî din camion, trântind portiera.

În lumina farurilor, Leni îl văzu pe domnul Walker întâlnindu-se cu Marge Grăsana în mijlocul șoselei. El își lăsă sacul jos și scoase din el un colac de funie.

Leni se lipi de geam, respirația ei încețoșând vederea. Șterse degrabă geamul.

Domnul Walker legă un capăt al sforii în jurul unui copac, și pe celălalt în jurul mijlocului său, cu un nod învățat din bătrâni.

Îi făcu semn cu mâna lui Marge, apoi coborî peste taluz și dispăru.

Leni deschise portiera, luptându-se cu vântul, orbită de ninsoare, și traversă șoseaua.

Marge Grăsana stătea la marginea taluzului.

Leni se uită peste margine, văzu copacii rupți și conturul neclar al microbuzului. Lumină cu lanterna în jos, dar aceasta nu îi oferea destulă lumină. Auzi trosnet de metal, o bufnitură și țipătul unei femei.

Apoi... domnul Walker reapăru în raza slabă de lumină, cu mama legată într-o parte de el.

Marge Grăsana prinse funia cu mâinile înmănușate și îi trase pe amândoi sus, încetul cu încetul, până când domnul Walker reveni pe șosea și se prăbuși, cu mama ghemuită lângă el, inconștientă, ținută de strânsoarea domnului Walker.

– E rău, strigă domnul Walker în vânt. O duc cu barca la spitalul din Homer.

– Și eu? țipă Leni.

Adulții păreau să fi uitat de prezența ei acolo.

Domnul Walker îi aruncă lui Leni o privire plină de compasiune, pe care ea o cunoștea atât de bine.

– Tu vii cu mine.

În sala de așteptare a micului spital era liniște.

Tom Walker stătea lângă Leni, cu canadiana voluminoasă în poală. Se opriseră mai întâi la Walker Cove, unde domnul Walker o cărase în brațe pe mama până la doc și o așezase cu grijă pe bancheta din barca lui de aluminiu. Înaintaseră cu mare viteză de-a lungul țărmului stâncos până la Homer.

La spital, domnul Walker o duse pe mama în brațe până la recepție. Leni alergă pe lângă el, atingând glezna mamei, încheietura mâinii, atât cât putea ajunge la ea.

O băștinașă cu două cozi împletite, lungi, ședea la recepție, ținând la o mașină de scris.

Două surori medicale apărură în câteva clipe și o preluară pe mama.

– Și acum? întrebă Leni.

– Acum așteptăm.

Stătură acolo, fără să vorbească; fiecare respirație era un adevărat efort pentru Leni. Multe lucruri o îngrijorau: rana mamei, pierderea mamei, apariția tatei („Nu te gândi la asta, la cât de furios va fi... la ce va face când își va da seama că am plecat") și viitorul. Cum mai puteau pleca acum?

– Vrei ceva de băut?

Leni era așa de cufundată în genunea propriei frici încât îi luă o secundă să realizeze că domnul Walker vorbea cu ea.

Ridică privirea, cu ochii împăienjeniți.

– Ar ajuta?

– Nu.

Domnul Walker îi luă mâna într-a lui. Ea fu destul de surprinsă de contactul neașteptat și aproape își trase mâna, dar se simțea în același timp bine, așa că îl ținu și ea de mână. Nu putu să nu se întrebe cât de diferită ar fi fost viața dacă Tom Walker ar fi fost tatăl ei.

– Ce face Matthew? întrebă ea.

– Mai bine, Leni. Fratele lui Genny o să-l învețe să piloteze. Matthew merge la un psihoterapeut. Adoră scrisorile tale. Mersi că ții legătura cu el.

Și ea adora scrisorile lui. Uneori, simțea că veștile de la Matthew erau cel mai frumos lucru din viața ei.

– Mi-e dor de el.

– Da. Și mie.

– Se va întoarce?

– Nu știu. Acolo are așa de multe. Copii de vârsta lui, cinematografe, echipe sportive. Plus că îl cunosc pe Mattie, odată ce se va urca la manșa unui avion pentru prima oară, se va îndrăgosti. E un copil care adoră aventura.

– Mi-a spus că vrea să fie pilot.

– Da. Îmi doresc să-l fi ascultat puțin mai bine, spuse domnul Walker suspinând. Vreau doar să fie fericit.

Un doctor intră în sala de așteptare și veni la ei. Era un bărbat îndesat, cu un piept bombat care se lupta parcă să se elibereze din strânsoarea halatului albastru. Avea aceeași privire aspră, de băutor înrăit, pe care o aveau mulți dintre bărbații care trăiau în pustietate, dar avea părul tuns scurt și, cu excepția unei mustăți stufoase spicate cu alb, era proaspăt bărbierit.

– Eu sunt dr. Irving. Tu trebuie să fii Leni, spuse el, scoțându-și boneta de chirurg.

Leni încuviință din cap și se ridică în picioare.

– Cum e mama?

– O să fie bine. Are brațul în ghips acum, așa că va trebui s-o ia mai ușor în următoarele aproximativ șase săptămâni, dar nu ar trebui să existe consecințe pe termen lung. Se uită la Leni. Ai salvat-o, domnișoară. Mama ta a ținut să-ți spun asta.

– Putem s-o vedem? întrebă Leni.

– Desigur. Urmați-mă.

Leni și domnul Walker îl urmară pe dr. Irving prin holul alb până la ușa unui salon pe care scria RECUPERARE. El deschise ușa.

Mama era într-un separeu înconjurat de o perdea albă din pânză. Stătea în fund pe un pat îngust, îmbrăcată într-un halat de spital; avea în poală o pătură electrică. Brațul stâng era îndoit la nouăzeci de grade și fixat într-o carcasă de ghips alb. Nasul ei nu arăta prea bine, iar la ochi avea echimoze.

– Leni, spuse ea, lăsându-și capul puțin pe dreapta, pe teancul de perne din spatele ei. Avea privirea obosită, lipsită de concentrare din pricină că fusese sedată. Ți-am zis că sunt puternică, spuse ea. Nici vocea nu părea a ei. Of, fetița mea, nu plânge.

Leni nu se putu abține. Văzându-și mama astfel, după ce trecuse printr-un accident, nu se putu gândi decât la fragilitatea ei și la faptul că riscase să o piardă. Asta o duse brusc cu gândul la Matthew și la felul în care putea lovi moartea: fulgerător și fără să-ți dea de veste.

Îl auzi pe doctor luându-și rămas-bun și ieșind din încăpere.

Domnul Walker se duse la patul mamei.

– Îl părăseai, nu-i așa? Ce alt motiv ai fi putut avea să fii pe drum pe o astfel de vreme?

– Nu.

Mama scutură din cap.

– Te-aș putea ajuta, spuse el. Noi te-am putea ajuta. Cu toții. Marge Grăsana a fost procuror. Eu aș putea anunța poliția, să dau declarație că te-a bătut. Pentru că te bate, nu-i așa? Nu ți-ai rupt nasul în accident, nu-i așa?

– Poliția nu poate face nimic, spuse mama. Cunosc sistemul. Tatăl meu e avocat.

– L-ar băga la închisoare.

– Pentru cât timp? O zi? Două? Ar veni înapoi după mine. Sau după tine. Sau după Leni. Crezi c-aș putea trăi știind că risc viața altora? Și... de fapt...

Leni auzi cuvintele nerostite ale mamei: Îl iubesc.

Domnul Walker se uită la mama, care era numai vânătăi și bandaje, de nici nu mai semăna cu ea însăși.

– Nu trebuie decât să ceri ajutorul, spuse el încet. Eu sunt dispus să te ajut, Cora. Sunt sigur că știi că eu...

– Tu nu mă cunoști, Tom. Dacă m-ai cunoaște...

Leni văzu ochii mamei scăldați în lacrimi.

– E ceva în neregulă cu mine, continuă ea să vorbească tărăgănat. Uneori, se simte ca o forță, alteori, ca o slăbiciune, dar nu știu cum să încetez să-l mai iubesc.

– Cora!

Leni auzi vocea tatălui ei și o văzu pe mama cum se face mică în pernele din spatele ei.

Domnul Walker se îndepărtă de pat.

Tata îl ignoră complet pe domnul Walker și trecu pe lângă el.

– Of, Dumnezeule, Cora? Ești bine?

Mama păru că se topește în fața lui.

– Am făcut accident cu microbuzul.

– Ce făceai afară pe așa o vreme? întrebă el, deși știa.

Leni citi asta în ochii lui. Avea o zgârietură adâncă pe obraz.

Domnul Walker se apropie de ușă mergând cu spatele, un bărbat solid încercând să se facă nevăzut. Îi aruncă lui Leni o privire tristă, plină de înțeles, și ieși din salon, închizând ușa încet după el.

– Ne trebuie mâncare, spuse mama. Am vrut să-ți pregătesc o ci-cină specială.

Tata își puse mâna bătătorită de muncă pe obrazul ei plin de vânătăi și tumefiat, ca și cum atingerea lui i-ar fi adus vindecarea.

– Iartă-mă, iubito. Dacă nu mă omori tu, am să mă omor singur.

– Nu spune asta, zise mama. Să nu mai spui asta niciodată. Știi că te iubesc. Doar pe tine.

– Iartă-mă, spuse el. Se întoarse. Și tu, Roșcato. Iartă un bărbat prost care e cu creierii varză uneori, dar care te iubește. Și care se va îndrepta.

– Te iubesc, spuse mama, iar acum plângea și ea, așa că Leni înțelese realitatea lumii ei, adevărul pe care Alaska, cu toată splendoarea sălbăticiei sale, îl scosese la iveală.

Erau prinși în capcana mediului în care trăiau și a banilor, dar mai ales a iubirii bolnave, demente, care îi lega pe părinții ei.

Mama nu avea să-l părăsească niciodată pe tata. Nu conta că reușise să ia un rucsac, să fugă la microbuz și să plece. Avea să se întoarcă mereu, pentru că îl iubea. Sau avea nevoie de el. Sau se temea de el. Cine mai știa cu adevărat?

Leni nu putea pricepe toate resorturile iubirii dintre părinții ei. Era destul de mare pentru a vedea turbulențele de la suprafață, dar prea mică pentru a cunoaște lucrurile în profunzime.

Mama nu-l putea părăsi niciodată pe tata, iar Leni nu avea să o părăsească niciodată pe mama. Iar tata nu putea să le redea vreodată libertatea. În această cumplită, toxică legătură care era familia lor, nu exista nici o cale de scăpare pentru nici unul dintre ei.

În noaptea aceea, o externară pe mama și o duseră acasă.

Tata o ținea pe mama de parcă ar fi fost un bibelou, foarte grijuliu, atent la confortul ei. Asta o umplu pe Leni de o furie neputincioasă.

Pe urmă însă, observă lacrimi în ochii tatei, iar furia i se domoli și se transformă în ceva ce semăna cu iertarea. Nu știa cum să reprime

sau să schimbe vreuna din aceste emoții; dragostea ei pentru el era toată pervertită de ură. Simțea în aceste clipe cum iubirea și ura își disputau supremația în inima ei.

El o instală pe mama în pat și ieși imediat să spargă lemne. Nu erau niciodată destul de multe lemne, iar Leni știa că efortul fizic îl ajuta oarecum. Ea rămase așezată lângă patul mamei cât de mult putu, ținând-o pe mama de mâna rece. Îi treceau prin minte atâtea întrebări, dar știa că vorbele de ocară doar ar fi făcut-o pe mama să plângă, așa că Leni tăcu.

A doua zi de dimineață, Leni cobora scara, când o auzi pe mama plângând.

Leni intră în dormitorul mamei și o găsi șezând în pat (practic, o saltea așezată direct pe podea), cu spatele sprijinit de peretele de bușteni, cu fața tumefiată, cu ambii ochi negri-violeți, cu nasul deplasat puțin în stânga față de poziția normală.

– Nu plânge, spuse Leni.

– Probabil că ai o părere foarte proastă despre mine, spuse mama, atingându-și cu grijă buza crăpată. L-am provocat, nu-i așa? Am spus ce nu trebuia. Precis.

Leni nu știa ce să spună. Mama se culpabiliza oarecum, susținând că dacă ar fi vorbit mai puțin, dacă l-ar fi susținut mai mult sau dacă ar fi fost mai amabilă, tata nu ar fi explodat? Lui Leni, asta i se părea o nedreptate flagrantă. Uneori, el își ieșea din pepeni, alteori nu, atât și nimic mai mult. I se părea greșit ca mama să ia vina asupra ei. Periculos, chiar.

– Îl iubesc, spuse mama, uitându-se la brațul în ghips. Nu știu cum să mă opresc. Dar trebuie să mă gândesc și la tine. Of, Dumnezeule... Nu știu de ce sunt așa. De ce îl las să mă trateze astfel. Pur și simplu nu pot uita cine era înainte de război. Mă tot gândesc că se va întoarce, că va fi bărbatul cu care m-am măritat.

– N-ai să-l părăsești niciodată, spuse Leni încet.

Se străduia ca vorbele ei să nu sune ca o acuzație.

– Tu chiar ai vrea asta? Am crezut că iubești Alaska, spuse mama.

– Pe tine te iubesc mai mult. Și... mi-e frică, spuse Leni.

– De data asta a fost rău, recunosc, dar s-a speriat și el. Serios. N-o să se mai întâmple. Mi-a promis.

Leni oftă. Cu ce era diferită încrederea de nezdruncinat a mamei în tata de teama lui de Armaghedon? Adulții ăștia se uitau pur și simplu la lume și vedeau ce voiau ei să vadă, gândeau ce voiau ei să gândească? Oare dovezile și experiența nu contau deloc?

Mama reuși să zâmbească.

– Vrei să jucăm cărți?

Prin urmare, așa se proceda, treceai mai departe ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Se vor comporta normal, până data viitoare.

Leni dădu aprobator din cap. Scoase cărțile de joc din cutia din lemn de trandafir în care erau lucrurile preferate ale mamei și se așeză pe podea, lângă saltea.

– Sunt atât de norocoasă că te am, Leni! spuse mama, încercând să-și aranjeze cărțile într-o mână.

– Suntem o echipă, spuse Leni.

– Ca două picături de apă.

– Identice.

Cuvintele pe care și le adresau de fiecare dată una alteia; cuvinte care păreau lipsite de substanță acum. Poate chiar triste.

Erau la jumătatea primei runde de joc, când Leni auzi un vehicul apropiindu-se. Aruncă pe pat cărțile și fugi la fereastră.

– E Marge Grăsana, strigă ea către mama. Și domnul Walker.

– La dracu'! spuse mama. Ajută-mă să mă îmbrac.

Leni fugi înapoi în dormitorul mamei și o ajută să-și dezbrace pijamaua din flanel și să se îmbrace într-o pereche de blugi spălăciți și un hanorac lăbărțat cu glugă și cu mâneci destul de largi pentru a încăpea și ghipsul. Leni îi pieptănă părul mamei și apoi o ajută să iasă în camera de zi și să se instaleze pe canapeaua ponosită.

Ușa cabanei se deschise. Zăpada intră cu un val de aer geros și se împrăștie pe podeaua din placaj.

Marge Grăsana arăta ca un urs grizzly în canadiana ei uriașă de blană, cu cizme mukluk în picioare și cu ditamai căciula de jder, ce părea făcută de mână. Niște cercei din corn de cerb atârnau de lobii

lăsați ai urechilor. Își scuturară zăpada de pe tălpi și dădu să spună ceva. Apoi văzu fața plină de vânătăi a mamei și murmură:

– Nenorocitu' dracului! Ar trebui să-i trag o chelfăneală de să mă țină minte.

Domnul Walker veni lângă ea.

– Bună, spuse mama, fără să-l privească în ochi. Nu se ridică în picioare; poate că nu era destul de puternică. Doriți niște...

Tata intră furtunos și trânti ușa.

– Le aduc eu cafea, Cora. Tu stai acolo.

Tensiunea dintre adulți era insuportabilă. Ce se petrecea aici? Ceva se întâmpla, asta era sigur.

Marge Grăsana îl înșfăcă de braț pe domnul Walker – o strânsoare fermă, ca de menghină – și îl conduse la un scaun de lângă sobă.

– Așază-te, spuse ea, împingându-l pe scaun, pentru că el nu se mișcă destul de repede.

Leni luă un taburet de lângă masa de pocher și îl aduse în camera de zi pentru Marge Grăsana.

– Chestia asta minusculă? întrebă Marge Grăsana. Fundul meu o să arate ca o ciupercă înfiptă-ntr-o scobitoare.

Cu toate astea, se așeză. Își puse mâinile cărnoase în șolduri și se uită la mama.

– E mai rău decât arată, spuse mama cu o voce aspră. Am avut un accident de mașină, în caz c-ai uitat.

– Mda. Știu, spuse Marge Grăsana.

Tata intră în camera de zi cu două căni cu pete albastre pline cu cafea. Aburul se ridica din ele, înmiresmând aerul. Le întinse musafirilor câte o cană.

– Așa, spuse el stânjenit. N-am mai avut oaspeți iarna de ceva vreme.

– Stai jos, Ernt, spuse Marge Grăsana.

– Eu nu...

– Stai jos sau te așez eu cu forța, spuse Marge Grăsana.

Mama icni.

Tata se așeză pe canapea, lângă mama.

– Nu așa se vorbește cu un bărbat în casa lui.

– N-ai vrea să mă apuc eu să spun ce înseamnă un bărbat adevărat, Ernt Allbright. Îmi țin firea, dar s-ar putea să nu mai reușesc prea mult. Și n-ai vrea să vezi ditamai dihania de femeie năpustindu-se asupra ta. Crede-mă. Așa că ține-și clonțul și ascultă. Se uită la mama. Ascultați-mă amândoi.

Leni simți cum aerul din cameră dispare. O tăcere înghețată, apăsătoare se așternu peste ei.

Marge Grăsana se uită la mama.

– Bineînțeles că știi că sunt din D.C. și că am fost avocat. Procuror în capitală. Am purtat costume de firmă și tocuri înalte. Tot tacâmul. Mi-a plăcut mult. Și am iubit-o pe sora mea, care s-a măritat cu bărbatul visurilor ei. Doar că el s-a dovedit a avea niscaiva probleme. Niște capricii. Omului îi cam plăcea să tragă la măsea și să o folosească pe soră-mea mai mică pe post de sac de box. M-am făcut luntre și punte ca s-o conving să-l părăsească, dar ea a refuzat. Poate că îi era teamă, poate că îl iubea, poate că era și ea la fel de bolnavă ca el. Nu știu. Știu doar că atunci când am chemat poliția a fost mai rău pentru ea și m-a rugat să n-o mai fac. M-am retras. Cea mai mare greșeală a vieții mele. El a atacat-o cu un ciocan. Marge Grăsana tresări. A trebuit să o ținem într-un sicriu închis la înmormântare. Asta îi făcuse nenorocitul. El a declarat că luase ciocanul de la ea ca să se apere. Legea nu e favorabilă femeilor molestate. Individul e liber și-n ziua de azi. Ca pasărea cerului. Eu am venit aici ca să fug de toate astea. Se uită la Ernt. Și dau aici peste tine.

Tata dădu se se ridice.

– Eu nu m-aș ridica dac-aș fi în locul tău, interveni domnul Walker.

Tata se așeză încet la loc. Neliniștea îi licărea în ochi, se vedea după cum își frământa mâinile. Bătea în podea cu piciorul încălțat în cizmă. Habar nu aveau ei cât avea s-o coste pe mama această mică adunare. Imediat după plecarea lor, el avea să explodeze.

– Voi aveți poate intenții bune, spuse Leni. Dar...

– Nu, spuse domnul Walker cu voce blândă. Nu tu trebuie să rezolvi asta, Leni. Tu ești un copil. Ascultă doar.

– Am discutat cu Tommy despre asta, spuse Marge Grăsana. Despre situația voastră. Avem câteva soluții, dar sincer, Ernt, preferata noastră ar fi să te târâm afară și să-ți facem felul.

Tata scoase un scurt hohot de râs, apoi tăcu. Căscă ochii când își dădu seama că cei doi nu glumeau.

– Asta-i, de fapt, alegerea mea, spuse domnul Walker. Marge Grăsana are alt plan.

– Ernt, ai să-ți strângi catrafusele și ai să pleci în North Slope, reluă Marge Grăsana. Se angajează bărbați ca tine la conductă – e un fel de Sodoma și Gomora acolo – și e nevoie de mecanici. Ai să faci o căruță de bani, de care ai nevoie, și ai să fii plecat până la primăvară.

– Nu-mi pot lăsa familia singură până la primăvară, spuse tata.

– Cât de grijuliu ești! mormăi domnul Walker.

– Tu crezi că am să ți-o las pur și simplu ție? spuse tata.

– Ajunge, băieți! spuse Marge Grăsana. Vă puteți scoate spadele mai târziu; deocamdată, Ernt pleacă, și eu mă mut aici. Am să stau eu cu fetele tale toată iarna, Ernt. Am să le apăr eu de tot și de toți. Te poți întoarce la primăvară. Până atunci, poate vei înțelege ce ai și îți vei trata soția așa cum se cuvine.

– Nu mă poți obliga să plec, spuse tata.

– Asta nu-i reacția corectă, spuse Marge Grăsana. Uite cum stă treaba, Ernt. Alaska scoate ce e mai bun și mai rău dintr-un om. Poate că dac-ai fi rămas Dincolo, n-ai fi devenit niciodată cine ești acum. Știu despre Vietnam, și mi se rupe inima când mă gândesc prin ce-ați trecut voi, soldații. Dar nu poți face față întunericului, nu-i așa? N-ai de ce să-ți fie rușine. Mulți nu pot. Acceptă și fă ce e mai bine pentru familia ta. Le iubești pe Cora și pe Leni, nu-i așa?

Expresia tatei se schimbă când se uită la mama. Expresia chipului i se îmblânzi; pentru o clipă, Leni își văzu tatăl, pe cel adevărat, pe bărbatul care ar fi fost dacă războiul nu l-ar fi distrus. Bărbatul de Dinainte.

– Le iubesc, spuse el.

– Perfect. Le iubești îndeajuns de mult pentru a pleca și a câștiga bani pentru ele, spuse ea. Du-te, împachetează-ți catrafusele și ia-o din loc. Ne revedem când s-o schimba vremea.

1978

Capitolul 12

La șaptesprezece ani, Leni conducea prin ninsoare sania motorizată cu multă dibăcie și siguranță. Era singură, doar ea și imensitatea iernii. Urmând lumina farurilor în întunericul de dinaintea zorilor, coti pe vechiul drum spre mină. După mai puțin de doi kilometri, drumul deveni o potecă șerpuită, care urca și cobora. Sania de plastic legată în spate sărea pe zăpadă, goală acum, dar ea spera să care curând în ea vreun vânat. Dacă tatăl ei avusese dreptate în privința vreunui lucru, acesta era: Leni învățase să vâneze.

Zbură ca gândul peste terasamente, în jurul copacilor și peste râuri înghețate, săltând uneori în aer, deasupra saniei, derapând necontrolat, chiuind chiar de bucurie sau de spaimă, ori și de una, și de alta. Era absolut în elementul ei în natură.

Pe măsură ce urca, pomii deveneau tot mai rari și mai plăpânzi. Ea începu să vadă stânci și aflorimente acoperite de zăpadă.

Nu se opri: sus, jos, spulberând nămeți, ocolind bușteni inerți, înclinându-se pe o parte. Era nevoie de multă concentrare, astfel că nu putea gândi sau simți altceva.

Pe un deal, sania derapă spre stânga, pierzând aderența. Reduse viteza, încetini. Se opri.

Respirând gâfâit prin fanta măștii de neopren, Leni privi împrejur. Piscuri albe ascuțite, ghețari albi-albăstrui, granit negru.

Coborî de pe sanie, tremurând. Ținând piept vântului, își dezlegă rania și îți prinse de tălpi rachetele de zăpadă, apoi împinse sania la adăpostul restrâns al unui copac mare și o acoperi cu prelata. Doar până în acel punct putu ajunge cu vehiculul respectiv.

Cerul de deasupra ei se lumina treptat. Lumina zilei lua proporții cu fiecare respirație.

Poteca ducea în sus, îngustându-se. Leni văzu prima grămadă de căcăreze înghețate de oaie după vreo cinci sute de metri și se luă după urmele de copite, urcând pe deal.

Își scoase binoclul și scrută peisajul alb din jurul ei.

Acolo. O oaie Dall, crem, cu niște imense coarne curbate, pășind de-a lungul unei terase înalte, cu copitele ei, plină de grație, pe terenul aspru, înghețat.

Leni se mișcă atent, se strecură de-a lungul crestei înguste și urcă apoi printre copaci. Acolo, găsi din nou urme și se luă după ele către râul înghețat.

Fecale proaspete.

Oaia traversase râul pe acolo, crăpând gheața, pășind prin apă. Bucăți mari de gheață se iteau din râu, bălăbănindu-se, ținute în loc de gheața groasă dimprejur.

Un arbore bătrân era prăvălit peste gheață, cu crăcile înghețate răschirate, apa clipocind în câteva ochiuri de-a lungul lui.

Zăpada se învolbura peste gheață, adunându-se de o parte a bușteanului, zburând vânturată în mici vârtejuri pe partea cealaltă. Ici și colo, vântul măturase toată zăpada, lăsând petice lucioase, crăpate, de gheață albastră-argintie. Ea știa că era periculos să traverseze pe aici, dar oriunde altundeva ar fi pierdut ore întregi. Și cine știa dacă exista pe undeva vreun loc sigur de trecere? Doar nu bătuse atâta drum numai ca să renunțe.

Leni își strânse mai bine rania și își legă de ea pușca de vânătoare; își scoase rachetele de zăpadă și le legă și pe ele de raniță.

Se uită la buștean, care avea vreo șaizeci de centimetri în diametru, cu scoarța cojită, înghețat, îmbrăcat în zăpadă și gheață, inspiră adânc și se urcă pe el în patru labe.

Lumea se îngustă la dimensiunile bușteanului și se lăți la dimensiunile râului. Scoarța dură, înghețată îi înghiontea genunchii. Trosnetul gheții semăna cu niște focuri de armă pocnind în jurul ei.

Se uită la capătul bușteanului.

Acolo. Malul opus. Numai la asta trebuia să se gândească. Nu la trosnetul gheții și nici la apa cumplit de rece care curgea pe dedesubt. Și nicidecum la posibilitatea de a cădea în ea.

Se târî în patru labe, centimetru cu centimetru, vântul o șfichiuia, zăpada o împroșca.

Gheața crăpă. Puternic. Zgomotos. Bușteanul se scufundă, străpungând gheața în fața ei. Apa ieși la suprafață, peste gheață, sclipind în lumina încă firavă.

Bușteanul scoase un trosnet puternic și se scufundă și mai adânc, lovind ceva.

Leni se ridică încet în picioare, își regăsi echilibrul, întinse brațele în lateral. Bușteanul părea că respiră sub ea.

Gheața trosni din nou. Ca un răget de data asta.

O mai despărțeau de mal aproape doi metri. Se gândi la mama lui Matthew, al cărei trup fusese găsit la kilometri distanță de locul unde căzuse prin gheață, sfârtecat de animale. Nu-ți doreai să cazi prin gheață. Nu se putea ști unde avea să-ți fie găsit trupul; apa curgea peste tot în Alaska, scotea la iveală lucruri care ar fi trebuit să rămână ascunse.

Înaintă puțin câte puțin. Când se apropie de malul celălalt, făcu un salt înainte, bătând din brațe și picioare de parcă și-ar fi putut lua zborul, apoi se prăbuși peste pietrele acoperite de zăpadă de pe cealaltă parte.

Sânge.

Îl gustă, se simți cald și metalic în gură, îl simți cum se prelinge pe obrazul rece sloi.

Începu deodată să dârdâie, conștientă că hainele îi erau umede, fie de la sudoare, fie de la stropii de apă de pe manșete sau din cizme, nici nu mai știa. Mănușile erau ude, la fel și cizmele, dar toată îmbrăcămintea era impermeabilă.

Se ridică încet în picioare și evaluă daunele. Avea o zgârietură superficială pe frunte și își mușcase limba. Mânecile mânecilor de la canadiană erau ude și i se păru că îi pătrunsese niște apă pe grumaz în jos. Nimic serios.

Își aranjă bine rănița și își repoziționă pușca și porni din nou la drum, îndepărtându-se de râu, fără a-l pierde însă din ochi. Se luă după urme și fecale, tot mai sus, pe stâncile ieșite în afară. La acea înălțime, domnea o tăcere mormântală. Totul era încețoșat de ninsoare și de respirația ei.

Apoi un sunet. Trosnetul unei crăci, pocnet de copite alunecând pe stânci. Simți mirosul de mosc al prăzii. Se pitulă între doi copaci și își ridică pușca.

Privi prin vizor, găsi țapul și îl luă în cătare.

Respiră uniform.

Așteptă.

Țapul nu scoase nici un sunet. *O lovitură perfectă, exact la țintă.* Fără suferință. Țapul căzu grămadă în genunchi, alunecă în jos pe suprafața stâncii și se opinti într-un morman de zăpadă.

Leni ajunse cu greu prin zăpadă la animalul răpus. Vru să eviscereze animalul pe loc și să pună carnea în rană cât mai rapid cu putință. Practic, vânase ilegal – sezonul de vânătoare de oi era toamna –, dar unui congelator gol nu-i păsa de reguli. Presupuse că animalul cântărea în jur de la cincizeci de kilograme, eviscerat. Avea să fie un drum lung până la sanie, cu toată acea greutate în spinare.

Leni manevră sania motorizată pe aleea lungă, albă către cabană. Acceleră ușor, deplasându-se încet, atentă la fiecare pantă și viraj.

În ultimii patru ani, se sălbăticise la fel cum se sălbăticea totul în Alaska. Părul îi crescuse aproape până la brâu (nu vedea nici un motiv pentru care l-ar fi tuns) și căpătase o nuanță intensă de roșu-mahon. Fața ei bucălată de fetiță se alungise, pistruii îi dispăruseră, tenul îi rămăsese alb ca laptele, evidențiindu-i turcoazul ochilor.

Luna următoare, tatăl ei se întorcea la cabană. În ultimii patru ani, tata respectase regulile impuse de Tom Walker și de Marge Grăsana. În silă și cu o atitudine ostilă, urmase „recomandările" femeii. An de

an, după Ziua Recunoștinței (de obicei, exact atunci când coșmarurile lui începeau să se întețească și când el începea să vorbească singur și să devină violent), pleca în North Slope ca să lucreze la conductă. Câștiga bani frumoși, pe care îi trimitea acasă săptămânal. Bani pe care ele îi foloseau pentru a-și îmbunătăți viața. Aveau acum capre și găini, o barcă ușoară din aluminiu pentru pescuit și o grădină căreia îi mergea foarte bine într-o seră. Microbuzul VW fusese dat la schimb pentru o camionetă bunicică. Un pustnic bătrân locuia acum în microbuz, undeva în pădure, pe lângă McCarthy.

Tata nu se schimbase, era în continuare dificil să trăiești în preajma lui, era schimbător și cu toane. Îl ura pe domnul Walker cu o energie de-a dreptul periculoasă, iar cea mai mică dezamăgire (sau consumul de alcool în cârdășie cu Earl Nebunul) reușea să îl stârnească, dar nu era prost. Știa că Tom Walker și Marge Grăsana erau cu ochii pe el.

Mama continua să spună: „E mai bine, nu crezi?" Iar Leni chiar credea asta uneori. Sau poate că se adaptaseră acum la mediul în care trăiau, asemenea cocoșilor polari care deveneau albi iarna.

În luna întunecată de dinaintea plecării la conductă și la sfârșiturile de săptămână din timpul iernii, când venea acasă în vizită, Leni și mama studiau toanele tatei ca niște cercetători, observând cele mai mici semne care le-ar fi arătat că nivelul de anxietate sporea. Leni învăță cum să dezamorseze mânia tatălui ei, când putea și cum să nu-i stea în cale, când nu putea. Dacă intervenea – și învățase asta pe pielea ei –, nu făcea decât să înrăutățească situația pentru mama sa.

Leni parcă în curtea albă, observând camionul mare al lui Tom Walker oprit lângă tractorul lui Marge Grăsana.

Trase sania motorizată între cotețul găinilor și cabană și se dădu jos, cizmele afundându-i-se în zăpada murdară, tare. Aici, vremea se schimba rapid: se încălzea. Era sfârșitul lui martie. Curând, țurțurii aveau să se topească. Începea răpăitul constant al streșinilor care curgeau, iar dezghețul de pe înălțimi avea să pornească șuvoaie la vale, transformându-le curtea într-o mare de noroi.

Dezlegă carcasa eviscerată de pe sania roșie din plastic, pe care o trăsese cu sania motorizată. Puse pe umăr carnea însângerată băgată într-un sac alb, trecu pe lângă îngrăditura padocul animalelor – care

stârniră o hărmălaie de nedescris, simțindu-i prezența –, urcă treptele acum stabile ale prispei și intră în cabană.

Căldura și lumina o învăluiră imediat. Aburul respirației, pe care îl văzuse cu doar o secundă înainte, dispăru. Auzi zumzetul generatorului, care alimenta luminile. Mica sobă neagră – aceeași dintotdeauna – dogorea.

Muzica se auzea tare dintr-un mare radio portabil de pe noua masă din sufragerie. O melodie disco a formației Bee Gees. Mirosea a pâine proaspăt coaptă și a friptură la cuptor.

Îți puteai da seama întotdeauna când tata era plecat. Totul era mai ușor și mai relaxat în lipsa lui.

Marge Grăsana și domnul Walker ședeau la masa mare dreptunghiulară pe care o făcuse tata vara trecută și jucau cărți.

– Bună, Leni. Vezi tu să nu trișeze ăștia doi, strigă mama din pragul bucătăriei, care fusese reproiectată treptat de-a lungul anilor – fusese instalat în ea un cuptor cu gaz, dar și un frigider. Domnul Walker pusese faianță pe blatul de lucru și montase o chiuvetă mai bună. Tot nu aveau apă curentă și nici baie în cabană. Marge Grăsana construise o poliță pentru vasele cumpărate de la Armata Salvării din Homer.

– Ba trișează, să știi, spuse Leni, zâmbind.

– Eu nu, spuse Marge Grăsana, băgând în gură o bucată de cârnat de ren. Nu trebuie să trișez ca să-i bat pe ăștia doi. Vino-ncoa, Leni. Dă-mi și mie o recompensă pentru efort.

Domnul Walker se ridică de la masă râzând, scaunul scrâșnind pe podeaua din placaj.

– Se pare că cineva i-a venit de hac unei oi.

Scoase o folie mare de plastic alb de sub chiuvetă și o întinse pe podea.

Leni trânti povara pe plastic și îngenunche alături.

– Așa e, spuse ea. Sus, la Porter Ridge.

Deschise sacul și scoase carcasa eviscerată.

Domnul Walker ascuți un cuțit *ulu* și i-l dădu.

Leni începu să tranșeze pulpa în bucăți pentru a fi gătite pe foc sau la cuptor, îndepărtând de pe carne membranele sidefii ațoase.

Cândva, păruse bizar să tranșeze carne în casă, pe o bucată de plastic. Dar nu mai era cazul. Asta era viața în lunile de iarnă.

Mama ieși din bucătărie, zâmbind. Din câte se pare, mama zâmbea tot timpul iarna. Înflorise în Alaska, la fel ca Leni. Ca o ironie, se simțeau amândouă mai în siguranță iarna, când lumea părea redusă la dimensiunile cele mai mici și se dovedea foarte periculoasă. Tata fiind plecat, puteau respira în voie. Aveau acum aceeași înălțime, ea și Leni. Dieta bogată în proteine le făcuse pe amândouă suple și mlădioase ca niște balerine.

Mama se așeză la masă și spuse:

– Vă curăț de puncte de data asta. Am vrut doar să văd cum jucați.

– De toate punctele? întrebă domnul Walker. Sau doar de câteva, ca de obicei?

Mama râse.

– O să-ți iasă pe nas vorbele-astea, Tom.

Începu să împartă cărțile.

Leni se prefăcea uneori și iarna, așa cum făcea vara. Acum, de exemplu, se prefăcea că nu observă cum se priveau mama și domnul Walker, câtă grijă aveau să nu se atingă vreodată cu adevărat. Cum îi rostea mama uneori numele cu un oftat.

Unele lucruri erau periculoase; știau cu toții asta.

Leni își văzu de treabă. Se concentră așa de mult la tranșatul cărnii, că auzi în ultima clipă zgomot de motor. Văzu apoi lumini de faruri pătrunzând pe fereastră, luminând puternic cabana.

După câteva clipe, ușa cabanei se deschise.

Intră tata. Purta o șapcă spălăcită și zdrențuită, bine îndesată pe frunte. Barba și mustața foarte lungi îi erau neîngrijite. După luni de zile la conductă, avea o privire dură, aspră, de bărbat care bea prea mult și mânca prea puțin. Vremea aspră din Alaska îi brăzdase tenul, care avea acum aspect de piele netăbăcită.

Mama țâșni în picioare, devenind brusc neliniștită.

– Ernt! Ai venit mai devreme! Ar fi trebuit să-mi spui că vii.

– Mda, spuse el, uitându-se la domnul Walker. Văd de ce-ai fi vrut să știi.

– E doar un joc de cărți ca-ntre vecini, spuse domnul Walker, ridicându-se în picioare. Dar o să vă lăsăm singuri. Trecu pe lângă tata (care nu se clinti un centimetru, obligându-l pe domnul Walker să îl ocolească), își luă canadiana din cuierul de lângă ușă și se îmbrăcă. Mulțam fain, fetelor.

După ce plecă, mama rămase cu privirea la tata, palidă, cu gura întredeschisă. Avea o expresie îngrijorată, neliniștită.

Marge Grăsana se ridică și ea în picioare.

– Nu-mi pot aduna lucrurile prea repede, așa că o să rămân aici peste noapte, dacă nu ți-e cu supărare. Sunt sigură că nu.

Tata nu o privi deloc pe Marge Grăsana. Avea ochi doar pentru mama.

– Departe de mine gândul de a-i spune unei zdrahoance ce să facă.

Marge Grăsana râse și plecă de la masă. Se trânti pe sofaua cumpărată de tata de la un hotel din Anchorage, care dăduse faliment, și își ridică picioarele în papuci pe noua măsuță de cafea.

Mama se duse la tata, îl cuprinse în brațe și îl trase mai aproape.

– Bună, șopti ea și îl sărută pe gât. Mi-a fost dor de tine.

– M-au concediat. Javrele dracului!

– Oh, nu! făcu mama. Ce s-a-ntâmplat? De ce?

– O jigodie de mincinos a spus că beau în timpul serviciului. Și șeful meu e o jigodie. N-a fost vina mea.

– Bietul Ernt, spuse mama. Toate ți se întâmplă numai ție.

El atinse fața mamei, îi ridică bărbia și o sărută agresiv.

– Doamne, ce dor mi-a fost de tine! spuse el cu buzele lipite de ale ei.

Ea gemu la atingerea lui și își lipi trupul de al lui.

Se îndreptară spre dormitor, trecură prin perdeaua de mărgele zornăitoare, nemaibăgând parcă de seamă că mai era cineva în cabană. Leni îi auzi trântindu-se pe pat, auzi arcurile vechi scârțâind, le auzi respirațiile accelerând.

Fata se așeză pe călcâie. Dumnezeule mare! Nu putea în ruptul capului să înțeleagă relația părinților ei. Îi era jenă; iubirea aceea de nezdruncinat, pe care o nutreau și ea, și mama pentru tata îi dădea un sentiment neplăcut, trist. Ceva nu era în regulă cu ele; știa bine

asta. Înțelegea asta din felul în care Marge Grăsana o privea uneori pe mama.

– Asta nu-i normal, copilă, spuse Marge Grăsana.

– Ce mai e normal?

– Cine dracu' mai știe? Pete Smintitul e cea mai fericită persoană căsătorită pe care o cunosc.

– Păi, Matilda nu-i o gâscă oarecare. Ți-e foame?

Marge Grăsana se bătu cu palma peste burdihanul ei mare.

– Mai întrebi. Tocana mamei tale e preferata mea.

– Hai că pun în farfurii. Dumnezeu știe că ăia doi nu mai ies din dormitor mult timp.

Leni împachetă carnea tranșată, apoi se spălă pe mâini cu apă din găleata de lângă chiuvetă. În bucătărie, dădu volumul radioului cât de tare putu, dar tot nu fu suficient pentru a acoperi reuniunea din dormitor.

Primăvara în Alaska. Anotimpul topirii zăpezilor, al transformării, al sunetelor, când lumina soarelui revenea timid, strălucind peste peticele de zăpadă murdară. Lumea se dezmorțea din frig, scoțând sunete asemenea uriașelor angrenaje puse în mișcare. Blocuri de gheață mari cât casa se desprindeau, pluteau pe râuri în jos, zdrobind totul în cale. Pomii gemeau și se prăbușeau pe măsură ce terenul ud, instabil, se mișca sub ei. Zăpada se transforma în zloată și apoi în apă ce se strângea în fiecare groapă și adâncitură din pământ.

Lucrurile pierdute în zăpadă erau din nou găsite: o pălărie luată de vânt, un colac de funie; doze de bere aruncate în bancurile de zăpadă pluteau pe suprafața înnămolită a șoselei. Ace negre de pin zăceau în băltoace noroioase, crăci rupte de furtună pluteau pe apa ce șiroia la vale din fiecare ungher al pământului. Caprele stăteau până la genunchi în noroi cleios. Nici tot fânul din lume nu-l puteau absorbi.

Apa umplea șanțurile din jurul copacilor și curgea de-a lungul drumurilor, formând băltoace pretutindeni, amintindu-le tuturor că această regiune a Alaskăi era practic o pădure tropicală. Oriunde te-ai fi aflat, puteai auzi gheața trosnind și apa revărsându-se de pe crengile

copacilor și de pe streșini, pe marginile drumurilor, adunându-se în pâraie în fiece șănțuleț săpat în solul suprasaturat.

Animalele ieșeau din vizuine. Elanii cutreierau străzile orașului. Nimeni nu se grăbea nicăieri. Rațele sălbatice se întoarseră în cârduri gălăgioase și se instalară pe valurile din golf. Urșii ieșiră din bârlogurile de prin munți și o porniră la vale în căutarea hranei. Natura își făcea propria curățenie de primăvară, debarasându-se de gheață, ger și promoroacă, eliberând ferestrele ca să lase soarele să pătrundă.

În această splendidă seară senină, sub văzduhul azuriu, Leni își încălță cizmele de cauciuc și ieși să hrănească animalele. Aveau acum șapte capre, treisprezece găini și patru rațe. Pleoscăind prin noroiul până la glezne, pe lângă urmele de roți pline cu apă, auzi voci. Se întoarse către direcția de unde venea zgomotul, dinspre golful care constituia legătura familiei lor cu lumea. Deși erau de câțiva ani acolo, proprietatea lor se încăpățâna să rămână sălbatică. Leni trebuia să fie cu băgare de seamă chiar și în propria curte, dar într-o zi ca aceasta, la flux, când apa acoperea țărmul presărat cu scoici, încă i se tăia respirația.

Acum văzu niște caiace pe apă, o adevărată flotă de ambarcațiuni viu colorate plutind pe apă.

Turiști. Care nu știau probabil cât de repede se schimbă lucrurile în Alaska. Apa de sub ei era liniștită, dar micul golf se umplea și se golea de două ori pe zi în maree rapide, tumultoase, care îi puteau arunca pe uscat sau îneca pe cei imprudenți înainte să conștientizeze pericolul.

Mama veni lângă Leni. Aceasta simți amestecul familiar de fum de țigară, săpun de trandafiri și cremă de mâini cu lavandă care avea să-i amintească toată viața de mama ei, care o cuprinse pe Leni cu un braț pe după umeri și o înghionti strengărește cu șoldul.

Priviră caiacele intrând în golf, hohotele de râs ale turiștilor răsunând peste ape. Leni se întrebă cum era oare viața lor, a acelor copii de Dincolo, care veneau aici în vacanță, care urcau pe munți cu rucsacurile în spinare, care visau să trăiască „la țară" și care se întorceau apoi la casele lor din suburbii și la viețile lor diferite.

În spatele lor, camioneta roșie se trezi la viață.

– Trebuie să mergem, fetelor, strigă tata.

Mama o luă pe Leni de mână. Porniră spre tata.

– N-ar trebui să mergem la întrunire, spuse Leni când ajunseră la el.

Tata o privi. De când veniseră în Alaska, tata îmbătrânise, slăbise și se asprise. Avea riduri fine în jurul ochilor și obrajii supți încrețiți.

– De ce?

– O să te enervezi.

– Crezi că mie mi-e frică de un Walker? Mă crezi vreun laș?

– Tată...

– Asta e și comunitatea noastră. Nimeni nu iubește Kaneq-ul mai mult ca mine. Dacă Walker vrea să se poarte ca un mare mahăr și convoacă o întrunire, atunci mergem și noi. Urcă în mașină.

Se înghesuiră în vechea camionetă.

Orașul Kaneq era diferit decât atunci când se mutaseră ei aici, iar tatăl ei ura fiecare schimbare survenită. Ura că acum exista un feribot pentru pasageri, care aducea aici turiști din Homer. Ura că trebuia să încetinești pentru ei, deoarece mergeau pe mijlocul străzii și hoinăreau cu ochii holbați, arătând cu degetul după fiecare acvilă sau șoim ori pescăruș. Ura că noua afacere cu chartere pentru pescuit apărută în oraș înflorea, și uneori nu era nici un loc liber la restaurant. Ura oamenii care veneau în vizită – gură-cască, îi numea el –, dar și mai mult îi ura pe cei veniți din afară care se mutaseră aici, își construiseră case lângă oraș, își înconjuraseră parcelele cu garduri și își făcuseră garaje.

În această seară caldă, câțiva turiști îndrăzneți se plimbau pe șoseaua principală, făcând fotografii și vorbind destul de tare ca să asmută câinii legați de-a lungul străzii. Se adunară în fața nou-nouțului Snackle Shop (de unde se puteau cumpăra gustări și scule de pescuit).

Pe o plăcuță de pe Kicking Moose Saloon scria: ȘEDINȚA ORAȘULUI DUMINICĂ SEARA. 7 P.M.

– Unde naiba suntem? În Seattle? murmură tata.

– Ultima noastră ședință a fost acum șapte ani, spuse mama. Când Tom Walker a donat cheresteaua pentru reparațiile la docul provizoriu.

– Și crezi că eu nu știu asta? spuse el, trăgând mașina într-un loc de parcare. Crezi că am nevoie să-mi spui tu asta? E greu să uiți cum a venit Tom Walker ca un mare mahăr, să ne fluture pe sub nas banii

lui. Parcă în fața cârciumii arse Kicking Moose Saloon. Ușa barului era larg deschisă, ca o invitație înăuntru.

Leni intră cu părinții ei în cârciumă.

În ciuda atâtor schimbări petrecute în oraș, acest loc era singurul care rămăsese neschimbat. Nimeni din Kaneq nu se sinchisea de pereții înnegriți sau de mirosul de ars atâta vreme cât băutura curgea.

Locul era deja aglomerat. Bărbați și femei (mai ales bărbați) în cămăși din flanel stăteau lipiți de bar. Câțiva câini jigăriți stăteau făcuți covrig sub scaunele de bar, fără să încurce pe nimeni. Vorbeau cu toții în același timp, iar pe fundal se auzea muzică. Un câine urla odată cu muzica, după care a fost redus la tăcere de un bocanc.

Earl Nebunul îi văzu și le făcu cu mâna.

Tata încuviință din cap și se îndreptă spre bar.

Moș Jim era barman, așa cum era de zeci de ani. Știrb, cu ochi urduroși și cu câteva fire în barbă, se mișca încet îndărătul barului, dar era prietenos. Toată lumea știa că Moș Jim le dădea băutură pe datorie sau că primea la schimb carne de elan. Se zvonea că așa stăteau lucrurile la Moose încă de pe vremea când tatăl lui Tom Walker construise cârciuma, în 1942.

– Whisky, dublu, strigă tata la Jim. Și o bere Rainier pentru madam. Trânti pe masă un teanc de bancnote, făcut ghemotoc, din banii câștigați la conductă.

Luă tăria și berea pentru mama și merse într-un colț unde Earl Nebunul, Thelma, Ted și Clyde plus restul clanului Harlan trăseseră mai multe scaune de plastic pe care le grupaseră în jurul unei mese improvizate dintr-un butoi răsturnat.

Thelma îi zâmbi mamei și trase un scaun alb de plastic lângă ea. Mama se așeză, și cele două femei își apropiară numaidecât capetele, începând să discute. În ultimii câțiva ani, deveniseră bune prietene. Leni observase, de-a lungul anilor, că Thelma era la fel ca majoritatea femeilor din Alaska dăruite cu curajul de a locui în pustietate – tenace, puternice și cinstite până la Dumnezeu. Dar n-ai fi vrut să te pui cu ea.

– Bună, Leni, spuse Moppet, zâmbind cu gura plină de niște dinți crescuți în toate direcțiile. Purta un pulover prea mare și pantaloni

prea scurți, lăsând la vedere cel puțin zece centimetri din tibiile subțiri ca niște grisine, deasupra șosetelor de lână căzute și a bocancilor până la glezne.

Leni zâmbi la fetița de opt ani.

– Bună, Mop.

– Axle a fost acasă ieri. Aproape că l-am nimerit cu o săgeată, spuse ea zâmbind strengărește. Mamă, ce s-a mai ofticat!

Leni își reținu cu greu zâmbetul.

– Ai fotografii noi să-mi arăți?

– Sigur. Le aduc data viitoare când venim pe la voi.

Leni se sprijini de peretele ars. Moppet veni mai aproape de ea.

Un clopoțel se auzi sunând la bar.

Conversația din jurul barului se domoli, dar nu încetă. Poate că întâlnirile cetățenilor sunt un obicei convențional ieșit din tipare, dar nu ai putea să reduci vreodată cu adevărat la tăcere o încăpere plină de locuitori din Alaska.

Tom Walker își ocupă locul în spatele barului, zâmbind.

– Salut, vecini! Mulțumesc că ați venit. Văd o mulțime de vechi prieteni aici și foarte multe chipuri noi. Îi salut și le spun bun-venit noilor noștri vecini. Pentru cei dintre voi care nu mă cunosc, eu sunt Tom Walker. Tatăl meu, Eckhart Walker, a venit în Alaska înainte ca mulți dintre voi să se nască. A venit să caute aur, dar și-a găsit adevărata comoară în pământul de aici, din Kaneq. El și mama au achiziționat șase sute de pogoane și au devenit proprietari.

– A început, spuse tata morocănos, dându-și băutura pe gât. Acum o s-ascultăm povestea cu prietenul lui guvernatorul și cum mergeau ei la pescuit de crabi când erau copii. Dumnezeule mare...

– Trei generații din familia mea au locuit pe același pământ. Locul ăsta nu-i doar teritoriul pe care locuim, ne reprezintă pe noi. Dar vremurile se schimbă. Știți despre ce vorbesc. Chipurile noi sunt dovada schimbărilor. Alaska este ultima frontieră. Oamenii sunt dornici să ne vadă statul înainte să se schimbe și mai mult.

– Și ce? strigă cineva.

– Turiștii invadează malurile râului Kenai în sezonul somonului, navighează pe apele noastre în caiace, se îmbarcă pe feriboturi și

ancorează la noi cu gloata. Navele de croazieră vor începe să aducă aici mii de oameni, nu sute. Știu că afacerea cu chartere a lui Ted s-a dublat în ultimii doi ani și că nu poți găsi un loc în restaurant vara. Lumea zice că feribotul pentru pasageri, care face legătura între noi, Seldovia și Homer, ar putea fi plin în fiecare zi.

– Noi am venit aici ca să scăpăm de toate astea, strigă tata.

– De ce ne spui toate astea, Tommy? strigă Marge Grăsana dintr-un colț.

– Mă bucur că ai întrebat, Marge, spuse domnul Walker. Am decis, în sfârșit, să investesc niște bani în The Moose, să repar cârciumioara asta bătrână. Ar fi timpul să avem și noi un bar care să nu ne înnegrească palmele și turul pantalonilor.

Cineva scoase un chiot aprobator.

Tata se ridică în picioare.

– Tu crezi că noi avem nevoie de un bar orășenizat, că trebuie să fim *ospitalieri* cu idioții care vin aici în sandale și cu aparate foto atârnate de gât?

Oamenii se întoarseră să se uite la tata.

– Nu cred că nițică vopsea și niște gheață îndărătul barului ne-ar strica, spuse domnul Walker inflexibil.

Mulțimea se puse pe râs.

– Noi am venit aici ca să fugim de Dincolo și de lumea aia nebună. Eu zic să ne opunem ideii de *renovare* a cârcimii ăsteia a domnului Mare Mahăr. Habarniștii ăștia să se ducă să bea la Salty Dawg, dacă vor.

– Eu nu construiesc un pod către continent, pentru numele lui Dumnezeu! reluă domnul Walker. Tata a ridicat acest oraș, să nu uităm asta. Eu lucram în cârciuma asta când tu te jucai cu lopățica în nisip Dincolo. Locul ăsta-i al meu. Făcu o pauză. Tot locul ăsta. Ai uitat? Și acum, că mă gândesc mai bine, n-ar fi rău dac-aș repara și vechea pensiune. Oamenii trebuie să doarmă undeva. La naiba, am s-o numesc Geneva. Ei i-ar plăcea asta.

Îl lua peste picior pe tata; Leni văzu asta în ochii domnului Walker. Tensiunile dintre cei doi bărbați erau omniprezente. Încercau, ce-i drept, să se ocolească la mare distanță, dar dușmănia nu dispărea

niciodată. Doar că acum, domnul Walker era cel care nu se dădea la o parte.

– Voi chiar credeți rahaturile astea? Tata se întoarse către Earl Nebunul. Ce urmează? Un cazinou? O roată mare?

Earl Nebunul se încruntă și se ridică în picioare.

– Ia stai nițel, Tom...

– Sunt doar zece camere, Earl, spuse domnul Walker. A găzduit oaspeți acum o sută de ani, când comercianții ruși de blănuri și misionarii umblau pe străzile astea. Mama mea a făcut vitraliile din holul de la intrare. Pensiunea face parte din istoria noastră, și acum e toată acoperită cu scânduri ca o văduvă în straie cernite. Am s-o fac să strălucească din nou. Se opri și se uită direct la tata. Nimeni nu mă poate împiedica să fac orașul ăsta să progreseze.

– Doar pen' că ești bogat nu înseamnă că ne poți batjocori pe toți cum vrei tu! țipă tata.

– Ernt, interveni Thelma. Cred că faci din țânțar armăsar.

Ernt o săgetă pe Thelma cu privirea.

– Nu vrem să fim încălecați de o gloată de turiști. Ne opunem vehement. Nu, fi-ar al dracului să fie...

Domnul Walker sună din clopețelul de deasupra barului.

– Băutura e din partea casei, anunță el zâmbind.

Se stârni imediat rumoare; oamenii începură să aplaude și să ovaționeze, înghesuindu-se la bar.

– Nu-l lăsați să vă cumpere pe câteva pahare de băutură! strigă tata. Ideea asta a lui e proastă. Dacă am vrea să locuim într-un oraș, am fi altundeva acum, fi-ar al dracului să fie. Și dacă nu se oprește aici?

Nimeni nu asculta. Până și Earl Nebunul se îndrepta spre bar pentru băutura gratis.

– Nu ai știut niciodată când să taci, Ernt, spuse Marge Grăsana, apropiindu-se de el. Purta o haină din piele de căprioară până la genunchi, brodată manual, cu mărgele, peste un pantalon lejer din flanel băgat în cizme mukluk. Pe tine te obligă cineva să ai autorizație că repari motoarele bărcilor din port? Nu. Nu te obligă nimeni. Dacă Tom vrea să transforme locul ăsta în Casa de vis a lui Barbie, nici unul

dintre noi n-o să se opună. *De-aia* suntem aici. Să facă fiecare ce-l taie capul. Nu să facem toți ce vrei tu.

– Am fost batjocorit de-alde ăștia ca el toată viața mea.

– Mda. Păi, poate că el face mai multe parale decât tine, spuse Marge Grăsana.

– Mai tacă-ți fleanca aia grasă! se răsti tata. Haide, Leni.

O apucă pe mama de braț și o trase prin mulțime.

– Allbright!

Leni auzi vocea puternică a domnului Walker în spatele lor.

Ajuns aproape de ușă, tata se opri și se întoarse. O trase pe mama lângă el. Ea se dezechilibră, mai să cadă.

Domnul Walker veni înspre tata, și mulțimea odată cu el, umăr la umăr, cu băuturile în mâini. Domnul Walker părea relaxat, asta până când te uitai în ochii lui și observai cum strânge buzele uitându-se la mama. Era furios.

– Haide, Allbright. Nu da bir cu fugiții. Fii un bun vecin, spuse domnul Walker. Se pot face bani frumoși, omule, plus că schimbarea e ceva natural. Inevitabil.

– N-am să te las să ne schimbi orașul, spuse tata. Nu-mi pasă de banii tăi.

– Ba ai să mă lași, spuse domnul Walker. N-ai de ales. Așa că las-o baltă și acceptă înfrângerea într-un mod elegant. Bea ceva.

Elegant?

Oare domnul Walker nu aflase asta până acum?

Tata nu era genul de om care să renunțe.

Capitolul 13

A doua zi, tata se agită, fumă și înjură schimbările periculoase și viitorul. La prânz, se așeză la stația de emisie-recepție și convocă o întâlnire pe terenul familiei Harlan.

Leni avu toată ziua un sentiment de neliniște, un gol în stomac. Orele abia se târau, implacabil însă. După ce mâncară, tata plecă la întâlnire.

Acum așteptau cu toții nerăbdători să înceapă ședința. Din cabane și de prin magazii fuseseră scoase scaune și împrăștiate la întâmplare pe terenul noroios din fața prispei lui Earl Nebunul.

Thelma ședea pe un scaun alb din plastic, cu Moppet stând incomod în brațele ei, fata fiind deja prea mare pentru a mai fi ținută în brațe. Ted stătea în picioare lângă nevasta lui, fumând. Mama ședea lângă Thelma, pe un scaun din lemn cu un singur braț, iar Leni era lângă ea, pe un scaun pliant metalic, care se afundase în nămol. Clyde și Donna stăteau în picioare ca două santinele, de o parte și de alta a lui Marthe și a lui Agnes, care ciopleau amândouă țepușe de lemn.

Toți ochii erau ațintiți la tata, care stătea în picioare pe prispă, alături de Earl Nebunul. Nu aveau nici o sticlă de whisky prin preajmă, dar Leni își putu da seama că deja băuseră.

Ploua mohorât. Totul era cenușiu – văzduhul, ploaia, copacii pierduți într-o negură, de asemenea, cenușie. Câinii lătrau și smuceau

de lanțurile lor ruginite. Câțiva erau cocoțați pe micile lor cotețe și priveau la cele ce se petrecea în mijlocul curții.

Tata se uită la mulțimea adunată în fața lui, cea mai restrânsă de până atunci. În ultimii ani, tinerii părăsiseră tărâmul strămoșesc în căutarea unor vieți noi. Unii pescuiau în marea Bering, alții erau pădurari în parcul național. Cu un an în urmă, Axle lăsase gravidă o băștinașă și trăia acum undeva într-o colonie de băștinași Yupik.

– Știm cu toții de ce ne-am adunat aici, spuse tata. Părul lui lung era ciufulit și murdar, iar barba, deasă și neîngrijită. Pielea lui avea paloarea iernii. Aproape tot capul îi era acoperit cu un batic, care îi împiedica părul să îi intre în ochi. Îl bătu pe Earl Nebunul pe umărul schilod. Omul ăsta a văzut viitorul cu mult înaintea oricăruia dintre noi. A știut cumva că guvernul nostru ne va dezamăgi, că lăcomia și infracțiunile vor distruge tot ce iubim noi la America. El a venit aici – v-a adus pe toți aici – ca să ducă o viață mai bună, mai simplă, înapoi la origini. A vrut să-și vâneze hrana și să-și protejeze familia, și să stea departe de tot rahatul de la orașe. Tata făcu o pauză, se uită la oamenii adunați dinaintea lui. Totul a mers bine. Până acum.

– Zi-le, Ernt, interveni Earl Nebunul, aplecându-se în față, după un urcior ascuns sub scaunul lui, căruia îi scoase dopul.

– Tom Walker este o jigodie bogată, arogantă, continuă tata. Am cunoscut cu toții astfel de indivizi. El n-a fost în Vietnam. Tipii ca el au avut un milion de metode ca să se sustragă de la înrolare. Spre deosebire de mine și de Bo, și de prietenii noștri, care ne-am apărat patria. Dar, hei, eu pot trece și peste asta. Pot trece peste atitudinea lui superioară și peste banii pe care mi-i flutură pe sub nas. Pot trece peste faptul că se dă la nevastă-mea. Coborî treptele șubrede ale prispei și păși cu un pleoscăit în apa mocirloasă strânsă lângă treapta de jos. Dar *nu* am să-l las să distrugă orașul Kaneq și modul nostru de viață. Asta-i *casa* noastră. Vrem să rămână sălbatică și liberă.

– Omul repară birtul, Ernt, nu construiește un centru de conferințe, interveni Thelma.

La auzul vocii ei ridicate, Moppet se ridică și plecă să se joace cu Marthe și Agnes.

– Și un hotel, adăugă Earl Nebunul. Să nu uităm asta, coniță.

Thelma se uită la tatăl ei.

– Haide, tată. Faceți din țânțar armăsar. Aici nu avem străzi, nu avem servicii, nu avem electricitate. Toate lamentările astea n-au nici o noimă. Lăsați-o baltă.

– Eu nu vreau să mă lamentez, spuse tata. Eu vreau *să fac* ceva, și Dumnezeu mi-e martor c-am să fac. Cine-i cu mine?

– La dracu', așa e, spuse Earl Nebunul, împleticindu-i-se limba.

– O să crească prețul băuturii, se plânse Clyde. O să vedeți voi.

– Eu n-am venit în pustietate ca să am un *hotel* lângă casă, spuse tata.

Earl Nebunul bombăni ceva și luă o dușcă sănătoasă din urcior.

Leni îi privi pe bărbați adunându-se în jurul tatei, bătându-l fiecare pe spate, de parcă ar fi spus ceva de netăgăduit.

În câteva clipe, femeile plecară să stea singure în mijlocul curții pline de noroi.

– Ernt e cam nervos din cauză c-o să se facă mici reparații la cârciumă, spuse Thelma, uitându-se la bărbați. Îi putea vedea cum acumulează furie justificată, răbufnind din când în când, trecându-și urciorul de la unul la altul. Am crezut c-o să renunțe.

Mama își aprinse o țigară.

– El nu renunță niciodată la nimic.

– Știu că voi două nu prea aveți influență asupra lui, spuse Thelma, privind când la mama, când la Leni. Dar ar putea declanșa o adevărată revoluție aici. Tom Walker o avea el cel mai nou camion și cel mai bun teren de pe insulă, dar și-ar da și cămașa de pe el dacă ai nevoie. Anul trecut, când Mop a fost așa bolnavă, Tom a aflat de la Marge Grăsana și a venit la noi fără să-l cheme nimeni și a dus-o pe Mop cu avionul la Kenai.

– Știu, spuse mama încet.

– Bărbatul tău o să scindeze orașul ăsta dacă nu suntem cu băgare de seamă.

Mama zâmbi trist. Leni înțelese. Puteai să fii în preajma tatei la fel de atent precum e chimistul cu nitroglicerina. Nu ajuta la nimic. Mai devreme sau mai târziu, tot exploda.

*

Părinții lui Leni se îmbătară din nou atât de rău, că trebui să-i ducă ea cu mașina acasă. Întorși la cabană, parcă și o ajută pe mama să ajungă în dormitorul ei, unde femeia se prăbuși pe pat, râzând, cu mâinile întinse spre tata.

Leni urcă în patul ei, o saltea pe care o recuperaseră din gunoi și pe care o curățaseră cu clor, și se întinse sub păturile din blană de jder, încercând să adoarmă.

Dar incidentul de la cârciumă și întrunirea de la familia Harlan nu-i dădeau pace. Ceva o tulburase foarte rău, deși nu putea preciza exact ce anume. Poate doar sentimentul dezechilibrului tatălui ei, care nu era o noutate, dar se amplificase.

Schimbare. Ușoară, dar evidentă.

Tatăl ei era furios. Poate furios. Dar de ce?

Pentru că fusese concediat de la conductă? Pentru că îi văzuse pe mama și pe Tom Walker împreună în martie, îl văzuse pe domnul Walker șezând la masa lor?

Pesemne că era ceva mai mult decât părea la prima vedere. Cum de era posibil să-l enerveze atât de rău câteva chestiuni din oraș? Doar era bine știut că îi plăcea să bea whisky la Kicking Moose mai mult decât oricăruia dintre ceilalți bărbați.

Se întoarse ca să ajungă la cutia de lângă pat, cea în care erau scrisorile de la Matthew din ultimii ani. Trecuse mai puțin de o lună de când nu mai primise vești de la el. Memorase fiecare scrisoare și o putea alege pe oricare la întâmplare. Unele fraze nu-i dădeau pace niciodată. „Sunt mai bine... M-am gândit la tine seara trecută, când am ieșit să mănânc în oraș; era un copil cu un aparat foto Polaroid uriaș... Am înscris primul meu gol ieri, mi-aș fi dorit să fi i aici..."; preferatele ei erau chestii de genul: „Mi-e dor de tine, Leni". Sau: „Știu că sună aiurea, dar te-am visat. Tu mă visezi vreodată?"

În seara asta însă, nu dorea să se gândească la el, la cât de departe era sau la cât de singură se simțea ea fără el și prietenia lui. În toți anii de când era plecat, nu se mai mutaseră alți copii în Kaneq. Ea învățase să iubească Alaska, dar multă vreme și-o petrecea în singurătate. În zilele urâte – precum cea de azi –, nu voia să citească scrisorile lui și să se întrebe dacă avea să se întoarcă vreodată, și se temea că, dacă

i-ar fi scris, i-ar fi mărturisit din greșeală adevăratele gânduri care o măcinau. „Mi-e teamă", ar fi fost tentată să spună. „Sunt singură."

În schimb, deschise cartea pe care o citea acum – *Pasărea spin* – și se adânci în povestea unei iubiri interzise de pe un tărâm aspru și neospitalier.

Era trecut bine de miezul nopții, și ea citea încă în momentul în care auzi zornăit de mărgele. Se așteptă să audă clănțănitul ușii sobei deschizându-se și închizându-se, dar nu auzi decât pași umblând pe podeaua din lemn. Se strecură afară din pat și se duse tiptil pe marginea podului, uitându-se jos.

Îi luă câteva clipe pentru a se obișnui cu întunericul, străpuns doar de focul din sobă.

Tata era îmbrăcat tot în negru, cu o șapcă de baseball Alaska Aces îndesată pe frunte. Cără o geantă voluminoasă cu scule care zăngăneau când el se mișca.

Deschise ușa de la intrare și ieși în beznă.

Leni coborî scara podului și se duse ușurel la fereastră, ca să se uite afară. Curtea noroioasă era luminată de luna plină; ici și colo, petice îndărătnice de zăpadă murdară luceau în lumină. Erau grămezi de gunoaie peste tot: cutii de la unelte de pescuit și echipamente pentru camping, cutii metalice și tot felul de acareturi inutile ruginite, o poartă ruptă, încă o bicicletă pe care tata nu ajunsese niciodată să o repare, un maldăr de cauciucuri sparte.

Tata aruncă geanta cu scule în remorca camionetei, apoi se îndreptă anevoie spre șopronul din placaj unde țineau uneltele.

O clipă mai târziu, reveni cu un topor pe umăr.

Se urcă în camionetă și plecă.

A doua zi dimineață, tata era binedispus. Părul lui negru, pletos era prins în vârful capului într-un coc bizar de samurai, care alunecase într-o parte și arăta ca o ureche de cățeluș. Barba lui neagră, deasă era plină de rumeguș, la fel și mustața.

– Iat-o și pe somnoroasa noastră. Ai citit până târziu aseară?

– Mda, spuse Leni, privindu-l stânjenită.

El o trase într-o îmbrățișare și începu să danseze cu ea până când nu se mai putu abține și începu să zâmbească.

Îngrijorarea care o măcinase după noaptea trecută dispăru treptat.

Ce ușurare! Și încă în prima sâmbătă din aprilie; una dintre zilele ei preferate din tot anul.

Sărbătoarea somonului. În acea zi, orașul urma să se adune pentru a sărbători începutul sezonului somonului. Serbările începuseră sub un alt nume, inițiate de tribul băștinașilor care locuise cândva pe acele meleaguri; pe atunci, ei se adunau ca să se roage pentru un sezon de pescuit rodnic. Acum însă, era doar o petrecere orășenească. În această zi anume, neplăcerile nopții trecute aveau să fie date uitării.

Puțin după ora două, după ce terminară toate treburile gospodărești, Leni își încărcă brațele cu recipiente cu mâncare și ieși cu părinții ei din cabană. Văzduhul se întindea senin cât vedeai cu ochii; plaja de pietre părea fluorescentă în lumina soarelui, cu cochiliile de scoici sparte presărate precum petice de dantelă prețioasă.

Încărcară în remorca mașinii mâncare, pături, o geantă plină cu echipament de ploaie și haine de rezervă (vremea era capricioasă în această perioadă a anului). Apoi se înghesuiră pe bancheta din habitaclu, și tata porni.

În oraș, parcară lângă pod și merseră pe jos până la magazinul universal.

–Ce mama naibii? spuse mama după ce cotiră.

Șoseaua principală era aglomerată, dar nu atât cât ar fi trebuit să fie. Era de așteptat să fie bărbați adunați în jurul grătarelor, frigând burgeri din carne de elan, cârnați de căprioară și midii proaspete, depănând care mai de care povești pescărești și bând bere. Femeile ar fi trebuit să fie la restaurant, agitându-se pe lângă mesele lungi încărcate de mâncare – sendvișuri cu pește, platouri cu crabi, găleți cu midii la aburi, ciubăre de mâncare de fasole.

În schimb, jumătate din locuitorii orașului stăteau pe aleea de scânduri de pe marginea apei, iar cealaltă, în fața cârciumii. Părea că se împărțiseră în două echipe adverse care se pregăteau de răfuială.

Apoi Leni văzu cârciuma.

Toate ferestrele erau sparte, ușa fusese făcută țăndări, doar niște așchii ascuțite din lemn mai atârnau în balamalele de alamă, iar pereții arși erau acoperiți cu mesaje scrise cu un spray alb de graffiti. ACESTA ESTE UN AVERTISMENT. JOS LABELE. JAVRĂ ARROGANTĂ. FĂRĂ PROGRES.

Tom Walker stătea în fața cârciumii devastate, cu Marge Grăsana și Nathalie în stânga și cu doamna Rhodes și cu soțul acesteia, în dreapta. Leni îi recunoscu pe ceilalți oameni care stăteau alături de el: majoritatea comercianților, a pescarilor și a furnizorilor din oraș. Aceștia erau oamenii care veniseră în Alaska *pentru* ceva.

Peste drum, pe aleea din scânduri, stăteau cei din pustietate; surghiuniții, singuraticii. Cetățeni care trăiau în codru, fără căi de acces către proprietățile lor decât pe apă sau pe calea aerului, și care veniseră aici ca să fugă de ceva – creditori, guvern, legi, pensie alimentară, viață modernă. Asemenea tatălui ei, aceștia doreau ca Alaska să rămână complet sălbatică pe vecie. Dacă ar fi fost după ei, aici nu ar fi fost niciodată electricitate, turiști, telefoane, străzi pavate sau toalete la care să tragi apa.

Tata înaintă cu pas hotărât. Leni și mama se grăbiră ca să nu rămână în urmă.

Tom Walker porni în întâmpinarea tatei, către mijlocul străzii. Aruncă o doză de spray cu vopsea la picioarele tatei. Aceasta zăngăni în mizerie, rostogolindu-se într-o parte.

– Crezi că nu știu că tu ai fost? Crezi că nu știe toată lumea că tu ai fost, nemernic nebun ce ești?

Tata zâmbi.

– S-a-ntâmplat ceva azi-noapte, Tom? Vandalism? Ce păcat!

Leni observă cât de puternic arăta domnul Walker pe lângă tatăl ei, cât de ferm. Leni nu și-l putea imagina pe Tom Walker mergând vreodată împleticit din cauza băuturii, vorbind de unul singur sau trezindu-se urlând și plângând.

– Ești mai rău decât un laș, Allbright. Ești un prost. Să te furișezi așa, pe întuneric, ca să spargi ferestre și să scrii cu vopsea pe niște pereți pe care oricum am să-i dărâm.

– El n-ar face asta, Tom, spuse mama, având grijă să nu ridice privirea din pământ. Știa prea bine că nu trebuia să îl privească direct pe Tom, mai ales într-o astfel de situație. A fost acasă noaptea trecută.

Domnul Walker făcu un pas în față.

– Ascultă-mă cu atenție, Ernt. Am să trec cu vederea ce-ai făcut, am s-o consider o greșeală. Dar progresul vine în Kaneq. Dacă de-acum încolo mai faci ceva – *orice* – ca să-mi tulburi afacerile, n-am să mai convoc o întrunire a orașului. N-am să chem poliția. Am să vin după tine *eu*.

– Nu mă sperii, băi, bogătanule.

De data asta, domnul Walker zâmbi.

– Cum am spus. Prost.

Domnul Walker se întoarse din nou cu fața către cei adunați acolo, mulți venind mai aproape ca să audă disputa.

– Suntem cu toții prieteni aici. Vecini. Niște cuvinte, acolo, scrise cu vopsea pe lemn nu înseamnă nimic. Să înceapă petrecerea.

Oamenii reacționară imediat, regrupându-se. Femeile se duseră la mesele cu mâncare, în vreme ce bărbații dădură foc la grătare. La capătul străzii, formația începu să cânte.

Vino-ncoa, Sally, să te cuprind în brațe...

Tata o luă pe mama de mână și porni cu ea pe stradă, dând din cap în ritmul muzicii.

Leni fu lăsată singură, o fată prinsă între două fațiuni.

Simți schisma creată în oraș, disensiunile care se puteau transforma cu ușurință într-o luptă pentru sufletul orașului care ar fi trebuit să fie Kaneq.

Asta ar fi putut degenera.

Leni știa ce făcuse tatăl ei, și actul de vandalism scotea la iveală o nouă fațetă a furiei lui. O îngrozea faptul că el făcuse o chestie de genul ăsta, publică. Din clipa în care domnul Walker și Marge Grăsana îl trimiseseră pe tata la conductă, pe timpul iernii, tata fusese vigilent. Nu o lovea niciodată pe mama peste față sau în locuri în care vânătăile ar fi fost vizibile. Se străduise mult – din răsputeri – să își controleze mânia. Păstra o distanță apreciabilă față de domnul Walker.

Dar toate astea încetaseră, din câte se părea.

Leni nu observă că Tom Walker venise lângă ea decât atunci când bărbatul vorbi.

– Pari speriată, spuse domnul Walker.

– Chestia asta între tine și tatăl meu ar putea produce o ruptură în Kaneq, spuse ea. Știi asta, nu?

– Crede-mă, Leni. N-ai de ce să-ți faci griji.

Leni se uită la domnul Walker.

– Te înșeli, spuse ea.

– Îți faci prea multe griji, îi spuse Marge Grăsana lui Leni, a doua zi, când Leni veni la lucru.

Muncea de un an de zile, cu program redus, la magazinul universal, unde aranja marfă pe rafturi, ștergea praful, înregistra promoțiile în casa de marcat veche de când lumea. Câștiga destui bani pentru a-și procura multe filme foto și cărți. Tata se opusese, desigur, dar de data asta, mama îl înfruntase, spunându-i că o fată de șaptesprezece ani are nevoie de un loc de muncă după școală.

– Actul ăla de vandalism e un lucru rău, spuse Leni, uitându-se pe fereastră în josul străzii, la cârciuma distrusă.

– Ehe, bărbații sunt proști. Ai face bine să bagi asta la cap. Uită-te la boii moscați. Se izbesc cap în cap cu toată viteza. La fel și oile Dall. O să fie mult zgomot pentru nimic.

Leni nu era de acord. Vedea cu ce se soldase actul de vandalism al tatălui ei, efectele lui asupra oamenilor din jurul ei. Câteva cuvinte scrise cu vopsea deveniseră adevărate gloanțe înfipte în inima unui oraș. Deși petrecerea din seara precedentă de pe șoseaua principală se desfășurase ca de obicei, lumea petrecând până când zorii își făcură, în sfârșit, apariția, ea văzuse cum orășenii se împărțiseră în două tabere, una care credea în schimbare și în progres și alta care nu credea. Când petrecerea se încheiase, în cele din urmă, fiecare plecase în treaba lui.

Fiecare în treaba lui. Într-un loc unde oamenii erau obișnuiți să facă totul împreună.

*

Duminică seară, Leni și părinții ei merseră la gospodăria Harlan la un grătar. După grătar, făcură, ca de obicei, un mare foc de tabără în noroi și se adunară roată în jurul lui, discutând și bând pe măsură ce întunericul se lăsa peste ei, transformându-i în niște siluete violete.

De acolo de unde stătea, pe prispa Thelmei, unde recitea ultima scrisoare de la Matthew la lumina lanternei, Leni îi putea vedea pe adulții adunați lângă foc. Un urcior, care de acolo arăta ca o viespe neagră, se plimba de la unul la altul. Auzea vocile bărbaților peste pocnetele și sfârâitul flăcărilor, o zarvă tot mai incandescentă.

– ... să se facă stăpân peste orașul nostru...

– ... pungaș arogant, se crede stăpânul nostru...

– ... pe urmă ne aduce electricitate și televiziune... o să facă aici Las Vegas...

Niște faruri străpunseră întunericul. Câinii începură să latre și să urle ca apucații în curte când o camionetă mare, albă înaintă cu huruit de motor și parcă împroșcând cu noroi.

Domnul Walker coborî din camioneta lui scumpă, noua achiziție, și înaintă hotărât spre foc, foarte degajat, ca și cum s-ar fi aflat pe proprietatea lui.

Ho-pa.

Leni împături scrisoarea, o îndesă în buzunar și coborî în noroi.

Chipul tatei era portocaliu în lumina flăcărilor. Fesul îi alunecase de pe cap și stătea acum pleoștit pe claia de păr de după urechea stângă.

– Se pare că cineva s-a rătăcit, spuse el cu o voce de om cherchelit. N-ai ce căuta aici, Walker.

– Zise habarnistul, replică domnul Walker.

Zâmbetul atenua oarecum insulta. Sau poate o accentua; Leni nu era sigură.

– Sunt aici de patru ani, spuse tata, printre dinți.

– Aha, așa de mult? spuse domnul Walker, încrucișându-și la piept brațele vânjoase. Am cizme care au străbătut mai mult teren din Alaska decât tine.

– Uite ce-i, băi...

– Uşurel, băiete, îl domoli domnul Walker, zâmbind, deşi zâmbetul acela nu se oglindea şi în privirea lui. Eu n-am venit să vorbesc cu tine. Am venit să vorbesc cu ei. Ridică bărbia ca să arate înspre Clyde, Donna, Thelma şi Ted. Îi ştiu pe oamenii ăştia de-o viaţă. La naiba, pe Clyde eu l-am învăţat să vâneze raţe, mai ştii, Clyde? Iar Thelma mi-a ars o scatoalcă pentru că-mi luasem nasul la purtare, pe vremea când eram copii. Eu am venit să vorbesc cu prietenii mei.

Tata păru stânjenit. Iritat.

Domnul Walker îi zâmbi Thelmei, care îi răspunse cu acelaşi gest.

– Primele beri le-am băut împreună, mai ştii? The Moose e locul *nostru*. Al nostru. La naiba, Donna, voi aţi făcut nunta acolo.

Donna se uită la bărbatul ei, zâmbind ezitant.

– Uite care-i treaba. A venit timpul să reparăm bătrâna cârciumioară. Merităm un loc unde să ne putem aduna ca să vorbim şi să ne distrăm fără să mirosim a lemn ars şi să plecăm plini de funingine. Va fi nevoie însă de multă trudă. Domnul Walker făcu o pauză, plimbându-şi privirea de la unul la altul. Şi de multe braţe de muncă. Aş putea angaja oameni din Homer, să le dau patru dolari pe oră, ca să reconstruiască locul, dar prefer să păstrez banii aici, în oraş, unde sunt prietenii şi vecinii mei. Ştim cu toţii ce bine e să avem niscaiva mărunţiş prin buzunare când vine iarna.

– Patru dolari pe oră? E mult, spuse Ted, aruncându-i Thelmei o privire.

– Vreau să fiu mai mult decât cinstit, spuse domnul Walker.

– Ha! făcu tata. Încearcă să vă manipuleze. Să vă cumpere. Nu-l ascultaţi. Noi ştim ce e bine pentru oraş. Şi nu-i vorba de banii lui.

Thelma îi aruncă tatei o privire iritată.

– Cât o să dureze slujba asta, Tom?

El ridică din umeri.

– Ar trebui să terminăm înainte de schimbarea vremii, Thelma.

– Şi de câţi muncitori ai nevoie?

– Cât de mulţi.

Thelma se dădu înapoi, se întoarse către Ted şi îi şopti ceva.

– Earl? spuse tata. Doar n-ai să-l laşi să facă asta?

Chipul palid, scofâlcit al lui Earl Nebunul se ridică încet. Arăta ca un măr stafidit.

– Pe-aci nu prea-s locuri de muncă, Ernt.

Leni văzu efectul pe care acele câteva cuvinte îl avu asupra tatălui ei.

– Eu vreau un loc de muncă, spuse Clyde.

Domnul Walker zâmbi triumfător. Leni observă privirea lui săgetându-l pe tata, țintuindu-l.

– Perfect. Altcineva?

Când Clyde păși în față, tata scoase un sunet ca de cauciuc care se dezumflă, o prinse pe mama de braț și o trase după el prin curte. Leni trebui să o ia la fugă prin noroi ca să-i ajungă din urmă. Se urcară cu toții în camionetă.

Tata apăsă pedala de accelerație prea tare, astfel încât cauciucurile se învârtiră în gol în noroi înainte să capete aderență. Dădu cu spatele, derapând, întoarse și ieși ca din pușcă pe porțile deschise.

Mama o prinse pe Leni de mână. Știau prea bine amândouă că trebuiau să tacă mâlc când el începu să bombăne singur, lovind tare cu palma în volan pentru a-și marca gândurile.

„Ai dracului idioți... să-l lase să câștige... ai dracului, bogătanii ăștia se cred stăpânii lumii."

La cabană, opri cu o frână bruscă și parcă.

Leni și mama rămaseră nemișcate, temându-se să și respire prea zgomotos.

El nu se mișcă; rămase cu privirea ațintită înainte, prin parbrizul împroșcat de noroi și gâze, la afumătoarea din umbră și la șirul de copaci negri de dincolo de aceasta. Cerul avea nuanțe intense brun-violacee, presărat cu stele.

– Plecați! spuse el, scrâșnind din dinți. Trebuie să gândesc.

Leni deschise portiera și aproape se rostogoli împreună cu mama ei din mașină, în graba lor de a se face nevăzute. Păși̧ră anevoie prin noroi, mână în mână, urcară treptele prispei și deschiseră ușa, trântind-o în urma lor, dorindu-și s-o fi putut fereca. Dar într-un acces de furie, tata ar fi putut da foc casei ca să ajungă la mama.

Leni se duse la fereastră, dădu perdelele la o parte și privi afară.

Camioneta era acolo, pufăind în noapte, luminile puternice ale farurilor despicând întunericul.

Îi putea vedea silueta; vorbea singur.

– El a făcut-o, spuse Leni, rămânând la fereastră. A vandalizat cârciuma.

– Nu. A fost acasă. Cu mine în pat. Plus că n-ar face așa ceva.

O parte din ea ar fi vrut să nu-i spună mamei, să o scutească de suferință, dar adevărul îi pârjolea sufletul lui Leni. Doar rostindu-l cu voce tare putea stinge acest foc. Ea și mama ei erau o echipă. Unită. Între ele nu existau secrete.

– După ce-ai adormit, s-a urcat în camionetă și a plecat în oraș. L-am văzut plecând, cu un topor.

Mama aprinse o țigară. Expiră prelung.

– Am crezut, pentru o clipă...

Leni înțelese. Speranța. O lumină strălucitoare, o ispită pentru cei naivi. Știa cât de seducătoare putea fi și cât de periculoasă.

– Ce facem?

– Să facem? Era deja supărat că și-a pierdut slujba la conductă, și acum, chestia asta cu cârciuma – cu Tom – l-ar putea împinge pe marginea prăpastiei.

Leni simți frica și rușinea mamei.

– Va trebui să fim foarte precaute. Chestia asta ar putea exploda.

Capitolul 14

Aprilie în Fairbanks era o lună capricioasă. Anul acesta, un frig nespecific anotimpului puse stăpânire pe oraș. Ninse, păsările se ținură la distanță, râurile rămaseră înghețate. Chiar și vechii locuitori începură să se plângă, deși trăiau de zeci de ani în acest oraș considerat cel mai rece din America.

Matthew plecă de la patinoar după antrenament, cu crosa de hochei pe umăr. Știa că arăta ca orice băiat de șaptesprezece ani, în echipament de hochei îmbibat de sudoare și cu bocanci în picioare, dar aparențele puteau fi înșelătoare. Știa asta, și știau și ei asta, copiii cu care era coleg de școală de câțiva ani. Oh, erau destul de prietenoși (nimeni nu judeca pe nimeni într-un loc atât de îndepărtat de civilizație; puteai fi oricine doreai să fii), dar se țineau la distanță. Zvonurile despre „căderea nervoasă" suferită se răspândiseră cu o mai mare repeziciune decât focul pe insula Kenai. Până să intre în clasa a noua, se știa deja despre el. Copiii de liceu, chiar și în cele mai izolate locuri din Alaska, aveau un soi de spirit de turmă. Simțeau când apărea un element slab printre ei.

Chiciura, o negură cenușie deasă, presărată cu particule minuscule, înghețate de substanțe poluante, transforma Fairbanksul într-o așezare eterică, unde nimic nu avea cu adevărat consistență, nici un contur clar.

Clădirile mici, de două etaje, de peste drum păreau că se sprijină una pe alta, lăsate pradă uitării în cețuri. Asemenea multor clădiri din oraș, păreau niște edificii provizorii, zidite în grabă.

În întuneric, oamenii arătau ca niște desene în cărbune, doar linii și umbre, cei fără adăpost ghemuiți în ușile cădirilor, bețivii care ieșeau uneori împleticindu-se din cârciumi, târziu în noapte, și mureau înghețați. Cei pe care Matthew îi vedea acum urmau să nu supraviețuiască toți zilei sau săptămânii respective, ca să nu mai vorbim de frigul acesta neașteptat, care se abătuse peste un oraș unde iarna se instala în luna septembrie, și noaptea era stăpâna pământului timp de optsprezece ore.

Pe când se îndrepta spre camioneta lui, se înnoptă. Pur și simplu, cât ai bate din palme. Luminile stradale erau singura sursă de lumină – niște puncte ici și colo –, în afară de șerpuirea ocazională a luminilor farurilor. Purta o canadiană; pe sub ea, tricoul de hochei, bluză de corp lungă, pantaloni de hochey și cizme mukluk. Nu era atât de frig, cel puțin după standardele din Fairbanks. Puțin sub punctul de îngheț. Nu se obosi să-și pună mănușile.

Porni destul de repede camioneta, la acest moment din an; nu era ca în miezul iernii, când îți lăsai camioneta cu motorul pornit cât timp stăteai în magazin la cumpărături, pentru că termometrul cobora până la minus douăzeci și cinci de grade.

Se urcă în camioneta mare, cu două uși, a unchiului său și traversă cu viteză mică orașul, fiind permanent atent la animale, la mașini care derapau sau la copiii care se jucau în locuri nepotrivite.

Un Dodge tamponat trase în fața lui. Avea pe lunetă un abțibild pe care scria ATENȚIE. ÎN CAZ DE RĂPIRE, MAȘINA ASTA NU ARE ȘOFER.

Existau multe astfel de abțibilduri în acea zonă din mijlocul sălbăticiei Alaskăi, departe de destinațiile turistice de pe coastă sau de frumusețile impresionante din Denali. Alaska era plină de extremiști. Oameni care credeau în lucruri deplasate, se rugau la zei numai de ei știuți și își umpleau beciurile în egală măsură cu arme și biblii. Dacă voiai să locuiești undeva unde nu-ți spunea nimeni ce să faci și nu-i păsa nimănui dacă parcai o basculantă în curte sau aveai un

frigider pe prispă, Alaska era locul potrivit. Mătușa lui spunea că romantismul aventurii era cel ce îi atrăgea pe atâția indivizi. Matthew nu stătuse să mediteze prea mult la asta (de fapt, nu își irosea prea multă energie ca să se gândească la astfel de chestii), dar știa că pe măsură ce te îndepărtai mai mult de civilizație lucrurile deveneau tot mai ciudate. Majoritatea oamenilor petreceau în Fairbanks o iarnă întunecată, sumbră, care ținea opt luni, după care fugeau cât îi țineau picioarele. Cei câțiva care rămâneau – inadaptabili, aventurieri, romantici, singuratici – rareori mai plecau.

Îi luă aproape cincisprezece minute până intră pe drumul spre fermă și încă cinci minute ca să ajungă la casa care era căminul lui de cinci ani. În urmă cu douăzeci de ani, când familia mamei lui își ridicase o gospodărie aici, terenul acela fusese izolat; de-a lungul anilor, orașul se tot extinsese, ajungând până acolo. Poate că Fairbanks era în mijlocul pustietății, la mai puțin de o sută nouăzeci de kilometri de Cercul Polar, dar era al doilea cel mai mare oraș din stat și continua să se dezvolte cu rapiditate datorită conductei de petrol care trecea pe acolo.

Înaintă pe aleea lungă, sinuoasă, ascunsă printre copaci, și parcă în garajul/atelier imens, placat cu scândură, între ATV-ul unchiului Rick și sania lui motorizată.

În interiorul casei, pereții erau din cherestea neșlefuită, care părea denivelată în jocul de lumini și umbre. Mătușa și unchiul lui își tot propuseseră să îi acopere cu rigips, dar nu o făcuseră niciodată. Bucătăria era mărginită de un blat din lemn șlefuit, în formă de L, așezat deasupra unor dulapuri verzi provenite dintr-o casă abandonată din Anchorage, una dintre acele case „de vis" construite de locuitorii de la șes, care nu putuseră să reziste primei ierni petrecute acolo. Un bar cu trei taburete înalte separau bucătăria de camera de zi. Dincolo de bar era camera de zi, un spațiu larg din elemente modulare (completată cu rezemătoare mobile pentru picioare) și două fotolii extensibile foarte uzate, așezate cu fața la o fereastră ce dădea spre râu. Peste tot erau rafturi de cărți, pline până la refuz; felinare și lanterne decorau aproape fiecare suprafață, utile atunci când cădea curentul, ceea ce se întâmpla adesea, din pricina numeroșilor arbori uriași împrejur și a

vremii rele. Casa era dotată cu electricitate și cu apă curentă, chiar și cu televizor, dar nu existau toalete cu rezervor de apă. La drept vorbind, nici unui Walker nu-i păsa. Fuseseră cu toții crescuți cu private în curte și erau fericiți să trăiască astfel. Oamenii din sud habar n-aveau ce curată putea fi o privată dacă aveai grijă de ea.

– Salutare! spuse Aly de pe canapea.

Își făcea temele, din câte se părea.

Matthew își lăsă geanta cu echipamentul lângă ușă și își sprijini crosa de hochei în holul rece de la intrare – un coridor plin de haine și cizme, ce separa exteriorul de interior. Își agăță haina într-un cârlig și își scoase cizmele din picioare. Era atât de înalt acum – un metru nouăzeci –, că trebuia să se aplece când intra pe ușă.

– Salutare!

Se trânti pe sofa lângă ea.

– Miroși a capră, spuse ea, închizând manualul.

– O capră care-a înscris două goluri.

Se lăsă pe spate, își sprijini capul pe spătarul sofalei și rămase cu privirea la grinzile solide din lemn care traversau tavanul. Nu știa de ce, dar se simțea agitat, puțin neliniștit. Bătea din picior și își mișca degetele pe brațul uzat al canapelei ca pe claviatura unui pian.

Aly se uită la el. Ca de obicei, se fardase prost, ca și cum își pierduse răbdarea în timp ce făcea asta. Părul ei blond era prins la spate într-o coadă de cal neglijentă, ce atârna puțin spre stânga. Băiatul n-ar fi putut spune dacă o prinsese intenționat așa. Era frumoasă, avea acea frumusețe naturală, necizelată a fetelor din Alaska, care te-ai fi așteptat mai degrabă să meargă la vânătoare la sfârșit de săptămână decât la cumpărături în mall sau la cinema.

– Iar faci asta, spuse el.

– Ce?

– Te holbezi la mine. Ca și cum ai crede c-o să explodez, sau mai știu eu ce.

– Ba nu, spuse ea, încercând să zâmbească. Doar că... știi tu. Ai o zi proastă?

Matthew închise ochii, oftând. Sora lui mai mare fusese salvarea lui; nu încăpea nici o îndoială. Când se mutase aici, incapabil să facă

față tristeții și bântuit de coșmaruri cumplite, Aly fusese echilibrul lui, vocea care reușise să ajungă la el. Cu toate astea, durase mult timp. În primele trei luni, aproape că nu vorbise deloc. Psihoterapeutul la care mersese nu fusese de nici un ajutor. El fusese convins, de la prima ședință, că un străin nu l-ar fi putut ajuta, mai ales unul care îi vorbea de parcă ar fi fost un copil.

Aly fusese cea care îl salvase. Ea nu renunțase niciodată, nu încetase niciodată să îl întrebe cum se simțea. Când el găsise în sfârșit cuvintele pentru a se exprima, tristețea lui de dovedise a fi infinită, terifiantă.

Și acum se rușina de felul în care plânsese.

Sora lui îl ținuse în brațe când plânsese, îl legănase așa cum ar fi făcut-o mama lor. De-a lungul anilor, cei doi creaseră un vocabular al durerii sufletești, învățaseră cum să vorbească despre pierderea lor. El și Aly purtaseră lungi discuții despre durerea lor până epuizaseră subiectul. Petrecuseră, de asemenea, ore întregi în tăcere, stând unul lângă altul pe malul râului, pescuind la muscă și bătând cu piciorul potecile sălbatice din munții Alaska. Cu timpul, tristețea lui se transformase în furie și apoi în mâhnire, iar acum, în sfârșit, se statornicise într-o tristețe persistentă, care sălășluia doar într-o parte din ființa lui, nu în toată ființa lui. În ultima vreme, începuseră să discute despre viitor și nu despre trecut.

Schimbarea aceea era uriașă, și ei știau asta. Aly se detașase prin preocupările școlare, refugiindu-se în sala de cursuri pentru a uita de realitatea dură a vieții ei de fată orfană de mamă, și rămăsese acolo, în Fairbanks, pentru a-i fi alături lui Matthew. Înaintea de moartea mamei, Aly avusese visuri mărețe: să se mute la New York sau la Chicago, undeva unde să existe transport urban, săli de teatru și de operă. Dar, ca și în cazul lui Matthew, pierderea suferită o schimbase complet, și în esență, și în aparență. Acum știa cât de mult conta familia și cât de important era să le fii alături oamenilor pe care îi iubeai. În ultima vreme, cocheta cu gândul de a se muta înapoi acasă, cu tata, și, eventual, să muncească alături de el. Matthew știa că prezența lui acolo o ținea în loc pe sora lui. Lucrurile ar fi putut continua așa la nesfârșit, dacă el ar fi permis asta, și o parte din el chiar dorea să facă asta.

Dar avea aproape optsprezece ani acum. Dacă nu şi-ar fi luat inima-n dinți ca să își ia zborul din cuib, ea ar fi rămas alături de el pe vecie.

– Vreau să termin anul şcolar în Kaneq, spuse el, rupând tăcerea. Intui întrebarea pe care sora lui nu o rostise cu voce tare şi îi răspunse: Nu mă pot ascunde aici la infinit, spuse el.

Aly păru speriată. Își văzuse fratele în cele mai grele perioade ale vieții lui, şi el ştia că era îngrozită la gândul de a cădea într-o nouă depresie.

– Dar îți place să joci hochei şi eşti foarte bun.

– Sezonul se încheie în două săptămâni. Şi facultatea începe în septembrie.

– Leni.

Matthew nu fu surprins de perspicacitatea ei. Cei doi frați discutaseră despre orice, inclusiv despre Leni şi despre cât de mult însemnau scrisorile ei pentru Matthew.

– Dacă pleacă la facultate cine ştie pe unde? Vreau s-o văd. S-ar putea să nu mai am altă şansă.

– Sigur eşti pregătit? Oriîncotro îți vei întoarce privirea, o vei vedea pe mama.

Şi iat-o. Marea întrebare. Adevărul era că el nu ştia dacă ar fi putut face față tuturor aspectelor – întoarcerea la Kaneq, revederea râului care îi înghițise mama, revederea durerii tatălui în cele mai mici detalii, de aproape –, dar un lucru ştia sigur. Scrisorile lui Leni contaseră pentru el. Poate că fuseseră un colac de salvare la fel de important precum fusese prezența lui Aly. În ciuda distanței dintre ei şi a vieților diferite pe care le duceau, scrisorile lui Leni şi fotografiile trimise de ea îi aminteau mereu de cel care fusese odinioară.

– O văd pe mama peste tot *aici*. Tu nu?

Aly încuviință lent din cap.

– Jur că o văd cu colțul ochiului tot timpul. Nopțile, vorbesc cu ea.

El dădu aprobator din cap. I se întâmpla uneori, dimineața, când se trezea, ca o fracțiune de secundă să creadă că lumea era în regulă, că el era un copil obişnuit într-o casă obişnuită şi că mama lui îl va chema curând jos, la micul dejun. Liniştea din astfel de dimineți era cumplită.

– Vrei să vin cu tine?

Da, ar fi vrut. Ar fi vrut-o alături de el, să-l țină de mână, să-l sprijine.

– Nu. Tu termini școala abia în iunie, spuse el, auzindu-și tremurul din voce și știind că și ea îl percepea. În plus, cred că trebuie să fac asta singur.

– Știi că tata te iubește. Ar fi încântat să te aibă din nou acasă.

Matthew știa asta. Știa, de asemenea, că iubirea aceasta era foarte fragilă. El și tata nu prea reușiseră să comunice în ultimii ani. Durerea și sentimentele de vinovăție le afectaseră relația.

Aly întinse mâna spre el și îi luă mâna într-a ei.

El așteptă ca fata să vorbească, dar ea rămase tăcută. Știau amândoi de ce: nu era nimic de zis. Uneori, trebuia să te întorci cu fața spre trecut ca să poți merge mai departe. Ei cunoșteau acest adevăr, deși erau atât de tineri. Dar mai exista un adevăr, unul de care ei se feriseră, unul de care încercaseră să se protejeze reciproc. Uneori, era dureros să privești trecutul.

Poate că suferința lui Matthew nu se vindecase complet în tot acest timp, pândind în întuneric, în frig. Poate că în Kaneq, tot acel progres pe care îl făcuse avea să se năruie, iar el avea să se prăbușească din nou.

– Ești mai puternic acum, spuse Aly.

– Presupun că vom afla.

Două săptămâni mai târziu, Matthew zbură cu hidroavionul unchiului peste Otter Point, se înclină spre dreapta, coborî și atinse suprafața plană a apei albastre de dedesubt. Opri motorul și pluti spre arcada mare din lemn argintat pe care scria GOLFULEȚUL WALKER.

Tatăl lui aștepta în picioare la capătul docului, cu brațele pe lângă corp.

Matthew sări de pe ponton pe doc și legă bine hidroavionul. Rămase astfel, aplecat, cu spatele la tatăl lui, ceva mai mult decât ar fi fost nevoie, adunându-și puterile de care avea nevoie pentru a fi cu adevărat aici.

În cele din urmă, se îndreptă și se întoarse.

Tatăl lui era lângă el acum; îl prinse pe Matthew într-o îmbrățișare strânsă, care aproape că îl lăsă fără aer pe Matthew. Tata îi dădu în sfârșit drumul, se uită la el, și dragostea păru să își facă simțită prezența în jurul lor, plină de amintiri și regrete, poate, tristă întru câtva, dar incontestabil, dragoste.

Tata părea mai bătrân, pielea fiindu-i mai ridată. Zâmbi în felul lui specific, așa cum făcea totul în viață, din toată inima, fără explicații, fără regrete, fără precauții. Îl cunoșteai pe Tom Walker dintr-o privire, pentru că el te primea în sufletul lui. Știai într-o clipită că era un bărbat sincer, cu propriul set de reguli de viață, fără să conteze altceva pentru el. Râdea mai cu poftă decât oricare alt bărbat pe care îl cunoscuse vreodată Matthew, iar fiul lui îl văzuse plângând o singură dată. În ziua aceea, pe gheață.

– Ești chiar mai înalt decât te-am văzut ultima oară.

– Sunt ca Hulk. Plesnesc hainele pe mine.

Tatăl îi luă valiza lui Matthew și îl conduse pe doc, trecând pe lângă barca de pescuit care se smucea în frânghiile cu care era ancorată; păsările marine cârâiau deasupra, valurile loveau pilonii. Fu întâmpinat de mirosul de iarbă de mare încinsă de soare și bătută de valuri.

În capătul scărilor, Matthew văzu pentru prima oară de când plecase casa mare din bușteni, cu fațadă înaltă, în pantă și terasa înconjurătoare. O lumină îmbietoare stăruia asupra ghivecelor atârnate de streșini, încă pline de mușcatele moarte de anul trecut.

Ghivecele mamei.

Se opri ca să-și tragă sufletul.

Se simțea din nou un băiețandru de paisprezece ani, adâncit în propria suferință.

Tata o luă înainte.

Matthew se strădui să se miște. Trecu pe lângă masa de picnic înnegrită de vreme și urcă treptele din lemn către ușa mov de la intrare. Lângă ea atârna un semn metalic în formă de balenă, pe care scria WHALECOME![1] (Acesta fusese un dar de la Matthew; o distra mereu pe mama.)

[1] Joc de cuvinte între urarea *Welcome* – Bine ați venit – și *Whalecome* – *whale* = balenă (în limba engleză)

Îl podidiră lacrimile. Le șterse repede, jenat de slăbiciunea lui în fața tatălui atât de stoic, și intră.

Casa arăta la fel ca întotdeauna. Mobilă restaurată, antică îngrămădită în camera de zi, o veche masă de picnic acoperită cu pânză de un galben aprins, cu o vază cu flori albastre în centru. O colecție de lumânări stătea ca un sat medieval în jurul florilor. Peste tot era vizibilă amprenta mamei lui. Aproape că o putea auzi.

Interiorul casei, pereți din bușteni cu scoarță neagră, ferestre îndeajuns de mari pentru a vedea priveliștea de afară, două canapele din piele brună, un pian adus de bunica de Dincolo. Se duse la fereastră, de uită afară, văzu golful și docul prin geamul ce îi reflecta propria imagine.

Îl simți pe tatăl lui venind în spate.

– Bine-ai venit acasă!

Acasă. Cuvântul acesta avea o sumedenie de sensuri. Un loc. O emoție. Amintiri.

– Mi-a luat-o cu mult înainte, spuse el, auzindu-și vocea tremurândă.

Auzi cum tatăl lui trase adânc aer în piept. Urma să îl întrerupă oare pe Matthew, să pună capăt acestei conversații pe care nu îndrăzniseră niciodată să o poarte?

După o pauză extrem de scurtă, tata puse o mână grea pe umărul lui Matthew.

– Nimeni n-o putea opri pe mama ta, spuse el încet. N-a fost vina ta.

Matthew nu știu cum să reacționeze. Erau atâtea de spus, dar ei nu vorbeau niciodată despre nimic. Cum puteai începe o conversație în felul ăsta?

Tata îl strânse tare în brațe pe Matthew.

– Mă bucur nespus că te-ai întors.

– Da, spuse Matthew, cu glas răgușit. Și eu.

Mijlocul lui aprilie. Zorile scăldau pământul cu mult înainte de ora șapte dimineața. Când Leni deschise ochii, deși era încă întuneric, simți optimismul care se instala odată cu schimbarea anotimpului. Ca locuitor al Alaskăi, putea simți nașterea luminii, o putea vedea

în transformarea nuanțelor din natura înconjurătoare. Aducea cu ea un sentiment de speranță, de trezire la viață, de bunăstare. Sentimentul că *el* va fi mai bine.

Dar nimic din toate astea nu era adevărat primăvara aceasta. Nici măcar după întoarcerea luminii solare, tatăl ei nu își reveni. Rămase furios și încrâncenat. Tot mai invidios pe Tom Walker.

Leni avea un sentiment cumplit, tot mai acut, că ceva rău urma să se întâmple.

Se luptă toată ziua la școală cu o durere de cap. Pedalând pe bicicletă pe drumul de întoarcere acasă, o apucă o durere de stomac. Încercă să se convingă că motivul era menstruația, dar știa că nu era așa. Era din pricina stresului. A îngrijorării. Ea și mama trecuseră din nou în starea de alertă. Se priveau constant în ochi, mergeau cu grijă, încercau să fie invizibile.

Leni străbătu pe bicicletă, ca un expert, drumul accidentat, având grijă să rămână pe ridicătura dintre două șleauri adânci de cauciucuri.

În curtea cabanei – o întindere de noroi și apă șiroind –, observă absența camionetei roșii, ceea ce însemna că tata plecase fie la vânătoare, fie în vizită la familia Harlan.

Își sprijini bicicleta de peretele cabanei și se apucă de treburile gospodărești: hrăni animalele, verifică să vadă dacă au apă, strânse rufele uscate de pe sârmă și le puse în coșul de răchită. Sprijini coșul de rufe de șold, când auzi sunetul ascuțit al unui motor de barcă și se uită spre apă, ducându-și mâna streașină la ochi. Flux.

O barcă ușoară din aluminiu intră în golful lor. Păcănitul ritmic al motorului era singurul zgomot din toată regiunea. Leni puse coșul de rufe pe prispă și se îndreptă spre scara ce ducea la plajă, pe care o consolidaseră de-a lungul timpului. Aproape toate scândurile erau noi; doar ici și colo se mai putea vedea griul șters al vechilor trepte. Coborî scara în zigzag, cu cizmele ei înnămolite.

Barca înaintă, prora ei ascuțită spintecând valurile. Era condusă de un bărbat, care manevră barca înainte și o urcă pe țărm.

Matthew.

Opri motorul și coborî în apa până la glezne, ținând funia albă, zdrențuită a bărcii.

Leni își atinse părul, rușinată. În dimineața aceea, nu se sinchisise să îl împletească ori să-l perie. Și purta exact aceleași haine pe care le purtase la școală atât azi, cât și cu o zi înainte. Cămașa ei din flanel mirosea a fum de lemne.

Oh, Doamne!

Matthew trase barca pe plajă, dădu drumul funiei și veni spre ea. Ea își imaginase an după an această scenă; în fanteziile ei, știa de fiecare dată exact ce să spună. În închipuirile ei, începeau pur și simplu să vorbească, reluând firul prieteniei lor ca și cum el nici nu ar fi fost plecat vreodată.

Dar în mintea ei, el era Matthew, copilul de paisprezece ani, care îi arătase ouă de broaște și pui de acvile, băiatul care îi scrisese săptămână de săptămână: „Dragă Leni, este greu la școala asta. Nu cred că mă place cineva..." și căruia ea îi scrisese la rândul ei: „Eu știu prea bine cum e să fii nou la o școală. E cumplit. Să-ți vând câteva ponturi..."

Acest... bărbat era altcineva, o persoană pe care nu o cunoștea. Înalt, cu păr lung, blond, incredibil de chipeș. Ce i-ar fi putut spune ea acestui Matthew?

El băgă mâna în rucsac și scoase exemplarul ros, jerpelit și îngălbenit al romanului *Stăpânul inelelor*, pe care Leni i-l trimisese la cea de-a cincisprezecea aniversare. Ea își amintea dedicația pe care o scrisese în interior: „Prieteni pe vecie, ca Sam și Frodo".

O altă fată scrisese asta. Una care nu știa sumbrul adevăr al familiei sale toxice.

– Ca Sam și Frodo, spuse el.

– Sam și Frodo, repetă Leni după el.

Leni știa că era o nebunie, dar i se părea că purtau o conversație fără să spună nimic concret, vorbind despre cărți și prietenii durabile și despre înfruntarea vicisitudinilor vieții. Poate că nu vorbeau deloc despre Sam și Frodo, poate că vorbeau despre ei înșiși și despre cum se maturizaseră, oarecum, rămânând în același timp copii.

El scoase din rucsac o cutioară împachetată și i-o întinse.

– Pentru tine.

– Un cadou. Nu e ziua mea.

Leni observă că îi tremurau mâinile în timp ce rupea hârtia. Înăuntru, găsi un aparat de fotografiat Canon Canonet greu, negru, în husă din piele. Se uită la Matthew nedumerită.

– Mi-a fost dor de tine, spuse el.

– Și mie de tine, spuse ea încet, conștientă, în timp ce rostea cuvintele, că lucrurile se schimbaseră.

Nu mai aveau paisprezece ani. Iar ceea ce era și mai important, tatăl ei se schimbase. Prietenia cu fiul lui Tom Walker nu avea să fie de bun augur.

Ceea ce o îngrijora era faptul că nu îi păsa.

A doua zi la școală, Leni abia dacă fu în stare să se concentreze. Se tot uita într-o parte, la Matthew, ca și cum ar fi vrut să se asigure că era cu adevărat acolo. Doamna Rhodes fusese nevoită să strige la Leni de câteva ori, ca să-i atragă atenția.

După ore, ieșiră împreună din clădirea școlii, lipiți unul de altul, în lumina soarelui, coborâră treptele din lemn și păși pe pământul noroios.

– Am să mă întorc după ATV, spuse el când ea își luă bicicleta de la locul ei de lângă gardul de plasă, ce fusese instalat în urmă cu doi ani, după ce o scroafă și puii ei veniseră până în ușa școlii, căutând hrană. Te conduc acasă. Dacă se poate.

Leni încuviință din cap. Parcă îi pierise graiul. Nu-i adresase nici un cuvințel toată ziua; se temea să nu se facă de râs. Nu mai erau copii, iar ea habar nu avea cum să comunice cu un băiat de vârsta ei, mai ales cu unul a cărui părere despre ea conta foarte mult.

Se agăță strâns de mânerele din plastic ale ghidonului și porni pe lângă bicicleta ei recuperată din gunoi, care troncănea pe drumul pietruit. Vorbi puțin despre slujba ei de la magazinul universal, doar pentru a rupe tăcerea.

Era conștientă de efectul fizic pe care el îl avea asupra ei într-un fel pe care nu îl experimentase până atunci. Înălțimea lui, lățimea umerilor, pasul sigur, relaxat. Respirația îi mirosea a gumă de mestecat mentolată, iar pielea și părul aveau un parfum complex de șampon și săpun cumpărate din magazin. Era atrasă de el, simțea o conexiune

ciudată cu el, de genul celei dintre pradă și prădător, un fel de legătură periculoasă a ciclului vieții, pe care nu o înțelegea.

Ieșiră de pe Alpine Street și porniră spre oraș.

– Orașul s-a schimbat, asta-i clar, spuse Matthew.

În fața cârciumii, el se opri, își duse mâna streașină la ochi, citi grafitti-urile de pe fațada de lemn ars.

– Presupun că unii se împotrivesc schimbării.

– Așa se pare.

El se uită la ea.

– Tata mi-a spus că tatăl tău a vandalizat cârciuma.

Leni se uită la el, simțind cum i se strânge stomacul de rușine. Vru să îl mintă, dar nu putu. Nici nu reuși să rostească cu voce tare vorbele care ar fi făcut-o să pară neloială. Oamenii presupuneau că tatăl ei vandalizase salonul; doar ea și mama ei știau asta sigur.

Matthew se puse din nou în mișcare. Ușurată că trecuseră de dovada furiei tatălui ei, Leni își potrivi ritmul pașilor cu al lui. Când ajunseră la magazinul universal, Marge Grăsana ieși strigând bucuroasă, cu brațele ei vânjoase larg deschise. Îl îmbrățișă pe Matthew, apoi îl bătu pe spate. Când se dădu înapoi, se uită la amândoi.

– Aveți grijă, voi doi. Lucrurile sunt cam încordate între tații voștri.

Leni plecă. Matthew veni după ea.

Ea vru să zâmbească, dar cârciuma vandalizată și avertismentul lui Marge Grăsana stricaseră toată ziua. Marge Grăsana avea dreptate. Leni se juca acum cu focul. Tatăl ei ar fi putut apărea cu camioneta, pe strada aceea, în orice clipă. Nu ar fi fost bine pentru el să o vadă mergând spre casă alături de Matthew Walker.

– Leni?

Își dădu seama că Matthew alergase ca să o ajungă din urmă.

– Scuze.

– Scuze pentru ce?

Leni nu știu ce să răspundă; se scuza pentru lucruri despre care el nu avea habar, pentru un viitor în care ea probabil îl trăgea pe el și care sigur avea să fie unul plin de amărăciune. În schimb, spuse ceva banal despre ultima carte pe care o citise; tot restul drumului până

acasă, vorbiră despre tot felul de generalități – vremea, filmele pe care le văzuse el în Fairbanks, ultimele momeli pentru somonul Chinook.

Părea că timpul stătuse în loc, deși ei merseseră împreună aproape o oră, când Leni văzu poarta din fier cu un craniu de bovină deasupra. Domnul Walker stătea lângă un excavator galben uriaș, parcat lângă poarta ce marca intrarea pe terenul lui.

Leni se opri.

– Ce face tatăl tău?

– Curăță niște parcele pe care se vor construi barăci. Și pune o arcadă peste alee, ca să știe oaspeții cum să ne găsească. O să se numească Parcul de aventuri Walker Cove. Sau ceva de genul.

– Un parc pentru turiști? Chiar aici?

Leni simți privirea lui Matthew pe chipul ei, puternică precum o atingere.

– Exact. Ies bani din asta.

Domnul Walker se apropie de ei, dându-și șapca jos de pe cap, lăsând la vedere o fâșie de piele albă de-a curmezișul frunții, scărpinându-se în părul jilav.

– Tatălui meu n-o să-i placă bolta aia, spuse Leni când el ajunse la ei.

– Multe nu-i plac tatălui tău, spuse domnul Walker zâmbind, ștergându-și sudoarea de pe frunte cu o bandană strânsă în palmă. Iar prietenia ta cu Matthew al meu va fi în fruntea listei. Știi asta, nu?

– Da, spuse Leni.

– Să mergem, Leni, o îndemnă Matthew.

O luă de cot și se îndepărtară de tatăl lui, cu bicicleta zdroncănind pe lângă ei. Când ajunseră la aleea spre cabana lui Leni, ea se opri, privind la drumul umbrit de copaci.

– Ar trebui să pleci acum, spuse ea, retrăgându-se.

– Vreau să te conduc acasă.

– Nu, spuse ea.

– Tatăl tău?

Ea și-ar fi dorit să se caște pământul și să o înghită. Încuviință din cap.

– N-ar vrea să fim prieteni.

– Mai dă-l naibii, spuse Matthew. Nu ne poate impune să nu fim prieteni. Nimeni nu poate. Tata mi-a povestit despre conflictul stupid dintre ei. Cui îi pasă? Ce treabă avem noi cu asta?

– Dar...

– Mă placi, Leni? Vrei să fim prieteni?

Ea încuviință din cap. Momentul părea solemn. Serios. Se încheia un pact.

– Iar eu te plac pe tine. Deci, asta este. Suntem prieteni. Nu se poate opune nimeni.

Leni știa cât de naiv era el, cât se înșela. Matthew nu avea nici cea mai vagă idee ce înseamnă niște părinți furioși, irațională, violența fizică și genul de furie care începea cu acte de vandalism și putea degenera în lucruri greu de imaginat.

– Tatăl meu e imprevizibil, spuse Leni.

Era singurul lucru echivoc pe care îl putu rosti.

– Ce înseamnă asta?

– Ți-ar putea face rău dac-ar afla că ne placem.

– I-aș putea face față tatălui tău.

Leni simți că e pe punctul să izbucnească într-un râs isteric. Imaginea lui Matthew „făcându-i față" tatălui ei era greu de conceput.

Ar fi trebuit să plece în acel moment, să-i spună lui Matthew că nu puteau fi prieteni.

– Leni?

Privirea din ochii lui o nimici. O privise oare altcineva *vreodată* în acest fel? Simți un fel de fior, poate de dor, de ușurare sau chiar de dorință trupească. Nu știa. Știa doar că nu putea întoarce spatele, nu după atâția ani de singurătate, deși simțea primejdia pândind.

– Tata nu trebuie să afle că suntem prieteni. Niciodată. Deloc.

– Sigur, spuse Matthew, dar ea vedea că el nu înțelege.

Poate că știa ce înseamnă durerea, pierderea și suferința; umbra acestor emoții negative i se citea în privire. Dar nu știa ce înseamnă spaima. Considera, poate, avertismentul ei plin de dramatism.

– Vorbesc serios, Matthew. Nu trebuie să afle niciodată.

Capitolul 15

Leni visă că ploua. Stătea pe malul unui râu, udă leoarcă. Ploaia îi lipea părul de cap și îi încețoșa privirea.

Râul se umflă, scoase un sunet puternic, un trosnet răsunător, și rupse brusc malurile. Bucăți de gheață mari cât casa se desprinseră de uscat, pornind în aval, măturând totul în cale – copaci, bărci, case.

Trebuie să traversezi.

Leni nu știa dacă auzise aievea cuvintele sau dacă nu cumva chiar ea le rostise. Știa doar că trebuia să traverseze râul înainte ca gheața să o ia și apa să îi năvălească în plămâni.

Dar nu avea pe unde traversa.

Talazuri sloi de reci se ondulau și izbeau pereții, pământul se rupea și se prăbușea, iar copacii se prăvăleau la pământ. Cineva țipă.

Ea. Râul o lovi ca o lopată în cap și o trânti într-o parte.

Începu să dea din mâini și din picioare, țipă, simți cum cade și tot cade.

Aici, strigă o voce.

Matthew.

El o putea salva. Ea icni, încercă să se agațe și să iasă la suprafață, dar ceva o apucase de picior și o trăgea în jos, tot mai jos, până când nu mai putu respira. Se făcu beznă.

Leni se trezi tresărind și văzu că era în siguranță în camera ei, cu teancul ei de cărți și cu caietele de notițe pline de fotografii înșirate pe lângă perete, și cu cutia plină cu scrisorile de la Matthew lângă ea.

Un vis urât.

Se ștergea deja din memorie. Ceva cu un râu, se gândi ea. O apă ieșită din matcă. Încă un mod de a muri în Alaska.

Se îmbrăcă de școală într-o salopetă de blugi și o cămașă cadrilată din flanel. Își prinse părul la spate și îl împleti într-o coadă lejeră. Fără oglinzi în casă (tata le spărsese pe toate de-a lungul anilor), nu putu vedea cum arăta. Leni se obișnuise să se admire în cioburi de sticlă. În imagini fragmentate. Nu îi păsase deloc până la întoarcerea lui Matthew.

La parter, puse teancul de manuale pe masa din bucătărie și se așeză. Mama îi puse în față o farfurie cu cârnați de căprioară, biscuiți sărați și sos de friptură, alături de un castron plin cu afine culese de ele toamna trecută de pe falezele nisipoase de dincolo de golful Kachemak.

În timp ce Leni își mânca micul dejun, mama rămase lângă ea, privind-o.

– Ai cărat apă o oră aseară ca să faci baie. Și ți-ai împletit părul. Arată frumos, apropo.

– Se numește igienă de bază, mamă.

– Am auzit că s-a întors Matthew Walker.

Leni ar fi trebuit să știe că mama va pune lucrurile cap la cap. Uneori, din cauza tatei și a întregii situații, uita cât de isteață și de receptivă era mama.

Leni nu se opri din mâncat, având grijă să evite contactul vizual. Știa ce putea spune mama despre asta, așa că nu avea de gând să îi povestească. Alaska era un teritoriu vast; existau multe locuri în care să ascunzi ceva atât de mic precum o prietenie.

– Păcat că tatăl tău îl urăște pe tatăl lui atât de tare. Și păcat că tatăl tău are o problemă de caracter.

– Așa se numește?

Leni simți privirea mamei ca pe aceea a unei acvile urmărind în valuri o sclipire argintie. Era pentru prima oară când Leni îi ascundea ceva mamei sale și nu se simțea în largul ei.

– Ai aproape optsprezece ani. O femeie tânără. Iar tu și Matthew v-ați scris probabil sute de scrisori în toți acești ani.

– Și ce legătură are asta cu toate celelalte?

– Hormonii sunt ca o combustie. Dacă apeşi butonul potrivit, ai explodat.

– Ce?

– Vorbesc despre iubire, Lenora. Despre pasiune.

– Iubire? Doamne, Dumnezeule! Nu ştiu de ce vorbeşti despre aşa ceva. N-ai pentru ce să-ţi faci griji, mamă.

– Bun. Fii isteaţă, fetiţa mea. Nu face aceeaşi greşeală pe care-am făcut-o eu.

Leni ridică în sfârşit privirea.

– Ce greşeală? Tata? Sau eu? Vrei să...

Uşa se deschise, şi tata intră în casă. Îşi spălase părul în dimineaţa aceasta şi îşi pusese haine cât de cât curate, nişte pantaloni maro din bumbac gros şi un tricou. Împinse uşa care se închise în spatele lui.

– Ceva miroase bine, Cora, spuse el. Neaţa, Roşcato! Ai dormit bine?

– Sigur că da, tată, spuse ea.

El o sărută pe creştet.

– Eşti gata de şcoală? Te duc eu cu maşina.

– Pot merge cu bicicleta.

– Nu pot să-mi scot şi eu una din cele două fete grozave la plimbare, într-o zi cu soare?

– Ba da, spuse ea.

Îşi luă cărţile şi cutia cu sendvişuri (tot cea cu Winnie the Pooh; îi plăcea mult acum) şi se ridică în picioare.

– Ai grijă la şcoală, spuse mama.

Leni nu privi înapoi. Ieşi după tatăl ei, merse la camionetă şi urcă.

El introduse o casetă cu opt melodii în casetofonul stereo şi dădu sonorul mai tare. „Lyin's Eyes" răsună din boxe. Începu să fredoneze în paralel, tot mai tare.

– Cântă cu mine, îi spuse lui Leni când ieşi în şoseaua principală şi acceleră spre oraş.

Deodată, frână brusc.

– *Nenorocitul* dracului!

Leni fu aruncată în faţă.

– *Nenorocitul* dracului, repetă tata din nou.

Domnul Walker stătea sub arcada din bârne neprelucrate, pe care o ridicase peste aleea lui. Pe bârna de deasupra erau cioplite de mână cuvintele PARCUL DE AVENTURI WALKER COVE.

Tata parcă și coborî din camionetă, traversând strada accidentată, fără ca măcar să încerce să evite gropile pline de noroi.

Domnul Walker îl văzu venind și se opri din lucru; își fixă la centură ciocanul, care atârna acum ca o armă.

Leni se aplecă în față și privi atentă prin parbrizul plin de mizerie și de gâze zdrobite.

Tata țipa la domnul Walker, care zâmbea cu brațele încrucișate la piept.

Lui Leni cei doi îi creau imaginea un cățeluș Jack Russell smucind agresiv de lesă, scheunând la un rottweiler.

Tata continuă să țipe în timp ce domnul Walker îi întoarse spatele și se duse spre arcadă, reapucându-se de lucru.

Tata rămase pe loc un minut. În cele din urmă, se întoarse la camionetă, urcă și trânti portiera. Băgă în viteză și apăsă accelerația.

– Cineva trebuie să-l pună la punct pe nenorocitul ăla. Am cunoscut tipi ca el în Vietnam. Ofițeri căcăcioși, lași, care i-au omorât pe alții mai buni ca ei și au primit și medalii pentru asta.

Leni știa că trebuia să tacă. Pe tot drumul spre școală, tata continuă să bombăne în barbă. „Nenorocit arogant, se crede mare și tare..." Fata știa că el avea să se ducă în sat, ca să mai găsească oameni care să îi cânte în strună. Sau poate că datul din gură nu mai era de ajuns.

Se opri la școală.

– Plec cu feribotul la Homer azi. Te iau de la muncă la cinci.

– Bine.

Leni își luă cărțile și cutia cu sendvișuri și coborî din camionetă. Pe drumul spre intrarea în școală nu privi înapoi, iar tata nu claxonă în semn de rămas-bun. Demară în trombă, astfel încât cauciucurile aruncară pietricele în toate direcțiile.

Intră în clasă și văzu că toți ceilalți erau deja la locurile lor. Doamna Rhodes era la tablă și scria. *Pentametrul iambic în opera lui Shakespeare.*

Matthew se întoarse pe scaun ca să se uite la ea. Zâmbetul lui era precum atracția gravitațională dintr-unul din romanele științifico-fantastice citite de ea; se duse spre el și se așeză.

Băiatul nu-și luă ochii de la ea. Oare așa se uitase cândva și tata la mama? Ea așa credea. Uneori. Asta îi dădea o stare de neliniște, un oarecare sentiment de frică.

El rupse o foaie din caiet și scrise un bilețel, pe care i-l dădu lui Leni. Scria: *Vrei să chiulești de la muncă după ore? Am putea face ceva.*

„Spune nu", își zise ea. Dar altceva rosti cu voce tare.

– Tata vine să mă ia la cinci.

– Deci, da.

Ea nu se putu abține să nu zâmbească.

– Da.

– Mișto.

Restul zilei, Leni se simți agitată și plină de energie. Abia dacă putu sta locului și răspunse cu dificultate la întrebările despre *Hamlet*. Citi totuși cu voce tare pasajul ei, făcu comentarii și încercă să nu lase să se vadă cât de ciudat se simțea.

După ore, fu prima care se ridică de pe scaun. Ieși ca din pușcă din școală și alergă până la magazinul universal, intră pe ușa îngustă și strigă după Marge Grăsana.

Femeia scotea hârtie igienică dintr-o cutie. Asemenea tuturor mărfurilor, și pe aceasta o cumpărase din Soldatna, îi pusese preț și o punea acum pe raft la vânzare.

– Ce s-a-ntâmplat, copilă?

– Nu pot lucra azi.

– Oh. Bine.

– Nu vrei să știi de ce?

Marge Grăsana zâmbi, se îndreptă și își puse o palmă pe șale, ca și cum ar fi durut-o pentru că se aplecase.

– Nu.

Clopoțelul sună din nou. Matthew intră în magazin.

– Cum spuneam, continuă Marge Grăsana. Nu vreau să știu. Se întoarse cu spatele la Leni și la Matthew și se îndepărtă pe culoarul aglomerat, dispărând în spatele unui teanc de capcane pentru crabi.

– Să mergem, spuse Matthew. Vino cu mine.

Ieșiră din magazin și trecură în grabă pe lângă muncitorii de la Kicking Moose Saloon, după care urcară dealul de lângă biserica ortodoxă rusă. Acolo nu îi putea vedea nimeni.

Urcară până în punctul unde dădură peste un luminiș, unde apele albastre ale golfului Kachemak se întindeau în fața lor. Cel puțin douăsprezece mici ambarcațiuni erau în larg.

Matthew luă cuțitul mare, cu lamă zimțată, din teaca de la cingătoare și tăie câteva ramuri din tufișul verde. Le puse pe jos, creând o boltă verde parfumată.

– Poftim. Așază-te.

Leni se așeză; ramurile verzi se simțeau elastice sub ea, moi.

El se așeză lângă Leni, își încrucișă brațele ca să-și sprijine capul în mâini și se lăsă pe spate.

– Privește în sus.

Ea făcu întocmai.

– Nu, întinde-te.

Leni îi urmă sfatul. Deasupra lor, nori albi pluteau pe cerul de un albastru pal.

– Vezi pudelul?

Fata văzu norul pufos de forma unui pudel proaspăt tuns.

– Ăla de-acolo seamănă c-un vas de pirați.

Ea privi mișcarea lentă a norilor pe cer, care își schimbau formele, prefăcându-se în tot felul de obiecte noi dinaintea ochilor ei. Își dori ca lucrurile să se fi putut schimba la fel de ușor și pentru oameni.

– Cum a fost în Fairbanks?

– Aglomerat. Pentru mine, în orice caz. Presupun că mie îmi plac locurile pustii și liniștite. Și a fost urât. Plin de muncitori de la conductă care beau mult și se încăierau. Dar mătușa și unchiul meu au fost grozavi, și a fost nemaipomenit să fiu cu Aly. Și-a făcut multe griji pentru mine.

– Și eu.

– Da. Știu. Voiam să spun că-mi pare rău, zise el.

– Pentru ce?

– Pentru ziua aia cu excursia, când te-am împins... Am crezut... Încercam să fac față situației... adică nu reușeam, dar credeam că reușesc.

– Am înțeles, spuse ea.

– Cum ai putut?

– Tata are coșmaruri din război. Îl înnebunesc uneori.

– Am văzut-o. Pe mama. Sub gheață, plutind pe sub picioarele mele. Avea părul răsfirat. Căuta disperată un loc pe unde să iasă. Pe urmă a dispărut. Expiră. Ea îl simți cum se depărtează, cum pleacă într-un tărâm al amintirilor sumbre, periculoase. Apoi îl simți întorcându-se. Nu știu dacă mi-aș fi revenit fără sora mea și... fără scrisorile tale. Știu că sună ciudat, dar e adevărat.

Auzindu-i cuvintele, Leni simți că se crapă pământul sub ea (exact ca în visul ei). Acum știa lucruri pe care nu le știuse la paisprezece ani – despre gheață, pierdere, până și despre frică. Nu-și putea imagina pierzându-și mama, în nici un fel, dar așa ceva, s-o vezi plutind pe sub gheață, incapabilă să se salveze...

Întoarse capul, privi profilul lui Matthew, linia precisă a nasului său, umbra unei bărbi blonde rase, arcuirea buzelor. Văzu mica cicatrice care-i întrerupea sprânceana și alunița brună ce se întrevedea la rădăcina părului.

– Ești norocos să ai o soră ca Alyeska.

– Da. Cândva își dorea să lucreze pentru *Vogue*, sau ceva în genul ăsta. Acum vrea să se întoarcă acasă și să lucreze cu tata. Vor construi un parc de aventuri pe proprietate. În felul ăsta, încă o generație Walker va putea trăi în același loc.

Ideea aceasta îi smulse un hohot de râs.

– Ție nu-ți place asta?

– Ba da, răspunse el încet. Vreau să-mi învăț copiii lucrurile pe care eu le-am învățat de la tata.

Leni se retrase de lângă el auzind asta. Acesta era ultimul lucru din lume pe care și-l dorea. Își ațintă din nou ochii către cer. Pudelul de mai devreme devenise o navetă spațială.

– Am citit o carte foarte mișto, *Sfârșitul copilăriei*, despre ultimul om pe pământ. Mă întreb cum ar fi. Sau cum ar fi să fii clarvăzător...

Când o luă de mână, ea nu se retrase. Să-l țină de mână – să-l atingă – părea cel mai firesc lucru din lume.

Leni pricepu repede că intrase în bucluc. Se gândea tot timpul la Matthew. La școală, începuse să îi studieze fiecare mișcare; îl urmărea ca un animal de pradă, încercând să deceleze intențiile acțiunilor lui. Mâna lui o atingea uneori pe a ei pe sub bancă, sau îi atingea umărul când trecea pe lângă ea, în clasă. Ea nu știa dacă acele scurte contacte erau intenționate sau dacă aveau vreo semnificație, dar corpul ei reacționa instinctiv la fiecare atingere fugară. La un moment dat, chiar se ridicase de pe scaunul ei și își împinsese umărul în palma lui precum o mâță care caută dezmierdare. Nu fusese un gest rațional, se întâmplase pur și simplu. Iar uneori, când el îi vorbea, ei i se părea că băiatul se uita fix la buzele ei la fel cum ea se uita la ale lui. Deveni conștientă de faptul că îi studia în taină chipul, memorându-i fiecare trăsătură și expresie, ca și cum ea ar fi fost un explorator, iar el, descoperirea ei.

Se gândea neîncetat doar la el. La școală, când ar fi trebuit să citească, și acasă, când ar fi trebuit să muncească. Nici nu mai știa de câte ori trebuise mama să ridice vocea pentru a-i capta atenția.

Ar fi putut discuta cu mama ei despre această neliniște tulburătoare pe care o simțea, despre visele pline atingeri și sărutări care o trezeau răvășită, chinuită de o dorință pe care nu o putea identifica, dar tata era din ce în ce mai rău, iar cabana părea încărcată de energie negativă. Mama nu mai avea nevoie de o grijă în plus, așa că Leni ținea pentru sine senzațiile acestea bizare, inexplicabile, încercând să le înțeleagă de una singură.

Acum, Leni, mama ei și Thelma erau afară la masa din inox din curtea familiei Harlan, eviscerând pește și tăind carnea fâșii. Urmau să pună fâșiile de pește la marinat pentru câteva zile, apoi să le țină în afumătoare timp cel puțin treizeci și șase de ore.

Ted repara un coteț de câine, în vreme ce Clyde meșterea la o piele de vacă, pregătind-o să fie transformată în frânghii din piele netăbăcită. În stânga, Agnes, acum în vârstă de treisprezece ani, exersa aruncatul stelelor ascuțite argintii în trunchiul copacilor. *Poc-poc-poc*.

Marthe cioplea un băț pentru o praștie. Donna era la sârma de rufe, întinzând cearșafuri. Tata și Earl Nebunul plecaseră la Homer.

Thelma aruncă o găleată de apă cu săpun peste masă, mațele de pește alunecând pe pământul noroios, unde câinii începură să se bată pe ele.

Așezată pe un scaun din plastic, cu Moppet pe jos, lângă ea, povestind despre un cuib de pasăre pe care îl descoperise, Leni încerca să repare o capcană pentru crabi.

Se resimțea o stare de neliniște în gospodărie acum. De când domnul Walker apăruse acolo și le reamintise celor din familia Harlan că el făcea parte din viața lor de multă vreme – și le oferise slujbe bine plătite –, Leni observase felul în care adulții se priveau între ei.

Se produsese o ruptură. Nu doar în oraș, dar și aici, în gospodăria Harlan. Leni nu era mereu sigură care în ce tabără era, dar adulții știau prea bine. Era destul de convinsă că tata nu mai vorbise din acea seară cu Thelma sau cu Ted.

Un claxon răsună atât de strident, că Leni tresări. Scăpă capcana pentru crabi direct pe gleznă. Cu un vaiet, o aruncă cu piciorul cât colo.

Camioneta tatei intră în curte și parcă lângă magazia de scule.

Ambele portiere se deschiseră în același timp; tata și Earl Nebunul coborâră din mașină.

Tata luă din spate o cutie mare de carton și o ridică în brațe. Cutia troncănea și zornăia în brațele lui. Se duse la movila de lângă stupi și privi către oameni. Earl Nebunul urcă și el și i se alătură. Bătrânul arăta obosit, sau mai obosit ca de obicei. Îi căzuse aproape tot părul în ultimul an, iar ridurile de pe frunte arătau de parcă ar fi fost anume săpate acolo. Fire de păr alb îi răsăriseră peste tot pe față.

– Adunați-vă aici, spuse Earl Nebunul, gesticulând.

Thelma își șterse mâinile de pantalonii murdari și i se alătură soțului ei.

Leni se apropie de mama.

– Par beți, spuse ea.

Mama încuviință din cap și își aprinse o țigară. Se duseră și ele în față și se opriră lângă Thelma.

Stând pe movilă, mai sus de ei, ca un mare preot, tata le zâmbi tuturor celor adunați dinaintea lui.

Leni recunoscu zâmbetul acela care sugera că îi venise o Idee genială. Îl văzuse de multe ori. Un început; lui îi plăcea la nebunie acest zâmbet.

Tata puse o mână pe umărul lui Earl Nebunul, strângându-l cu înțeles.

– Earl, aici de față, ne-a primit pe mine și familia mea în acest loc sigur, minunat, creat de voi. Aproape că simțim că facem parte din familia Harlan. Atât de primitori ați fost cu toții. Știu cât de mult înseamnă pentru Cora prietenia Thelmei. Sincer, nu am simțit niciodată că aparținem vreunui loc până acum. Puse jos cutia care zornăi și o împinse într-o parte cu vârful bont al cizmei de cauciuc. Bo a vrut să primesc eu cabana lui. De ce? Ca să aduc acestei familii cunoștințele mele. El a vrut aici pe cineva în care să poată avea încredere că îi va proteja familia. Așa cum știți cu toții, eu am luat în serios această responsabilitate. Fiecare dintre voi este un trăgător de elită. Știți, de asemenea, să mânuiți arcul și săgeata. Rucsacurile voastre pentru situații de urgență sunt pregătite pentru plecare în orice clipă. Noi suntem pregătiți pentru legea marțială, pentru un război nuclear sau pentru vreo pandemie. Sau așa am crezut eu.

Leni o văzu pe Thelma încruntându-se.

– Ce vrei să zici? întrebă Clyde, lăsându-și brațele musculoase pe lângă corp.

– Săptămâna trecută, un inamic a pătruns pe aceste porți ca la el acasă. Nimeni nu l-a oprit. Nimic nu l-a oprit. A intrat aici și s-a folosit de cuvinte – și momeli – ca să ne învrăjbească. Știți că așa e. Simțiți și voi tensiunea. Și totul, din cauza lui Tom Walker.

Thelma murmură:

– Ține-te bine.

– Ernt, spuse Ted. E doar un loc de muncă. Avem nevoie de bani.

Tata ridică mâinile, zâmbind.

(Leni cunoștea acel zâmbet; nu era un semn de fericire.)

– Eu nu acuz pe nimeni. Înțeleg. Eu doar scot în evidență un pericol pe care voi l-ați ignorat. Când o plesni buboiul, vecinii noștri vor avea cu toții povești lacrimogene de spus. Vor vrea ce avem noi, iar

voi veți vrea să le dăm. Îi cunoașteți de multă vreme. Înțeleg. Așa că eu sunt aici ca să vă protejez și de voi înșivă.

– Bo ar fi vrut asta, spuse Earl Nebunul. Rulă o țigară și o aprinse, trăgând un fum așa de lung, că Leni crezu că o să leșine pe loc. Zi-le, adăugă Earl Nebunul, expirând în sfârșit.

Tata se lăsă pe vine, deschise capacul cutiei de carton și bagă mâna înăuntru. Se ridică apoi din nou în picioare, ținând o scândură de lemn în care fuseseră bătute sute de cuie, unul lângă altul, ca să se obțină ceea ce părea să semene cu o armă. În cealaltă mână, ținea o grenadă.

– Nimeni nu va mai intra pur și simplu în această curte. Mai întâi, vom construi un zid și vom pune sârmă ghimpată deasupra. Apoi vom săpa un șanț în jurul perimetrului, pe acolo pe unde atacatorii ar putea intra. Îl vom umple cu astfel de scânduri cu cuie, cioburi de sticlă, țepușe. Orice ne trece prin cap.

Thelma se puse pe râs.

– Asta nu-i de râs, coniță, se stropși Earl Nebunul.

– Grenada se pune într-un borcan închis ermetic, continuă tata, umflându-se în pene. Se scoate cuiul, se pune grenada în borcan și se închide capacul. Dup-aia îngropăm borcanul. Când cineva calcă pe el, borcanul se sparge, și bum.

Nimeni nu vorbi. Rămaseră tăcuți, acolo, auzindu-se în fundal doar lătratul câinilor.

Earl Nebunul îl bătu pe tata pe spate.

– Excelentă idee, Ernt! Dată dracului.

– Nu, spuse Thelma. Și apoi: Nu. *Nu.*

Din pricina vocii stridente a lui Earl, Thelma avu nevoie de o clipă pentru a se face auzită. Își croi drum până în față, apoi mai înaintă un pas până fu singură, ca un vârf de lance.

– Nu, repetă ea încă o dată.

– Nu? făcu tatăl ei, gura lui strâmbă arcuindu-se în sus.

– E dus cu pluta, tată, spuse Thelma. Avem copii aici. Și, hai să fim cinstiți, cam mulți bețivani. Nu putem planta capcane cu explozibil mascat în jurul gospodăriei *noastre*. Foarte probabil, unul dintre noi va muri.

– Securitatea nu-i treaba ta, Thelma, spuse tata. E a mea.

– Nu, Ernt. Treaba mea este ca familia mea să fie în siguranță. Eu mă ocup de proviziile de alimente și de filtrarea apei. Eu o învăț pe fiica mea abilități utile în viață, cum ar fi să tragă cu arma, să vâneze, să pună capcane. Ba chiar sunt de acord ca tu și tata să stați și să vă văicăriți despre războiul nuclear și pandemii, dar n-am de gând să-mi fac griji în fiecare zi a vieții mele că am putea omorî din greșeală pe cineva fără motiv.

– Ai terminat cu văicăreala? spuse tata cu voce gravă.

Toată lumea începu să vorbească în același timp, pe un ton certăreț. Leni simți cum ruptura dintre ei se adâncește, agravându-se; se separară în două tabere. Cei care voiau să fie o familie (majoritatea) versus cei care voiau să poată omorî pe oricine s-ar fi apropiat (tata, Earl Nebunul și Clyde).

– Avem copii aici, spuse Thelma. Nu trebuie să uitați asta. Nu putem avea bombe sau capcane ascunse.

– Dar ei ar putea intra aici în voie, cu mitraliere, spuse tata, căutând susținerea celor din jur. Ne-ar putea omorî ca să ia ce avem noi.

– Ar putea, mamă? Ar putea? o auzi Leni pe Moppet vorbind.

Cearta izbucni din nou. Adulții se aliară, se puseră față în față, cu vocile ridicate, congestionați la față.

– Ajunge! strigă în cele din urmă Earl Nebunul, ridicând în aer mâinile lui scheletice. Nu pot lăsa să se întâmple așa ceva în familia mea. Și da, avem și copii printre noi. Se întoarse spre tata. Îmi pare rău, Ernt. Tre'să fiu de partea Thelmei.

Tata făcu un pas înapoi, depărtându-se de bătrân.

– Sigur, Earl, spuse el încordat, cum spui tu, bătrâne.

Cearta încetă numaidecât între membrii familiei Harlan. Leni văzu cum redevin o familie, acordându-și iertare unul altuia, cum încep să discute despre alte lucruri. Leni se întrebă dacă măcar vreunul dintre ei observă cum se retrase tatăl ei, cum îi privea, cum își strânse buzele, furios.

Capitolul 16

În luna mai, fluierarii de râu reveniră cu miile, zburând pe deasupra în stoluri cu bătăi iuți de aripi, atingând scurt apa golfului înainte să-și continue călătoria spre nord. Luna asta se întorceau atât de multe păsări în Alaska, încât văzduhul era neîncetat brăzdat de zborul păsărilor, iar aerul era plin de triluri, croncănituri și cârâieli.

De obicei, în acest moment al anului, Leni stătea întinsă în pat, ascultând sunetele, identificând păsările după cântecul lor, marcând trecerea anotimpului prin migrația lor, așteptând nerăbdătoare vara.

Anul acesta însă lucrurile stăteau altfel.

Mai avea două săptămâni de școală.

– Ești cumplit de tăcută, spuse tata când intră cu camioneta în parcarea școlii. Parcă lângă camioneta lui Matthew.

– N-am nimic, spuse ea, ducând mâna la mânerul portierei.

– E vorba de securitate, nu-i așa?

Leni se întoarse către el.

– Ce?

– Tu și mama ta ați fost cam abătute de la ultima vizită la familia Harlan. Știu că vă e frică.

Leni îl privi doar, neștiind ce să-i răspundă. Tatăl ei fusese extrem de tâfnos după eșecul de la gospodăria Harlan.

– Thelma e o optimistă. Una de-aia naivă. Bineînțeles că nu vrea să privească adevărul în față. Pentru că e urât. Dar dacă te uiți în altă parte, nu rezolvi problema. Trebuie să fim pregătiți pentru ce-i mai

rău. Mai bine mor decât să permit să vi se întâmple ceva ție și mamei tale. Știi asta, nu? Știi cât de mult vă iubesc pe amândouă? Îi ciufuli părul. Nu te îngrijora, Roșcato. Am eu grijă de voi.

Fata coborî din camionetă și trânti portiera, apoi își luă bicicleta din remorcă. Își aranjă cureaua rucsacului pe umăr, își sprijini bicicleta de gard și porni spre școală.

Tata claxonă și plecă.

– Psssst! Leni.

Ea privi într-o parte.

Matthew stătea ascuns printre copacii de peste drum de școală. Îi făcu semn lui Leni să vină la el.

Ea așteptă să dispară camioneta tatălui ei după colț, apoi se grăbi la Matthew.

– Care-i treaba?

– Hai să chiulim azi și să mergem cu *Tusty* la Homer.

– Să chiulim? Homer?

– Haide! O să ne distrăm.

Leni avea o mie de motive să refuze. Știa, de asemenea, că în acea zi mareea era în retragere, iar tatăl ei avea să fie ocupat toată ziua cu culesul de scoici.

– N-o să fim prinși, și chiar dacă, ce mare scofală! Suntem în ultimul an. E mai. Dincolo, elevii din ultimul an chiulesc tot timpul, nu-i așa?

Leni nu credea că era o idee bună, o considera chiar periculoasă, dar nu-l putea refuza pe Matthew.

Auzi sunetul grav, melancolic al sirenei feribotului apropiindu-se de doc.

Matthew o luă pe Leni de mână și, imediat după aceea, ieșiră amândoi în fugă din parcarea școlii, urcară dealul, trecură de vechea biserică și urcară pe feribotul din port.

Leni stătea pe punte, ținându-se de balustradă, când feribotul se desprinse de țărm.

Toată vara, devotata *Tustamena* făcea înconjurul Alaskăi – pescari, aventurieri, muncitori, turiști, chiar și echipe sportive de liceu. Carena era plină de mașini și provizii: echipamente de construcții, tractoare, excavatoare, grinzi din oțel. Pentru cei câțiva turiști cutezători,

care foloseau această ambarcațiune ca pe un mijloc mai rudimentar de a ajunge la destinații îndepărtate, călătoria cu feribotul era o modalitate plăcută de a-și petrece ziua. Pentru localnici, aceasta era pur și simplu modalitatea de a ajunge la oraș.

Leni călătorise cu acest feribot de sute de ori, dar nu avusese niciodată sentimentul de libertate de acum. Sau speranța de acum. Ca și cum acest bătrân vas ar fi putut-o duce direct într-un viitor cu totul și cu totul nou.

Vântul îi răvășea părul. Pescărușii și păsările de pe țărm țipau deasupra, rotindu-se și plonjând, planând pe curenții de aer. Suprafața apei era netedă și verde, brăzdată de doar câteva dâre lăsate de motor.

Matthew veni în spatele ei, o cuprinse cu un braț, și cu celălalt se prinse e balustradă. Ea se lipi de el, lăsându-și corpul încălzit de al lui.

– Nu pot să cred că facem asta, spuse ea.

Se simțea acum ca o adolescentă obișnuită. În acest moment, semănau cel mai mult cu copiii aceia care mergeau la film sâmbăta seara și apoi ieșeau la un suc.

– Am intrat la universitatea din Anchorage, spuse Matthew. Am să joc hochei pentru echipa lor.

Leni se întoarse. Cum el se ținea încă de balustradă, ea era acum în brațele lui. Părul îi flutura peste față.

– Vino cu mine, spuse el.

Ideea aceea era ca o floare splendidă; înflori și apoi muri în mâna ei. Viața era diferită pentru Matthew. El era talentat și bogat. Domnul Walker dorea ca fiul lui să meargă la facultate.

– Nu ne putem permite. Și ai mei oricum au nevoie de mine la munca în gospodărie.

– Există burse.

– Nu pot pleca, spuse ea încet.

– Știu că tatăl tău e ciudat, dar de ce nu poți pleca?

– Nu de el e vorba, spuse Leni. Pe mama nu o pot părăsi. Are nevoie de mine.

– E om în toată firea.

Leni nu putu rosti cuvintele care ar fi explicat întreaga situație.

El nu ar fi înțeles niciodată de ce Leni credea uneori despre ea că era singurul lucru care o ținea în viață pe mama ei.

Matthew o trase în brațe și o ținu strâns. Fata se întrebă dacă el îi simțea trupul tremurând.

– Dumnezeule, Len! șopti el în părul ei.

Ce însemnase rostirea numelui ei prescurtat? Că îl revendica într-un fel ca pe un lucru nou care îi aparținea?

– Aș merge dacă aș putea, spuse ea.

După aceea, tăcură. Ea se gândi cât de diferite erau lumile lor, și asta îi arăta vastitatea lumii de Dincolo; erau doar doi copii între atâtea alte milioane de copii.

Când feribotul ancoră în Homer, coborâră pe țărm într-un șir de oameni. Ținându-se de mână, se pierdură în mulțimea de turiști cu chipuri vesele și localnici îmbrăcați în culori terne. Mâncară halibut cu cartofi prăjiți pe terasa restaurantului de la marginea limbii de uscat Homer Spit, aruncând din cartofii sărați uleioși păsărilor care dădeau târcoale. Matthew îi cumpără lui Leni un album pentru fotografii de la un magazin de suvenire care vindea podoabe de Crăciun de inspirație locală și tricouri inscripționate cu chestii de genul: UNDE ȚI-E ELANUL? sau CRAB DE FOAME.

Purtară lungi discuții. Despre lucruri nesemnificative. Frumusețea Alaskăi, nebunia mareei, aglomerația de mașini și de oameni de pe acea limbă de pământ.

Leni făcu o fotografie cu Matthew în fața restaurantului Salty Dawg Saloon. În urmă cu o sută de ani, aici fuseseră poșta și alimentara pentru acest loc îndepărtat, pe care până și locuitorii Alaskăi îl numesc Capătul Pământului. Acum, bătrâna cârciumioară era un spațiu întunecos, întortocheat, unde localnicii se înghesuiau cu turiștii și unde pereții erau decorați cu diverse obiecte ale celor care îi trecuseră pragul. Matthew scrise: LENI ȘI MATTHEW pe o bancnotă de un dolar pe care o fixă cu o piuneză în perete, unde se pierdu imediat printre miile de bancnote și petice de hârtie din jur.

Aceasta fu unica, cea mai frumoasă zi din viața lui Leni. Atât de frumoasă, încât atunci când se încheie și urcară pe un hidrotaxi, așezați pe o banchetă de la pupă, îndreptându-se spre Kaneq, ea fu

copleșită de tristețe. Pe *Tusty* și în oraș, fuseseră doi copii într-o mulțime. Acum, erau doar ei, căpitanul hidrotaxiului și întindere de apă cât vedeai cu ochii.

– Îmi doresc să nu trebuiască să ne întoarcem, spuse ea.

El o cuprinse cu brațul și o trase mai aproape. Barca sălta și cobora pe valuri, dezechilibrându-i.

– Hai să fugim în lume, propuse el, spre amuzamentul ei. Nu, vorbesc serios. Parcă și văd cum colindăm lumea, cu rucsacurile în spate, prin America Centrală, escaladând Machu Picchu. Ne vom opri după ce vom fi văzut tot. Eu voi fi pilot de avion sau paramedic. Tu vei fi fotograf. Ne vom întoarce aici, unde ne e locul, ne vom căsători și vom avea copii care n-o să ne-asculte.

Leni știa că el doar glumea, visând cu ochii deschiși, dar cuvintele lui aprinseră o dorință adâncă în ea; una de a cărei existență nici nu știa. Trebui să se forțeze să zâmbească, să îi facă jocul, ca și cum asta nu ar fi lovit-o direct în inimă.

– Așa, deci, eu sunt fotograf? Îmi place ideea. Cred c-o să mă fardez și-o să port tocuri înalte când o să primesc Pulitzerul. Poate voi comanda un Martini. Cât despre copii, nu știu ce să zic.

– Copii. Absolut. Eu vreau o fetiță cu păr roșcat. Am s-o învăț să sară pe pietre și să pescuiască somon.

Leni nu răspunse. Era o conversație atât de absurdă. Cum de putea să-i frângă inima? El ar fi trebuit să știe că nu avea rost să nutrească visuri atât de mărețe și să dea glas acelor năzuințe. El își pierduse mama, iar ea avea un tată periculos. Familiile și viitorul amândurora erau fragile.

Hidrotaxiul încetini și alunecă într-o parte până la doc. Matthew sări pe doc și legă o parâmă în jurul unui țăruș metalic. Leni urcă și ea pe doc, iar băiatul aruncă parâma înapoi la bord.

– Am ajuns acasă, spuse el.

Leni se uită la clădirile cocoțate deasupra apei pe piloni înnămoliți, plini de scoici.

Acasă.

Înapoi la viața reală.

*

A doua zi după-amiază, la muncă, Leni făcu greşeală după greşeală. Puse preţul greşit pe cutiile de cuie de trei penny şi le aşeză în locul greşit, apoi rămase contemplându-şi greşeala şi întrebându-se în sinea ei: „Aş putea merge oare la facultate?“ Era oare posibil?

– Du-te acasă, spuse Marge Grăsana, venind în spatele ei. Mintea ţi-e plecată cu sorcova azi.

– N-am nimic, spuse Leni.

– Ba da. Ai. O privi pe Leni cu subînţeles. V-am văzut pe tine şi pe Matthew prin oraş ieri. Te joci cu focul, copilă.

– Ce-ce vrei să zici?

– Ştii prea bine ce vreau să zic. Vrei să vorbim despre asta?

– Nu-i nimic de vorbit.

– Tu crezi că eu m-am născut ieri? Ai grijă, atât îţi zic.

Leni nici măcar nu răspunse. Nu-şi găsea cuvintele, şi nici raţionamentul logic. Plecă de la magazin, îşi luă bicicleta şi se îndreptă spre casă. În ogradă, hrăni animalele, aduse apă de la izvorul săpat în urmă cu câţiva ani şi deschise uşa cabanei. Avea mintea atât de răvăşită de gânduri şi emoţii, că ajunse în bucătărie la mama ei ca prin vis.

Mama frământa un aluat de pâine. Ridică privirea când uşa se trânti, ridicând mâinile pline de făină din aluat.

– Ce s-a-ntâmplat?

– De ce mă-ntrebi asta? tresări Leni, deşi ştia prea bine motivul.

Îi venea să plângă – deşi nu era sigură *de ce*. Ştia doar că Matthew îi dăduse lumea peste cap. Îi schimbase felul de a percepe lucrurile, îi deschisese mintea. Deodată, se trezi că nu se mai gândea la altceva decât că se încheia şcoala, iar el pleca la facultate fără ea.

– Leni? Mama îşi şterse mâinile de făină cu o cârpă pe care o aruncă deoparte. Arăţi tare abătută.

Înainte ca Leni să poată răspunde, auzi un vehicul afară. Văzu o camionetă albă, strălucitoare intrând în curte.

Camioneta Walker.

– Oh, nu!

Leni fugi la uşă şi o deschise larg.

Matthew coborî din camionetă, în curtea lor.

Leni traversă prispa şi coborî în fugă treptele.

– N-ar fi trebuit să vii aici.

– Ai fost atât de tăcută la şcoală azi şi pe urmă ai fugit la muncă. Am crezut... Am greşit cu ceva?

Leni era fericită să îl vadă, dar şi speriată că se afla acolo. I se păru că nu făcea decât să îl respingă, cu toate că ardea de dorinţă să îi răspundă afirmativ.

Tata apăru din spatele cabanei, cu un topor în mână. Era aprins la faţă de efort şi lac de sudoare. Îl văzu pe Matthew şi se opri brusc.

– Nu eşti bine-venit pe pe această proprietate, Matthew Walker. Dacă tu şi taică-tu vreţi să vă poluaţi proprietatea, se pare că eu nu vă pot împiedica, dar nu vă apropiaţi de pământul meu, şi tu stai departe de fiica mea. Ai înţeles? Voi, ăştia din familia Walker, sunteţi o pacoste pentru oraşul nostru, cu cârciuma voastră renovată, şi hotelul vostru, şi idioţenia aia de parc de aventuri. O să ruinaţi Kaneq-ul. O să faceţi din el un afurisit de Disneyland.

Matthew se încruntă.

– Aţi spus cumva Disneyland?

– Pleacă dracului de-aici până nu cred că eşti vreun infractor şi te împuşc.

– Plec.

Matthew nu părea deloc speriat, dar asta era imposibil. Era un copil ameninţat de un bărbat în toată firea, cu un topor în mână.

Văzându-l că pleacă, Leni simţi o durere mai mare decât crezuse că e posibil. Îi întoarse spatele tatei şi intră în casă, unde rămase cu privirea în gol, cuprinsă de dor; în inima ei nu mai încăpea loc de altceva.

Mama intră o clipă mai târziu. Traversă camera cu braţele deschise.

– Of, fetiţa mea! spuse ea.

Leni izbucni în lacrimi. Mama o strânse mai tare în braţe, îi mângâie părul, apoi o conduse la canapea, unde se aşezară amândouă.

– Eşti atrasă de el. Cum ai putea să nu fii? E superb. Iar tu ai fost atât de singură în toţi anii ăştia.

Ce bine că mama spunea lucrurile acestea cu voce tare!

Leni *chiar* se simţise singură mult timp.

– Înţeleg, spuse mama.

Erau de ajutor acele câteva cuvinte, reamintindu-i lui Leni că pe vastul teritoriu al Alaskăi, cabana aceasta era un univers în sine. Iar mama ei înțelegea.

– Dar e periculos. Înțelegi, nu-i așa?

– Da, spuse Leni. Înțeleg.

Pentru prima oară, Leni înțelese toate cărțile pe care le citise despre inimi frânte și iubire neîmpărtășită. Resimțea suferința fizic. Felul în care îi era dor de Matthew era ca o maladie.

Când se trezi, a doua zi dimineață, după o noapte agitată, simțea că are nisip în ochi. O lumină puternică pătrundea prin lucarnă, destul de strălucitoare ca să trebuiască să își ferească ochii cu mâna. Se îmbrăcă în hainele din ziua precedentă și coborî din pod. Nu stătu să mănânce micul dejun, ieși să hrănească animalele, apoi sări pe bicicletă și plecă. În oraș, o salută, făcându-i cu mâna, pe Marge Grăsana, care era în fața magazinului universal, spălând vitrinele, pedală pe lângă Pete Smintitul și intră în parcarea școlii. Își lăsă bicicleta în iarba înaltă de lângă gardul de plasă, își strânse rucsacul la piept și intră în sala de clasă.

Banca lui Matthew era goală.

– Nu-i de mirare, murmură ea. Probabil că mai are puțin și ajunge la Fairbanks după ce a văzut cât de turbat e taică-miu.

– Bună, Leni! o întâmpină veselă doamna Rhodes. Crezi că poți preda tu azi? O acvilă rănită are nevoie de ajutor la centrul din Homer. M-am gândit să mă duc eu.

– Sigur. De ce nu?

– Am știut eu că mă pot baza pe tine. Moppet are de făcut o împărțire lungă, iar Agnes și Marthe lucrează la eseurile la istorie; tu și Matthew ar trebui să citiți T.S. Eliot azi.

Leni zâmbi forțat când doamna Rhodes ieși din clasă. Se uită la ceas, gândindu-se că poate Matthew întârzia, apoi se duse să le ajute pe fete la teme.

Ziua se scurgea agale, Leni se tot uită la ceas, până când se făcu, în sfârșit, ora trei.

– Gata, fetelor. Școala s-a terminat.

După ce copiii plecară și în clasă se așternu liniștea, Leni își strânse lucrurile și ieși ultima din școală.

Afară, își luă bicicleta și pedală alene pe strada principală, fără a se grăbi să ajungă acasă. Deasupra, un avion survola orașul în cercuri largi pentru ca pasagerii să poată admira cum se cuvine orășelul cocoțat pe o promenadă de scânduri de-a lungul malului apei. Mlaștinile de dincolo de oraș erau înflorite, smocurile de iarbă unduindu-se în adierea vântului. Aerul mirosea a praf, a iarbă proaspătă și a apă murdară. În depărtare, un caiac roșu se deplasa prin vegetația deasă către largul mării. Auzi bătăi de ciocane în cârciumă, dar nu se vedea nici un muncitor afară.

Ajunse la pod. În mod normal, într-o zi atât de senină de la începutul anotimpului, locul era înțesat de bărbați, femei și copii, îngrămădiți unii lângă alții, cu undițele în apă, copiii umblând în vârfurile picioarelor și privind peste margine în apa cristalină a râului de dedesubt.

Acum era doar o persoană acolo.

Matthew.

Opri și puse un picior jos, celălalt rămânând pe pedală.

– Ce faci?

– Aștept.

– Ce anume?

– Pe tine.

Leni descălecă de pe bicicletă și merse pe lângă el în direcția orașului. Bicicleta zăngănea și sălta pe pavajul plin de denivelări de pe strada principală. Din când în când, claxonul scotea câte un mic zornăit tremurător.

Leni se uită neliniștită spre cârciumă când trecură pe acolo, dar nu-l văzu pe Clyde sau pe Ted la muncă. Nu ar fi vrut să-i spună careva tatei că fusese văzută cu Matthew.

Urcară dealul, trecură de biserică și se ascunseră printre molizi. Leni își lăsă bicicleta jos și îl urmă pe Matthew până la un loc ieșit în afară peste o stâncă neagră.

– Nu am dormit noaptea trecută, spuse Matthew în cele din urmă.

– Nici eu.

– M-am gândit la tine.

Ea ar fi putut spune același lucru, dar nu îndrăzni.

Matthew o luă de mână și o conduse la bolta pe care o făcuse la prima lor descindere acolo. Se așezară și se sprijiniră de un buștean uscat, acoperit de mușchi. Leni auzi valurile lovindu-se de stâncile de dedesubt. Pământul avea un miros dulceag. Umbra cădea în petice de formă stelată printre razele de soare.

– Am vorbit cu tata seara trecută despre noi. Am fost chiar și la restaurant ca să o sun pe sora mea.

Noi.

– Și?

– Tata a spus că mă joc cu focul insistând în relația cu tine.

Relația cu tine.

– Aly m-a întrebat dacă te-am sărutat. Când i-am spus că nu, ea a zis: „Ce naiba, frățioare, treci la treabă!" Ea știe cât de mult te plac. Așa că pot să te sărut?

Ea încuviință din cap imperceptibil, dar fu de ajuns. Buzele lui le atinseră timid pe ale ei. Era ca orice poveste de dragoste despre care citise; acest prim sărut o transformă, îi deschise porțile către o lume pe care nu și-o imaginase niciodată, un univers mare, luminos, strălucitor, plin de posibilități neașteptate.

Când el se retrase, Leni rămase cu ochii la el.

– Noi. Asta. E periculos.

– Da, presupun. Dar nu contează, nu-i așa?

– Nu, spuse Leni încet. Știa că lua o decizie pe care ar fi putut-o regreta, dar părea inevitabilă. Nimic nu contează în afară de noi.

„Vino cu mine la facultate, Len. Te rog...

E frumos la Universitatea din Alaska... încă te mai poți înscrie pentru toamnă. Am putea merge împreună."

Împreună...

Acasă, își lăsă bicicleta și hrăni animalele, dar era atât de zăpăcită, că scăpă o găleată plină cu grăunțe. Apoi aduse apă de la izvorul din vârful dealului. O oră mai târziu, după ce își termină treburile, își

văzu părinții coborând pe plajă și oprindu-se lângă barcă. Plecau la pescuit.

Aveau să lipsească vreo câteva ore.

Ar fi putut să plece cu bicicleta la Matthew acasă, să-l lase să o sărute din nou. Părinții ei nici măcar nu ar fi știut că fusese plecată.

Ce plan stupid! Îl va vedea pe Matthew mâine.

Mâine părea o veșnicie.

Își luă bicicleta, sări în șa și plecă, trecu de canoea pe care tata o culesese dintr-un gunoi cu o săptămână în urmă și de o bicicletă defectă, ruginită, pe care el nu reușise să o mai repare. Umbrele de pe alee o învăluiau, o făceau să tremure.

Ieși în șoseaua principală, din nou la soare, și pedală cele patru sute de metri până la aleea cu porți. Ocoli porțile deschise, trecu pe sub arcada vopsită, cu somonul argintiu cioplit în lemn, și își continuă drumul.

„E periculos ce faci", gândi ea, dar nu reuși să se convingă să îi pese. Nu se putea gândi decât la Matthew, și la senzația sărutului său, și la cât de mult își dorea să îl sărute din nou.

Aici, drumul nu mai era era atât de nămolos. Cineva muncise să niveleze pământul și să împrăștie pietriș. Era genul de lucru pe care tatăl ei nu l-ar fi făcut niciodată: să niveleze un drum ca să-și ușureze viața.

Se opri brusc, gâfâind, în fața casei Walker.

Matthew căra un balot mare de fân la ograda animalelor. O văzu, lăsă să-i cadă balotul și veni la ea. Purta o bluză largă de hochei, pantaloni scurți și cizme de cauciuc.

– Len?

Ei îi plăcea mult cum îi rostea el numele, transformând-o astfel într-o persoană pe care doar el o cunoștea.

– Ești bine?

– Mi-a fost dor de tine, spuse ea. „Proasto." Abia se despărțiseră. Aș vrea... avem nevoie de *timp* împreună.

– Am să trec pe la tine să te văd mâine-noapte, spuse el, luând-o în brațe.

Acolo își dorea ea să fie.

– Ce-ce vrei să spui?

– Am să vin pe furiș să te văd. O spuse cu atâta convingere, că ea rămase fără grai. Mâine-noapte.

– Nu poți.

– La miezul nopții. Strecoară-te afară ca să ne întâlnim.

– E prea periculos.

– Aveți o privată, corect? Așa că nu-i mare scofală să ieși din casă. Ce, ai tăi verifică vreodată podul în toiul nopții, ca să vadă dacă ești acolo?

Se putea îmbrăca gros și ieși, fără să intre în casă o vreme. Ar fi putut sta o oră împreună, sau chiar mai mult. Singuri.

Dacă spunea nu acum, asta ar fi fost dovada clară că Leni putea duce o viață cuminte, având parte de genul de dragoste pe care nimeni nu l-ar fi comparat vreodată cu heroina, și nu ar mai fi adormit niciodată plângând.

– Te rog? Trebuie să te văd.

– Leni!

Auzi vocea tatălui ei țipând la ea. Îl împinse pe Matthew, dar era prea târziu. Tatăl ei îi surprinsese împreună, și acum venea cu pași hotărâți către ei, în timp ce mama fugea în urma lui.

– Ce *dracului* faci aici? întrebă tata.

– Eu... Eu... Nu putu răspunde.

„Proastă proastă proastă." Nu ar fi trebuit să vină aici.

– Parcă ți-am spus să nu te mai apropii de Lenora mea, spuse tata. O prinse pe Leni de braț și o trase cu putere lângă el.

Leni strânse din dinți, ca să nu scoată vreun sunet. Nu voia ca Matthew să știe că tatăl ei îi provocase durere.

– Leni, spuse Matthew, încruntându-se.

– Nu te apropia, spuse ea. Te rog.

– Haide, Leni, zise tatăl ei, trăgând-o după el.

Leni porni împleticindu-se lângă el, izbindu-se de el și smucindu-se pe terenul denivelat. Dacă se îndepărta prea mult, el o trăgea înapoi cu brutalitate. Mama se grăbi să îi ajungă, mergând pe lângă bicicleta lui Leni.

Ajunși înapoi în curte, Leni se smuci, eliberându-se, și aproape căzu, împiedicându-se de iarba noroioasă, cu fața la tatăl ei.

– N-am făcut nimic greșit, strigă ea.

– Ernt, spuse mama, încercând să adopte un ton rezonabil. Sunt doar prieteni...

Tata se întoarse către mama.

– Deci, tu știai de ei?

– Exagerezi, spuse mama cu voce egală. Băiatul e în clasă cu Leni. Atâta tot.

– Tu ai știut, îi mai spuse tata încă o dată.

– Nu, interveni Leni, brusc îngrozită.

– Eu am văzut-o plecând, spuse tata. Dar ai văzut-o și tu plecând, nu-i așa, Cora? Și tu știai unde se duce.

Mama scutură din cap.

– N-nu. Am crezut că se duce la muncă, poate. Sau să culeagă plante medicinale.

– Mă minți, spuse el.

– Tată, te rog, e greșeala mea, imploră Leni.

El nu asculta. Avea acea privire sălbatică, disperată.

– Știi bine că nu trebuie să-mi ascunzi nimic.

O înșfăcă pe mama și o târî spre cabană.

Leni se duse după ei, încercând să o tragă pe mama sa din strânsoare.

Tata o împinse pe mama înăuntru, și pe Leni la o parte din calea lui.

Ușa se trânti. Zăvorul căzu cu zgomot, și ei rămaseră încuiați în casă.

Apoi, din spatele ușii, se auziră o izbitură puternică și un țipăt înăbușit.

Leni se repezi la ușă și începu să bată cu pumnii în ea, țipând să fie lăsată înăuntru.

Capitolul 17

A doua zi dimineață, fața mamei, pe partea stângă, era tumefiată și vânătă; un ochi era înnegrit de-a binelea. Ședea singură la masă, cu o cană cu cafea în față.

– Ce-a fost în mintea ta? Te-a văzut plecând și s-a luat după urmele roților lăsate în noroi.

Leni se așeză la masă, rușinată pentru fapta ei.

– N-am gândit.

– Hormonii. Ți-am spus că sunt groaznic de periculoși. Mama se aplecă în față. Uite care-i treaba, fetița mea. Te afli într-o situație primejdioasă. Știi asta. Sunt sigură că știi. Trebuie să nu te mai apropii de băiatul ăsta, altminteri, ceva grav se va petrece.

– M-a sărutat.

„Vrea să mă furișez afară din casă și să mă întâlnesc cu el în noaptea asta."

Mama rămase mult timp tăcută.

– Într-adevăr, un sărut poate schimba lumea unei fete. Dacă eu nu știu asta, atunci cine? Dar tu nu ești o fată ca oricare alta din suburbii, al cărei tată e domnul Cleaver. Alegerile au consecințe, Leni. Și nu numai pentru tine. Pentru iubitul tău. Pentru mine. Își atinse obrazul umflat, tresărind. Nu trebuie să te mai apropii de el.

Întâlnește-te cu mine. *La miezul nopții.*

Leni se gândi la asta toată ziua. La școală, de fiecare dată când se uita la Matthew, știa ce gânduri îi treceau lui prin cap.

– Te rog, fură ultimele cuvinte pe care i le adresă el.

Spusese nu, și vorbise serios, dar când ajunse acasă și se apucă de lungul șir de treburi gospodărești, își dădu seama că aștepta cu nerăbdare să apună soarele.

De obicei, nu acorda mare atenție timpului. În gospodărie, conta imaginea de ansamblu – întunecarea cerului, refluxul, schimbarea culorii blănii iepurelui polar, revenirea păsărilor sau plecarea lor spre sud. În felul acesta se marca aici trecerea timpului, prin schimbarea anotimpurilor, plecarea somonilor și prima ninsoare. În timpul școlii, se uita la ceas, dar nepăsător. Nimănui nu-i păsa prea tare dacă ajungeai sau nu la timp la școală, în nici un caz iarna, când în unele zile era un frig, că motoarele camioanelor nu porneau, și nici primăvara sau toamna, când erau atâtea de făcut prin gospodării.

Dar acum, timpul îi acapara atenția. Jos, în camera de zi, mama și tata erau îmbrățișați pe canapea, discutând încet. Tata tot atingea fața tumefiată a mamei, murmurând scuze și mărturisindu-i cât de mult o iubea.

Abia trecuse de zece și jumătate, când Leni îl auzi pe tatăl ei spunând:

– Cora, mie mi s-a cam făcut somn.

– Și mie, veni răspunsul mamei.

Părinții ei opriră generatorul și mai băgară încă o dată lemne în foc. Apoi Leni auzi zornăitul perdelei de mărgele date la o parte când cei doi intrară în dormitor.

Apoi liniște.

Ea rămase întinsă în pat, numărând orice putea: respirațiile, bătăile inimii. Ar fi vrut ca timpul să treacă, deși trecerea lui o îngrozea.

Își imagină diferite scenarii – că mergea să-l întâlnească pe Matthew, că rămânea în pat, că nu era prinsă, că era prinsă.

Își repetă întruna că *nu* aștepta miezul nopții, că nu era atât de proastă și de nesăbuită ca să se furișeze afară.

Miezul nopții veni. Auzi ultimul clic scurt al limbii de la ceas.

Auzi chemarea unei păsări prin fereastră, un tril scurt, care nu părea tocmai real.

Matthew.

Se dădu jos din pat și se îmbrăcă gros.

Fiecare scârțâit al scării o îngrozi, o făcu să încremenească. Fiecare pas pe podea avu același efect asupra ei, așa că îi luă o veșnicie să ajungă la ușă. Încălță cizmele de cauciuc și își puse pe ea o vestă cu puf.

Ținându-și respirația, descuie ușa, trase drugul zăvorului și deschise ușa.

Aerul nopții îi veni în întâmpinare.

Îl văzu pe Matthew stând pe culmea dealului de deasupra plajei; linia corpului său se prefigura pe fundalul unui cer cu nuanțe rozalii și violacee.

Leni închise ușa și alergă la el. El o luă de mână și împreună o luară la fugă prin curtea acoperită de iarbă umedă, alunecară peste deal și coborâră scările șubrede către plajă, unde Matthew întinsese o pătură și pusese pietre mari pe fiecare dintre cele patru colțuri.

Ea se întinse. La fel și el. Leni simți căldura trupului lui lângă al ei, și asta o făcu să se simtă în siguranță, în ciuda tuturor riscurilor pe care și le asumau. Niște copii normali probabil că ar fi vorbit neîncetat, sau ar fi râs. Orice. Poate că ar fi băut bere, ar fi fumat iarbă sau s-ar fi sărutat cu pasiune, dar Leni și Matthew știau amândoi că ei nu erau niște copii ca oricare alții, de la care te-ai fi așteptat să se furișeze noaptea afară din casă. Nebunia sălbatică a furiei tatălui ei plutea în aerul dintre ei.

Ea auzea marea foșnind lângă ei și molizii trosnind în murmurul adierii primăvăratice. O lumină ambientală palidă făcea ca totul să strălucească, scoțând în evidență cerul nopții de culoarea lavandei. Matthew îi arătă constelații, îi spuse poveștile lor.

Lumea din jurul lor părea diferită, magică, un loc al posibilităților infinite, și nu al primejdiilor ascunse.

El se întoarse pe o parte. Ajunseseră față în față acum; ea îi putea simți respirația pe față, simțea o șuviță din părul lui atingându-i obrazul.

– Am vorbit cu doamna Rhodes, spuse el. A zis că ai putea totuși să mergi la Universitatea din Alaska. Gândește-te, Len. Am putea fi împreună, departe de toate astea.

– E costisitor.

– Există burse și împrumuturi cu dobândă mică. Am putea s-o facem. Fără discuție.

Leni îndrăzni – doar pentru o secundă – să își imagineze cum ar fi. O viață. Viața *ei*.

– M-aș putea înscrie, spuse ea, dar imediat ce își auzi visul rostit cu voce tare, se gândi la costul acestuia.

Mama ar fi fost cea care l-ar fi plătit. Cum ar fi putut trăi Leni cu asta?

Dar ar fi trebuit oare să rămână pe vecie în capcana alegerii mamei și a furiei tatălui?

El îi strecură un colier în jurul gâtului, bâjbâind pe întuneric ca să-l prindă.

– Eu l-am cioplit, spuse el.

Ea îl pipăi, o inimă din os, prinsă pe un lănțișor metalic subțire cât un fir de pânză de păianjen.

– Vino la facultate cu mine, Len, spuse el.

Ea îi atinse fața, simți cât de diferită era pielea lui de a ei, mai aspră, cu fire de păr ici și colo.

El își lipi trupul de al ei. Se sărutară; ea îi simți suflul precipitat.

Leni nu știuse până atunci cum era posibil ca iubirea să explodeze, schimbând totul în tine și în jurul tău. Crezu deodată în Matthew, în posibilitatea relației lor. La fel cum credea în gravitație sau în realitatea că pământul este rotund. Era o nebunie. Nebunie. Când el o sărută, ea întrevăzu o lume cu totul și cu totul nouă, o nouă Leni.

Ea se retrase. Intensitatea acestui nou sentiment era terifiantă. Iubirea adevărată creștea lent, nu-i așa? Nu putea fi atât de rapidă, ca o coliziune între două planete.

Dorință. Cunoștea acel sentiment. *Dorință*. Un cuvânt vechi, din lumea lui Jane Eyre, și la fel de nou pentru Leni precum această secundă.

– Leni! Leni!

Vocea tatălui ei. Strigând.

Leni sări ca arsă. Oh, Doamne!

– Stai aici. Ea se ridică poticnit și fugi către scări. Urcă în grabă treptele în zigzag, vesta cu puf fluturându-i descheiată, cizmele tropăind pe treptele acoperite cu plasă. Sunt aici, tată, strigă ea, gâfâind și agitându-și brațele.

– Slavă Domnului! spuse el. M-am trezit să mă ușurez și nu ți-am văzut cizmele,

Cizmele. Ce greșeală făcuse. Un lucru atât de mărunt.

Arătă cu degetul înspre cer. Oare el observase ce greu respira? Îi putea auzi bubuitul inimii?

– Privește cerul. E atât de frumos.

– Ah.

Ea rămase lângă el, încercând să se liniștească. El o cuprinse cu brațul pe după umeri. Ea se simți luată în posesie prin acest gest.

– Vara e magică, nu-i așa?

Panta acoperită de iarbă a dealului ascundea vederii plaja, slavă Domnului. Leni nu putea vedea arcul de pietriș și scoici sfărâmate, nici pătura adusă de Matthew. Nu-l putea vedea nici pe Matthew. Era bine ascuns sub creasta dealului, între cabană și plajă.

Ea strânse în palmă inimioara de os de la gât, simțindu-i vârful ascuțit cum îi împunge palma.

– Să nu mai faci asta, Roșcato. Știi bine de ce. Urșii sunt periculoși în perioada asta a anului. Mai aveam puțin și-mi luam pușca să vin să te caut.

SCRISOARE DE INTENȚIE
de Lenora Allbright

„E o cale primejdioasă, Frodo, dincolo de ușa casei tale. De vei păși pe-această cale și nu vei rezista până la capăt, n-ai de unde ști unde vei putea sfârși."

Dacă m-ai cunoaște, n-ai fi deloc surprins că îmi încep scrisoarea de intenție pentru facultate cu un citat din Tolkien. Cărțile sunt bornele

vieții mele. Unii oameni au fotografii de familie sau înregistrări video prin care imortalizează trecutul. Eu am cărți. Personaje. De când mă știu, cărțile au fost locul unde m-am simțit în siguranță. Am citit despre locuri pe care nici nu mi le pot imagina și m-am lăsat purtată în aventuri către tărâmuri străine pentru a salva fete care nu știau că erau de fapt prințese.

Abia de curând am aflat de ce am avut nevoie de acele lumi îndepărtate.

Tata m-a învățat să mă tem de lume, și sunt învățăminte pe care nu le uiți niciodată. Am citit despre Patty Hearst și despre Ucigașul Zodiac, despre masacrul de la Stadionul Olimpic din München și despre Charles Manson, și am știut că lumea e un loc terifiant. El mi-a spus asta tot timpul, amintindu-mi că munții ar putea sări în aer și nimici oamenii în somn. Guvernele sunt corupte. O gripă poate apărea din senin și ucide milioane de suflete. O bombă nucleară poate cădea în orice secundă, ștergând orice urmă de viață.

Am învățat să spulber cu arma un cap de om desenat pe o țintă de hârtie, în timp ce alerg. Am lângă ușa de la intrare un rucsac pentru situații de urgență, plin cu provizii pentru supraviețuire. Pot aprinde focul cu cremene și pot asambla o pușcă legată la ochi. Știu cum să reglez o mască de gaze ca să se potrivească perfect. Am crescut pregătindu-mă pentru un război, pentru anarhie ori pentru o tragedie mondială.

Dar nimic din toate acestea nu este adevărat. Sau este adevărat, dar nu adevărul însuși, adică genul de distincție pe care o fac adulții.

Părinții mei au părăsit statul Washington pe când eu aveam treisprezece ani. Am venit în Alaska și ne-am clădit o existență în sălbăticie. Îmi place. Sincer. Îmi place frumusețea aspră, rudimentară a Alaskăi. Îmi plac cel mai mult femeile, precum vecina mea, Marge Grăsana, care a fost cândva avocat și care acum deține un magazin universal. Îmi place amestecul ei de duritate și blândețe. Îmi place cum mama mea, care e fragilă ca o ramură de ferigă, a reușit totuși să supraviețuiască aici, într-un climat menit să o distrugă.

Îmi place totul, și iubesc acest stat care mi-a oferit un loc căruia să-i aparțin, un cămin, dar a venit vremea să-mi părăsesc casa

părintească și să-mi croiesc propriul drum în viață, să învăț despre lumea reală.

De aceea vreau să merg la facultate.

În zilele care urmară acelei nopți pe plajă, Leni deveni o hoață, invizibilă atunci când își propunea acest lucru. Era o iluzie pe care o exersase toată viața, iar acum, când devenise o hoață de timp, asta o ajuta de minune.

Deveni, de asemenea, și mincinoasă. Fără să clipească, ba chiar cu zâmbetul pe buze, își mințea tatăl pentru a fura timpul de care avea nevoie. Un test pe care îl avea de dat devreme – cel puțin o oră –, o excursie care o ținea la școală până mai târziu. Un proiect de cercetare pentru care trebuia să ducă barca la biblioteca din Seldovia. Se întâlnea cu Matthew în pădure, la adăpostul stivelor din magazinul lui Marge Grăsana sau în fabrica de conserve părăsită. În clasă, se atingeau mereu pe sub bancă. Sărbătoriră ziua lui de naștere împreună, după ore, pe doc, în spatele unei bărci metalice vechi.

Era minunat, palpitant. Ea învăță lucruri pe care nu le aflase din nici o carte – cum faptul de a te îndrăgosti semăna cu o aventură, cum trupul ei părea să se transforme sub atingerea lui, cum o dureau subsuorile după ce îl ținea o oră strâns în brațe pe Matthew, cum buzele ei se umflau și se crăpau de la sărutările lui și cum barba lui aspră îi putea irita pielea.

Timpul furat deveni motorul capabil să pună în mișcare lumea; la sfârșit de săptămână, când orele fără Matthew păreau interminabile, ea simțea o nevoie aproape insuportabilă să plece de acasă, să fugă la el, să găsească o cale de a fura încă zece minute măcar.

Perspectiva sfârșitului de an școlar era sumbră. Azi, când Leni se așeză în banca de la școală, se uită la Matthew și aproape că izbucni în plâns.

El întinse mâna peste pupitru și îi cuprinse mâna într-a lui.

– Ești bine?

Leni se gândi doar la faptul că erau atât de mici în lumea aceea mare și primejdioasă, doar niște copii care doreau să fie îndrăgostiți.

Doamna Rhodes bătu din palme în fața clasei, solicitând atenția elevilor.

– A mai rămas doar o săptămână de școală și m-am gândit că aceasta ar fi o zi potrivită pentru o excursie cu barca și pentru o drumeție prin împrejurimi. Așa că toată lumea să-și ia hainele și să mergem.

Doamna Rhodes își conduse cârdul de elevi gălăgioși afară din clasă, prin oraș, până la docuri. Se urcară cu toții în ambarcațiunea de aluminiu a doamnei Rhodes.

Ieșiră în golf și apoi prinseră viteză, săltând peste valuri, apa împroșcând pe margini. Profesoara manevră barca pe apele fiordului, înconjurați din toate părțile de munți, când pe un canal, când pe altul, până se opriră într-un loc unde nu era nici urmă de case ori de bărci. Aici, apa era turcoaz. Leni zări o scroafă sălbatică și doi pui pe un țărm izolat.

Doamna Rhodes trase la un doc dintr-un golfuleț îngust. Matthew sări pe docul ud și legă barca.

– Bunicii lui Matthew au luat acest pământ în '32, explică doamna Rhodes. A fost prima gospodărie a familiei. Cine vrea să vadă grota piraților?

Doamna Rhodes îi conduse pe cei mai mici pe plajă, prin nisipul dur, pășind peste bucăți mari de lemn adus de valuri.

După ce înconjurară cotul golfului și dispărură, Matthew o luă pe Leni de mână.

– Vino cu mine, spuse el în sfârșit. Am să-ți arăt ceva tare.

O conduse pe culme, în iarba înaltă până la genunchi, care se termina la o pădurice rară cu arbuști pitici.

– Șșșșt, făcu el, cu un deget dus la buze.

După aceea, Leni observă fiecare rămurică frântă sub tălpile ei și auzi fiecare șoaptă a vântului. Din când în când, câte un aeroplan zumzăia pe deasupra. Ajunși la un perete de verdeață, format din tufe imense crescute din toată apa provenită din munți, el îi arătă o potecă pe care ea nu ar fi văzut-o singură. Se strecurară pe ea și merseră ghemuiți în umbra răcoroasă.

O mică rază de lumină îi atrăgea să înainteze. Ochii lui Leni se obișnuiră încetul cu încetul.

În gaura din tufe se deschidea o priveliște: mlaștină, cât vedeai cu ochii. Iarbă înaltă, unduitoare, prin care șerpuia un râu leneș, inert. Munții erau aproape, ca niște brațe întinse protector în jurul mlaștinilor.

Leni numără cincisprezece urși bruni uriași în acele mlaștini, clefăind iarbă, dând cu labele după pești în apele stătătoare. Erau niște creaturi mărețe, flocoase – urși grizzly, cum îi numeau cei mai mulți –, cu capete imense. Se deplasau bălăbănit, ca și cum oasele le-ar fi fost ținute laolaltă cu niște benzi elastice din cauciuc. Ursoaica mamă își ținea puii lângă ele, departe de masculi.

Leni privi animalele maiestuoase umblând prin vegetația înaltă.

– Uau!

Un aeroplan se înclină deasupra, începându-și coborârea.

– Bunicul m-a adus aici pe când eram copil, șopti Matthew. Mi-aduc aminte că i-am spus că era nebun să își facă o gospodărie atât de aproape de urși, iar el a spus: „E Alaska", de parcă ăsta ar fi fost singurul răspuns care conta. Bunicii mei se bazau pe câinii lor ca să alunge urșii dacă se apropiau prea mult. Guvernul a creat un refugiu național în jurul nostru.

– Fix aici, spuse Leni, râzând.

Se lipi de Matthew. *Fix aici.*

Doamne, cât iubea locul ăsta; iubea ferocitatea sălbatică a Alaskăi, frumusețea ei măreață. Chiar mai mult decât aceste meleaguri, îi iubea pe oamenii aflați în deplină consonanță cu acest tărâm. Nu își dăduse seama până în acest moment cât de profundă era dragostea ei pentru Alaska.

– Matthew! Leni!

Se auziră strigați de doamna Rhodes.

Se ghemuiră din nou pe poteca dintre tufe și ieșiră pe plajă. Profesoara era acolo, înconjurată de fetele cele mici. În stânga ei, un hidroavion trăsese pe plajă.

– Grăbiți-vă! spuse doamna Rhodes, făcându-le semn cu mâna. Marthe, Agnes, urcați în avion. Trebuie să ne întoarcem la Kaneq. Earl Nebunul a făcut atac de cord.

Earl Nebunul trecu în lumea umbrelor.

Vestea i se păru neverosimilă lui Leni. Cu o zi în urmă, bătrânul trăia bine mersi, plin de energie, trăgând la măsea, depănând fel de fel de povestioare. Gospodăria fusese într-o roboteală continuă, ca un stup de albine harnice: drujbe huruind, oțel modelat în lame pe flacără deschisă, topoare tăind lemne, câini lătrând. Fără el, se cufundă în liniște.

Leni nu îl plânse pe Earl Nebunul. Nu era chiar atât de ipocrită, dar vru totuși să plângă pentru pierderea pe care o văzu pe chipurile din preajma ei. Pentru Thelma, Ted, Moppet și Clyde și pentru restul celor care locuiau în gospodărie; golul lăsat de Earl Nebunul avea să le provoace suferință mult timp de-acum înainte.

Acum erau cu toții în golf, lângă rampa pentru bărci de sub biserica rusă.

Leni stătea în canoea din aluminiu îndoită, recuperată de tatăl ei cu câțiva ani în urmă; mama era în fața ei. Tata stătea în spatele lui Leni, menținând barca în echilibru pe apă.

Bărci peste tot în jurul lor pluteau pe apa liniștită în această zi senină. Se adunaseră pentru înmormântare, una făcută după propriul obicei. Era aproape vară; se simțea în căldura soarelui. Sute de gâște de zăpadă se întorseseră în capătul golfului. Țărmul, stâncos, gol și șlefuit de gheață toată iarna, găzduia acum toate formele de viață. Pe o stâncă din mijlocul apei, un turn verde cu negru din piatră, ce se ițea din adâncuri, lei de mare stăteau claie peste grămadă. Pescărușii zburau pe deasupra lor în rotocoale albe, leneșe, țipătul lor semănând cu scheunatul cățelușilor. Leni văzu pescăruși în cuiburi și cormorani plonjând în apă. Foci, cu fețe negre sau argintii de cockeri spanieli, scoteau nasurile din apă alături de vidre care trândăveau pe spate, spărgând scoici cu mișcări iuți de labe.

Nu departe de acel loc, Matthew ședea într-o barcă lucioasă din aluminiu împreună cu tatăl lui. De fiecare dată când se uita la Leni,

ea întorcea privirea, de teamă să nu-și dezvăluie sentimentele pentru el într-un loc public.

– Tăticul meu a iubit locul ăsta, spunea Thelma, cuvintele ei legănându-se în ritmul muzicii făcute de vâsla ei în apă. Îi vom simți lipsa.

Leni o privi pe Thelma vărsând un fir de cenușă dintr-o cutie de carton. Cenușa pluti o clipă, împrăștiată într-o pată întunecoasă, apoi se scufundă lent.

Se lăsă liniște.

Aproape tot Kaneq-ul era aici, sau așa părea. Familia Harlan, Tom și Matthew Walker, Marge Grăsana, Natalie, Calhoun Malvey și noua lui soție, Tica Rhodes și soțul ei, și toți comercianții. Era chiar și un grup de băștinași, oameni care duceau un stil de viață nonconformist și locuiau retrași în sălbăticie, încât rareori erau văzuți. Aveau câțiva dinți, păr des, lățos și obrajii supți. Câțiva aveau câini în bărci. Pete Smintitul și Matilda stăteau pe mal, unul lângă altul.

Bărcile se îndreptară una câte una către țărm și ancorară. Domnul Walker trase caiacul Thelmei pe plajă și îl urcă în remorca unei camionete ruginite.

Oamenii se uitară din instinct la domnul Walker, așteptând să mai spună ceva, să îi adune laolaltă. Se strânseră în jurul lui.

– Știi ce, Thelma? spuse domnul Walker. Ce-ar fi să veniți cu toții la mine acasă? Arunc niște somon pe foc și scot o ladă de bere rece. Lui Earl i-ar plăcea să ne luăm rămas-bun de la el în felul ăsta.

– Marele mahăr, oferindu-se să facă pomană pentru un om pe care l-a disprețuit, spuse tata. N-avem nevoie de mila ta, Tom. O să ne luăm rămas-bun în felul nostru.

Leni nu fu singura care tresări auzind vocea stridentă a tatălui ei. Observă șocul pe chipurile din jurul ei.

– Ernt, spuse mama. Nu acum.

– Acum e momentul perfect. Ne luăm rămas-bun de la un om care a venit aici pentru că a vrut să ducă o viață mai simplă. Ultimul lucru pe care și l-ar dori de la noi ar fi să sărbătorim stând la băută cu omul care vrea să transforme Kaneq-ul în Los Angeles.

Trupul tatei păru că ia proporții stând acolo, alimentat de furie și ură neîmpăcată. Înaintă și se duse la Thelma, care era devastată

de tristețe, cu părul murdar, cu umerii căzuți, cu ochii scăldați în lacrimi. O strânse de umăr. Ea tresări, parcă speriată.

– Am să iau eu locul lui Earl. Nu trebuie să vă faceți griji. Am să mă asigur că vom fi pregătiți pentru orice. Am s-o învăț pe Moppet...

– Ai s-o înveți pe fiica mea ce? întrebă Thelma cu voce tremurândă. Așa cum o înveți pe nevastă-ta? Tu crezi că noi n-am văzut cum te porți cu ea?

Mama încremeni, roșind.

– Am terminat-o cu tine, spuse Thelma cu voce mai puternică de data asta. Îi sperii pe copii, mai ales când ești beat. Tata s-a pus la mintea ta pentru ceea ce ai făcut pentru fratele meu, și sunt recunoscătoare pentru asta, dar ceva e în neregulă cu tine, sunt sigură de asta. Eu n-am de gând să plantez bombe pe hotarul pământului nostru, pentru numele lui Dumnezeu, și nici nu e nevoie ca un copil de opt ani să învețe cum să-și pună masca de gaze pe figură la ora două noaptea și să ajungă la poartă cu rucsacul pentru situații de urgență în spinare. Tatăl meu a făcut lucrurile în felul lui. Eu le voi face altfel. Trase adânc aer în piept. Ochii îi străluceau de lacrimi, dar Leni citi în ei și ușurare. De când aștepta Thelma să spună toate astea? Și acum, am să-i duc pe vechii prieteni ai tatălui meu acasă la Tom ca să-i celebrăm viața. Îi cunoaștem pe cei din familia Walker de o veșnicie. Am fost cu toții prieteni, o *comunitate*, înainte să apari tu. Dacă poți să vii și să te comporți civilizat, vino. Dacă vrei doar să bagi zâzanie în orașul ăsta, du-te acasă.

Leni văzu cum oamenii se îndepărtară de tata. Până și locuitorii cei pletoși din sălbăticie făcură un pas înapoi.

Thelma se uită la mama.

– Vino cu noi, Cora.

– Ce? Dar...

Mama scutură din cap.

– Soția mea rămâne cu mine, spuse tata.

Nimeni nu se mișcă și nu vorbi un lung moment. Apoi, încetul cu încetul, membrii familiei Harlan începură să plece.

Tata privi împrejur, văzând cu câtă ușurință îl izgoniseră din turmă.

Leni își urmări prietenii și vecinii urcându-se în mașini și plecând, bărcile hurducăind în remorci sau pe platformele camionetelor. Matthew o privi lung și cu ochi triști pe Leni, apoi plecă și el.

Când rămaseră singuri, doar ei trei, Leni se uită la mama ei, care arăta la fel de îngrijorată și de speriată pe cât se simțea Leni. Fără doar și poate, se gândeau ele, întâmplarea aceasta avea să-l scoată din pepeni.

Tata rămase nemișcat, ochii scânteindu-i de ură în timp ce privea strada pustie.

– Ernt, spuse mama.

– Taci! șuieră el. Gândesc.

Apoi, pe tot drumul spre casă, nu scoase o vorbă, ceea ce ar fi trebuit să fie mai bine decât dacă ar fi țipat, dar nu era. Țipatul era ca o bombă plasată într-un colț: o vedeai, urmăreai cum arde fitilul și știai când avea să explodeze, iar tu trebuia să fugi la adăpost. Tăcerea era ca un ucigaș ascuns undeva în casa ta, cu o pușcă, în timp ce tu dormeai.

Ajunși în cabană, tata începu să se plimbe de colo colo. Bombănea de unul singur, clătina din cap ca și cum ar fi auzit ceva ce-i displăcea.

Leni și mama nu-i stăteau în cale.

În cel mai scurt timp, mama puse niște tocăniță cu carne de elan pe plită la încălzit, dar mirosul îmbietor nu reuși nicidecum să detensioneze atmosfera.

Când mama servi cina, tata se opri brusc și ridică privirea; lumina din ochii lui era înspăimântătoare. Bombănind ceva despre ingratitudine, nenorociți și javre ordinare care se credeau stăpânii lumii, ieși ca o furtună din casă.

– Ar trebui să-l încuiem afară, spuse Leni.

– Și să spargă o fereastră sau să dărâme un perete ca să intre?

Afară, auziră pornind o drujbă.

– Am putea fugi, spuse Leni.

Mama îi zâmbi șters.

– Sigur. Cum să nu. El n-o să vină după noi.

Știau amândouă că Leni ar fi putut (*ar fi* putut) să scape de acolo și să aibă o viață. Nu și mama. El ar fi urmărit-o oriunde s-ar fi dus.

Mâncară în tăcere, fiecare uitându-se la ușă cu atenție, ciulind urechile la orice semn de avertizare asupra pericolului.

Apoi ușa se izbi de perete. Tata apăru în cadrul ei, cu niște ochi de om nebun, cu părul acoperit de talaș, ținând o secure în mână.

Mama se ridică clătinându-se în picioare și se dădu înapoi. El intră, bolborosind, o trase pe mama la el, o scoase afară și o târî spre alee. Leni fugi după ei. O auzi pe mama vorbindu-i tatei cu vocea ei blajină.

El o trase pe mama lângă doi bușteni jupuiți, care formau o baricadă gigantică la capătul aleii lor.

– Pot construi un zid. Să pun țepi deasupra, poate chiar sârmă ghimpată. O să fim în siguranță aici, înăuntru. Nu avem nevoie de gospodăria lor nenorocită. Să-i ia dracu' pe toți cei din familia Harlan.

– D-dar Ernt... nu putem trăi...

– Gândește-te, spuse el, trăgând-o mai aproape, cu securea atârnându-i într-o mână. Nu mai avem de ce ne teme. Vom fi în siguranță aici înăuntru. Doar noi. Jigodia aia nenorocită n-are decât să transforme Kaneq-ul în Detroit. Nouă n-o să ne pese. Eu am să vă protejez, Cora. De ei toți. Atât de mult vă iubesc.

Leni se holba oripilată la bușteni, imaginându-și fâșia aceea de teren înconjurată de un zid, izolată de fărâma de civilizație care urma să devină Lumea de Afară.

Nimeni nu îl putea împiedica pe tatăl ei să ridice un zid sau să le izoleze acolo; nu exista poliție care să le apere sau să intervină în caz de urgență.

Iar după ce l-ar fi terminat și ar fi ferecat poarta cu piroane, ar mai fi reușit Leni – sau mama – să mai iasă vreodată de acolo?

Leni se uită la părinții ei: două siluete slabe, îmbrățișate, atingându-se cu buzele și cu degetele, murmurând despre dragoste, mama încercând să-l mențină pe tata calm, tata încercând să o țină pe mama lângă el. Aveau să fie mereu așa cum fuseseră dintotdeauna, nimic nu avea să se schimbe.

În naivitatea tinereții, părinții ei păruseră două prezențe falnice, omnipotente și atotștiutoare. Dar nu erau așa; erau doar doi oameni distruși.

Ea îi putea părăsi. Se putea elibera și pleca pe drumul ei. Era înfricoșător, dar nu putea fi mai rău decât dacă rămânea, martoră la această relație toxică pe care o aveau, permițând ca lumea lor să devină lumea ei până când nu ar mai fi rămas nimic din ea, până când ar fi devenit mică și neînsemnată.

Capitolul 18

La zece seara, după funeraliile lui Earl Nebunul, cerul de peste golfulețul Walker era ca un văl albastru-închis, tivit cu nuanțe de lavandă. Focul de tabără făcut pe înserat se stinsese; lemnele se transformaseră în cenușă și căzuseră unele peste altele.

Un reflux extrem făcuse ca marea să se retragă mult, lăsând la lumină o brazdă lată de noroi, o oglindă cenușie, lucioasă, ce reflecta culoarea cerului și munții acoperiți de zăpadă care se înălțau pe celălalt țărm. Mormane de midii cu cochilii lucioase erau prinse de pilonii expuși; barca de aluminiu stătea înclinată în noroi, cu parâma legată de o geamandură.

Se vorbise ore în șir. Povești despre Earl Nebunul, depănate cu voci șovăitoare. Unele îi făcuseră să râdă. Majoritatea îi făcuseră să se cufunde în tăcere și să evoce amintiri. Earl Nebunul nu fusese mereu bărbatul pus pe ceartă și mânios care devenise la bătrânețe. Suferința pierderii fiului îl răvășise. Cândva, fusese cel mai bun prieten al Bunelului Eckhart. Alaska era neîndurătoare cu oamenii, mai ales când îmbătrâneau.

Acum, liniște. Se auzea doar pocnetul rar al focului, bufnitura unei bucăți de lemn ars, plesnetul talazului.

Matthew stătea pe unul din șezlongurile lor vechi de plajă, cu picioarele întinse și gleznele încrucișate, urmărind o acvilă tânără ciugulind dintr-un leș de somon pe plajă.

Mai rămăseseră doar trei oameni. Tata, Marge Grăsana și Matthew.

– Ai de gând să vorbești despre asta, Tom? spuse Marge Grăsana după o tăcere atât de lungă, încât Matthew fu sigur că aveau să stingă focul și să se îndrepte spre scările de pe plajă. Thelma aproape că l-a alungat pe Ernt de pe teritoriul lor.

– Mda, spuse tata.

Lui Matthew nu-i plăcu felul în care tata o privi pe Marge Grăsana. Se citea îngrijorare în ochii lui.

– Despre ce vorbiți voi doi? întrebă Matthew.

– Ernt Allbright este un om mânios, spuse tata. Știm cu toții că el a vandalizat cârciuma. Thelma a spus în seara asta că a încercat să îi convingă pe cei din familia Harlan să planteze bombe ca să îi „protejeze" în caz de război.

– Da. E nebun ca Earl Nebunul, dar...

– Earl Nebunul era inofensiv, spuse Marge Grăsana. Ernt nu va suporta bine surghiunul. O să-l înfurie. Când se înfurie, devine mârșav, și când devine mârșav, le face rău oamenilor.

– Oamenilor? spuse Matthew, simțind cum îl trece un fior rece. Vrei să spui lui Leni? O să-i facă rău lui Leni?

Matthew nu așteptă răspunsul lor. Urcă scările în fugă până în curte, de unde își luă bicicleta și încălecă pe ea. Pedalând din greu pe pământul ud și spongios, ajunse la șoseaua principală în mai puțin de zece minute.

La aleea gospodăriei Allbright, puse o frână atât de bruscă încât bicicleta aproape că alunecă de sub el. Doi bușteni jupuiți baricadau intrarea îngustă spre proprietate. Erau de culoarea cărnii de somon, proaspăt tăiați, rozalii, punctați ici și colo de mici porțiuni de scoarță.

Ce naiba?

Matthew privi împrejur, nu văzu mișcare, nu auzi nimic. Pedală pe lângă bușteni și își continuă drumul, mai încet acum, cu inima bubuindu-i în piept; îngrijorarea puse stăpânire pe el.

La capătul aleii, descălecă și își culcă bicicleta la pământ. O cercetare precaută a proprietății Allbright nu dădu la iveală semne de agitație. Camioneta lui Ernt era parcată în fața cabanei.

Matthew înaintă tiptil, tresărind de fiecare dată când vreo rămurică îi trosnea sub tălpi sau când călca pe ceva – o doză de bere, o meliță pierdută de cineva prin curte – ce nu putea vedea pe întuneric. Caprele scoaseră un behăit. Găinile începură să cotcodăcească, dând alarma.

Era gata să mai facă un pas, când auzi un sunet.

Ușa cabanei deschizându-se.

Se aruncă în iarba înaltă și rămase nemișcat.

Pași pe prispă. Scârțâit.

Speriat ca să se miște și chiar mai speriat ca să stea neclintit, înălță capul și privi peste firul ierbii.

Leni stătea la marginea prispei, înfășurată într-o pătură de lână cu dungi roșii, albe și galbene. Ținea un sul de hârtie igienică în mână; se vedea alb în lumina lunii.

– Leni, șopti el.

Ea privi înspre el, îl văzu. Îngrijorată, privi înapoi spre cabană, apoi fugi la el.

Matthew se ridică, o trase în brațe și o strânse tare.

– Ești bine?

– Ridică un zid, spuse Leni, privind înapoi.

– De-asta sunt buștenii ăia din șosea?

Leni încuviință din cap.

– Mi-e frică, Matthew.

Matthew dădu să spună: „O să fie bine", dar auzi zăvorul ușii tras.

– Du-te, șopti Leni, împingându-l.

Băiatul se aruncă în perdeaua de copaci exact când ușa se deschise. Îl văzu pe Ernt Allbright ieșind pe prispă, îmbrăcat într-un tricou jerpelit și în pantaloni scurți lălâi.

– Leni? strigă el.

Leni făcu semn cu mâna.

– Sunt aici, tată. Am scăpat hârtia igienică.

Privi disperată înspre Matthew. Era ascuns după copaci. Ea porni spre privară și dispăru înăuntru. Ernt o așteptă pe prispă și intră cu ea în casă după ce termină. Zăvorul ușii se încuie cu un clic în urma lor.

Matthew își luă bicicleta și porni spre casă cu toată viteza. Îi găsi pe Marge Grăsana și pe tatăl lui împreună în curte, lângă camioneta lui Marge.

– C-construiește un zid, spuse Matthew, gâfâind.

Sări de pe bicicletă și o lăsă să cadă în iarbă, lângă afumătoare.

– Cum adică? întrebă tata.

– Ernt. Știi că terenul lor începe cu o porțiune îngustă, după care se deschide către apă? A jupuit doi bușteni și i-a pus de-a curmezișul aleii de acces. Leni zice că vrea să ridice un zid.

– Dumnezeule! spuse tata. Se izolează de restul lumii.

Leni fu trezită de sunetul ascuțit al drujbei și de pocnetul ocazional al unei securi despicând lemn. Tata se trezise foarte devreme, tot weekendul, trudind la ridicarea zidului.

Singura veste bună era că fata supraviețuise sfârșitului de săptămână, și acum era din nou luni, zi de școală.

Matthew.

Bucuria alungă sentimentul apăsător, deznădăjduit al pierderii adus de acest sfârșit de săptămână. Se îmbrăcă de școală și coborî scara.

În cabană era liniște.

Mama ieși din dormitorul ei îmbrăcată cu o maletă și niște blugi lăbărțați.

– 'Neața.

Leni se duse la mama ei.

– Trebuie să facem ceva înainte să termine zidul.

– N-o să-l ridice. A fost doar scos din minți. O să-și vină în fire.

– Pe asta ai de gând să te bazezi?

Leni văzu pentru prima oară cât de îmbătrânită arăta mama ei, cât de sfârșită și de înfrântă. Lumina din ochi i se stinsese complet, nu mai era dispusă să zâmbească.

– Îți aduc o cafea.

Înainte ca Leni să ajungă în bucătărie, o bubuitură zgudui ușa cabanei. Aproape simultan, ușa se deschise larg.

– Sal'tare, casă!

Marge Grăsana intră. Zeci de brățări îi zornăiau la încheietura mâinii cărnoase, iar în urechi i se bălăbăneau doi cercei ca niște momeli pentru pești, scânteind în lumină. Părul îi creștea din nou. Îl pieptănase cu cărare pe mijloc și îl prinsese în două cozi ca niște pampoane, care se legănau la fiecare mișcare a ei.

Tata se strecură înăuntru prin spatele femeii de culoare și își puse mâinile în șoldurile osoase.

– Am zis că nu poți intra, fir-ar a dracului de treabă.

Marge Grăsana zâmbi și îi întinse mamei o sticluță cu o loțiune. I-o puse ferm în mâini și închise mâinile ei mari peste mâinile mici ale mamei.

– Thelma a făcut-o din lavandă adunată din curtea ei. S-a gândit c-o să-ți placă mult.

Leni observă însemnătatea acestui mic gest pentru mama ei.

– Nu avem nevoie de mila voastră, spuse tata. Ea miroase foarte bine și fără să se dea cu porcăria aia.

– Prietenele își fac daruri între ele, Ernt. Iar Cora e prietena mea. De aceea sunt aici, de fapt. M-am gândit să beau o cafea cu vecinii mei.

– L-Leni, îi aduci tu o cană cu cafea lui Marge? spuse mama. Și, eventual, și o felie din checul cu merișoare.

Tata își încrucișă brațele, rămânând cu spatele la ușă.

Marge Grăsana o conduse pe mama la canapea, o ajută să se așeze, apoi se așeză lângă ea. Perna se lăsă sub greutatea femeii.

– De fapt, am vrut să vorbesc cu tine despre diareea mea.

– Sfinte Hristoase! făcu tata.

– A fost cruntă. Mă întrebam dacă n-ai cumva prin casă vreun leac, ceva. Dumnezeule mare, am avut niște crampe cumplite!

Tata bombăni o înjurătură și ieși din cabană, trântind ușa.

Marge Grăsana zâmbi.

– E-atât de simplu să-i prosteşti pe bărbații ăștia. Așadar, acum am rămas singure.

Leni le aduse cafeaua și apoi se așeză în vechiul fotoliu achiziționat de la un magazin de vechituri din Soldatna, cu un an în urmă.

Marge Grăsana o privi când pe Cora, când pe Leni și apoi din nou pe Cora. Leni era sigură că nu rata nici un detaliu.

– Nu cred că Ernt a fost încântat de decizia Thelmei luată la înmormântarea lui Earl.

– Oh. Aia, spuse mama.

– Am văzut stâlpii instalați la șoseaua principală. Se pare că ridică un zid în jurul proprietății voastre.

Mama scutură din cap.

– Ba nu.

– Știi ce fac zidurile? întrebă Marge Grăsana. Ascund ce se petrece în spatele lor. Îi prind pe oameni înăuntru ca într-o capcană. Își puse cana pe măsuța de cafea și se aplecă spre mama. Va pune lacăt acelei porți, iar cheia va fi la el. Cum vei mai scăpa?

– N-n-o să facă asta, spuse mama.

– Zău? spuse Marge Grăsana. Așa a spus și sora mea ultima oară când am vorbit cu ea. Aș da orice să pot da timpul înapoi și să schimb ce s-a întâmplat. În cele din urmă l-a părăsit, dar a fost prea târziu.

– L-a părăsit, spuse mama încet. De data asta, nu privi în altă parte. Asta i-a adus moartea. Astfel de bărbați... te caută fără încetare până te găsesc.

– Noi te putem proteja, spuse Marge Grăsana.

– Noi?

– Eu și Tom Walker. Familia Harlan. Tica. Toți cei din Kaneq. Sunteți de-ale noastre, Cora, și tu, și Leni. El este un intrus. Ai încredere în noi. Lasă-ne să te ajutăm.

Leni se gândi la asta de-adevăratelea, serios; l-ar fi putut părăsi.

Asta ar fi însemnat să plece din Kaneq, probabil și din Alaska.

Să-l părăsească pe Matthew.

Și pe urmă? Ar fi trebuit să fugă mereu, să se ascundă, să-și schimbe numele? Cum funcționa asta? Mama nu avea bani, nu avea carduri de credit. Nici măcar nu avea un permis de conducere valabil. Nici una din ele nu avea. În acte, oare ea și mama existau cu adevărat?

Și dacă el tot le găsea?

– Nu pot, spuse mama în cele din urmă, iar Leni le consideră cele mai triste și mai patetice cuvinte din câte auzise vreodată.

Marge Grăsana rămase holbându-se la mama mult timp; dezamăgirea i se citea în fiecare trăsătură a feței.

– Bine. Lucrurile astea necesită timp. Noi suntem aici. Te vom ajuta. Nu trebuie decât să spui. Nu-mi pasă dacă asta se întâmplă în miez de noapte, în ianuarie. Vii la mine, bine? Nu-mi pasă ce-ai făcut tu sau ce-a făcut el. Vii la mine, și eu am să te ajut.

Leni nu se putu abține. Ocoli măsuța de cafea și se aruncă în brațele lui Marge Grăsana. Trupul masiv al femeii o învălui în liniștea lui, o făcu să se simtă în siguranță.

– Haide, spuse Marge Grăsana. La școală cu tine. Mai ai puțin și-ai absolvit.

Leni își luă rucsacul și și-l puse pe umăr. După ce o îmbrățișă strâns pe mama sa și îi șopti cuvintele: „Trebuie să vorbim despre asta", Leni ieși cu Marge Grăsana din casă. La jumătatea drumului către camionetă, apăru tata cu un bidon de douăzeci de litri de benzină în mână.

– Pleci așa repede? întrebă el.

– Doar o cafea, Ernt. O las eu pe Leni la școală. Mă duc la magazin.

El lăsă jos bidonul de plastic din mână.

– Nu.

Marge Grăsana se încruntă.

– Nu, ce?

– Nu mai părăsește nimeni locul ăsta fără mine. Nu-i nimic acolo, afară, pentru noi.

– Mai are cinci zile până la absolvire. Bineînțeles că va termina școala.

– S-o crezi tu, grăsano, spuse tata. Am nevoie de ea în gospodărie. Cinci zile nu înseamnă nimic. O să-i dea afurisita aia de hârtie.

– Vrei să intri în războiul ăsta? Marge Grăsana veni spre el, zornăind din brățări. Dacă domnișoara asta lipsește o singură zi de la școală, am să fac apel la autorități și am să te dau pe mâna lor, Ernt Allbright. Să nu crezi nici măcar o secundă că n-am s-o fac. Poți să fii descreierat și mârșav cât poftești, dar n-ai s-o împiedici pe frumusețea asta de fată să-și termine școala. Ai priceput?

– Statului n-o să-i pese.

– O, ba da. Crede-mă. Vrei să le explic autorităților ce se petrece aici, Ernt?

– Ce mare rahat știi tu?

– Ai grijă că am o gură cât o șură. Vrei să mă provoci?

– N-ai decât. Du-o la școală dacă înseamnă așa mult pentru tine. Se uită la Leni. Vin să te iau la trei. Nu mă face să aștept.

Leni încuviință din cap și urcă în vechea camionetă cu scaune jerpelite. Porniră pe aleea accidentată și trecură de stâlpii din bușteni jupuiți proaspăt montați. Pe șoseaua principală, învăluite într-un nor de praf, Leni își dădu seama că plângea.

Se simți brusc copleșită. Miza era prea mare. Dacă mama fugea, și tata chiar o găsea și o omora?

Marge Grăsana trase în fața școlii și parcă.

– Nu e drept că trebuie să te confrunți cu așa ceva. Dar viața nu e dreaptă, copilă. Presupun că știi asta. Ai putea suna la poliție.

Leni se întoarse.

– Și dacă mama moare din cauza mea? Cum o să fie viața mea după aceea?

Marge Grăsana încuviință din cap.

– Vii la mine dacă ai nevoie de ajutor. Da? Promiți?

– Sigur, spuse Leni fără vlagă.

Marge Grăsana se aplecă spre Leni, deschise cu un scârțâit capacul torpedoului și scoase un plic gros.

– Am ceva pentru tine.

Leni era obișnuită cu darurile lui Marge Grăsana. O acadea, un roman, o agrafă colorată. Marge Grăsana îi punea adesea câte ceva în palmă la sfârșitul unei zile de muncă.

Leni se uită la plic. Era de la Universitatea din Alaska. Destinatarul era Lenora Allbright, via Marge Birdsall, magazinul universal din Kaneq.

Îi tremurau mâinile când deschise plicul și citi primul rând. „Suntem încântați să vă oferim..."

Leni se uită la Marge Grăsana.

– Am reușit.

– Felicitări, Leni!

Leni se simțea amorțită. Fusese *acceptată*.

La facultate.

– Și acum? întrebă Leni.

– Te duci, spuse Marge Grăsana. Am vorbit cu Tom. O să plătească el școlarizarea. Eu și Tica îți cumpărăm manualele, iar Thelma îți dă bani de cheltuială. Ești de-a noastră, și noi te susținem. N-ai nici o scuză, copilă. Pleci din locul ăsta în secunda în care poți. Fugi ca dracul de tămâie, și nu privi înapoi. Dar Leni...

– Da?

– Fii cu ochii-n patru până-n ziua în care pleci.

În ultima zi de școală, Leni crezu că o să-i explodeze inima. Ar fi căzut cu fața în țărână și ar fi îngroșat statisticile Alaskăi. Fata care a murit din dragoste.

Perspectiva verii, a acelor lungi zile toride petrecute muncind de la răsărit până la asfințit o înnebunea. Cum putea rezista până în septembrie fără să-l vadă pe Matthew?

– Nu prea o să ne vedem, spuse ea, simțind că i se face rău. Vom munci amândoi tot timpul. Știi cum e vara.

De acum încolo, viața însemna trudă.

Vara. Anotimpul migrației somonului și al grădinilor care necesitau permanent îngrijire, al fructelor de pădure coapte pe dealuri, al conservelor de fructe, legume și pește, al somonului care trebuia tăiat fâșii, marinat și afumat, al reparațiilor care trebuiau făcute cât timp soarele strălucea.

– O să ne furișăm, spuse el.

Leni nu se putea imagina asumându-și acest risc acum. Interdicția familiei Harlan rupsese ultimul fir al controlului deținut de tatăl ei. El dobora copaci și jupuia bușteni zilnic, se trezea în miez de noapte și umbla prin casă. Bombănea întruna și bocănea fără încetare în zidul ăla al lui.

– Mergem împreună la facultate în septembrie, spuse Matthew (pentru că el știa cum să viseze și să creadă).

– Da, spuse ea, dorindu-și asta mai mult decât orice altceva. Vom fi niște copii normali din Anchorage.

Asta își spuneau tot timpul.

Leni merse alături de el până la ușă și murmură un rămas-bun pentru doamna Rhodes, care o strânse tare în brațe și îi spuse:

– Nu uita de petrecerea de absolvire din seara asta, de la cârciumă. Tu și Mattie sunteți invitații de onoare.

– Mulțumesc, doamnă Rhodes.

Afară, părinții lui Leni o așteptau cu o pancartă pe care scria FELICITĂRI PENTRU ABSOLVIRE! Ea se opri brusc.

Leni simți mâna lui Matthew pe spatele ei. Era aproape sigură că o împinsese. Ea înaintă, străduindu-se să zâmbească.

– Hei, bună! spuse ea când părinții se repeziră spre ea. Nu trebuia să faceți asta.

Mama îi zâmbi larg.

– Glumești? Ai absolvit prima din clasă.

– O clasă cu doi elevi.

Tata o cuprinse cu un braț și o trase mai aproape.

– Eu n-am fost niciodată primul la nimic, Roșcato. Sunt mândru de tine. Și acum poți să uiți de școala asta nenorocită. *Sayonara*, porcărie!

Urcară în camionetă și plecară. Deasupra, un aeroplan zbura jos, scoțând un pârâit înfundat.

– Turiști. Tata rosti cuvântul ca pe o înjurătură, tare ca să-l audă oamenii. Apoi zâmbi. Mama a făcut prăjitura ta preferată și *akutaq*[1] de căpșuni.

Leni încuviință din cap, prea deprimată pentru un zâmbet prefăcut.

Deasupra cârciumii pe jumătate terminate stătea atârnat un banner pe care scria: FELICITĂRI, LENI ȘI MATTHEW!!! PETRECERE DE ABSOLVIRE VINERI SEARĂ! 9 P.M. PRIMA BĂUTURĂ GRATIS!

– Leni, fetița mea? Arăți tristă de parcă ți s-au înecat corăbiile.

– Vreau să merg la petrecerea de absolvire de la cârciumă, spuse Leni.

Mama se aplecă în față ca să se uite la tata.

– Ernt?

– Vrei să te duc în nenorocita aia de cârciumă a lui Tom Walker și să-i văd pe toți ăia care distrug orașul ăsta? spuse tata.

[1] Înghețată artizanală specifică zonei de vest a Alaskăi și nordului Canadei

– Pentru Leni, spuse mama.

– Nici gând, madam.

Leni încercă să privească dincolo de mânie și să-l vadă pe bărbatul acela despre care mama tot spunea că ar fi fost înainte ca Vietnamul să îl schimbe, și iernile din Alaska să îi dea la iveală tenebrele din adâncul sufletului. Încercă să își amintească vremurile când era Roșcata, fetița lui, cocoțată pe umerii lui pe Hermosa Beach din California.

– Te rog, tată. *Te rog*. Vreau să sărbătoresc absolvirea liceului din orașul meu. Orașul în care tu m-ai adus.

Când tata se uită la ea, Leni văzu ceva ce vedea atât de rar în ochii lui: iubire. Și regret.

– Îmi pare rău, Roșcato. Nu pot face asta. Nici măcar pentru tine.

Capitolul 19

Seară.

Sunetul drujbei. Tăcere.

Leni stătea la fereastră și privea în curte. Era ora șapte: ora cinei, o pauză în această lungă zi de muncă sezonieră. Tatăl ei urma să intre în casă în orice clipă, aducând cu el tensiune, încordare. Resturile petrecerii de absolvire în trei – prăjitură cu morcov și *akutaq* de căpșuni – erau încă pe masă.

– Îmi pare rău, spuse mama, venind în spatele ei. Știu cât de mult ți-ai dorit să mergi la petrecere. Sunt sigură că te gândești să pleci pe furiș. Eu așa aș fi făcut la vârsta ta.

Leni luă o lingură cu vârf de *akutaq*. De obicei, îi plăcea. Nu și astă-seară.

– Mi-am făcut o mie de planuri de evadare.

– Și?

– Toate se termină la fel: tu, singură într-o cameră, sub o ploaie de pumni încasați de la tata.

Mama aprinse o țigară și suflă fumul.

– Chestia asta... zidul. Nu renunță. Va trebui să fim mai precaute.

– Mai precaute? Leni se întoarse către ea. Cântărim fiecare cuvânt pe care-l rostim. Dispărem într-o clipită. Ne prefacem că nu avem nevoie de nimic și de nimeni în afară de el și de locul ăsta. Și nimic

din toate astea nu-i de ajuns, mamă. Nu putem face mai mult de atât pentru a-l împiedica s-o ia razna de tot.

Leni constată cât de greu era pentru mama ei să poarte această conversație; ar fi vrut să poată face ceea ce făcuse mereu. Să pretindă că va fi mai bine, că el își va reveni, că nu făcuse rău cu intenție sau că nu se va mai repeta. Să pretindă.

Dar lucrurile stăteau altfel acum.

– Am intrat la Universitatea din Alaska, la Anchorage, mamă.

– Oh, Dumnezeule, e grozav! spuse mama. Un zâmbet îi lumină fața și apoi păli. Dar nu ne putem permite...

– Tom Walker, Marge Grăsana, Thelma și doamna Rhodes plătesc totul.

– Banii nu sunt singura problemă.

– Nu, spuse Leni, fără să se uite în altă parte. Ai dreptate.

– Va trebui să ticluim asta foarte bine, spuse mama. Cu nici un preț, tata nu trebuie să afle că Tom plătește. Niciodată.

– Nu contează. Tata n-o să mă lase să plec. Știi bine că n-o să mă lase.

– Ba da, o să te lase, spuse mama cu voce mai fermă decât auzise Leni de mulți ani. Am să-l conving eu.

Leni dădu frâu liber visurilor. Facultate. Matthew. O viață nouă.

Da. Vezi să nu.

– Ai să-l convingi tu, spuse ea indiferentă.

– Înțeleg de ce n-ai încredere în mine.

Indignarea lui Leni se mai atenuă.

– Nu despre asta e vorba, mamă. Cum să te las aici singură cu el?

Mama îi zâmbi trist și obosit.

– Nu mai discutăm despre asta. Gata. Tu ești puiul. Eu sunt pasărea mamă. Ori îți iei zborul singură, ori îți dau eu vânt din cuib. Tu alegi. În orice caz, pleci la facultate cu iubitul tău.

– Tu crezi că-i posibil?

Leni simți că visul ei se materializează.

– Când încep cursurile?

– Imediat după Ziua Muncii.

Mama încuviință din cap.

– În regulă. Va trebui să fii cu băgare de seamă. Isteață. Nu risca totul pentru un sărut. Ăsta-i genul de lucru pe care l-aș fi făcut eu. Uite ce-o să facem: Tu o să stai departe de Matthew și de familia Walker până în septembrie. Eu voi dosi destui bani ca să-ți cumpăr un bilet de autobuz până la Anchorage. O să umplem rucsacul pentru situații de urgență cu cele necesare. Apoi, într-o zi, o să aranjez să plecăm toți trei într-o excursie la Homer. Tu ai să spui că vrei să te duci la toaletă și ai s-o ștergi. Mai târziu, când tata se va calma, eu am să găsesc un bilețel lăsat de tine, în care scrii că ai plecat la facultate – fără să precizezi unde – și promiți să te întorci acasă la vară. O să funcționeze. Ai să vezi. Dacă suntem precaute, o să funcționeze.

Să nu-l vadă pe Matthew până în septembrie.

Da. Asta va trebui să facă.

Dar oare chiar o putea face? Dragostea ei pentru Matthew era esențială, puternică precum mareea. Nimeni nu îi putea pune stavilă.

Își aminti filmul acela pe care îl văzuse împreună cu mama, cu mult timp în urmă. *Splendoare în iarbă*. Personajul interpretat de Natalie Wood se îndrăgostește la fel, până peste cap, de Warren Beatty, dar își pierde iubitul și sfârșește la ospiciu. Când iese, el era însurat, avea un copil, dar îți puteai da seama că nici unul din ei nu avea să mai iubească la fel pe nimeni niciodată.

Mama, vărsase multe lacrimi.

Leni nu înțelesese atunci. Acum însă înțelegea. Vedea că dragostea poate fi periculoasă și imposibil de controlat. Vorace. Leni moștenise de la mama ei felul acesta de a iubi. Acum știa asta.

– Vorbesc serios, Leni, spuse mama îngrijorată. Va trebui să fii isteață.

În iunie, tata lucră zilnic la zidul lui. La sfârșitul lunii, stâlpii de susținere făcuți din bușteni jupuiți erau toți la locul lor; ieșeau din pământ din trei în trei metri, de-a lungul hotarului proprietății, un dublu hotar între terenul lor și șoseaua principală.

Leni încercă să-și înăbușe dorul de Matthew, dar nu reușea. Uneori, când trebuia să muncească, se oprea și scotea colierul ascuns în buzunarul de la șold și îl strângea atât de tare în palmă că aproape

sângera de la vârful lui ascuțit. Făcu în cap liste cu diverse lucruri pe care dorea să i le spună, purta iar și iar lungi conversații de una singură. Seara, citea romane pe care le găsea în cutia cu DONAȚII a magazinului universal. Unul după altul. *Dorința Necuratului*, *Văpaia și floarea*, *Nebunul lunatic*, romane istorice despre femei care trebuiau să lupte pentru dragoste și care erau, în cele din urmă, salvate de ea.

Cunoștea distincția dintre realitate și ficțiune, dar nu putea abandona poveștile ei de dragoste. Îi dădeau sentimentul că femeile își puteau controla destinele. Chiar și într-o lume crudă, tenebroasă, care le împingea pe femei până la limitele extreme ale rezistenței lor, eroinele acestor romane puteau învinge și găsi iubirea adevărată. Îi ofereau lui Leni o rază de speranță, umplându-și astfel orele pustii ale nopților.

În timpul nesfârșitelor ore din zi, muncea: grădinărea, ducea gunoiul la container și îi dădea foc, cenușa rezultată folosind-o ca îngrășământ în grădină, la prepararea săpunului și ca insecticid pentru răzoarele de legume. Aducea apă, repara capcanele pentru crabi și descurca plasele de pescuit. Hrănea animalele, aduna ouăle, repara îngrăditurile și afuma peștele prins.

În tot acest timp, se gândea la Matthew. Numele lui deveni o mantră.

Un singur gând o anima: „Septembrie nu e așa de departe".

Veni luna iulie. Leni și mama erau în continuare blocate în spatele zidului construit de tatăl ei, astfel că fata începu să-și piardă simțul realității. Știa că pe 4 Iulie orașul era în sărbătoare și își dorea cu ardoare să participe și ea.

Noapte de noapte, săptămână după săptămână, stătea întinsă în pat, mistuită de dorul de Matthew. Iubirea ei pentru el – o adevărată războinică, escaladând munții, trecând râurile – depășea granițele obsesiei.

Spre sfârșitul lui iulie, începu să facă tot felul de scenarii sumbre – el își găsea pe altcineva, se îndrăgostea, decidea că Leni era o poveste prea complicată. Tânjea după mângâierea lui, visa la sărutările lui, la vocea lui. Teama i se inculcase în inimă, pervertind-o.

În august, era o epavă. Zidul era aproape gata. Întreg hotarul proprietății, de-a lungul șoselei principale, de la o costișă la cealaltă, era

un zid de scânduri proaspăt tăiate. Doar o deschidere de trei metri peste aleea de acces le permitea să intre sau să iasă.

Dar zidul abia dacă o interesa pe Leni. Slăbise peste două kilograme și aproape nu mai dormea. Noapte de noapte se trezea pe la ora trei sau patru și ieșea pe prispă, gândindu-se: „El e acolo..."

De două ori, își încălțase cizmele; o dată, ajunsese până la capătul aleii, după care se întorsese.

Trebuia să se gândească atât la siguranța mamei, cât și la cea a lui Matthew.

Nici o lună nu mai rămăsese până la Ziua Muncii.

Trebuia pur și simplu să aștepte să se vadă cu Matthew la Anchorage, când timpul avea să fie de partea lor.

Aceasta era mișcarea inteligentă. Dar iubirea îi întuneca rațiunea.

Trebuia să-l revadă, să se asigure că el încă o iubea.

Oare când devenise acest sentiment mai mult decât dorință? Când se materializase într-un plan?

Trebuie să-l văd.

Să fiu cu el.

N-o face, spunea vechea Leni, fata modelată de violența tatei și de spaima mamei.

Doar o dată, venea răspunsul lui Leni, cea transformată de pasiune.

Doar o dată.

Dar cum?

La începutul lui august, în acele zile care durau optsprezece ore, preocuparea primordială era să adune hrană pentru iarnă. Recolta grădinii și conservele de legume, fructele de pădure culese și gemul făcut în casă, prada pescuită din ocean, râuri și golf. Afumară somon, păstrăv și halibut.

În acea zi, se treziseră devreme și petrecuseră toată ziua pe râu, la captură de somon. Pescuitul era o treabă serioasă, și nimeni nu vorbea prea mult. După aceea, aduseră prada acasă și începură procesul de conservare a cărnii. Încă una dintr-un șir de zile lungi, istovitoare.

Luară, în sfârșit, pauză de masă și intrară în cabană. Mama aduse o plăcintă cu somon și fasole verde sotată în grăsime de porc. Îi zâmbi lui Leni, încercând să creeze impresia că totul era în regulă.

– Leni, pariez că abia aștepți să înceapă sezonul elanului.

– Da, spuse ea.

Avea vocea tremurată. Nu se mai putea gândi la nimic altceva în afară de Matthew. Dorul de el îi provoca suferință fizică.

Tata înfipse furculița în crusta fragedă a plăcintei, căutând pește.

– Cora, plecăm la Sterling vineri. Au o sanie motorizată în ofertă, iar a noastră s-a dus dracului. Și îmi trebuie și niște balamale pentru poartă. Leni, tu va trebui să rămâi aici și să ai grijă de dobitoace.

Lui Leni aproape că îi căzu furculița din mână. Vorbea serios?

Sterling era la cel puțin o oră și jumătate de mers cu mașina, și dacă tata vrea să aducă acasă o sanie motorizată, trebuia să plece cu camioneta, ceea ce însemna transfer cu feribotul, adică o jumătate de oră dus și altă jumătate întors. Călătoria dus-întors la Sterling avea să dureze toată ziua.

Tata continuă să scormonească prin plăcintă. După ce mâncă tot peștele, începu să caute cartofi, apoi morcovi, și în final mazăre.

Mama se uită la Leni.

– Eu nu cred că-i o idee bună, Ernt. Hai să plecăm cu toții. Nu-mi place ideea de a o lăsa pe Leni singură acasă.

Leni simți apăsarea tăcerii în timp ce tata își luă o bucată de pâine în farfurie.

– E incomod să mergem toți trei înghesuiți în camionetă atâta drum. O să fie bine.

Veni, în sfârșit, ziua de sâmbătă.

– În regulă, Leni, spuse tata cu voce foarte aspră. E vară. Știi ce-nseamnă asta. Urși negri. Puștile sunt încărcate. Ține ușa încuiată dacă stai în casă. Când te duci la apă, fă mult zgomot și ia cu tine fluierul pentru urși. Ar trebui să fim acasă pe la cinci, dar dacă întârziem, vreau să intri în casă și să încui ușile la opt. Nu-mi pasă câtă lumină-i afară. Fără pescuit de pe țărm. Ne-am înțeles?

– Tată, am aproape optsprezece ani. Știu toate astea.

– Da, da. Ţi se pare c-ar fi mult. Îmi şi vine să râd.

– N-am să părăsesc proprietatea şi am să încui uşa, promise Leni.

– Aşa te vreau. Tata luă o cutie plină cu piei îmblănite, pe care urma să le vândă la blănarul din Sterling, şi se îndreptă spre uşă.

După ce ieşi, mama spuse:

– Te rog, Leni. Nu strica totul. Eşti atât de aproape de plecarea la facultate. Doar câteva săptămâni. Oftă. Nu mă asculţi.

– Ba ascult. Nu-o să fac nimic prostesc, minţi Leni.

Afară se auzi claxonul camionetei.

Leni îşi îmbrăţişă mama şi o împinse practic pe uşă afară. Îi privi plecând. Apoi aşteptă, numărând minutele până la plecarea feribotului.

Exact la patruzeci şi şapte de minute după plecarea lor, sări pe bicicletă şi porni pe aleea denivelată, trecu prin deschizătura din zidul de scânduri şi ieşi în şoseaua principală. Intră pe drumul ce ducea la proprietatea Walker. Se opri brusc în faţa casei din buşteni cu două etaje şi descălecă de pe bicicletă, privind împrejur. Nimeni nu ar fi stat în casă pe o astfel de vreme, ţinând cont că erau atâtea treburi de făcut. Îl văzu pe domnul Walker în stânga, lângă copaci, conducând un buldozer, mutând nişte maldăre de gunoi.

Leni îşi lăsă bicicleta să cadă în iarbă şi se uită la capătul scării cenuşii, late, erodate ce cobora pe plaja de pietriş. Cochilii sparte erau presărate printre alge marine, noroi şi pietre.

Matthew stătea în apa mică la o masă metalică înclinată, filetând somoni mari roşii-argintii, scoţând din ei săculeţi mari cu icre portocalii, pe care le punea cu grijă la uscat. Pescăruşii ţipau deasupra, coborând în picaj şi fâlfâind din aripi, aşteptând resturi. Pe apă, pluteau maţe, împrejurul cizmelor lui Matthew.

– Matthew! strigă Leni la el.

El ridică privirea.

– Părinţii mei sunt pe feribot, se duc la Sterling. Poţi trece pe la mine? Avem toată ziua doar pentru noi.

El lăsă jos cuţitul *ulu*.

– La dracu'! Sunt acolo în treizeci de minute.

Leni se întoarse la bicicletă şi sări pe ea.

Acasă, hrăni animalele și le puse apă, apoi se agită ca o nebună, încercând să se pregătească pentru prima întâlnire adevărată. Puse într-un coș merinde pentru un picnic și se spălă pe dinți – *din nou* –, se rase pe picioare și se îmbrăcă într-o frumoasă rochie crem Gunne Sax, dăruită de mama la aniversarea de șaptesprezece ani. Își împleti părul lung până la brâu într-o singură coadă groasă cât încheietura mâinii și o legă cu o fundă. Șosetele gri, din lână, cam uzate, și bocancii stricau efectul romantic al ținutei, dar mai bine de atât nu se putea.

Apoi așteptă. Stătu pe prispă, cu coșul de picnic și pătura în mână, bătând din picior. În dreapta ei, caprele și găinile păreau agitate. Le insuflase probabil agitația ei. Deasupra, cerul, care ar fi trebuit să fie de un albastru azur, se întunecă. Se strânseră nori, care se întinseră și acoperiră soarele.

Ai ei erau pe feribot acum, ancorând la Homer; așa ar fi trebuit. „Dă Doamne să nu se întoarcă după ceva!"

În timp ce se uita fix la aleea de acces, auzi în depărtare huruitul unui motor. O barcă de pescuit. Sunetul acela era la fel de obișnuit vara, prin partea locului, precum bâzâitul țânțarilor.

Alergă la marginea proprietății exact când o barcă de pescuit din aluminiu intră în golful lor. Apropiindu-se de plajă, motorul se opri, și barca alunecă fără zgomot înainte, trăgând singură pe malul cu pietriș. Matthew era la cârmă, făcând cu mâna.

Ea coborî în grabă scările către plajă.

Matthew sări în apa mică și veni spre Leni, trăgând barca mai sus pe plajă în urma lui, fermecând-o cu zâmbetul și cu siguranța lui, și cu dragostea din priviri.

Într-o clipită, tensiunea în care trăise luni de zile dispăru. Se simți frivolă, tânără. Îndrăgostită.

– Avem timp până la cinci, spuse ea.

El o ridică în brațe și o sărută.

Râzând de *bucuria* pură pe care o simțea, Leni îl luă de mână și merse cu el pe plajă dincolo de grote, la o limbă de pământ ce ducea la un colț de teren împădurit cu vedere către capătul opus al golfului. Stâncile se iteau din pământ sub picioarele lor, niște lespezi de piatră

sfidătoare. Aici, oceanul se izbea de țărmul stâncos, împroșcând stropi ce le atingeau pielea asemenea unor sărutări.

Ea întinse pătura și așeză coșul de picnic.

– Ce-ai adus? întrebă Matthew, așezându-se.

Leni îngenunche pe pătură.

– Chestii simple. Sendvișuri cu halibut, salată de crab, niște fasole proaspătă, fursecuri cu zahăr. Se uită la el, zâmbind. Asta-i prima mea întâlnire.

– Și a mea.

– Am trăit vieți ciudate, spuse ea.

– Poate că așa fac toți, zise el, așezându-se lângă ea, apoi întinzându-se și trăgând-o în brațele lui.

Pentru prima oară după multe luni, ea putea respira.

Se sărutară atât de mult, că ea pierdu noțiunea timpului, a fricii, a oricărui alt sentiment; nu mai simțea decât moliciunea limbii lui căutând-o pe a ei și gustul lui.

El descheie un nasture perlat de la rochia ei, atât cât să-și strecoare mâna în decolteu. Ea simți degetele aspre, bătătorite de muncă, alunecându-i pe piele; i se făcu pielea de găină, un fior atât de nou și de surprinzător. Simți cum îi atinge sânii, strecurându-și mâna pe sub țesătura din bumbac uzată a sutienului ei pentru a-i atinge sfârcul.

Bubuitul unui tunet.

Preț de o secundă, fu atât de amorțită de plăcere, încât crezu că totul se petrecuse în imaginația ei.

Apoi se porni ploaia. Aprigă, iute, torențială.

Se ridicară în picioare, râzând. Leni luă coșul de picnic și începură să alerge amândoi de-a lungul plajei sinuoase, până pe malul abrupt de lângă privată.

Nu se opriră decât atunci când ajunseră în cabană, față în față, ochi în ochi. Leni simți picăturile de ploaie alunecându-i pe obraji, picurându-i din păr.

– Alaska vara, spuse Matthew.

Leni îl privi, dându-și seama *acum*, dintr-odată, înfiorată, cât de *mult* îl iubea.

Nu în felul toxic, dependent de afectivitate, disperat, în care mama ei îl iubea pe tata.

Ea avea nevoie de Matthew, dar nu ca să o salveze, să o completeze sau să o reinventeze.

Dragostea ei pentru el era cea mai limpede, cea mai curată, cea mai puternică emoție pe care o simțise vreodată. Era ca atunci când deschideai ochii sau te maturizai și îți dădeai seama că ai avut tot timpul puterea de a iubi astfel. Pentru vecie. Pentru totdeauna. Sau pentru tot timpul pe care îl aveai.

Leni începu să-și descheie rochia udă. Gulerul dantelat îi alunecă pe umeri, lăsând la vedere bretelele sutienului.

– Leni, ești sigură...

Ea îi închise gura cu un sărut. Nu fusese niciodată mai sigură de ceva. După ce descheie complet rochia, aceasta îi căzu de pe trup în jurul picioarelor încălțate în bocanci. Păși ca să iasă din rochie și o împinse cu piciorul într-o parte.

Dezlegă șireturile bocancilor, îi scoase din picioare și îi aruncă cât colo. Unul lovi peretele cabanei cu o bufnitură. Rămase doar în sutien.

– Vino, îi spuse lui Matthew și îl conduse în pod, în dormitorul ei, unde el se dezbrăcă degrabă și o trase jos, pe salteaua acoperită cu blănuri.

El îi scoase încet sutienul. Mâinile și gura lui îi explorară trupul până ce fiecare nerv se încordă.

Leni se pierdu în el. Trupul ei căpătase propria existență, mișcându-se într-un ritm instinctiv, ancestral, știut probabil dintotdeauna, atingând o plăcere atât de intensă, că aproape o durea.

Era o stea; ardea atât de strălucitor, că se dezintegra în milioane de particule, lumina lor pulverizând totul împrejur. În final, căzu din nou pe pământ, dar era altă fată. Asta o speria și o bucura în același timp. Avea oare să mai existe vreodată ceva în viața ei care să o schimbe atât de profund? Și acum, după această experiență în care îl avusese pe el, cum l-ar fi putut lăsa? Vreodată?

– Te iubesc, spuse el încet.

– Și eu te iubesc.

Cuvintele păreau prea sărace, prea banale, pentru a exprima toată acea emoție.

Ea se lipi de el, privind prin lucarnă cum ploaia răpăia în geam. Știa că avea să țină minte această zi pentru tot restul vieții.

– Cum crezi că va fi la facultate? întrebă ea.

– Ca tine și ca mine. Așa ca acum, tot timpul. Ești pregătită să mergi?

La drept vorbind, Leni se temea că, atunci când va sosi momentul să plece, nu-și va putea părăsi mama. Dar dacă rămânea, dacă abandona acest vis, nu avea să-și mai revină vreodată. Nu putea privi în ochi un viitor atât de sumbru.

Aici, în brațele lui, cu magia *timpului* care făcea ca totul să fie posibil între ei, ea nu voia să spună nimic. Nu voia ca vorbele să se prefacă în ziduri care să îi despartă.

– Vrei să vorbești despre tatăl tău? întrebă el.

Leni avu impulsul de a spune *nu*, să facă ceea ce făcuse mereu: să tăinuiască. Dar ce fel de dragoste ar fi fost aceasta?

– Războiul l-a nenorocit, cred.

– Și acum te lovește?

– Nu pe mine. Pe mama.

– Tu și mama ta trebuie să plecați de-aici, Len. I-am auzit pe tata și pe Marge Grăsana vorbind despre asta. Vor să vă ajute, dar mama ta nu-i lasă.

– Nu e așa de ușor pe cât crede lumea, spuse Leni.

– Dacă v-ar iubi, nu v-ar face rău.

El făcea lucrurile să pară atât de simple, ca și cum ar fi fost puse într-o ecuație matematică. Dar legătura dintre durere și iubire nu era univocă. Era o chestiune complicată.

– Cum e? întrebă ea. Să fii în siguranță?

El îi mângâie părul.

– Simți asta acum?

Simțea. Poate pentru prima oară, dar era o nebunie. Ultimul loc în care Leni era în siguranță era acolo, în brațele unui băiat pe care tatăl ei îl ura.

– Te urăște, Matthew, și nici măcar nu te cunoaște.

– N-am să-l las să-ți facă rău.

– Hai să vorbim despre altceva.

– Cum ar fi... despre cum mă gândesc la tine tot timpul? Mă întrebunește cât de mult mă gândesc la tine.

Matthew o trase lângă el ca să o sărute. Se sărutară o veșnicie, timpul încetinind doar pentru ei. Uneori vorbeau, își șopteau secrete sau glumeau, ori nu mai vorbeau deloc și doar se sărutau. Leni învață magia de a cunoaște pe cineva prin intermediul mângâierilor.

Trupul ei se trezi din nou în brațele lui, dar a doua oară când făcură dragoste fu altfel, din pricina cuvintelor rostite; viața reală se strecurase cumva în intimitatea lor.

Leni se temea că asta era tot ce le va rămâne. Doar această zi. Se temea că nu va izbuti niciodată să ajungă la facultate sau că tatăl ei o va ucide pe mama în absența ei. Se temea chiar că această dragoste pe care o simțea pentru Matthew nu era reală, sau că era reală, dar fragilă, că poate ea fusese atât de traumatizată de părinții ei, că nu avea cum să afle ce este cu adevărat iubirea.

– Nu, spuse ea, pentru sine, pentru el, pentru întreg universul. Te iubesc, Matthew.

Era singurul lucru pe care îl știa sigur.

Capitolul 20

O mână se apăsă pe gura lui Leni; o voce şopti aspru:

– Len, trezeşte-te.

Ea deschise ochii.

– Am adormit. A venit cineva.

Leni icni în palma lui Matthew.

Nu mai ploua. Soarele pătrundea prin lucarnă.

Afară, auzi motorul unei camionete, zăngănitul platformei de metal pe osie, în timp ce maşina înainta prin hârtoape.

– Dumnezeule! spuse Leni.

Sări peste Matthew, înşfăcă nişte haine şi se îmbrăcă rapid. Ajunse aproape de scară când auzi uşa deschizându-se.

Tata intră, se opri, se uită în jos.

Stătea pe rochia udă de pe podea.

Fir-ar să fie!

Leni se repezi pe scări, pe care mai mult alunecă decât să le coboare.

Tata se aplecă după rochia umedă şi o ridică. De pe poalele dantelate picura apă.

– M-a... m-a prins vijelia, spuse Leni.

Inima îi bătea atât de puternic, că abia respira. Era ameţită. Se uită împrejur după ceva ce i-ar fi putut da de gol şi văzu bocancii lui Matthew.

Scoase un țipăt scurt.

Rastelul din stânga tatei era doldora de puști, polița de dedesubt, plină de cutii cu muniție. Trebuia doar să întindă o mână, și era înarmat până-n dinți.

Leni se repezi și își luă rochia udă leoarcă.

Mama se încruntă. Privirea ei o urmări pe cea a lui Leni, oprindu-se la bocanci. Făcu ochii mari. Se uită la Leni și apoi către pod. Păli.

– De ce te-ai îmbrăcat cu rochia asta bună? întrebă tata.

– F-fetele mai fac chestii din astea nostime, Ernt, spuse mama, venind lângă el, ca să nu poată vedea bocancii.

Tata privi împrejur; pufnea pe nări. Lui Leni îi inspiră imaginea unui animal de pradă pe urmele vânatului.

– Simt un miros ciudat aici.

Leni își agăță rochia într-un cârlig de lângă ușă.

– Este picnicul pe care l-am pregătit pentru noi, spuse Leni. Am... am vrut să vă fac o surpriză.

Tata se duse la masă și deschise capacul coșului, uitându-se înăuntru.

– Sunt doar două farfurii.

– Mi s-a făcut foame și am mâncat. Asta e pentru voi doi. M... m-am gândit că o să vă facă plăcere după ce-ați bătut atâta drum până la Sterling.

Se auzi un scârțâit de sus.

Tata se încruntă și se uită spre pod. Se duse la scară.

„Stai locului, Matthew."

Tata atinse scara podului, privi în sus. Se încruntă. Leni îl văzu ridicând un picior și punându-l pe prima treaptă.

Mama se aplecă, luă bocancii lui Matthew și îi puse în cutia mare de carton de lângă ușă. Făcu asta dintr-o singură mișcare fără poticneli, apoi veni lângă tata.

– Hai să-i arătăm lui Leni sania motorizată, spuse ea, îndeajuns de tare ca să o audă Matthew. E parcată afară, lângă țarcul caprelor.

Tata dădu drumul scării podului și se întoarse spre ele. Avea o privire ciudată în ochi. Bănuia oare ceva?

– Sigur. Haideți.

Leni veni după tatăl ei la ușă. Când tata deschise ușa, ea se uită în urmă, la pod.

„Pleacă, Matthew", își spuse în gând. „Fugi."

Mama o ținu strâns de mână pe Leni când traversară prispa și coborâră pe iarbă, ca și cum s-ar fi temut că Leni s-ar fi întors și ar fi fugit.

În golf, barca din aluminiu a lui Matthew lucea argintie în soare pe plajă. Vijelia neașteptată spălase peisajul, lăsase totul curat. Lumina scânteia dintr-un milion de picături de apă, pe fire de iarbă și pe florile de câmp.

Leni spuse ceva repede – nici măcar nu-și dădu seama ce, orice l-ar fi făcut pe tatăl ei să se uite la ea, și nu către plajă.

– Uite-o, spuse el când ajunseră la remorca ruginită prinsă de camionetă. Pe ea stătea o sanie motorizată veche, cu scaun jerpelit și un far lipsă. O să reparăm scaunul cu bandă adezivă, așa că-i ca nouă.

Lui Leni i se păru că aude ușa cabanei deschizându-se și prispa scârțâind sub pași.

– Este *grozavă*! strigă ea. O putem folosi să pescuim la copcă și să vânăm reni. O să fie minunat să avem două sănii.

Auzi bâzâitul distinct al unui motor pornind și *scrâșnet* pe nisip.

Tata o împinse pe Leni la o parte.

– Ce-i asta, o barcă în golful nostru?

Jos, barca din aluminiu țâșnise pe apă, cu prora ridicată mândră, îndepărtându-se în mare viteză.

Leni își ținu respirația. Nu încăpea nici o îndoială că era Matthew, părul lui blond, barca lui nouă-nouță. Oare tata îl va recunoaște?

– Ai dracului turiști! spuse tata în sfârșit, întorcându-se. Copiii ăia de bogătani se cred stăpâni pe statul ăsta vara. Am să pun semne cu TRECEREA OPRITĂ.

Reușiseră. Scăpaseră cu bine. „Am reușit, Matthew!"

– Leni.

Vocea mamei sale. Tăioasă. Părea supărată, sau poate speriată.

Mama și tata se uitau amândoi la ea.

– Ce? întrebă Leni.

– Tatăl tău vorbește cu tine, spuse mama.

Leni zâmbi relaxat.

– Oh! Scuze!

– Presupun că erai cu capul în nori, cum spunea bătrânul meu.

Leni ridică din umeri.

– Mă gândeam și eu.

– La ce?

Leni auzi schimbarea de ton din vocea lui, și asta o îngrijoră. Observă cât de atent o privea acum. Poate că, până la urmă, nu scăpaseră. Poate că el știa... poate că se juca doar cu ea.

– Of, adolescenții ăștia, spuse mama cu voce tremurândă.

– Eu o întreb pe Leni, nu pe tine, Cora.

– Mă gândeam că ar fi distractiv să mergem undeva, să petrecem ziua împreună. Poate să ne încercăm norocul la Pedersen's Resort, pe Kenai. Am avut mereu noroc acolo.

– Bună idee. Tata plecă de lângă sania motorizată cea nouă și se uită pe aleea de acces. Ei bine, vara n-a plecat. Am o groază de muncă.

Le lăsă pe cele două singure, merse la magazia cu scule și își luă drujba. O agăță de umăr, se îndreptă spre alee și dispăru între copaci.

Mama și Leni rămaseră acolo, abia respirând, până auziră drujba huruind.

Mama se întoarse spre Leni și șopti cu asprime:

– Proastă, proastă, proastă! Ai fi putut fi prinsă.

– Am adormit amândoi.

– Greșelile fatale par banale. Vino, spuse mama, conducând-o în cabană. Stai lângă foc. Am să te pieptăn. Ai părul vraiște. Ai noroc că el nu observă astfel de chestii.

Leni luă un taburet cu trei picioare și îl duse lângă sobă. Se așeză pe el, sprijinindu-și picioarele goale pe treapta de dedesubt, despletindu-și părul în timp ce aștepta.

Mama scoase un pieptene cu dinți rari din cana albastră de cafea de pe măsuța de toaletă improvizată și începu să îi descâlcească ușor părul lui Leni, lung până la brâu. Apoi îi masă scalpul cu ulei și îi unse mâinile aspre cu puțin balsam parfumat, făcut din plante medicinale.

– Crezi c-ai scăpat de data asta și vei vrea să-l vezi pe Matthew din nou. La asta te gândeai, nu-i așa?

Bineînțeles că mama știa.

– Am să fiu mai atentă data viitoare, spuse Leni.

– N-o să mai existe data viitoare, Leni. Mama o luă pe Leni de umeri și o întoarse pe scaun cu fața spre ea. Ai să aștepți până la facultate, așa cum am vorbit. Vom face cum am plănuit. În septembrie, te vei întâlni cu Matthew în Anchorage și vă veți începe viața.

– Am să mor dacă nu-l văd.

– Ba nu. N-ai să mori. Te rog, Leni, gândește-te la mine, dacă nu la tine.

Leni se jenă de propriul egoism.

– Iartă-mă, mamă. Ai dreptate. Nu știu ce m-a apucat.

– Sexul schimbă totul, spuse mama încet.

Câteva zile mai târziu, în timp ce mama și Leni mâncau terci de ovăz la micul dejun, ușa cabanei se deschise. Tata intră, cu părul lui negru și cămașa din flanel pline de talaș.

– Veniți cu mine. Amândouă. Repede!

Leni ieși cu părinții ei din cabană și porniră spre aleea de acces. Tata mergea repede, cu pași de uriaș. Mama se poticnea pe lângă el, chinuindu-se să țină pasul pe pământul moale.

– Doamne, Dumnezeule! o auzi Leni pe mama ei șoptind și ridică privirea.

Zidul la care tatăl ei muncise toată vara se ridica în fața lor. Finalizat. Înălțat din scânduri din lemn proaspăt rindeluit, puse una peste alta, se întindea în linie dreaptă, cu rotocoale de sârmă ghimpată deasupra. Arăta desprins din Gulag.

Dar asta nu era partea cea mai proastă. Acum, exista o poartă la capătul aleii; un lanț greu, lung ținea poarta legată. Un lacăt metalic atârna de zalele lanțului. Leni văzu cheia atârnând de un lanț la gâtul tatei.

Tata o trase pe mama aproape. Zâmbea acum. Se aplecă, șopti ceva în urechea mamei și sărută mica vânătaie purpurie de la baza gâtului ei.

– Acum suntem doar noi, aici, rupți de toată lumea aia vicleană, nenorocită spuse el triumfal. Vom fi în siguranță de acum.

*

Leni învățase că teama nu era odaia strâmtă și întunecată pe care și-o imaginase mereu; un spațiu minuscul, un plafon care te apasă, o podea rece la atingere.

Nu.

Teama era ditamai conacul, un șir de camere legate între ele prin culoare nesfârșite.

După ce poarta a rămas încuiată cu lanțul acela zornăitor, Leni învață sentimentul dat de acele încăperi. Noaptea, în patul ei, stătea întinsă în pod și încerca să nu adoarmă, pentru că somnul aducea cu el coșmaruri. Teama cu care se lupta pe timpul zilei o asedia noaptea. Visa că moare într-o sută de feluri – înecată, căzând printr-o crăpătură în gheață, prăvălindu-se de pe un munte, împușcată în cap.

Metafore, toate. Moartea fiecărui vis nutrit vreodată și a tuturor celor pe care urma să le nutrească.

Tata stătea numai în preajma lor, vorbind ca și cum totul era în regulă, binedispus pentru prima dată după ce fusese alungat de pe teritoriul familiei Harlan. Avea chef de glume, râdea, muncea alături de ele. Noaptea, Leni își asculta părinții vorbind și făcând dragoste. Mama se pricepea de minune să se prefacă. Leni își pierduse acea abilitate din copilărie, de a pretinde că totul era normal.

La un singurul lucru nu înceta să se gândească: „Trebuie să evadăm".

– Trebuie să-l părăsim, spuse Leni sâmbătă dimineață, fix la o săptămână de când el ferecase poarta.

Era pentru prima oară când tata le lăsase singure.

Mama se opri, odihnindu-și mâinile pe aluatul pe care îl frământa.

– O să mă omoare, șopti ea.

– Mamă, nu pricepi? O să te omoare aici. Mai devreme sau mai târziu. Nu uita că vine iarna. Întunericul. Frigul. Și noi aici, încuiate în spatele zidului ăstuia. N-o să lucreze la conductă iarna asta. O să fim doar noi cu el, în beznă. Cine îl va împiedica sau ne va sări în ajutor?

Mama se uită agitată la ușă.

– Și unde să plecăm?

– Marge Grăsana s-a oferit să ne ajute. La fel și familia Walker.

– Nu Tom. Asta ar înrăutăți lucrurile.

– Facultatea începe în trei săptămâni și jumătate, mamă. Trebuie să plec cât mai repede posibil. Vii cu mine?

– Poate c-ar trebui să pleci fără mine.

Leni știuse că asta se va întâmpla. Se luptase cu acest gând și ajunsese în sfârșit la un răspuns.

– Eu trebuie să plec, mamă. Nu pot trăi așa, dar am nevoie de tine. Mi-e teamă... N-am să te pot părăsi.

– Ca două picături de apă, spuse mama cu tristețe în glas. Dar ea înțelese. Ele fuseseră mereu împreună. Trebuie să pleci. Vreau să pleci. Nu mi-aș putea-o ierta dacă n-ai pleca. Așadar, care ți-e planul?

– Cu prima ocazie ivită, fugim. Poate pleacă la vânătoare și luăm barca. Oricare-ar fi varianta, ne folosim de ea. Dacă suntem tot aici când va cădea prima frunză, s-a terminat totul.

– Deci, fugim pur și simplu. Cu nimic.

– Viața noastră e suficientă.

Mama își abătu privirea în altă parte. După un răstimp foarte îndelungat, reuși să dea aprobator din cap.

– Am să-ncerc, spuse.

Nu era răspunsul dorit de Leni, dar era cel mai bun pe care avea să-l primească. Se ruga doar ca, atunci când se va ivi ocazia să fugă, mama să vină cu ea.

Vremea începu să se schimbe. Ici și colo, frunzele de un verde aprins începură să capete nuanțe aurii, ruginii, stacojii. Mestecenii, invizibili tot anul, pierduți printre ceilalți copaci, ieșiră îndrăzneți la iveală, cu scoarța lor albă ca niște aripi de porumbei și cu frunzele lor precum milioane de lumânări aprinse.

Cu fiecare frunză ce-și schimba coloritul, tensiunea lui Leni creștea. Se apropia sfârșitul lui august; era devreme pentru sosirea toamnei, dar așa era acest ținut, capricios.

Deși ea și mama nu mai discutaseră niciodată despre planul lor de evadare, nu renunțaseră nicicând la el. De fiecare dată când tata ieșea din casă, ele schimbau priviri în care plutea întrebarea: „Acum e momentul?“

În această zi, Leni și mama ei făceau sirop de afine, când tata intră în casă. Era murdar și transpirat, cu un strat fin de praf negru depus pe fața umedă. Pentru prima oară, Leni observă fire albe în barba lui. Avea părul strâns la ceafă într-o coadă neglijentă și își legase pe frunte o bandană. Intră în bucătărie, cu cizmele de cauciuc tropăind pe podeaua din placaj, și se uită la ceea ce gătea mama pentru cină.

– Iar? spuse el, zgâindu-se la crochetele de somon. Fără legume?

– Le pun la conservat. Am rămas fără făină și mai avem doar puțin orez. Ți-am mai spus, zise mama plictisită. Dacă m-ai lăsa să merg în oraș...

– Ar trebui să te duci la Homer, tată. Să aduci provizii pentru iarnă, interveni Leni, sperând ca tonul ei să pară indiferent.

– Nu cred că sunteți în siguranță singure aici.

– Datorită zidului suntem în siguranță, spuse Leni.

– Nu total. La flux, cineva ar putea intra cu barca în golf, spuse tata. Cine știe ce se poate întâmpla cât sunt plecat? Poate c-ar trebui să mergem cu toții. Să luăm ce ne trebuie de la jigodia aia din oraș.

Mama se uită la Leni.

„Asta e", se citi în privirea lui Leni.

Mama scutură din cap. Căscase ochii mari. Leni înțelese temerea mamei; discutaseră să fugă amândouă cât tata ar fi fost plecat, nu să fugă cât tata ar fi fost cu ele. Dar vremea se schimba; nopțile se răceau, ceea ce însemna că se apropia iarna. Cursurile la facultate începeau în mai puțin de o săptămână. Aceasta era șansa lor să fugă. Dacă plănuiau cum trebuia...

– Să mergem, spuse tata. Chiar acum.

Bătu din palme. La auzul sunetului strident, mama tresări.

Leni se uită lung la rucsacul pentru situații de urgență, plin – întotdeauna – cu toate cele necesare ca să supraviețuiască în sălbăticie. Nu-l putea lua fără să trezească suspiciuni.

Trebuiau să evadeze cu mâinile goale, doar cu hainele de pe ele.

Tata luă o pușcă din rastelul de lângă ușă și o puse pe umăr.

Era un avertisment oare?

– Să mergem!

Leni se duse la mama, puse o mână pe talia ei subțire, simțind-o cum tremura.

– Haide, mamă, spuse Leni pe un ton fără inflexiuni.

Merseră la ușa cabanei. Leni se opri și se întoarse să mai privească o dată interiorul cald, plăcut al cabanei. În ciuda întregii dureri, a suferinței sufletești și a fricii, aceasta constituia singurul cămin adevărat pe care îl avusese vreodată.

Spera să nu îl mai revadă vreodată. Această pierdere o întrista teribil.

În camionetă, așezată între părinții ei pe bancheta jerpelită, Leni simțea spaima mamei; emana un miros acid. Leni ar fi vrut s-o liniștească, să-i spună că va fi bine, că vor evada și se vor muta în Anchorage și că totul va fi bine, dar stătea acolo pur și simplu, abia respirând, rezistând, sperând că atunci când avea să vină momentul să fugă își vor putea face picioarele să se miște.

Tata porni motorul camionetei și o luă spre poartă.

Acolo se opri, coborî, lăsă portiera deschisă și se duse la poartă, apucând lacătul. Scoase cheia de la gât și o introduse în butucul lacătului, răsucind-o cu forță.

– Asta e, îi spuse Leni mamei. În oraș, fugim. Feribotul ancorează în patruzeci de minute. O să găsim o cale de a urca la bord.

– N-o să meargă. O să ne prindă.

– Apoi mergem la Marge Grăsana. Ea o să ne ajute.

– O să riști și viața ei?

Lacătul uriaș din fier se descuie cu un troncănit. Tata împinse poarta din stânga peste pământul mlăștinos denivelat, apoi deschise și poarta din dreapta. Șoseaua principală se văzu din nou.

– Am putea avea o singură șansă, spuse mama, mușcându-și îngrijorată buza de jos. Ar fi bine să fie cea corectă, sau mai așteptăm.

Leni era conștientă că era un sfat bun, dar nu știa dacă mai putea aștepta. Acum, că îndrăznise să se gândească cu adevărat la libertate, ideea întoarcerii în captivitate părea de neîndurat.

– Nu putem aștepta, mamă. Frunzele cad. Iarna ar putea veni mai devreme anul ăsta.

Tata urcă în mașină și trânti portiera. Porniră. După ce trecură de poartă, Leni se răsuci pe scaun, uitându-se printre pușlile din rastelul pentru arme. Pe lemnul proaspăt tăiat fusese scris ceva cu litere negre.

NU INTRAȚI. TRECEREA OPRITĂ.
INTRUȘII VOR FI ÎMPUȘCAȚI.

Reținu că tata nu închisese porțile după ce ieșiră. Cotiră pe șoseaua principală, trecură în viteză prin fața arcadei de la intrarea pe proprietatea Walker și lăsară în urmă aleea de acces pe proprietatea lui Marge Birdsall.

Imediat după aerodrom, pe șosea fusese împrăștiat pietriș nou, care trosnea acum sub roți. În față era podul din lemn proaspăt vopsit, unde câțiva oameni îmbrăcați în fulgarine colorate stăteau pe lângă balustradă, privind în jos la râu, arătând înspre somonul roșu aprins care înota prin apa limpede în drumul lui spre depunerea icrelor și spre moarte.

Când trecură în viteză pe lângă ei, împroșcându-i cu fum negru, tata lăsă în jos geamul și le strigă:

– Plecați înapoi în California!

În oraș, pe mijlocul Străzii Principale era instalată o baricadă – o grămadă de capre pentru tăiat lemne, găleți albe și conuri portocalii îi ținea pe turiști la distanță de buldoexcavatorul ce săpa un șanț în fața restaurantului. În spatele baricadei, de-a lungul străzii, se căsca o gaură în pământ, iar noroiul era adunat pe margine.

Tata puse o frână atât de bruscă, de bătrâna camionetă se opri derapând în iarba înaltă de pe marginea străzii. De aici, îl puteau vedea pe cel care manipula buldoexcavatorul: Tom Walker.

Tata parcă în grabă și opri motorul. Se împinse cu tot corpul în portiera care opunea rezistență, sări din camionetă și trânti portiera în urma lui.

– Stai cu mine, mamă, ține-mă de mână, spuse Leni exact în clipa în care tata apăru la portiera din dreapta, o deschise, o înșfăcă pe mama de încheietura mâinii și o trase afară.

Mama privi înapoi, disperată. „Pleacă", spuse ea ferm. Tata o smuci pe mama de mână, făcând-o să se împiedice ca să țină pasul cu el.

– Fir-ar al naibii! spuse Leni.

Își văzu părinții croindu-și drum printre cei câțiva turiști aflați acolo în acea zi însorită de sfârșit de august, tata lovind cu coatele mai tare decât ar fi fost necesar pentru a-i îmbrânci pe oameni.

Leni nu rezistă tentației; coborî din camionetă și se luă după ei. Poate că mai exista o posibilitatea de a o lua pe mama de lângă el. Nu le trebuia mult timp, doar atât cât să dispară. Vor fura o barcă dacă va fi nevoie. Poate că exact de diversiunea aceasta aveau nevoie.

– Walker! urlă tata.

Domnul Walker lăsă jos cupa excavatorului și își scoase șapca de pe fruntea asudată.

– Ernt Allbright, spuse el. Ce surpriză plăcută!

– Ce mama *dracului* faci?

– Sap un șanț.

– Pentru ce?

– Electricitate pentru oraș. Instalez un generator.

– *Ce?*

Domnul Walker repetă, pronunțând cuvântul *electricitate* răspicat, ca și cum ar fi vorbit cu cineva care nu pricepe engleză.

– Și dacă noi *nu vrem* electricitate în Kaneq?

– Am cumpărat servituți de la toate afacerile din oraș, Ernt. Am plătit în numerar, precizează domnul Walker. De la oameni care vor lumină, frigidere și căldură iarna. Oh, și lumină stradală. N-o să fie grozav?

– N-am să te las.

– Și ce-ai să faci? Ai să scrii din nou cu vopsea? N-aș recomanda. A doua oară, n-am să mai fiu atât de îngăduitor.

Leni veni în spatele mamei, o apucă de mânecă, încercând să o tragă deoparte în timp ce tata se concentra la altceva.

– Leni!

Era vocea lui Matthew. Stătea în fața cârciumii, cu o cutie mare de carton în brațe.

– Ajută-ne, strigă ea.

Tata o prinse pe Leni de braț și o trase spre el.

– Crezi că ai nevoie de ajutor? Pentru ce?

Ea scutură din cap.

– Pentru nimic, murmură ea răgușit. N-am vrut.

Se uită la Matthew, care pusese cutia jos și venea acum spre ei, coborând de pe trotuar.

– Fă bine și zi-i flăcăului ăluia să se oprească, altfel, Dumnezeu cu mila...

Tata puse mâna pe cuțitul de la brâu.

– Sunt bine, strigă ea către Matthew, dar era limpede că el nu o crezu. O văzu că plânge. S-stai acolo. Spune-i tatălui tău că suntem bine.

Matthew îi rosti numele. Ea citi pe buzele lui, dar nu auzi.

Tata o strânse mai tare pe Leni de braț, ca într-o menghină. Le conduse pe Leni și pe mama înapoi la camionetă, le împinse în cabină și trânti portiera.

Totul, în mai puțin de două minute. Sosirea în oraș, scena, strigătul disperat după ajutor și întoarcerea la camionetă.

Tot drumul spre casă, tata bombăni în barbă. Singurele cuvinte pe care Leni le putu desluși fură *mincinos* și *Walker*.

Mama o ținu pe Leni de mână tot timpul cât camioneta le hurducăi pe drumul denivelat, până ajunseră pe proprietatea lor. Leni încercă să găsească o modalitatea de a-și calma tatăl. Ce o făcuse să strige așa? Știa bine că nu trebuia să ceară ajutor.

Iubire și teamă.

Cele mai distructive forțe de pe pământ. Teama o răscolise, iubirea o făcuse irațională.

Tata trecu prin porțile deschise, continuând să bombăne. Leni se gândi: Când coboară să închidă porțile, pun mâna pe volan, dau înapoi și demarez în trombă, dar el lăsă porțile deschise în urma lor.

Deschise. Ar fi putut fugi în miez de noapte...

În luminiș, parcă și opri motorul, apoi o apucă pe Leni și o târî după el prin curte, pe scări și pe prispă. O împinse în casă cu atâta forță, că fata se împiedică și căzu grămadă.

Mama veni în urma lui, păşind precaută, cu un calm exersat pe chip. Cum de reuşea asta, Leni nu ştia.

– Ernt, exagerezi. Te rog. Haide să vorbim despre asta.

Puse o mână pe umărul lui.

– Tu crezi că ai nevoie de ajutor, Cora? spuse el cu o voce ciudat de încordată.

– E tânără. N-a vrut să spună nimic cu asta.

Leni văzu respiraţia lui precipitată, felul în care îi zvâcneau degetele. Deborda de energie, furia îl metamorfoza.

– Minţi, spuse el.

Mama scutură din cap.

– Nu, nu te mint. Nici măcar nu ştiu la ce te referi.

– Tot timpul, numai familia Walker, murmură el.

– Ernt, e o nebunie...

El o lovi atât de tare, că femeia se izbi de perete. Înainte ca mama să se poată ridica în picioare, el se năpusti din nou asupra ei, trăgând-o de păr. Îşi înfipse mâinile în părul ei şi o izbi cu capul de podea.

Leni sări la tatăl ei, suindu-se în cârca lui. Se prinse de el şi îl trase de păr, urlând.

– Dă-i drumul!

El se smuci şi o izbi pe mama cu fruntea de podea.

Leni auzi uşa deschizându-se în spatele ei; câteva secunde mai târziu, fu doborâtă din cârca tatălui. Îl văzu pe Matthew trăgându-l pe tata de pe mama, răsucindu-l şi lovindu-l în maxilar atât de puternic, că tata se dezechilibră şi se prăvăli în genunchi.

Leni fugi la mama ei şi o ajută să se ridice în picioare.

– Trebuie să plecăm. Acum.

– Pleacă tu, spuse mama, uitându-se agitată spre tata, care gemea de durere. Pleacă!

Avea faţa plină de sânge, buza spartă.

– Nu te părăsesc, spuse Leni.

Ochii mamei se umplură de lacrimi, care începură să picure amestecate cu sânge.

– N-o să mă lase niciodată să plec. Pleacă tu. *Pleacă.*

– Nu, spuse Leni. Nu te las.

– Are dreptate, doamnă Allbright, spuse Matthew. Nu puteți rămâne aici.

Mama oftă.

– Bine. Am să merg la Marge Grăsana. Ea o să mă protejeze, dar Leni, nu vreau să rămâi în preajma mea. Înțelegi? Dacă vine după mine, nu vreau să fii acolo. Se uită la Matthew. Vreau să *dispară* pentru cel puțin douăzeci și patru de ore. Ascunsă undeva unde el să n-o găsească. De data asta, mă duc la poliție. Depun plângere.

Matthew încuviință din cap solemn.

– N-am să permit să i se întâmple ceva, doamnă Allbright. Promit!

Tata scoase un horcăit, înjură, încercă să se ridice.

Mama ridică rucsacul pentru situații de urgență al lui Leni și i-l întinse.

– *Acum*, Leni. Trebuie să fugim.

Ieșiră în goană din cabană, în curtea scăldată în razele strălucitoare ale soarelui, în direcția camionetei lui Matthew.

– Urcați! strigă el, apoi se duse în grabă la camioneta tatei, deschise capota și meșteri ceva la motor.

În urma lor, ușa cabanei se deschise. Tata ieși împleticindu-se.

Leni auzi armatul unei puști.

– Cora, fir-ar al dracului! Tata era pe prispă, sângerând abundent la frunte, orbit de sânge, cu o pușcă în mână. Unde ești?

– Urcați! strigă Matthew, aruncând ceva printre copaci.

Sări la volan și porni camioneta.

Sub o ploaie de alice șuierând asurzitor, Leni sări pe banchetă, și mama se ghemui în spatele ei. Matthew băgă în viteză și demară. Partea din spate a camionetei derapă în iarba înaltă înainte ca roțile să capete aderență. Goni pe alee, trecu prin porțile deschise și coti pe șoseaua principală.

Coti pe aleea proprietății lui Marge Grăsana și merseră până la capătul acesteia, claxonând neîntrerupt.

– Ai grijă de ea și ține-o departe de mine, îi spuse mama lui Matthew, care încuviință din cap.

Leni se uită la mama. Toată viața lor – și toată iubirea lor – se adună în acea privire.

– N-ai să te-ntorci la el, spuse Leni. Suni la poliție. Depui plângere. Ne întâlnim în douăzeci și patru de ore. Pe urmă fugim. Promiți?

Mama dădu aprobator din cap, o îmbrățișă strâns și îi sărută lacrimile de pe obraji.

– Du-te, spuse ea cu glas tăios.

După ce mama coborî din camionetă, iar ei plecară, Leni derulă tot filmul în minte, plângând încet. Fiecare respirație îi provoca durere și trebuia să se lupte cu dorința de a se întoarce, de a fi cu mama ei. Greșise oare că o părăsise?

Matthew coti la poarta domeniului Walker și trecu în viteză pe sub arcada de la intrare.

– Nu putem merge aici! Ne va căuta! spuse Leni. Mama a zis că trebuie să dispărem o zi.

El parcă și coborî.

– Știu. Dar e perioada refluxului. Nu putem folosi bărcile și nici hidroavionul. Știu un singur loc unde putem dispărea. Rămâi aici.

Cinci minute mai târziu, Matthew reveni cu un rucsac pe care îl aruncă în remorcă.

Leni se tot uita în urmă, pe aleea de acces a proprietății Walker.

– Nu-ți face griji. Nu va găsi capul de distribuție o vreme, o liniști Matthew.

Porniră iar la drum, ieșind pe șoseaua principală și apoi cotind la stânga, spre munți.

Curbe. Schimbări de direcție. Treceri peste râuri. Sus. Tot mai sus.

În cele din urmă, traseră într-o parcare înnămolită și opriră brusc. Nu mai erau alte vehicule. Pe un semn de la capătul drumului scria:

ZONA SĂLBATICĂ BEAR CLAW
A SE FOLOSI DOAR PENTRU: Drumeții, campare, cățărări
DISTANȚĂ: 4,5 kilometri dus
DIFICULTATE: Extremă. Ascensiune abruptă
DIFERENȚĂ DE NIVEL: 792 metri
CAMPING: Sawtooth Ridge, lângă pasul marcat Eagle Creek

Matthew o ajută pe Leni să coboare din camionetă. Se ghemui, îi verifică bocancii și îi legă șireturile.

– Ești bine?

– Dacă el...

– A scăpat. Marge Grăsana o s-o protejeze. A vrut să fii în siguranță.

– Știu. Să mergem, spuse ea vlăguită.

– Avem mult de mers. Te simți în stare?

Leni încuviință din cap.

Se îndreptară spre potecă, Matthew în față, și Leni după el, străduindu-se să țină pasul.

Urcară ore în șir, fără să întâlnească pe nimeni. Poteca șerpuia pe lângă o stâncă lucioasă din granit. Sub ei era marea; valurile se izbeau de stânci. Pământul vibra cu fiecare izbitură a talazurilor, sau poate că așa i se părea lui Leni, pentru că era atât de slăbită acum. Până și pământul părea instabil.

În cele din urmă, Matthew ajunse la destinația vizată: un teren imens acoperit cu iarbă, plin de lupin purpuriu. Piscurile erau albe de zăpadă; dedesubt erau straturi de granit, punctate ici și colo cu albul caprelor Dall.

El își lăsă rucsacul să cadă pe iarbă și se întoarse cu fața către Leni. Îi întinse un sendviș cu somon afumat și o doză de cola caldă; în timp ce ea mânca, el montă un cort pe iarbă.

Mai târziu, un foc trosnea în fața cortului, iar Matthew se așeză pe iarbă lângă ea. O cuprinse cu un braț, iar ea se lipi de el.

– Nu trebuie să fii tu singura care o protejează, să știi, spuse el. O să avem cu toții grijă de voi. Așa a fost mereu în Kaneq.

Leni ar fi vrut să fie adevărat. Ar fi vrut să creadă că exista un loc sigur pentru ea și mama ei, o nouă viață pentru ele, un început care nu se ridica din cenușa violenței, a sfârșitului teribil. Cel mai mult își dorea însă să nu se mai simtă singura persoană responsabilă pentru siguranța mamei sale.

Se întoarse cu fața la Matthew, privindu-l cu toată dragostea de care era capabilă.

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc, spuse el.

Aici, sus, în imensitatea Alaskăi, cuvintele păreau niște sunete infinitezimale, insignifiante. O sfidare la adresa destinului.

Capitolul 21

Datoria lui era să o protejeze.

Leni era pentru el Steaua Nordului. Știa că sună prostesc și romantic, un clișeu de fetișcane, și că oamenii ar fi de părere că era prea tânăr ca să știe lucrurile astea, doar că nu era. Când rămâneai fără mamă, te maturizai.

Nu fusese în stare să-și protejeze mama, să o salveze.

Era mai puternic acum.

O ținu pe Leni în brațe toată noaptea, o iubi, o simți cum tresare zguduită de coșmaruri, îi ascultă suspinele. Știa cum e să ai asemenea coșmaruri cu mama ta.

În cele din urmă, când primele licăriri ale zorilor pâlpâiră prin pânza de nailon portocalie a cortului, el se desprinse de lângă ea, zâmbind la sunetul înfundat al sforăitului ei. Se îmbrăcă în hainele din ziua precedentă, își încălță bocancii de drumeție și ieși.

Nori cenușii se deplasau cu repeziciune pe cer, abătându-se asupra potecii. Adierea era abia perceptibilă, dar era sfârșit de august. Frunzele își schimbau coloritul peste noapte. Știau amândoi ce însemna asta. Schimbările se produceau încă și mai rapid acolo, sus.

Matthew făcu un foc peste cenușa din noaptea precedentă. Se așeză pe o piatră, aplecat în față, privind în flăcările jucăușe. Vântul se înteți, provocând flăcările.

Acum, stând singur lângă foc, recunoscu în sinea lui că se temea ca nu cumva să fi greşit aducând-o pe Leni aici şi lăsând-o pe Cora în Kaneq. Se temea că se va întoarce şi îl va vedea pe Ernt urcând poteca în grabă, cu o puşcă într-o mână şi cu o sticlă de whisky, în cealaltă.

Cel mai mult se temea pentru Leni, pentru că indiferent de deznodământul întregii situaţii, indiferent dacă ea făcea totul perfect şi scăpa, salvându-şi mama, o parte din inima lui Leni rămânea pe vecie frântă. Nu conta cum îţi pierdeai părintele, nici cât de grozav sau de neisprăvit fusese acel părinte, suferinţa unui copil nu înceta niciodată. Matthew încă îşi jelea mama. Îşi imagina că Leni avea să îşi jelească tatăl pe care şi-l dorea.

Puse pe foc un ibric de campanie pentru cafea, direct pe flacără.

Auzi în spatele lui foşnet. Leni dădu în lături clapele cortului şi ieşi în aerul dimineţii. O picătură de ploaie îi ajunse în ochi în timp ce-şi împletea părul.

– Bună, spuse el, oferindu-i cafea.

Încă o picătură de ploaie căzu pe cutia metalică.

Ea luă cana cu ambele mâini, se aşeză lângă el şi se rezemă de el. O altă picătură de ploaie căzu, pocnind la impactul cu ibricul, sfârâi şi se prefăcu în abur.

– Sincronizare perfectă, spuse Leni. O să ne mureze dintr-o clipă-ntr-alta.

– E o grotă sus, pe Glacier Ridge.

Ea se uită la el.

– Nu pot rămâne aici.

– Dar mama ta a spus...

– Mi-e frică, spuse ea încet.

El percepu grăuntele de incertitudine din vocea ei, înţelese că îi cerea ceva, nu doar îi mărturisea că îi era frică.

Leni nu ştia cum să acţioneze şi se temea să nu dea greş.

– Crezi că ar trebui să mă întorc după ea? întrebă ea.

– Cred că trebuie să le fii alături celor pe care îi iubeşti.

El observă sentimentul de uşurare care o cuprinse. Şi dragostea ei.

– S-ar putea să nu pot merge la facultate. Ştii, nu? Adică, dacă va trebui să ne ascundem, va trebui să plecăm undeva unde el să nu ne caute.

– Am să vin cu tine, spuse el. Oriunde-ai merge.

Ea inspiră adânc, părând atât de fragilă, încât el avu impresia că se va prăbuși.

– Știi ce iubesc eu cel mai mult la tine, Matthew?

– Ce?

Ea îngenunche în iarba udă în fața lui, îi cuprinse chipul în palmele reci și îl sărută. Avea gust de cafea.

– Totul.

După această declarație, cuvintele erau de prisos. Matthew știa că Leni avea gândurile abătute numai la mama ei, iar ochii i se umplură întruna de lacrimi în timp ce se spăla pe dinți și își rula sacul de dormit. Și mai știa cât de ușurată era că se întorcea.

El o va salva.

O va salva. Va găsi o cale. Se va duce la poliție, la presă sau la tatăl lui. La naiba, poate chiar la Ernt. Oamenii agresivi se dovedesc întotdeauna a fi niște lași care pot fi siliți să bată în retragere.

O să funcționeze.

O să îl separe pe Ernt de Leni și de Cora, și ele vor putea începe o viață nouă. Leni ar *putea* merge la facultate cu Matthew. Poate nu în Anchorage. Poate nici măcar în Alaska, dar cui îi pasă? El dorea pur și simplu să fie cu ea.

Undeva în lumea asta, aveau să găsească un nou început.

Mâncară micul dejun, ridicară tabăra și reușiră să parcurgă cincisprezece metri din drum când furtuna izbucni cu adevărat. Se aflau într-un loc atât de îngust că trebuiau să meargă unul după altul.

– Nu te-ndepărta, strigă Matthew peste vuietul ploii și al vântului dezlănțuit.

Jacheta lui făcea un zgomot asemănător cu cel al cărților de joc amestecate. Ploaia îi lipi părul de față, orbindu-l. Întinse mâna în spate și prinse mâna lui Leni. Aceasta alunecă.

Ploaia șiroia în pârâiașe subțiri pe poteca din granit, pietrele devenind alunecoase. În stânga lor, pufulița tremura culcată la pământ, ruptă de vânt și de ploaie.

Poteca se întunecă; se rostogoli pâcla, aruncând totul în beznă. Matthew clipi, încercând să vadă.

Ploaia îi zbicea gluga de nailon. Avea fața udă, ploaia îi șiroia pe obraji, strecurându-i-se pe sub guler, încărcându-i genele cu stropi mari.

Auzi ceva.

Un țipăt.

Se întoarse. Leni nu mai era în spatele lui. Făcu cale-ntoarsă, strigându-i numele. O cracă îl izbi peste față. Puternic. Apoi o văzu. Era cam la șase metri distanță, în afara potecii, prea departe în partea dreaptă. O văzu făcând o greșeală. Alunecă și căzu.

Țipă, se chinui să-și țină echilibrul, încercă să se redreseze, să se agațe de ceva, orice.

Nu era nimic.

– Le-ni! urlă el.

Ea căzu.

Durere.

Leni se trezi în beznă și în duhoare, întinsă în noroi, incapabilă să se miște fără să simtă durere. Auzi picuratul cadențat al apei. Răpăitul ploii pe pietre. Aerul mirosea îngrozitor, a mortăciuni și a putregai.

Avea ceva rupt în piept, o coastă, poate; era aproape sigură. Posibil și brațul stâng. Fie era rupt, fie avea umărul dislocat.

Era întinsă pe rucsacul din spate. Poate că acesta îi salvase viața.

Ce ironie!

Își dădu jos de pe umeri curelele rucsacului, ignorând durerea atroce, arzătoare, provocată chiar și de cea mai mică mișcare. Îi luă o veșnicie să se elibereze; când reuși, rămase întinsă acolo, cu brațele și picioarele răschirate, gemând și chinuită de o senzație de greață.

„Mișcă-te, Leni!"

Scrâșni din dinți și se rostogoli pe o parte, plutind într-un noroi adânc și lipicios.

Respirând greu, dureros, abținându-se să nu plângă, își înălță capul și privi împrejur.

Întuneric.

Mirosea urât aici, jos, a mortăciuni și a mucegai. Peste tot numai noroi, iar stânca din jur era netedă și udă. Cât timp zăcuse oare inconștientă?

Se târî încet înainte, ținându-și brațul rupt lipit de corp. Își croi drum, lent, agonizant, către o rază de lumină care pica pe o placă din granit erodată de timp și de apă sub forma unei farfurioare.

O durea atât de tare, că îi venea să vomite, dar continuă să înainteze.

Își auzi numele strigat.

Se târî pe dala concavă de piatră și privi în sus. Ploaia o orbi.

Mult deasupra ei, văzu ca prin ceață jacheta roșie a lui Matthew.

– Le... nn... ii!

– Sunt aici! încercă ea să strige, dar durerea din piept o împiedică. Își flutură brațul sănătos, dar știa că el n-o putea vedea. Deschiderea din crevasa de deasupra capului ei era subțire, nu mai mare decât o copaie. Prin ea, ploaia cădea torențial, răpăitul ei devenind un răget zgomotos în grota întunecoasă. Du-te după ajutor! strigă ea cât de tare putu.

Matthew se aplecă peste margine, încercând să ajungă la un copac care se încăpățâna să crească dintr-o stâncă.

Intenționa să se ducă după ea.

– *Nu!* strigă ea.

El își trecu un picior peste marginea de stâncă, coborî puțin, căutând un punct în care să-și sprijine piciorul. Se opri, reevaluând toate posibilitățile.

„Așa. Oprește-te. E prea periculos." Leni își șterse ochii, încercând să vadă printre șuvoaiele de ploaie.

El găsi un punct de sprijin pentru picior și coborî peste buza genunii, rămânând suspendat de peretele de stâncă.

Zăbovi acolo îndelung, un X roșu și albastru pe stânca cenușie. Într-un final, se întinse spre stânga, ajunse la copac și se prinse de el, testându-i rezistența. Ținându-se de el, se deplasă spre un alt punct de sprijin pentru picior, puțin mai jos.

Leni auzi pietre căzând și știu ce se petrecea; reuși să vadă întru câtva mișcarea lentă uluitoare, îngrozitoare.

Copacul se smulse din stâncă.

Matthew se ținea în continuare de el când căzu.

Rocă, șisturi, noroi, ploaie, iar Matthew se prăbuși; urletul lui se pierdu în avalanșa de pietre. Se rostogoli la vale, trupul lui rupând crengi, izbindu-se de stâncă, ricoșând.

Ea își duse un braț la ochi și întoarse capul când pietrele sfărâmate căzură peste ea, lovind-o; una îi tăie obrazul.

– Matthew. *Matthew!*

Văzu prea târziu ultima piatră prăvălindu-se ca să se mai ferească.

Leni este în largul golfului Tutka alături de mama, în canoea recuperată de tata. Mama vorbește despre filmul ei preferat, Splendoare în iarbă. *Povestea unei iubiri fragede cu deznodământ tragic. „Waren o iubește pe Natalie, e limpede, dar nu e de ajuns."*

Leni abia dacă ascultă. Nu cuvintele contează. Ci momentul. Ea și mama trag chiulul, trăiesc o viață nouă, ignorând lista de treburi gospodărești care le așteaptă acasă, la cabană.

Mama numește asta ziua păsării albastre, doar că pasărea pe care Leni o vede pe cerul limpede precum cristalul este un vultur cu cap alb, cu o anvergură a aripilor de doi metri, planând deasupra lor. Nu departe de aici, pe o stâncă neagră, crestată, focile stau laolaltă, lătrând la vultur. Păsările de pe țărm cârâie, dar stau deoparte. O lesă roz, mică sclipește în cele mai înalte crengi ale unui copac, lângă cuibul imens al unei acvile.

O barcă trece pe lângă canoe, tulburând apa liniștită.

Turiștii fac cu mâna, cu aparatele foto ridicate.

– Zici că n-au văzut o canoe în viața lor, spune mama, apoi ia vâsla. Am face bine să mergem acasă.

– Nu vreau să se termine, se tângui Leni.

Zâmbetul mamei e neobișnuit. Ceva nu e în regulă.

– Trebuie să îl ajuți, fetița mea. Să te ajuți pe tine.

Brusc, canoea se înclină într-o parte atât de mult, că totul *se prăvălește în apă – sticle, termosuri, micul rucsac.*

Mama sare peste Leni, țipând, și se aruncă în apă, dispărând.

Canoea se îndreaptă.

Leni se agață de margine, privește peste ea, strigă. „Mamă!"

O aripioară înotătoare neagră, subțire ca lama unui cuțit, iese din apă și se înalță tot mai sus, până când este aproape la fel de înaltă ca Leni. Balenă ucigașă.

Înotătoarea acoperă soarele, întunecă cerul deodată; totul se cufundă în întuneric.

Leni aude lunecarea orcăi, plesnetul apei din care iese, fornăitul aerului prin orificiile respiratorii. Simte mirosul peștilor putreziți în respirația ei.

Leni deschise ochii, respirând cu dificultate. O durere de cap îi zdrobea craniul, și în gura avea numai gust de sânge.

Lumea era întunecată și mirosea pestilențial. Putred.

Privi în sus. Matthew atârna în crevasa de deasupra ei, prins între cei doi pereți de stâncă, suspendat, cu picioarele atârnându-i deasupra capului ei, blocat de rucsacul din spinare.

– Matthew? Matthew?

El nu răspunse.

(Probabil nu putea. Poate era mort.)

Ceva îi picură pe față. Durerea era atât de violentă, încât vomită și leșină. Când își reveni în simțiri, aproape vomită din nou din cauza mirosului propriei vome împroșcate pe piept.

Gândește. Ajută-l. Trăia în Alaska. Putea supraviețui, fir-ar să fie. Era singurul lucru pe care știa cum să-l facă. Singurul lucru învățat de la tatăl ei.

– E o crevasă, Matthew. Nu o grotă de urs. Asta-i bine.

Nu avea să apară vreun urs brun, în căutarea vreunui loc de hibernare. Se mișcă centimetru cu centimetru, pipăind pereții netezi de stâncă. Nici o ieșire.

Se târî înapoi la piatra în formă de farfurie și se uită în sus la Matthew.

– Deci, singura cale de ieșire e pe sus.

De pe piciorul lui se prelinse sânge, care picură pe piatra de lângă ea.

Se ridică.

– Tu blochezi singura cale de ieșire, așa că trebuie să te scot de-acolo. Problema e rucsacul. Lățimea acestuia îl blocase. Dacă-ți pot scoate rucsacul, o să cazi.

În regulă.

Cum?

Se mișcă cu grijă. Își fixă brațul amorțit în betelia pantalonului. Alunecă sau căzu de pe piatra în formă de farfurie, pleoscăind în noroiul lipicios. O durere ascuțită o înjunghie în piept, făcând-o să icnească. Scotoci prin rucsacul ei și găsi un cuțit. Îl fixă între dinți și se târî până sub picioarele lui Matthew.

Acum nu mai trebuia decât să ajungă la el și să-l elibereze.

Cum? Nu putea ajunge la picioarele lui.

Cațără-te. Cum? Avea un singur braț sănătos, și stânca era netedă și udă.

Pe pietre.

Găsi niște pietre mari, plate și le trase lângă perete, punându-le una peste alta cât putu de bine. Îi luă o veșnicie; era destul de sigură că leșinase de două ori, se trezise și o luase de la capăt.

După ce termină de stivuit pietrele într-un teanc înalt de aproximativ cincizeci de centimetri, inspiră adânc și puse piciorul deasupra.

Sub greutatea ei, una dintre pietre alunecă de sub ea.

Trase o căzătură puternică, lovindu-și brațul accidentat de ceva, și țipă.

Făcu patru încercări, căzând de fiecare dată. Nu avea să funcționeze. Pietrele erau prea alunecoase și instabile puse unele peste altele.

Bun. Așadar, nu putea să urce pe teancul de pietre. Poate că asta ar fi trebuit să fie evident.

Se îndreptă anevoie spre perete și întinse mâna ca să-i atingă suprafața rece, lipicioasă. Se folosi de brațul sănătos ca să pipăie piatra udă, căutând orice protuberanță, margine, spațiu. O lumină palidă pătrundea acolo jos, de-o parte și de alta a lui Matthew. Scotoci prin rucsac, găsi o lanternă frontală și și-o puse pe frunte. În lumină, cercetă lespezile stâncii, după diverse găuri și locuri de sprijinit piciorul.

Pipăi în sus, în laterale, în exterior, găsi un mic punct de sprijin pentru picior și călcă pe el. Se stabiliză, apoi pipăi după alta.

Căzu rău, rămânând acolo paralizată, respirând greu, cu privirea fixată în sus, către el.

– În regulă. Încearcă din nou.

Cu fiecare încercare, memora o nouă protuberanță în peretele crevasei. La a șasea încercare, reuși să ajungă destul de sus cât să se prindă de rucsacul lui Matthew ca să se sprijine. Piciorul lui stâng arăta groaznic – un os îi era ieșit prin carnea sfâșiată, laba piciorului aproape că îi era răsucită în partea opusă.

El atârna inert, cu capul într-o parte, cu chipul aproape de nerecunoscut, mânjit de sânge.

Ea nu-și putu da seama dacă mai respira.

– Sunt aici, Matthew, rezistă, spuse ea. Am să te eliberez.

Inspiră adânc.

Tăie cu briceagul curelele rucsacului de pe umeri și din talie. Dură o veșnicie să facă asta cu o singură mână, dar izbuti până la urmă.

Nu se întâmplă nimic.

Tăie toate bretelele, dar el nu se mișcă. Poziția lui nu se modifică deloc.

Ea trase de piciorul lui sănătos cât putu de tare.

Nimic.

Trase din nou, se dezechilibră și căzu în noroiul amestecat cu pietre.

– Ce? strigă ea spre deschizătura din stâncă. *Ce?*

Se auzi un obiect metalic lovindu-se cu un clinchet de piatră.

Matthew se prăbuși, se izbi de perete și căzu cu o bufnitură lângă Leni. Rucsacul ateriză lângă ea, împroșcând cu noroi în toate părțile.

Leni se târî la Matthew, îi trase capul în poală și îi șterse sângele de pe față cu mâna plină de noroi.

– Matthew? Matthew?

El șuieră, tuși. Leni aproape că izbucni în lacrimi.

Își smulse lanterna de pe cap și îl târî prin noroi la piatra în formă de farfurie. Acolo, se luptă din răsputeri să îi tragă trupul deasupra.

– Sunt aici, spuse ea, urcându-se lângă el. Nici măcar nu-și dădu seama că plângea până când nu-și văzu lacrimile picurând pe chipul lui plin de noroi. Te iubesc, Matthew! spuse Leni. O să fim bine. Tu și eu. Ai să vezi. O să...

Încercă să nu se oprească din vorbit, își dori asta, *trebuia* să facă asta, dar nu se gândea decât că era numai vina ei că el era acolo. Vina ei. El căzuse încercând să o salveze pe ea.

*

Ea strigă până când începu să o doară gâtul, dar nu era nimeni acolo care să o audă. Nu avea cine să îi ajute. Nici măcar nu știa cineva că ei erau acolo, cu atât mai puțin că se prăbușiseră în crevasă.

Ea se prăbușise.

El încercase să o salveze.

Și acum erau aici. Răniți. Sângerând. Îmbrățișați pe piatra aceea plată, rece.

Gândește.

Matthew era întins lângă ea, cu fața însângerată, tumefiată, de nerecunoscut. O fâșie mare de piele se desprinsese de pe față și îi atârna ca o ureche de câine plină de sânge, lăsând la vedere osul rozaliu de dedesubt.

Ploua din nou. Apa se scurgea pe pereții de stâncă, transformând noroiul într-un bazin vâscos. Era apă peste tot în jurul lor, învolburându-se în spațiile din stâncă, stropind, picurând, acumulându-se. În lumina stearsă ce se prelingea odată cu ploaia, Leni văzu că sângele lui Matthew devenise roz.

Ajută-l. Ajută-ne.

Se târî peste el, coborî de pe piatră și scotoci prin rucsacul lui după o prelată. Dură mult să o lege cu o singură mână, dar reuși până la urmă, improvizând un jgheab pentru a strânge apă în două termosuri mari. Când unul se umplu, îl puse pe celălalt în care să strângă apă; după aceea se urcă înapoi pe piatră.

Înclină bărbia lui Matthew, ajutându-l să bea. El înghiți convulsiv, icni, tuși. Leni puse termosul deoparte și se uită la piciorul lui. Arăta ca un colcovan de carne tocată pentru hamburger; o așchie de os ieșea din el.

Se duse la rucsacuri, din care recuperă orice putu. Trusa de prim ajutor era bine dotată. Găsi în ea soluție dezinfectantă, tifon, aspirină și fașe sterile. Își scoase cureaua.

– Asta o să cam doară. Ce-ai zice de-o poezie? Știi că ne plăcea Robert Service, mai ții minte? Când eram copii, puteam recita poeziile lui bune pe de rost.

Îi înconjură coapsa cu cureaua și o strânse atât de tare, că el urlă și se zbătu. Plângând, știind cât de tare trebuia să doară, ea mai strânse o dată cureaua, iar el leșină.

Îi turnă soluție dezinfectantă peste toată rana și aplică fașe sterile pe care le fixă cu bandă adezivă.

Apoi îl prinse în brațe cât putu de bine, ținând cont că avea și ea brațul și coasta fracturate.

Te rog nu muri.

Poate că el n-o putea simți. Poate că îi era la fel de frig pe cât îi era ei. Erau amândoi uzi leoarcă.

Trebuia să devină cumva conștient că ea era lângă el.

Poeziile. Se aplecă mai aproape, șoptindu-i la ureche cu voce înceată, răgușită, strângând din dinți.

– Ai fost vreodată în Nemărginita Pustietate, când luna lucea uluitor de limpede...

El aude ceva. Sunete învălmășite fără noimă, litere împrăștiate într-o baltă, plutind fiecare în legea ei.

Încearcă să se miște. Nu poate.

Amorțit. Mii de ace în piele.

Durere. Atroce. Capul îi explodează, piciorul îi arde.

Încearcă din nou să se miște, geme. Nu poate gândi.

Unde e?

Durerea îl cuprinde. Cu totul. Durere. Orb. Singur.

Nu.

Ea.

Ce înseamnă asta?

„MatthewMatthewMatthew."

Aude sunetul ăsta. Înseamnă ceva pentru el, dar ce?

Durerea șterge totul. O durere de cap atât de puternică îl face incapabil să raționeze. Miros de vomă, mortăciune și putregai. Îl dor plămânii și nările. Nu poate respira fără să geamă.

Începe să-și analizeze durerea. Presiunea sângelui îi bubuie în cap ca un ciocan, îl strivește ca într-o menghină; piciorul, un amestec tăios, acut de gheață și foc.

– Matthew.

O voce. (A ei.) Ca o rază de soare pe față.

– Suntaici. Suntaici.

Fără noimă.

– Ebine. Suntaici. Amsă-țispunîncăopoveste. PoateSamMcGee.

O atingere.

Agonie. I se pare că țipă.

Dar poate că totul e doar o minciună...

Moare. Simte cum viața se scurge din el. Până și durerea a dispărut.

Nimic nu a mai rămas din el, doar un maldăr de carne în frig și ploaie, urinând pe el, vomitând, țipând. Uneori, respirația i se oprește pur și simplu și el tușește când ciclul respirator se reia.

Mirosul este groaznic. Mortăciune, nămol, putregai, urină, vomă. Gândaci îi mișună pe tot trupul, bâzâindu-i în urechi.

Singurul lucru care îl ține în viață este Ea.

Ea nu se oprește din vorbit. Cuvinte rimate, cunoscute, care aproape că au noimă. El îi poate auzi respirația. Știe când e trează și când doarme. Ea îi dă apă, îl ajută să bea.

El sângerează acum, din nas. Simte gustul, simte vâscozitatea lipicioasă a sângelui.

Ochii ei se încețoșează.

Nu. Greșit.

Plânge.

El încearcă să se agațe de asta, dar imaginea dispare ca toate celelalte, devine neclară, prea repede ca să o prindă. Plutește din nou.

Ea.

TeiubescMatthewnumăpărăsi.

Conștiența îl părăsește. El se sforțează să rămână treaz, pierde lupta aceasta și se cufundă iar în bezna pestilențială.

Capitolul 22

După două nopți reci, cumplite, Matthew se mișcă pentru prima oară. Nu se trezi, nu deschise ochii, dar gemu și scoase acel cumplit sunet, de parcă s-ar fi sufocat.

Un petic trapezoidal de cer albastru plutea deasupra lor. Ploaia se oprise în sfârșit. Leni văzu clar suprafața stâncii, toate dâmburile și crăpăturile de pe ea.

El ardea. Leni îl sili să mai înghită o aspirină și turnă ultimii stropi de soluție dezinfectantă peste rana lui; o bandajă cu tifon curat și bandă adezivă.

Cu toate astea, simțea cum viața din el se stingea. Nu îl mai regăsea pe *el* în trupul frânt de lângă ea.

– Nu mă părăsi, Matthew...

Un zbârnâit îndepărtat pătrunse până în întunericul din crevasă, plesnetul elicei unui elicopter.

Se desprinse de Matthew și se târî prin noroi.

– Suntem aici! strigă ea, tăvălindu-se prin noroi până la deschizătura dintre stânci prin care se vedea cerul.

Se lipi de peretele abrupt de stâncă, fluturându-și brațul sănătos, țipând.

– Suntem aici! Aici jos!

Auzi câini lătrând, zvon de voci umane.

Raza de lumină a unei lanterne pătrunse până la ea.

– Lenora Allbright! strigă un bărbat în uniformă maro. Tu eşti?

– Te scoatem întâi pe tine, Lenora, anunţă cineva.

Ea nu-i putu vedea faţa în amestecul de lumini şi umbre.

– Nu! Pe Matthew primul. El e... mai grav.

Nu încheie propoziţia, că se trezi legată într-o cuşcă şi trasă în sus pe lângă peretele abrupt de stâncă. Cuşca se lovi de granit, zornăind. Durerea îi ricoşă în piept şi pe toată lungimea braţului.

Cuşca coborî pe pământ cu un zăngănit. Lumina soarelui o orbi. Erau bărbaţi în uniforme peste tot în jur; şi câini lătrând înnebuniţi. Fluiere ţiuind strident.

Închise din nou ochii, simţind cum este transportată pe peticul de iarbă de pe potecă, auzi elicea elicopterului.

– Vreau să-l aştept pe Matthew, strigă ea.

– O să fii bine, domnişoară, spuse cineva în uniformă, cu faţa prea aproape, cu un nas plat în mijloc, ca o ciupercă. Te transportăm cu elicopterul la spitalul din Anchorage.

– Matthew, spuse ea, înhăţându-l de guler cu mâna sănătoasă, smucindu-l spre ea.

Ea îl văzu schimbându-se la faţă.

– Băiatul? Vine după tine. L-am recuperat şi pe el.

Nu spuse că Matthew va fi bine.

Leni deschise ochii încet, văzu o fâşie de lumină deasupra, o linie de un alb strălucitor în tavan. În încăpere persista un miros foarte dulceag; era plină de aranjamente florale şi baloane. Avea coastele bandajate atât de strâns, că o durea când respira, iar braţul rupt era în ghips. Prin fereastra de lângă pat se vedea un cer palid, movuliu.

– Uite-o pe fetiţa mea, spuse mama; avea partea stângă a feţei tumefiată şi fruntea plină de vânătăi negre şi albastre.

Hainele şifonate, murdare stăteau mărturie pentru clipele de îngrijorare prin care trecuse. O sărută pe Leni pe frunte şi îi dădu delicat părul din ochi.

– Eşti bine, spuse Leni, uşurată.

– Eu sunt bine, Leni. Pentru tine ne-am făcut griji.

– Cum ne-au găsit?

– Am căutat peste tot. Am crezut că mor de îngrijorare. Ca toată lumea, de altfel. Până la urmă, Tom și-a amintit de un loc unde îi plăcea soției lui să meargă cu cortul. A pornit într-acolo și a găsit camioneta. Cei din echipa de salvare au văzut niște crengi rupte pe Bear Claw Ridge, unde ai căzut. Slavă Domnului!

– Matthew a încercat să mă salveze.

– Știu. Le-ai spus asta paramedicilor de cel puțin zece ori.

– Lui cum îi e?

Mama atinse obrazul zgâriat al lui Leni.

– Foarte rău. Nu se știe dacă trece peste noaptea asta.

Leni se chinui să se ridice în fund. Fiecare respirație și mișcare îi provocau durere. Avea un ac înfipt în dosul palmei, înfășurat cu leucoplast, peste o rană purpurie. Ea scoase acul și îl aruncă cât colo.

– Ce faci? întrebă mama. Ai două coaste rupte.

– Trebuie să-l văd pe Matthew.

– E miezul nopții.

– Nu-mi pasă. Își trecu picioarele goale, pline de vânătăi și zgârieturi, peste marginea patului și se ridică. Mama veni mai aproape, oferindu-i sprijin. Împreună, se îndepărtară încet de pat.

La ușă, mama ridică perdeaua și se uită pe geam, apoi încuviință din cap. Se furișară din salon; mama închise ușa încet în urma lor. Leni înaintă încet, în picioarele încălțate doar cu ciorapi, urmându-și mama pe un coridor, apoi pe altul, până ajunseră într-o zonă puternic luminată, numită Secția de terapie intensivă.

– Așteaptă aici, spuse mama. Se duse să verifice saloanele. La ultimul pe dreapta, se întoarse și îi făcu semn lui Leni să vină.

Pe ușa din spatele mamei sale, Leni văzu scris WALKER, MATTHEW pe un clipboard, într-o folie de plastic transparentă.

– S-ar putea să fii șocată, o avertiză mama. Arată rău.

Leni deschise ușa și intră.

Erau aparate peste tot, scoțând tot felul de sunete.

Băiatul de pe pat nu putea fi Matthew.

Avea capul ras și acoperit cu bandaje; fâșii de tifon erau încrucișate pe față, pătate de sânge. Un ochi era acoperit cu o ventuză de protecție; celălalt era închis din cauza umflăturii. Piciorul era ridicat, suspendat, la aproximativ cincizeci de centimetri deasupra patului, cu o curea din piele, și atât de umflat, că semăna mai degrabă cu trunchiul unui copac decât cu piciorul unui tânăr. Din el nu se vedeau decât degetele mari, vinete, ieșite din bandaje. Un tub care îi ieșea din gura inertă îl conecta la un aparat care se ridica și cobora în ritmul respirației lui, umflându-i și dezumflându-i pieptul. Respira în locul lui.

Leni îi prinse mâna fierbinte, uscată.

El era aici, zbătându-se între viață și moarte din cauza ei, pentru că o iubea.

Ea se aplecă și șopti:

– Nu mă părăsi, Matthew. Te rog. Te iubesc.

După aceea, nu mai știu ce să spună.

Rămase acolo cât putu de mult, sperând ca el să îi poată simți atingerea, să îi audă respirația, să îi înțeleagă vorbele. Trecuseră parcă ore, când mama o trase în cele din urmă de lângă patul lui.

– Fără discuții, spuse ea ferm, și o conduse înapoi în camera ei, ajutând-o să se urce în pat.

– Unde e tata? întrebă în sfârșit Leni.

– La închisoare, grație lui Marge și lui Tom.

Încercă să zâmbească.

– Bine, spuse Leni și observă că mama ei tresări.

A doua zi dimineață, Leni se trezi încet. O fracțiune de secundă fu derutată, cuprinsă de o amnezie binecuvântată, apoi adevărul ieși cu brutalitate la lumină. O văzu pe mama ghemuită într-un fotoliu lângă ușă.

– Trăiește? întrebă ea.

– A trecut cu bine peste noaptea asta.

Înainte ca Leni să poată asimila informația, se auzi un ciocănit în ușă.

Mama se întoarse când domnul Walker intră. Arăta istovit, la fel de buimăcit și de derutat cum se simțea Leni.

– Bună, Leni. Își scoase șapca de pe cap și începu să o frământe nervos în mâini. Îi aruncă o privire scurtă mamei, apoi se uită din nou la Leni. O conversație mută avu loc între ei, din care Leni era exclusă. Marge Grăsana, Thelma și Tica sunt aici. Clyde are grijă de animalele voastre.

– Mulțumesc, spuse mama.

– Ce face Matthew? întrebă Leni, chinuindu-se să se ridice în fund, răsuflând greu din cauza durerii din piept.

– E în comă indusă. Are o problemă la creier, ceva ce se cheamă deformație de țesut moale; există riscul să rămână paralizat. Vor încerca să-l trezească. Să vadă dacă poate respira singur. Ei nu cred că va putea.

– Doctorii cred că va muri când îl vor deconecta de la aparate?

Domnul Walker încuviință din cap.

– Cred că el ar vrea să fii acolo.

– Of, Tom, spuse mama. Nu știu. E rănită, și ar fi prea mult pentru ea să fie martoră la așa ceva.

– Nu mi-e teamă, mamă, spuse Leni și se dădu jos din pat.

Domnul Walker o luă de braț, sprijinind-o.

Leni se uită la el.

– Eu sunt motivul pentru care el e în starea asta. A încercat să mă salveze. E vina mea.

– Nu putea face altceva, Leni. Mai ales după ce i s-a întâmplat mamei lui. Îmi cunosc fiul. Chiar dacă ar fi știut cât îl va costa asta, tot ar fi încercat să te salveze.

Leni își dori ca aceste vorbe să îi aline suferința, dar nu avură acest efect asupra ei.

– Te iubește, Leni. Mă bucur că a găsit iubirea.

Vorbea deja ca și când Matthew ar fi murit.

Ea îl lăsă pe domnul Walker să o conducă afară din salon și pe coridor. O simți pe mama ei în urma lor; din când în când, întindea mâna și o atingea ușor pe spate pe Leni.

Intrară în salonul lui Matthew. Sora lui era deja acolo, cu spatele la perete.

– Bună, Len, spuse Alyeska.

Len.

La fel ca fratele ei.

Alyeska o îmbrățișă pe Leni. Nu se cunoșteau prea bine, dar întâmplările tragice aveau darul de a crea un fel de legătură de familie între ele.

– Ar fi încercat să te salveze cu orice preț. Așa e el.

Leni nu fu capabilă să răspundă.

Ușa se deschise, și în salon intrară trei membri ai personalului spitalului, trăgând după ei echipament medical. Primul era un bărbat în halat alb; în spatele lui erau două asistente în uniforme portocalii.

– Va trebui să stați acolo, le spuse doctorul lui Leni și mamei sale. Cu excepția tatălui. Dumneavoastră veniți lângă pat.

Leni se duse lângă perete și se lipi cu spatele de el. Era o distanță foarte mică între ea și Alyeska, dar părea mare cât un ocean; de o parte, sora care îl iubea, de cealaltă, fata care fusese pricina prăbușirii lui. Alyeska o luă pe Leni de mână.

Echipa medicală roi în jurul patului lui Matthew, făcându-și semne din cap și vorbind unii cu alții, luând notițe, verificând aparatele, înregistrând semnele vitale.

Apoi doctorul spuse:

– În regulă?

Domnul Walker se aplecă și îi șopti ceva lui Matthew, apoi îi sărută fruntea bandajată, murmurând cuvinte pe care Leni nu le putu auzi. Când se trase înapoi, plângea. Se întoarse către doctor și încuviință din cap.

Tubul din gura lui Matthew fu tras încet.

Se auzi un sunet de alarmă.

– Haide, Mattie. Poți s-o faci, o auzi Leni pe Alyeska spunând.

Se depărtă de perete și înaintă, trăgând-o pe Leni după ea.

– Ești un copil puternic. *Luptă*, spuse domnul Walker.

Alarmă. *Bip. Bip. Bip.*

Asistentele schimbară o privire cu subînțeles.

Leni nu ar fi trebuit să vorbească, dar nimic nu ar fi putut-o opri.

– Nu ne părăsi, Matthew... te rog...

Domnul Walker o privi pe Leni cu niște ochi chinuiți de groază și suferință.

Matthew trase aer adânc, insațiabil, întretăiat.

Alarma se opri.

– Respiră singur, anunță doctorul.

„A revenit printre noi", gândi Leni cu o ușurare amețitoare. „O să fie bine."

– Slavă Domnului! spuse domnul Walker, oftând.

– Fără speranțe prea mari, spuse doctorul, și în încăpere se așternu liniștea. Matthew ar putea să respire singur și să nu se mai trezească niciodată. Poate rămâne într-o stare vegetativă permanentă. Dacă se trezește, s-ar putea să aibă afectat grav creierul. Respirația e una. Viața e cu totul altceva.

– Nu spuneți asta, zise Leni prea încet ca să o audă cineva. V-ar putea auzi.

– Va fi bine, murmură Aly. Se va trezi și va zâmbi, și va spune că-i e foame. Lui îi e mereu foame. Va dori una dintre cărțile lui.

– E un luptător, adăugă domnul Walker.

Leni nu fu capabilă să rostească nici un cuvânt. Euforia aceea, pe care o simțise când el începuse să respire singur, dispăruse. Era ca atunci când ajungi în vârful unui montagne russe: exista o fracțiune de secundă de extaz pur înainte de a plonja năvalnic în ghearele spaimei.

– Azi te externează, spuse mama în timp ce Leni se uita la televizorul suspendat pe peretele din salonul ei de spital.

Radar îi bălmăjea o poveste lui Hawkeye, în serialul *M*A*S*H*. Leni apăsă butonul de oprire. Ani de zile își dorise să se uite la televizor. Acum nu-i mai păsa câtuși de puțin.

De fapt, nu prea îi mai păsa de nimic în afară de Matthew. Devenise opacă la orice.

– Nu vreau să plec.

– Știu, spuse mama, mângâindu-i părul. Dar trebuie să plecăm.

– Unde plecăm?

– Acasă. Dar nu-ți face griji. Tatăl tău e la închisoare.

Acasă.

În urmă cu patru zile, când fusese cu Matthew în crevasa aceea, tot sperând că vor fi salvați înainte ca el să-i moară în brațe, își spusese că vor fi bine. Matthew va fi bine, vor pleca împreună la facultate, iar mama va veni la Anchorage împreună cu ei, își va lua un apartament, poate se va angaja ca barmaniță la Chilkoot Charlie's și va primi bacșișuri grase. În urmă cu două zile, când îi privise pe medici cum scot tubul acela din gura lui Matthew și îl văzuse cum respiră singur, fusese luminată de o rază de speranță, care se stinsese odată cu cuvintele „s-ar putea să nu se trezească niciodată".

Acum vedea adevărul.

Se sfârșise cu facultatea pentru ea și Matthew, nici o șansă de a fi un cuplu normal de îndrăgostiți.

Nu se mai putea minți, nu mai putea visa la deznodământuri fericite. Tot ce putea face era să fie alături de Matthew și să continue să îl iubească.

„Cred că trebuie să le fii alături oamenilor pe care îi iubești." Asta spusese el, și asta avea să facă ea.

– Pot să-l văd pe Matthew înainte să plec?

– Nu. Are o infecție la picior. Nici pe Tom nu-l lasă să se apropie. Dar o să ne întoarcem cât putem de repede.

– În regulă.

Leni nu simți nimic când se îmbrăcă să plece acasă. Absolut nimic. Străbătu coridorul alături de mama ei, cu brațul în ghips lipit de corp, salutându-le din cap pe asistentele care își luară rămas-bun de la ea.

Zâmbea oare în semn de mulțumire? Probabil că nu. Până și gestul acela mărunt era prea mult pentru ea. Suferința aceasta se deosebea de orice altă emoție pe care o trăise până acum; o sufoca, o apăsa. Ștergea orice urmă de culoare din jurul ei.

Îl găsiră pe domnul Walker în sala de așteptare principală, plimbându-se de colo colo, bând cafea neagră dintr-un pahar de carton. Alyeska stătea într-un fotoliu lângă el, citind o revistă. Când o văzură, încercară amândoi să zâmbească.

– Îmi pare rău, le spuse Leni.

Domnul Walker se apropie. Îi atinse bărbia, forțând-o să ridice privirea.

– Gata cu scuzele, spuse el. Noi, oamenii din Alaska, suntem puternici, corect? Băiatul nostru va trece peste asta. Va supraviețui. Vei vedea.

Dar nu Alaska era cea care aproape îl omorâse? Cum era oare posibil ca un loc atât de viu precum Alaska să fie atât de frumos și de crud în egală măsură?

Nu. Nu era vina ținutului în care trăiau. Era vina ei. Leni era cea de-a doua greșeală a lui Matthew.

Alyeska veni lângă tatăl ei.

– Să nu-l abandonezi, Leni. E un copil puternic. A reușit să treacă peste moartea mamei. Va trece și peste asta.

– Cum voi ști despre starea lui? întrebă Leni.

– Am să transmit vești prin radio. *Peninsula Pipeline.* Transmisia de la șapte seara. Să-i asculți, spuse domnul Walker. O să-l aducem acasă cât de curând. Se va recupera mai bine avându-ne pe noi prin preajmă.

Leni încuviință din cap, amorțită.

Mama ieși cu ea și o conduse la camionetă. Urcară.

Pe lungul drum spre casă, mama vorbi tot timpul cu nervozitate în glas. Arătă cu degetul la mareea extrem de joasă din Turnagain Arm, și către mașinile parcate la Bird House Tavern în miezul zilei, și la mulțimea de oameni care pescuiau pe Russian River (pescuitul combativ, îl numeau ei, atât de aproape unii de alții stăteau oamenii). De obicei, lui Leni îi plăcea mult drumul acesta. Se uita pe crestele înalte după acele puncte albe, oile Dall, și scruta golfulețul după beluga albă cea lucioasă și cu aspect straniu, care apărea uneori.

Acum, stătea tăcută pe locul ei, cu mâna sănătoasă în poală.

În Kaneq, coborâră de pe feribot, urcară rampa metalică și trecură pe lângă vechea biserică rusă.

Leni avu grijă să nu se uite la cârciumă când trecură prin fața ei. Cu toate astea, observă semnul ÎNCHIS pe ușă și florile depuse în față. În rest, nimic nu se schimbase. Ajunseră până la capătul șoselei, apoi intrară pe porțile deschise ale proprietății lor. Acolo, mama parcă în fața cabanei și coborî. Ocoli mașina până pe partea lui Leni și deschise portiera.

Leni alunecă pe o parte, recunoscătoare că mama o ținea bine când păşiră prin iarba înaltă. Caprele behăiră, adunate laolaltă, înghesuite în poarta de plasă.

În cabană, lumina alburie de august năvălea prin ferestrele murdare, încărcată de fire de praf.

Interiorul era neatins. Nici un pahar spart, nici o lanternă căzută pe podea, nici un scaun răsturnat. Nici un semn al celor petrecute acolo.

Mirosea îmbietor, a friptură la cuptor. Aproape imediat ce Leni simți mirosul, tata ieşi din dormitor.

Mama scoase un geamăt.

Leni nu avu nici o reacție; cu siguranță nu fu surprinsă.

El stătea în fața lor, cu părul lung prins într-o coadă cârlionțată. Avea fața vânătă, puțin deformată. Un ochi era negru. Purta aceleași haine în care îl văzuse Leni ultima oară, şi pe gât avea pete de sânge uscat.

– Ai-ai ieşit, spuse mama.

– N-ai făcut reclamație, răspunse el.

Mama se înroşi la față. Nu se uită la Leni.

El veni la mama.

– Pentru că mă iubeşti şi ştii că nimic din tot ce fac nu e cu intenție. Ştii cât de rău îmi pare. N-o să se mai întâmple, promise el când întinse mâna spre ea.

Leni nu ştia dacă din teamă, din dragoste, din obişnuință sau dintr-un amestec toxic al acestor sentimente, mama întinse şi ea mâna. Degetele ei palide se împletiră cu degetele lui murdare şi rămaseră încleştate.

El o trase în brațe şi o strânse cu putere. Când în sfârşit se desprinseră, el se întoarse spre Leni.

– Am auzit c-o să moară. Îmi pare rău.

Îi pare rău.

Atunci Leni simți ceva, ca o ruptură, o schimbare bruscă, violentă; mintea i se cutremură. Nu-i mai era frică de omul ăsta. Sau dacă îi era, frica era ascunsă prea adânc ca să o mai poată percepe. Nu simți decât ură.

– Leni? spuse el, încruntându-se. Îmi pare rău. Spune ceva.

Ea observă efectul pe care îl avu asupra lui tăcerea ei, felul în care îi clătină încrederea, și decise atunci, pe loc: nu va mai vorbi niciodată cu tatăl ei. Mama nu avea decât să se întoarcă și să rămână prizoniera acelei relații bolnave care era familia lor. Leni va rămâne doar atâta timp cât trebuia. Imediat ce Matthew se va însănătoși, va pleca. Dacă asta era viața pe care mama o alegea pentru sine, n-avea decât. Leni avea să plece.

Imediat ce Matthew avea să se întremeze.

– Leni? vorbi mama cu voce nesigură.

Era și ea nedumerită și speriată de schimbarea de atitudine a lui Leni.

Fiica lor trecu pe lângă amândoi, urcă stângaci scara către pod și se băgă în pat.

Dragă Matthew,

Nu am știut niciodată cu adevărat cât de împovărătoare este suferința sufletească, cum te deformează. Fiecare minut care trece fără vești de la tine, fără speranța vreunei vești de la tine, se simte cât o zi, fiecare zi se simte cât o lună. Vreau să cred că te vei ridica într-o bună zi și vei spune că ești lihnit de foame, că îți vei da picioarele jos din pat, că te vei îmbrăca și vei veni la mine, că mă vei lua poate la cabana de vânătoare a familiei tale, unde ne vom băga sub blănuri și ne vom iubi din nou. Acesta e visul cel măreț. E ciudat, dar nu doare la fel de mult ca visul mai mărunt, acela că vei deschide ochii.

Știu că ceea ce ni s-a întâmplat a fost din vina mea. Întâlnirea cu mine ți-a distrus viața. Nu mă poate contrazice nimeni în această privință. Eu, cu familia mea ruinată, cu tatăl meu, care a vrut să te omoare pentru că mă iubești și care a bătut-o pe mama doar pentru că ea a știut asta.

Ura mea față de el este o otravă care îmi arde sufletul. De fiecare dată când mă uit la el ceva în mine se pietrifică. Mă sperie cât de mult îl urăsc. Nu am mai vorbit cu el de când m-am întors.

Lui nu-i place asta, îmi dau seama.

Sincer, nu știu cum să gestionez toate aceste emoții. Sunt furioasă, sunt disperată, sunt tristă într-un fel pe care nu l-am cunoscut până acum.

Nu există alinare pentru sentimentele mele. Ascult radioul în fiecare seară la ora șapte. Aseară, tatăl tău a transmis despre starea ta. Știu că ai ieșit din comă și că nu ești paralizat și încerc să mă gândesc că asta e destul de bine, dar nu este. Știu că nu poți merge, că nu poți vorbi și că probabil creierul îți este afectat ireversibil. Asta au spus asistentele.

Nimic nu schimbă ceea ce simt. Te iubesc.

Sunt aici. Așteptând. Vreau să știi asta. Am să aștept o veșnicie.

Leni

Leni ședea la prora bărcii pentru pescuit, aplecată peste margine, agitându-și degetele prin apa rece, privind-o cum se prelinge și bolborosește. Ghipsul de pe celălalt braț era orbitor de alb în comparație cu blugii murdari. Coastele rupte o făceau să fie conștientă de fiecare respirație.

Își auzea părinții vorbind încet; mama închidea răcitorul, plin acum cu pești argintii.

Tata porni motorul, iar prora se înălță când barca prinse viteză spre casă.

Pe plaja lor, se sui scrâșnind pe pietrișul amestecat cu nisip, scoțând un sunet asemănător sfârâitului cârnaților în tigaia încinsă. Leni sări în apa adâncă până la glezne, apucă frânghia scămoșată cu mâna sănătoasă și trase barca pe uscat. Legă frânghia de un buștean uriaș, fără crengi, care zăcea înclinat pe plajă, și se întoarse să ia plasa metalică din care curgea apă.

– Mama a prins ceva pește azi, îi spuse tata lui Leni. Se pare că ea e marele câștigător de azi.

Leni îl ignoră. Își puse pe umăr geanta cu ustensile și urcă scările încet, către curte.

Odată ajunsă acolo, puse ustensilele la locul lor și se duse la animale să verifice dacă aveau apă. Hrăni caprele și găinile, așteptă să schimbe compostul din butoi, apoi începu să aducă apă de la râu.

Dură mai mult cu un singur braț viguros. Rămase afară cât putu de mult, dar până la urmă trebui să intre în casă.

Mama era în bucătărie, pregătind cina: somon proaspăt prins, prăjit în tigaie, stropit cu unt cu ierburi aromatice, făcut în casă; fasole verde prăjită în untură de elan; o salată de lăptuci și roșii proaspăt culese.

Leni puse masa și se așeză.

Tata se așeză în fața ei. Ea nu ridică privirea, dar auzi pocnetul picioarelor de lemn pe podea și scârțâitul scaunului sub greutatea lui. Simți mirosul cunoscut, o combinație de sudoare, pește și fum de țigară.

– Mă gândeam să mergem la Bear Cove mâine, să culegem afine. Știu cât de mult îți plac.

Leni nu se uită la el.

Mama veni lângă Leni, cu o tavă de cositor plină cu pește crocant și fasole de un verde aprins. Se opri, apoi puse tava în mijlocul mesei, lângă o cutie veche de supă plină cu flori.

– Mâncarea ta preferată, îi spuse ea lui Leni.

– Î-hî, făcu Leni.

– Fir-ar al dracului, Leni! răbufni tatăl ei. Nu pot suferi îmbufnarea asta a ta. Tu ai fugit. Copilul a căzut. Ce-a fost a fost.

Leni îl ignoră.

– Spune ceva.

– Leni, spuse mama. Te rog.

Tata plecă de la masă și ieși ca o furtună din casă, trântind ușa în urma lui.

Mama se lăsă pe scaun. Leni vedea cât de obosită era mama ei, cum îi tremurau mâinile.

– Trebuie să încetezi cu asta, Leni. Îl enervează.

– Și?

– Leni... ai să pleci curând. Acum o să te lase să pleci la facultate. Se simte groaznic pentru ce s-a întâmplat. Îl putem convinge. Poți pleca. Așa cum ți-ai dorit. Nu trebuie decât...

– Nu, spuse ea mai tare decât ar fi intenționat, și observă efectul asupra mamei sale, felul cum se trase înapoi speriată.

Ar fi vrut să îi pese că își speriase mama, dar nu îi păsa. Mama alesese să rămână captivă în mocirla iubirii toxice a tatălui ei, nu și Leni. Ea încetase să mai facă asta.

Știa ce efect avea tăcerea ei asupra tatălui, cum îl mânia. Cu fiecare oră în care ea nu-i vorbea, el devenea mai agitat, mai irascibil. Mai periculos. Nu-i păsa.

– Te iubește, spuse mama.

– Ha.

– Aprinzi fitilul unei bombe, știi asta.

Leni nu-și putea mărturisi furia în fața mamei sale, felul în care o măcina permanent, sfâșiindu-i sufletul de fiecare dată când se uita la tatăl ei. Se ridică de la masă și se duse în pod ca să-i scrie lui Matthew, încercând să nu se gândească la mama ei, rămasă singură jos.

Dragă Matthew,

Încerc să nu-mi pierd speranța, dar știi cât de greu mi-a fost mereu în privința asta. A speranței, vreau să zic. Au trecut patru zile de când te-am văzut ultima oară. Mi se pare că a trecut o veșnicie.

Ciudat, acum că speranța a devenit atât de înșelătoare și de incertă, îmi dau seama că în toți acei ani, când eram un copil care își spunea că nu credea în speranță, eu mă hrăneam de fapt cu ea. Mama îmi servea permanent chestii de genul „el se străduiește", iar eu le înghițeam fără să gândesc. Am crezut-o în fiecare zi. Când el îmi zâmbea sau îmi dădea un pulover ori mă întreba ceva, eu îmi ziceam: „Vezi? Îi pasă". Chiar și după ce l-am văzut pentru prima oară bătând-o, am continuat să o las să-mi influențeze lumea.

Acum s-a terminat.

O fi bolnav. L-o fi distrus Vietnamul. Poate toate astea or fi scuzele unui bărbat cu sufletul rătăcit.

Nu mai știu ce să zic și, oricât aș încerca, nu-mi mai poate păsa.

Nu mi-a mai rămas nici o rază de speranță pentru el. Singura speranță pe care o pot nutri este pentru tine. Pentru noi.

Sunt tot aici.

Capitolul 23

Stimate Domnule Director al Departamentului Admitere:
Universitatea din Alaska, Anchorage.

Cu regret vă informez că nu voi putea frecventa cursurile universitare în acest semestru.

Sper – deși am îndoieli – ca până în semestrul următor situația mea să se schimbe.

Voi fi mereu profund recunoscătoare pentru că am fost admisă și sper ca un alt student norocos să beneficieze de locul meu.

Cu sinceritate,
Lenora Allbright

În septembrie, vânturi reci începură să bată cu putere peste peninsulă. Întunericul își începu marșul lent, dar neabătut, peste regiune. În octombrie, toamna din Alaska trecuse. În fiecare seară, la ora șapte, Leni stătea cu urechea lipită de radio, cu volumul dat la maximum, în pocnituri de paraziți, ascultând vocea domnului Walker, așteptând vești despre Matthew. Dar săptămânile treceau, iar situația nu se îmbunătățea.

În noiembrie, precipitațiile se transformară în ninsoare, ușoară la început, precum puful de gâscă coborând ca într-un dans din văzduhurile albe. Pământul noroios îngheță, deveni dur ca granitul,

alunecos, dar curând, un strat alb acoperi totul, un fel de nou început, un veșmânt frumos ce ascundea urâtul de dedesubt.

Dar Matthew tot nu își revenise.

Într-o seară geroasă de după prima furtună aprigă a anotimpului, Leni își termină treburile într-o beznă de smoală și intră în casă. Își ignoră părinții și se opri în fața sobei, cu mâinile întinse la căldură. Își flexă atent degetele mâinii stângi. Își simțea brațul încă vlăguit, cumva străin de corp, dar era o ușurare că nu mai avea ghipsul.

Se întoarse și își văzu reflexia în geam. Un chip palid, tras, cu o bărbie ascuțită. Slăbise după accident și rareori se sinchisea să se îmbăieze. Din pricina suferinței, apetitul, stomacul, somnul erau date peste cap. Arăta rău. Vlăguită și istovită. Cu cearcăne.

Se duse la radio la 6.55 fix și îl porni.

Auzi vocea fermă a domnului Walker prin difuzor. „Pentru Leni Allbright din Kaneq: L-am mutat pe Matthew într-un sanatoriu pentru tratament pe termen lung din Homer. Îl poți vizita marțea după-amiaza. Se numește Peninsula Rehabilitation Center."

– Plec să-l văd, spuse Leni.

Tata își ascuțea cuțitul *ulu*. Se opri.

– S-o crezi tu.

Leni nu îl privi, nici nu tresări.

– Mamă, spune-i că, dacă vrea să mă oprească, va trebui să mă împuște.

Leni o auzi pe mama ei trăgând adânc aer în piept.

Secundele se scurgeau. Leni simți furia și incertitudinea tatălui ei. Simți lupta ce se dădea în el. Ar fi vrut să răbufnească, să-și exercite voința, să lovească ceva, dar ea vorbea serios, și el știa asta.

Lovi ibricul de cafea, care zbură cât colo, bombăni ceva ce nici una din ele nu înțelese clar. Apoi înjură, ridică mâinile în aer și bătu în retragere, totul într-o singură mișcare convulsivă.

– Du-te, spuse tata. Du-te să-l vezi pe băiat, dar termină-ți treburile mai întâi. Și tu. Se întoarse către mama și o înghionti cu degetul arătător în piept. Ea pleacă *singură*. Ai înțeles?

– Am înțeles, spuse mama.

*

Veni, în sfârșit, ziua de marți.

– Ernt, spuse mama după masa de prânz. Leni trebuie să ajungă în oraș.

– Spune-i să ia sania motorizată veche, nu pe cea nouă. Și să se întoarcă la cină. Se uită la Leni. Vorbesc serios. Nu mă face să vin după tine.

Smulse capcanele pentru animale din cârligul din perete și ieși, trântind ușa.

Mama înaintă, privind nesigură peste umăr. Puse două petice de hârtie împăturite în palma lui Leni.

– Scrisori. Pentru Thelma și Marge.

Leni luă scrisorile, încuviințând din cap.

– Să nu faci vreo prostie, Leni. Să te întorci la cină. Porțile alea se pot închide oricând la loc. Sunt deschise doar pentru că îl mustră conștiința pentru ce-a făcut și încearcă să fie bun.

– De parcă mi-ar păsa.

– Îmi pasă *mie*. Și ție ar trebui să-ți pese *pentru mine*.

Leni simți imboldul egoismului.

– Mda.

Afară, Leni se înclină ca să țină piept vântului și înaintă anevoie prin zăpadă.

După ce termină de hrănit animalele, se urcă în sanie și demară.

În oraș, opri în fața intrării pe docul portului și parcă. Un hidrotaxi o aștepta pe Leni. Îl chemase mama ei prin stație. Marea era prea agitată pentru a ieși cu barca în larg.

Leni își puse rucsacul pe umăr și păși pe rampa înghețată, alunecoasă a docului.

Căpitanul hidrotaxiului îi făcu semn cu mâna. Leni știa că nu avea să-i ceară bani pentru cursă. Îi plăcea la nebunie sosul de merișoare al mamei. Făcea în fiecare an douăzeci și patru de borcane doar pentru el. Trocul era la ordinea zilei printre localnici.

Leni îi dădu un borcan și urcă la bord. După ce se așeză pe bancheta din spate și privi la orașul cocoțat deasupra noroiului, își spuse să nu-și facă mari speranțe pentru ziua de azi. Cunoștea starea lui

Matthew, auzise cuvintele atât de des, că i se întipăriseră în minte. *Traumă craniană.*

Chiar și așa, după ce așternea pe hârtie scrisoarea zilnică adresată lui Matthew, adormea adesea visând că era un fel de Frumoasa din pădurea adormită, un blestem pe care doar sărutul iubirii adevărate l-ar fi putut dezlega. Ea se putea căsători cu el și spera că iubirea ei îl va aduce în simțiri.

Patruzeci de minute mai târziu, după o traversare zbuciumată a golfului Kachemak, hidrotaxiul trase lângă doc, și Leni coborî.

În această zi geroasă de iarnă, vălătuci de negură coborâseră pe suprafața apei lângă Homer Spit. Doar câțiva localnici erau pe afară pe o asemenea vreme și nici un turist. Majoritatea afacerilor erau închise pe timpul iernii.

Părăsi strada și începu să urce în orașul Homer propriu-zis. I se spusese că, dacă ajungea la casa cu barcă roz în curte și decorată încă pentru 4 Iulie, mersese prea departe pe Wardell.

Sanatoriul era la marginea orașului, pe un teren cu multă vegetație sălbatică și cu o parcare pietruită.

Se opri. O acvilă imensă era cocoțată în vârful unui stâlp de telegraf uitându-se la ea, ochii ei galbeni lucind în întuneric.

Forțându-se să se miște, intră în clădire, vorbi cu recepționera și îi urmă instrucțiunile ca să ajungă la camera de la capătul culoarului.

Domnul Walker stătea în picioare lângă pat. La intrarea lui Leni, se întoarse. Nu era în apele lui. Slăbise în aceste luni; puloverul și blugii atârnau pe el. Îi crescuse barbă, care era pe jumătate cenușie.

– Bună, Leni.

– Bună, spuse ea, privind înspre pat.

Matthew era legat de pat. Avea o chestie ca o colivie în jurul capului chel. Era *prinsă* de cap cu șuruburi; îi găuriseră craniul. Arăta uscat, sfrijit, bătrân, ca o pasăre fără pene. Îi văzu pentru prima oară chipul, brăzdat de cicatrici ca niște fermoare. Un pliu de piele îndoită îi trăgea colțul unui ochi în jos. Avea nasul aplatizat.

Zăcea inert, cu ochii deschiși, cu gura flască. Un firicel de salivă i se scurgea pe buza inferioară cărnoasă.

Leni se duse lângă pat, lângă domnul Walker.

– Am crezut că e mai bine.

– Este mai bine. Uneori jur că se uită fix mine.

Leni se aplecă.

– B-bună, Matthew.

Matthew gemu, mugi. Cuvinte care nu erau cuvinte, doar niște sunete și mârâituri ca de maimuță. Leni se trase înapoi. Părea furios.

Domnul Walker își puse mâna peste a lui Matthew.

– Este Leni, Matthew. O știi pe Leni.

Matthew urlă. Fu un sunet sfâșietor care îi aminti lui Leni de un animal prins în capcană. Ochiul lui drept se roti în cap.

– Uaaaa.

– Leni îl privi cu gura căscată. Asta nu era *mai bine*. Băiatul acesta nu era Matthew, o umbră de om care urla și se tânguia.

– Blaaaa... gemu Matthew, arcuindu-și trupul.

Urmă un miros groaznic.

Domnul Walker o luă pe Leni de braț și o scoase din cameră.

– Susannah, i se adresă Tom asistentei. Îi trebuie un scutec curat.

Leni s-ar fi prăbușit dacă nu ar fi ținut-o domnul Walker. O conduse într-o sală de așteptare cu automate de mâncare și băutură și o ajută să se așeze. El ocupă scaunul de lângă ea.

– Nu te îngrijora în privința urletului. Face asta tot timpul. Doctorii spun că e o chestie pur fizică, dar eu cred că e vorba de frustrare. El este acolo înăuntru... undeva. Și suferă. Mă omoară să îl văd așa și să nu-l pot ajuta.

– M-aș putea mărita cu el, ca să îl îngrijesc, spuse Leni.

În visurile ei, își imaginase asta, să se mărite cu el, să aibă grijă de el, să îl aducă înapoi prin iubirea ei.

– Ce lucru frumos, Leni! Asta îmi spune că Matthew iubește fata potrivită, dar s-ar putea să nu-și mai revină niciodată, să nu mai poată spune niciodată „Da".

– Dar oamenii se căsătoresc, oameni care sunt răniți și nu pot vorbi și sunt pe moarte. Nu-i așa?

– Nu fete de optsprezece ani cu toată viața înaintea lor. Ce face mama ta? Am auzit că l-a primit înapoi pe tatăl tău.

– Îl primește mereu înapoi. Sunt ca niște magneți.

– Ne facem cu toții griji pentru voi două.

– Mda.

Leni oftă. La ce folosiseră îngrijorările vreodată? Mama era singura care putea schimba situația, iar ea refuza să o facă.

În liniștea care urmă acelui comentariu retoric, domnul Walker băgă mâna în buzunar și scoase un pachețel subțire înfășurat în hârtie de ziar. Deasupra scria cu carioca roșie: LA MULȚI ANI, LENI.

– Alyeska a găsit asta în camera lui Mattie. Presupun că îl pregătise pentru tine... înainte de...

– Oh.

Atât putu spune Leni. Cu toate cele petrecute anul acesta, aniversarea ei fusese dată uitării. Luă cadoul și rămase cu ochii la el.

Asistenta ieși din camera lui Matthew. Prin ușa deschisă, Leni îl auzi pe Matthew urlând.

– Uaaaa... Na... șer...

– Trauma craniană... cumplit, copila mea. N-am să te mint. Mi-a părut rău să aud că ai decis să nu pleci la facultate.

Leni băgă cadoul în buzunarul canadienei.

– Cum aș fi putut? Ar fi trebuit să fim împreună.

– El ar fi vrut să te duci. Știi asta.

– Nu mai știm ce vrea, nu-i așa?

Se ridică în picioare și se întoarse în camera lui Matthew. Băiatul stătea rigid, cu degetele flexate. Șuruburile din craniu și cicatricile de pe față îl făceau să arate ca Frankenstein. Ochiul sănătos privea absent în față, nu la ea.

Ea se aplecă și îi luă mâna. Era flască. Îi sărută palma.

– Te iubesc, spuse.

El nu reacționă.

– Nu plec nicăieri, promise ea cu voce gravă. Am să fiu mereu aici. Sunt eu, Matthew, și cobor la tine ca să te salvez. Așa cum ai făcut și tu pentru mine. Ai făcut-o, știi? M-ai salvat. Stau aici, lângă omul pe care îl iubesc. Sper să auzi asta.

Rămase lângă el multe ore. Din când în când, el urla și se zvârcolea. De două ori, plânse. În cele din urmă, îi cerură lui Leni să plece ca să-i poată face baie lui Matthew.

Abia târziu, după ce se urcă în taxi, în timp ce asculta barca lovindu-se de crestele valurilor, apa împroşcându-i faţa, îşi dădu seama că nu îşi luase la revedere de la domnul Walker. Străbătuse pur şi simplu sanatoriul şi ieşise, trecuse pe lângă un bărbat care stătea în faţa unei cocioabe fixate cu bandă adezivă şi folii din plastic, pe lângă un grup de copii care se jucau cu o minge în curtea unei şcoli, îmbrăcaţi în haine groase de camuflaj, pe lângă o băştinaşă bătrână care plimba doi câini Husky şi o raţă – toţi în lese.

Credea că îl jelise pe Matthew, că îi secaseră lacrimile de atâta plâns, dar vedea acum pustietatea durerii sufleteşti ce se întindea în faţa ei. S-ar fi putut întinde la nesfârşit. Trupul uman era 80% apă; asta însemna că ea era practic formată din lacrimi.

În Kaneq, când coborî din hidrotaxi, începu să ningă. Oraşul scotea un murmur încet, sunetul marelui generator care alimenta noul sistem de iluminat. Ninsoarea părea făină cernută în lumina stâlpilor de iluminat stradal ai domnului Walker. Aproape că nici nu simţi frigul pe drumul spre magazinul universal.

Clopoţelul sună când intră. Era patru şi jumătate după-amiază; practic era încă ziuă, dar noaptea se lăsa cu repeziciune.

Marge Grăsana era îmbrăcată într-o jachetă din piele de căprioară cu franjuri, lungă până la şold, peste nişte pantaloni termoizolanţi. Părul arăta ca nişte aşchii de pilitură de fier lipite de cap. În unele locuri nu avea păr deloc, acolo unde îşi tunsese cu prea mult zel scalpul brun, probabil pentru că nu avea o oglindă.

– Leni! Ce surpriză plăcută! spuse ea cu o voce stridentă care ar fi făcut păsările să ţâşnească speriate în văzduh. Mi-e dor de cea mai bună angajată a mea din toate timpurile.

Leni citi compasiune în ochii căprui ai femeii. Ar fi vrut să spună: „L-am văzut pe Matthew", dar spre oroarea ei, izbucni în lacrimi.

Marge Grăsana o conduse la tejghea, o ajută să se aşeze pe o banchetă veche şi îi dădu un şerveţel.

– Tocmai l-am văzut pe Matthew, spuse Leni, ghemuindu-se.

Marge Grăsana se aşeză lângă ea. Bancheta se revoltă, scoţând un scârţâit.

– Mda. Am fost în Anchorage săptămâna trecută. E o imagine tristă. Îi omoară pe Tom și pe Aly. Câtă suferință poate îndura o familie?

– Eu am crezut că un sanatoriu însemna că îi este mai bine. Am crezut... Suspină. Nu știu ce-am crezut.

– E atât cât poate fi de bine, din ce-am înțeles. Bietul copil!

– Încerca să mă salveze.

Marge Grăsana tăcu o clipă. În liniștea așternută, Leni se întrebă dacă o persoană putea să o salveze vreodată cu adevărat pe alta, sau dacă acesta este genul de lucru pe care fiecare trebuie să îl facă pentru sine.

– Ce face mama ta? Nici acum nu-mi vine să cred că i-a permis lui Ernt să vină înapoi.

– Da. Poliția nu se bagă dacă ea nu face nimic.

Leni nu știu ce altceva să spună. Era convinsă că o persoană ca Marge Grăsana nu putea să înțeleagă de ce o femeie precum Cora stătea cu un bărbat ca Ernt. Ar fi trebuit să fie simplu ca bună ziua: te lovește, îl părăsești.

– Eu și Tom am implorat-o pe mama ta să depună plângere. Presupun că îi e prea frică.

– E ceva mai mult decât frică. Leni fu pe punctul să spună mai mult când simți o crampă în stomac. Crezu că vomită. Scuze, spuse ea după ce senzația de greață dispăru. Mă simt groaznic în ultima vreme. Presupun că mi-e rău de atâtea griji și supărare.

Marge Grăsana stătu acolo mult timp, apoi se ridică în picioare.

– Așteaptă aici. O lăsă pe Leni pe banchetă, respirând cu grijă. Se duse la rafturi, lovindu-se de una dintre capcanele pentru animale atârnate pe perete.

Leni continuă să revadă în minte scena cu Matthew, auzindu-i urletele, văzându-i ochiul rotindu-i-se în cap. „Are nevoie de un scutec curat."

Greșeala ei. Totul.

Marge Grăsana se întoarse, cizmele ei de cauciuc scârțâind pe podeaua de rumeguș.

– Mă tem că s-ar putea să ai nevoie de asta. Păstrez întotdeauna unul pe stoc.

Leni se uită la cutioara îngustă din mâna lui Marge.

Și uite-așa, din senin, viața lui Leni se înrăutățește.

În întunericul nopții instalate devreme, Leni se îndrepta de la privată spre cabană, sub bolta albastră de catifea spuzită cu stele. Era una dintre acele minunate nopți senine specifice Alaskăi, care păreau ireale. Lumina lunii cădea pe zăpadă, luminând întreg pământul.

Odată ajunsă în casă, zăvorî ușa și rămase lângă șirul de canadiene, pulovere de lână, impermeabile, cutia cu căciuli și mănuși de la picioarele ei. Incapabilă să se miște, să gândească, să simtă.

Până acum, în această secundă, ar fi spus că albastrul era culoarea ei preferată. (Un gând stupid, dar asta era.) Albastru. Culoarea dimineții, a amurgului, a ghețarilor de pe râuri, a golfului Kachemak, a ochilor mamei sale.

Acum albastrul era culoare unei vieți ruinate.

Nu știa ce să facă. Nu exista vreun răspuns favorabil. Era destul de inteligentă ca să știe asta.

Și destul de proastă că ajunsese în situația asta.

– Leni?

Auzi vocea mamei, recunoscu tonul îngrijorat, dar nu conta. Leni simți cum se cască între ele o prăpastie. Așa venea schimbarea, presupunea ea: în liniștea lucrurilor nerostite și a adevărurilor nerecunoscute.

– Ce făcea Matthew? întrebă mama.

Se duse la Leni, îi scoase canadiana, o agăță, apoi o conduse pe Leni la sofa, dar nici una nu se așeză.

– E de nerecunoscut, spuse Leni. Nu gândește, nu vorbește, nu merge. Nici nu s-a uitat la mine, doar a urlat.

– Dar nu e paralizat, totuși. Asta-i bine, nu?

Așa crezuse și Leni. Înainte. Dar la ce folosea că puteai să te miști dacă nu puteai gândi, vedea sau vorbi? Poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi murit. Mai ușor.

Dar viața nu era niciodată ușoară, mai ales pentru copii.

– Știu că tu crezi că e sfârșitul lumii, dar ești tânără. Te vei îndrăgosti din nou și... Ce-i aia din mâna ta?

Leni întinse pumnul, desfăcu degetele și arătă micul dispozitiv din palma ei.

Mama îl luă și îl studie.

– Ce-i asta?

– Un test de sarcină, spuse Leni. Albastru înseamnă pozitiv.

Rememoră întreg lanțul de evenimente care o aduseseră în acest punct. O deviere, cât de mică, oriunde, pe tot acest parcurs, și totul ar fi fost altfel.

– S-a întâmplat probabil în noaptea în care am fugit. Sau înainte? Cum știi așa ceva?

– Of, Leni, spuse mama.

Leni avea nevoie acum de Matthew. Avea nevoie de el, omul întreg. Ar fi fost împreună în povestea asta. Dacă Matthew ar fi fost sănătos, s-ar fi căsătorit și ar fi avut un copil. Era 1978, pentru numele lui Dumnezeu; poate că nici măcar nu trebuiau să se căsătorească. Ideea era că ar fi putut reuși. Ar fi fost prea tineri și facultatea ar fi trebuit să aștepte, dar nu ar fi fost tragedia de acum.

Cum avea să treacă prin asta fără el?

– Nu e ca pe vremea mea, când te trimiteau de acasă la mănăstire de rușine, și maicile îți luau bebelușul. Ai opțiuni acum. Este legal să...

– Păstrez copilul lui Matthew, spuse Leni.

Abia acum deveni conștientă de decizia luată.

– Nu poți crește singură un copil. Aici.

– Vrei să zici cu tata, spuse Leni, aducând cu brutalitate în discuție acel detaliu care complica și mai mult situația. Ea purta copilul unui membru din familia Walker. Tatăl ei avea să explodeze la aflarea veștii. Nu vreau să-l văd prin preajma acestui copil, conchise Leni.

Mama o luă pe Leni în brațe și o strânse tare.

– O să găsim o soluție, spuse mama, mângâindu-i părul.

Leni își dădu seama că mama ei plângea, iar asta o făcu să se simtă și mai prost.

– Ce-i asta? se auzi vocea tunătoare a tatei.

Mama sări înapoi, cu o expresie vinovată pe chip. Obrajii îi luceau de lacrimi, zâmbetul îi era șovăitor.

– Ernt! spuse mama. Te-ai întors.

Leni strecură testul de sarcină în buzunar.

Tatăl ei rămase lângă ușă și descheie fermoarul combinezonului termoizolant.

– Ce face copilul? Tot legumă?

Leni nu simțise niciodată atâta ură. O împinse pe mama la o parte și se duse la el, observându-i surprinderea de pe chip când se apropie de el.

– Sunt însărcinată, spuse ea.

Nu văzu când fu lovită. Acum stătea în picioare, privindu-și tatăl, iar în secunda următoare pumnul lui o lovi în bărbie atât de puternic, că simți gustul sângelui. Capul i se înclină violent pe spate, se dezechilibră, se lovi de marginea mesei și căzu pe podea. Întinsă acolo, îi trecu prin munte un gând straniu: *Ce rapid e!*

– Ernt, nu! țipă mama.

Tata își scoase cureaua și se năpusti asupra lui Leni.

Ea încercă să se ridice, dar capul îi vâjâia și era amețită. Privirea i se întunecă complet.

Prima lovitură cu catarama curelei o lovi peste obraz, spintecându-i pielea. Leni țipă, încercând să se ferească din calea lui.

El o lovi din nou.

Mama se năpusti asupra tatei, înfigându-și unghiile în fața lui. El o împinse la o parte și se năpusti din nou asupra lui Leni.

O trase în picioare și o lovi cu dosul palmei peste față. Ea auzi un cartilaj plesnind. Îi țâșni sângele pe nas. Se împletici în spate, protejându-și instinctiv pântecul când căzu în genunchi.

Se auzi un foc de armă.

Leni auzi pocnetul puternic și simți miros de pușcă. Se sparse un geam.

Tata stătea acolo, cu picioarele depărtate, cu mâna dreaptă încă strânsă în pumn. Preț de o secundă, nu se întâmplă nimic; nimeni nu se mișcă. Apoi tata înaintă spre Leni, clătinându-se pe picioare. Sângele îi țâșni dintr-o rană din piept, pătându-i cămașa. Era confuz, surprins.

– Cora? spuse el, întorcându-se să se uite la ea.

Mama era în spatele lui, cu pușca încă îndreptată spre el.

– Nu Leni, spuse ea cu voce fermă. Nu Leni a mea.

Și mai trase încă un foc de armă.

Capitolul 24

– E mort, spuse Leni.

Nu că ar fi încăput vreo îndoială. Pușca aleasă de mama ei ar fi putut ucide și un bou moscat.

Leni își dădu seama că stătea în genunchi într-o baltă de sânge. Bucățele de os și cartilaj arătau ca niște viermișori pe fondul roșu al sângelui. Prin geamul spart intra aer geros.

Mama lăsă să-i cadă pușca din mână. Veni spre tata, cu ochi mari și gura tremurândă. Se scărpină nervoasă pe gât, lăsând dâre roșietice pe pielea palidă.

Leni se ridică rigid în picioare și merse în bucătărie. Ar fi trebuit să gândească: „Suntem bine, tata s-a dus", dar nu simți nimic, nici măcar ușurare.

O durea fața atât de tare că îi era rău de la stomac. Gustul sângelui o făcu să icnească, și la fiecare respirație, nasul ei scotea un șuierat. Udă o cârpă și și-o presă pe față, ștergându-și sângele.

Cum oare îndurase mama durerea asta de atâtea ori?

Clăti cârpa, stoarse apa rozalie de la sângele ei și o udă din nou, apoi reveni în camera de zi, care mirosea a fum de pușcă, a măruntaie și a sânge.

Mama îngenunche pe podea. Îl trase pe tata în poală și îl legăna înainte și-napoi, plângând. Era sânge peste tot: pe mâinile ei, pe genunchii ei. Se mânjise cu el pe ochi.

– Mamă?

Leni se aplecă și atinse umărul mamei.

Cora ridică privirea, clipind ca drogată.

– N-am știut cum să-l opresc altfel.

– Ce facem? întrebă Leni.

– Du-te și cheamă poliția prin stație, spuse mama cu o voce vlăguită.

Poliția. În sfârșit. După toți acești ani, obțineau ajutor.

– O să fim bine, mamă. Ai să vezi.

– Ba nu, Leni.

Leni șterse sângele de pe chipul mamei așa cum făcuse de atâtea ori înainte. Femeia nici măcar nu tresări.

– Ce vrei să spui?

– O să spună că e crimă.

– Crimă? Dar el ne bătea. Tu mi-ai salvat viața.

– L-am împușcat în spate, Leni. De două ori. Juraților și avocaților apărării nu le plac oamenii care împușcă pe la spate. E-n regulă. Nu-mi pasă. Își dădu părul pe spate rămânându-i pe față dâre de sânge. Du-te și spune-i lui Marge Grăsana. Ea e avocat, sau a fost. O să rezolve ea. Mama părea anesteziată; vorbea lent. O să începi o viață nouă. Îți vei crește copilul aici, în Alaska, printre prietenii noștri. Tom îți va fi ca un tată. Știu asta. Iar Marge Grăsana te adoră. Poate că facultatea rămâne încă o posibilitate. Se uită la Leni. A meritat. Vreau să știi asta. Aș face-o din nou pentru tine.

– Stai așa. Vrei să spui că mă *părăsești*? Că te duci la închisoare?

– Du-te și adu-o pe Marge Grăsana.

– Nu mergi la închisoare pentru că ai ucis un om despre care știa toată lumea din oraș că avea un comportament violent.

– Nu-mi pasă. Tu ești în siguranță. Asta-i tot ce contează.

– Și dacă ne descotorosim de el?

Mama clipi.

– Să ne descotorosim de el?

– Putem să pretindem că asta nu s-a petrecut niciodată. Leni se ridică în picioare. *Da.* Acesta era răspunsul. Vor găsi o cale să șteargă orice urmă. Apoi ar fi putut sta acolo, ea și mama, trăind printre

prietenii lor, în acest loc pe care îl vor iubi. Bebelușul va fi iubit de toți, și, când Matthew își va reveni în sfârșit, Leni avea să fie acolo, așteptându-l.

– Nu-i atât de ușor pe cât pare, Leni, spuse mama.

– Suntem în Alaska. Nimic nu este ușor, dar noi suntem puternice, iar dacă tu mergi la închisoare, eu am să rămân singură. Cu un copil de crescut. Nu mă pot descurca fără tine. Am *nevoie* de tine, mamă.

Mama cumpăni o clipă, apoi spuse:

– Va trebui să ascundem cadavrul, să ne asigurăm să nu va fi găsit niciodată. Solul e prea înghețat ca să-l îngropăm.

– Așa e.

– Dar Leni, spuse ea plat. Tu vorbești de o altă crimă.

– Să permit să fii catalogată o criminală? *Asta* ar fi o crimă. Tu crezi că am să încredințez viața ta în mâinile legii? *Legii?* Doar tu mi-ai spus că legea nu protejează femeile abuzate, și ai avut dreptate. El a scăpat din închisoare în câteva zile. Când te-a protejat pe tine legea vreodată de el? Nu. *Nu.*

– Ești sigură, Leni? Înseamnă că va trebui să trăiești cu asta.

– Pot trăi cu asta. Sunt sigură.

Mama rămase o vreme pe gânduri, apoi se trase de sub trupul inert, plin de sânge al tatei. Se duse în dormitor și ieși câteva clipe mai târziu îmbrăcată în niște pantaloni termoizolanți și o maletă. Își aruncă hainele pline de sânge într-un morman lângă cadavrul tatei.

– Mă întorc cât pot de repede. Nu deschide nimănui altcuiva decât mie.

– Ce vrei să spui?

– Primul pas, scăpăm de cadavru.

– Și tu crezi că eu am să stau aici în timp ce tu faci asta?

– *Eu* l-am ucis. Ea am să fac asta.

– Și eu te ajut să scapi de al.

– N-avem timp să ne certăm.

– Exact. Leni își scoase hainele pline de sânge. Se îmbrăcă cât ai clipi cu pantalonii termoizolanți și cu hanoracul, se încălță cu bocancii și fu gata de plecare.

– Ia-i capcanele, spuse mama și ieși din cabană.

Leni luă capcanele grele din cârligele de pe peretele cabanei și le cără afară. Mama legase deja sania din plastic roșie de sania motorizată. Era cea pe care o folosise tata ca să aducă lemne. Putea să care cu ea două răcitoare mari, o grămadă de lemne tăiate și carcase de elan.

– Pune capcanele pe sanie. Pe urmă du-te și adu drujba și burghiul.

Când Leni reveni cu uneltele, mama spuse:

– Ești pregătită pentru partea a doua? După ce fiica ei dădu aprobator din cap, spuse: Hai să-l aducem.

O jumătate de oră le luă ca să târască trupul neînsuflețit al tatei din cabană, peste prispa înzăpezită, și încă zece minute, ca să-l urce pe sanie. O dâră de sânge prin zăpadă dădea la iveală traiectoria, dar într-o oră, dat fiind că ninsoarea cădea abundent, avea să dispară. La primăvară, ploile aveau să spele totul. Mama îl acoperi pe tata cu o prelată și legă fedeleș trupul în prelată cu corzi elastice prinse în niște capete metalice.

Leni și mama ei schimbară o privire în care sălășluia adevărul că această acțiune, această decizie avea să le schimbe pentru totdeauna. Fără să spună ceva, mama îi oferi lui Leni șansa să se răzgândească.

Fata nu cedă. Rămase neclintită în decizia luată. Aveau să scape de cadavru, să curețe cabana și să le spună tuturor că el a plecat fără ele, că probabil căzuse prin gheață în timp ce vâna sau că s-a rătăcit în ninsoare. Nimeni nu avea să pună întrebări, nimănui nu avea să-i pese. Oricine știa că existau nenumărate modalități în care puteai dispărea aici.

Leni și mama ei aveau să scape în sfârșit – în sfârșit – de sentimentul de frică.

Mama porni motorul saniei, apoi se așeză pe scaunul de două persoane și apucă accelerația. Își acoperi fața învinețită, tumefiată cu o mască de neopren și își trase cu grijă casca pe cap. Leni făcu la fel.

– O să fie al dracului de frig, strigă mama peste huruitul motorului. Mergem sus în munte.

Leni urcă pe sanie și se prinse cu brațele de talia mamei.

Mama tură motorul și porniră peste zăpada neatinsă și prin porțile deschise. Cotiră la dreapta, pe șoseaua principală, și la stânga, pe drumul ce ducea în sus, spre vechea mină de crom. Se înnoptase

deja de-a binelea, viscolea și era ger. Dâra galbenă a farurilor saniei lumina drumul.

Pe o astfel de vreme, nu trebuiau să-și facă prea multe griji că le-ar fi văzut cineva. Ascensiunea dură mai bine de două ore. Acolo unde zăpada era adâncă, mama apăsa ușor accelerația. Urcară pante, coborâră văi, traversară râuri înghețate, ocoliră râpe și stânci abrupte. Mama menținea sania la viteză foarte mică, întrucât vizibilitatea era redusă. Iar sania nu trebuia să derapeze.

Ajunseră în sfârșit la un mic lac din vârful muntelui, înconjurat de copaci înalți și stânci din granit. La un moment dat, ninsoarea se opri și norii se împrăștiară, dezvăluind un cer nocturn albastru catifelat, învolburat de stele. Răsări luna, ca pentru a privi două femei în mijlocul acelui ocean de zăpadă și gheață sau a le deplânge deciziile. Plină și strălucitoare, razele ei răsfrânte în zăpadă trimiteau asupra lor o lumină incandescentă, ce se înălța asemenea unei văpăi în imensitatea albă.

Noaptea se înseninase brusc, astfel că ele erau acum vizibile, două femei pe o sanie motorizată într-o lume cu sclipiri alb-argintii, cărând un cadavru pe o sanie.

Pe malul înghețat al lacului, mama nu mai pompă benzină, și sania se opri vibrând. Zumzăitul ca de insectă al motorului era cel mai puternic zgomot din împrejurimi. Acoperea respirația șuierătoare a lui Leni prin masca de neopren și cască.

Era oare lacul complet înghețat? Nu aveau cum să știe sigur. Ar fi trebuit să fie, la acea altitudine, totuși, era încă devreme. Nu era miezul iernii. Zăpada strălucea sub lumina lunii ce cădea pe suprafața plată, înghețată a lacului.

Leni se prinse mai bine de mama ei.

Femeia răsuci foarte puțin accelerația și înaintă puțin câte puțin. În acest întuneric, păreau niște astronauți, deplasându-se către o lume stranie, precum miezul universului, sunetul gheții crăpând, învăluind totul în jurul lor. În mijlocul lacului, mama opri motorul. Sania motorizată se opri prin alunecare. Mama se dădu jos. Trosnetul gheții era puternic, persistent, dar nu îi dădea importanță. Nu avea să crape sub ele.

Mama își scoase casca, o agăță de ghidon, apoi își scoase și masca. Aerul rece îi tăie respirația. Leni își puse casca pe scaunul de vinilin lipit cu bandă adezivă.

În lumina argintie-albastră a lunii, cristale de gheață sclipeau pe suprafața zăpezii, ca niște nestemate.

Liniște.

Doar respirațiile lor.

Traseră împreună cadavrul tatei de pe sanie. Leni folosi lopata de urgență ca să facă un șanț în zăpadă. Când ajunse la suprafața sticloasă a gheții argintii, lăsă lopata deoparte și scoase burghiul și drujba. Mama luă burghiul și săpă o gaură de douăzeci de centimetri în gheață. Apa ieși la suprafață, bolborosind și agitându-se în jurul discului de gheață.

Leni își scoase masca și o băgă în buzunar, apoi porni drujba, al cărei sunet se auzi înfiorător de tare aici. Îndreptă lama în jos, o introduse în gaură și începu lungul proces anevoios al transformării găurii într-o mare deschizătură pătrată în gheață. După ce termină, era leoarcă de sudoare. Mama dădu drumul capcanelor pentru animale lângă gaură. Acestea căzură cu un zăngănit. Apoi se întoarse după tata. Îl apucă bine de mâinile reci, cadaverice și îl târî cât mai aproape de gaură.

Trupul tatei era rigid și nemișcat, chipul lui alb, dur parcă cioplit în fildeș.

Pentru prima oară, Leni conștientiză cu adevărat ce făceau. Lucrul rău pe care îl făcuseră. De acum înainte, trebuiau să trăiască știind că erau capabile de toate *astea*. Împușcatul, căratul unui om mort, acoperirea urmelor unei crime. Deși o viață întreagă acoperiseră faptele tatei, închizând ochii, prefăcându-se, acum era altceva. De data asta, ele erau criminalele, iar secretul pe care Leni trebuia să îl protejeze era al ei.

Unui om bun i-ar fi fost rușine. Dar ea era furioasă la culme.

De-ar fi plecat cu mulți ani în urmă, sau dacă ar fi chemat poliția, dacă ar fi cerut ajutor. Dacă mama ei ar fi făcut ceva, orice, de-a lungul timpului, nu s-ar fi ajuns la această tragedie.

Mama descâlci capcanele și le deschise fălcile negre. Împinse antebrațul tatei în centrul uneia, care se închise cu trosnet de os rupt. Mama păli, i se făcu rău. Capcanele rupseră ambele picioare ale tatei – *trosc* –, devenind greutăți.

Luminile nordului apărură deasupra, cascade învolburate de galben, verde, roșu și violet. Culori imposibile, magice; luminile semănau cu niște eșarfe de mătase pe întinsul cerului, ghemotoace de galben, verde neon, roz incandescent. Luna electric de strălucitoare părea că asistă la tot acest spectacol.

Leni se uită la tata. Văzu bărbatul care își folosise pumnii la mânie, văzu sângele de pe mâinile lui și grimasa gurii. Dar îl văzu și pe celălalt bărbat, cel pe care îl plăsmuise din fotografii și din propria nevoie, cel care le iubise cât de mult putuse, cel distrus de război. Leni se gândi că poate avea să o bântuie. Nu doar el, ci ideea în sine, adevărul trist și înfiorător că puteai iubi și urî aceeași persoană în același timp, că puteai avea un profund și statornic sentiment al pierderii și al rușinii pentru propriile slăbiciuni și, cu toate astea, să te bucuri că acest cumplit lucru fusese înfăptuit.

Mama căzu în genunchi lângă el și se aplecă mai aproape.

– Noi te-am iubit.

Ridică privirea la Leni, dorind – poate având nevoie – ca Leni să spună același lucru, să facă ceea ce făcuse mereu. Să fie ca două picături de apă.

Împărtășeau acum împreună amintirea anilor de țipete și de bătăi, de spaimă... și de zâmbete, de hohote de râs, amintirea vorbelor lui „Sal'tare, Roșcato" și a felului în care implora iertare.

– Pa, tată, fu tot ce putu spune Leni.

Poate, cu timpul, asta nu avea să rămână ultima ei amintire despre el; poate, cu timpul, avea să își amintească sentimentul trăit când îl ținea de mână sau o suia pe umerii lui, plimbându-se pe The Strand.

Mama îl împinse pe gheață, capcanele troncănind, și apoi prin gaura din gheață. Trupul său plonjă în apă, capul lăsându-se greu pe spate.

Fața îi rămase la suprafață, holbându-se la ele, o camee în apa rece întunecată, pielea palidă în lumina lunii, barba și mustața înghețate. Foarte lent, se scufundă în apă și dispăru.

A doua zi, nu avea să mai existe nici urmă de el. Gheața urma să se închidă la loc cu mult înainte să ajungă cineva aici sus. Trupul lui avea să se congeleze și să fie târât de greutatea capcanelor pe fundul lacului. Cu timpul, avea să se dezghețe și să fie descompus de apă până la os, iar oasele ar fi putut ajunge pe țărm, dar foarte probabil că prădătorii aveau să le găsească înaintea autorităților. Până atunci, oricum, nu va mai face nimeni cercetări. Cinci din o mie de oameni dispăreau în Alaska an de an, se rătăceau. Era un lucru cunoscut. Cădeau în crevase, se rătăceau pe poteci, se înecau când creșteau apele.

Alaska. Nemărginita Pustietate.

– Știi ce suntem acum? spuse mama.

Leni stătea lângă ea, imaginându-și cadavrul alb, țeapăn al tatălui ei tras în jos în beznă. Exact ceea ce ura el cel mai mult.

– Supraviețuitoare, spuse Leni. Nu își pierduse simțul ironiei. Asta ar fi vrut tatăl lor să fie.

Supraviețuitoare.

Leni nu mai contenea să reia în minte filmul evenimentelor, văzând ultima imagine a chipului tatălui ei înainte ca apele tenebroase să îl înghită. Imaginea aceasta avea să o bântuie tot restul vieții.

Când ajunseră în sfârșit acasă, epuizate și înghețate bocnă, Leni și mama ei trebuiră să aducă lemne pentru foc. Leni își aruncă mănușile în flăcări. Apoi stătură amândouă în fața focului, cu mâinile tremurânde întinse spre căldură. Oare câtă vreme?

Cine mai știa? Pierduseră noțiunea timpului.

Leni privea amorțită în podea. Lângă piciorul ei era o așchie de os, încă una, pe măsuța de cafea. Cât era noaptea de lungă, aveau să curețe casa, și se temea că, și dacă ar fi șters tot sângele lui, acesta ar fi ieșit din nou la suprafață din lemn, o scenă desprinsă parcă dintr-o poveste de groază. Dar trebuiau să se apuce de treabă.

– Trebuie să facem curat. O să susținem că a dispărut, zise Leni.

Mama se încruntă, mușcându-și îngrijorată buza de jos.

– Du-te și adu-o pe Marge Grăsana. Spune-i ce-am făcut. Mama se uită la Leni. M-auzi? Spune-i ce-am făcut *eu*.

Leni încuviință din cap și o lăsă pe mama să se apuce singură de curățat locul.

Afară, cădea o ninsoare ușoară, din nou, lumea era mai întunecată, acoperită de nori. Leni ajunse cu greu la sania motorizată și urcă. Fulgi de nea ușori ca puful de gâscă pluteau în aer, schimbându-și direcția în adierea vântului. La proprietatea lui Marge Grăsana, Leni coti la dreapta, se afundă în pădurea deasă și înaintă pe o potecă șerpuitoare făcută de urme de roți pe zăpadă.

Ajunse în sfârșit într-un luminiș, mic, oval, mărginit de copaci înalți, albi. Casa lui Marge Grăsana era o iurtă din pânză tare și lemn. Asemenea tuturor gospodarilor, femeia nu arunca nimic, așa că ograda ei era plină de maldăre de gunoaie troienite de zăpadă.

Leni parcă în fața casei și coborî. Știa că nu mai era nevoie să strige vreun salut. Farul și sunetul motorului saniei o anunțaseră deja pe Marge de prezența ei acolo.

Cum era de așteptat, un minut mai târziu, ușa casei se deschise. Marge Grăsana ieși, cu o pătură de lână pe umeri, ca un șal uriaș. Își duse o mână streașină la ochi ca să și-i ferească de ninsoare.

– Leni? Tu ești?

– Eu sunt.

– Intră. Intră, spuse Marge Grăsana, făcându-i un semn larg cu mâna.

Leni urcă treptele în grabă și intră.

Casa era mai mare în interior decât părea de afară, și imaculată. Felinarele dădeau o lumină alb-gălbuie, iar soba degaja căldură și trimitea fumul în sus printr-un burlan metalic, ce ieșea printr-o deschizătură atent construită în cupola din pânză a iurtei.

Pereții erau construiți din șipci subțiri de lemn, împletite într-un model complicat, cu pânză tare întinsă bine în spatele lor, ca o fustă cu crinolină minuțios lucrată. Tavanul boltit era susținut de grinzi. Bucătăria era mare, iar dormitorul se afla deasupra, într-un pod din care se vedea în camera de zi. Acum, iarna, era confortabil și liniștit, dar Leni știa că vara, ferestrele de pânză erau desprinse din fermoare și rămâneau doar plasele contra insectelor prin care pătrundea masiv lumina. Vântul lovea pânza cu zgomot.

Marge Grăsana se uită la fața lovită a lui Leni, la nasul zdrobit, la sângele uscat pe obraji, și spuse:

– Nenorocitu' dracului!

O strânse tare în brațe pe Leni și o ținu așa.

– A fost rău în seara asta, reuși Leni să spună în sfârșit, trăgându-se înapoi.

Tremura. Poate că abia acum resimțea efectul faptelor comise: îl omorâseră, îi rupseseră oasele, îl aruncaseră în apă...

– Și Cora e...

– El e mort, spuse Leni încet.

– Slavă cerului! spuse Marge Babana.

– Mama...

– Nu-mi spune nimic. El unde e?

– Departe.

– Și Cora?

– Acasă. Ai spus că ne ajuți. Cred că acum avem nevoie de ajutor, știi tu, ca să facem curat. Dar nu vreau să ai necazuri.

– Nu-ți face griji pentru mine. Du-te acasă. Vin și eu în zece minute.

Marge Grăsana își schimba deja hainele când Leni ieși din iurtă.

Revenită acasă, o găsi pe mama stând la depărtare de balta de sânge închegat, holbându-se la ea, cu fața scăldată în lacrimi, rozându-și unghia ruptă de la degetul mare.

– Mamă? spuse Leni, temându-se aproape să o atingă.

– O să ne-ajute?

Leni nu apucă să răspundă, că văzu o rază de lumină licărind prin fereastră. Abia acum deveni ea conștientă de tristețea și regretul care o măcinau pe mama ei.

Marge Grăsana deschise ușa cabanei și intră. Îmbrăcată într-un combinezon termoizolant, cu căciula ei de jder și cizme mukluk până la genunchi, privi repede în jur, văzând sângele și fragmentele de carne și os.

Se duse la mama și o atinse ușor pe umăr.

– A atacat-o pe Leni, spuse mama. A trebuit să-l împușc. Dar... l-am împușcat pe la spate, Marge. De două ori. El era neînarmat. Știi ce-nseamnă asta.

Marge Grăsana oftă.

– Mda. Polițiștilor nu le pasă nici cât negru sub unghie ce face un bărbat sau cât ești tu de speriată.

– L-am dus departe și l-am aruncat în lac, dar... tu știi cum se găsesc lucrurile în Alaska. Primăvara ies la suprafață tot felul de chestii.

Marge Grăsana încuviință din cap.

– Pe el n-or să-l găsească niciodată, spuse Leni. O să spunem că a fugit.

– Leni, du-te sus și ia-ți câteva lucruri. Doar pentru o noapte, spuse Marge Grăsana.

– Pot să ajut la curățat, spuse Leni.

– Du-te! spuse cu severitate femeia.

Leni urcă în pod. În spatele ei, le auzi pe mama și pe Marge discutând încet.

Alese cartea de poezii de Robert Service pentru acea noapte. Mai luă albumul foto primit de la Matthew, plin acum cu fotografiile ei preferate. Le îndesă în rucsac, alături de îndrăgitul ei aparat foto și puse peste ele câteva haine, apoi coborî.

Mama era încălțată cu cizmele de zăpadă ale tatei, pășind prin sângele tatei și lăsând urme până la ușă. La pervazul ferestrei, puse o mână mânjită de sânge pe geam.

– Ce faci? întrebă Leni.

– Mă asigur că autoritățile află că mama și tatăl tău au fost aici, răspunse Marge Grăsana.

Mama scoase cizmele tatei și și le puse pe ale lei, cu care mai făcu niște urme în sânge. Apoi luă una dintre cămășile ei, o sfâșie și o aruncă pe podea.

– Așa o să știe că asta e scena unei crime, explică Marge Grăsana.

– Dar o să curățăm, spuse Leni.

– Nu, fetița mea. Noi va trebui să dispărem, spuse mama. Acum. În noaptea asta.

– Stai așa, se opuse Leni. Ce-ai zis? O să spunem că ne-a părăsit. Oamenii o să ne creadă.

Marge Grăsana și mama schimbară o privire tristă.

– Oamenii dispar în Alaska tot timpul, insistă Leni, ridicând vocea.

– Credeam că ai înțeles, interveni mama. Noi nu mai putem rămâne în Alaska după asta.

– *Ce?*

– Nu putem rămâne, spuse mama. Blând, dar ferm. Marge Grăsana îmi dă dreptate. Chiar dacă am fi putut susține legitima apărare, acum nu mai putem. Am acoperit urmele crimei.

– Dovada intenției, spuse Marge Grăsana. Nu există protecție pentru femeile abuzate, care își omoară soții. Știu asta ca lumina zilei. Ați putea invoca legitima apărare, și s-ar putea să țină. Ați putea fi achitate – dacă jurații consideră că apărarea a fost pe măsura atacului –, dar chiar vrei să vă asumați acest risc? Legea nu e favorabilă victimelor abuzului domestic.

Mama încuviință din cap.

– Marge va lăsa camioneta parcată pe o stradă înfundată, și cabina mânjită cu sânge. În câteva zile, ne va da dispărute și va conduce poliția la cabană. Se va ajunge la concluzia – să sperăm – că el ne-a omorât pe amândouă și s-a ascuns undeva. Marge și Tom vor depune mărturie că era violent.

– Mama și tatăl tău au aceeași grupă sangvină, explică Marge Grăsana. Nu există vreun test concludent care să poată identifica al cui sânge este cel de aici. Cel puțin, asta sper.

– Eu vreau să declar că el a fugit, se încăpățână Leni. Vorbesc serios, mamă. *Te rog*. Matthew e aici.

– Chiar și aici, în sălbăticie, se va investiga dispariția unui localnic, Leni, reluă Marge Grăsana. Îți aduci aminte cum ne-am adunat cu toții ca s-o căutăm pe Geneva Walker? Primul loc în care vor căuta e cabana. Și ce-ai să spui despre fereastra spartă prin împușcare? Îl cunosc pe Curt Ward. E genul de polițist care face totul ca la carte. Nu-i exclus să aducă și-un câine sau să cheme vreun anchetator din Anchorage. Indiferent cât de bine am curăța, ar putea exista dovezi aici. Un fragment de os uman. Ceva care să ducă la identificarea tatălui tău. Dacă îl găsesc, vă arestează pe amândouă pentru crimă.

Mama se duse la Leni.

– Îmi pare rău, fetița mea, dar tu ai vrut asta. Eu am fost dispusă să iau toată vina asupra mea, dar tu nu m-ai lăsat. Acum suntem amândouă în aceeași barcă.

Leni simți asta ca pe o cădere în gol. În naivitatea ei, crezuse că puteau face lucrul acesta cumplit fără să plătească un preț mai mare decât povara propriului suflet, amintirile și coșmarurile.

Dar avea să o coste pe Leni tot ce iubea. Matthew. Kaneq. Alaska.

– Leni, nu avem de ales.

– Când am avut vreodată de ales? se întrebă Leni retoric.

Ar fi vrut să urle și să plângă, ar fi vrut să fie copilul care nu fusese niciodată, dar dacă tinerețea și familia ei o învățaseră ceva, asta era cum să supraviețuiască.

Îi dădea dreptate mamei. Nu aveau cum să curețe sângele acela. Câinii și poliția ar fi mirosit crima. Dacă tata avea vreo întâlnire a doua zi, despre care ele nu știau, și cineva suna la poliție ca să raporteze dispariția lui înainte ca ele să fie pregătite? Dacă cadavrul lui s-ar desprinde din capcane și ar pluti către țărm după dezgheț, și un vânător l-ar descoperi?

Ca de obicei, Leni trebui să se gândească la oamenii pe care îi iubea.

Mama încasase toate loviturile ca să o protejeze pe ea și îl împușcase pe tata ca să o salveze. N-o putea lăsa singură acum, o fugară; plus că nici nu-și putea crește copilul de una singură. Simți o tristețe copleșitoare, un sentiment sufocant, ca după un maraton la finalul căruia se pomenise ajunsă în același loc.

Măcar vor fi împreună, ele două, ca întotdeauna. Iar bebelușul va avea o șansă la ceva mai bun.

– În regulă. Se întoarse spre Marge Grăsana. Ce facem?

Petrecură următoarea oră punând la punct ultimele detalii: parcară în port camioneta, al cărei mâner de pe portieră era mânjit cu sânge. Răsturnară mobila, lăsară la vedere o sticlă goală de whisky, iar Marge Grăsana trase două focuri de armă în pereții din bușteni. Lăsară ușa cabanei deschisă ca să intre animalele și să mai distrugă alte dovezi.

– Ești pregătită? întrebă în cele din urmă mama.

Leni vru să spună: „Nu. Nu sunt pregătită. Locul meu e aici". Dar era prea târziu ca să revină la situația dinainte. Încuviință din cap posomorâtă.

Marge Grăsana le strânse în brațe pe amândouă, le sărută obrajii scăldați de lacrimi și le ură o viață bună.

– Am să vă declar dispărute, îi șopti ea la ureche lui Leni. N-am să scot un cuvânt despre asta. Puteți avea încredere în mine.

Când Leni și mama coborâră pentru ultima oară scara în zigzag către plaja lor, pe o ninsoare orbitoare, Leni se simți de o mie de ani.

Își urmă mama pe plaja ninsă, mocirloasă. Din pricina vântului, părul mamei era răvășit, vocea nu i se mai auzea, rucsacul i se agita în spinare. Leni își dădu seama că mama vorbea cu ea, dar nu putea auzi, și nici nu-i păsa. Păși pleoscăind prin valurile înghețate, către barcă. Își aruncă rucsacul în barcă, se urcă și se așeză pe bancheta din lemn. Pe mal, ninsoarea avea să acopere curând orice indiciu al traseului lor; ca și cum nici nu ar fi trecut vreodată acolo.

Mama sări în barcă. Fără lumini, înaintă încet pe lângă țărm, ținând cârma cu mâinile înmănușate, părul zburându-i în toate direcțiile.

Urmară cotul apei când se iviră primele semne ale zorilor, luminându-le calea.

Traseră la docul de tranzit din Homer.

– Trebuie să-mi iau rămas-bun de la Matthew, spuse Leni.

Mama îi aruncă lui Leni o frânghie.

– Nici gând. Trebuie să plecăm. Nu putem fi văzute azi. Știi asta.

Leni legă barca.

– N-a fost o-ntrebare.

Mama își luă rucsacul și îl puse în spate. Leni coborî cu grijă din barcă pe docul înghețat. Frânghiile trosneau.

Mama opri motorul și coborî din barcă. Rămaseră amândouă în ninsoarea ușoară.

Leni scoase un fular din rucsacul ei și și-l înfășură în jurul gâtului, acoperindu-și jumătatea inferioară a feței.

– N-o să mă vadă nimeni, mamă, dar mă duc.

– Să fii la ghișeul de la Glass Lake în patruzeci de minute, spuse mama. Nici un minut mai târziu. Bine?

– O să *zburăm*? Cum?

– Vino, atât îți zic.

Leni încuviință din cap. La drept vorbind, nu-i păsa de detalii. Nu se putea gândi decât la Matthew. Își ridică rucsacul și plecă, mergând cât putea de repede pe docul înghețat. Nu era nimeni afară să o vadă, la o oră atât de matinală de noiembrie, pe asemenea ger și ninsoare.

Ajunse la sanatoriu și domoli pasul. Acolo trebuia să fie precaută. Nu trebuia să fie văzută.

Ușile de sticlă se deschiseră cu un foșnet în fața ei.

Înăuntru, simți miros de dezinfectant și de încă o soluție cu iz metalic, astringent. La recepție, o femeie vorbea la telefon. Nici măcar nu ridică privirea când se deschiseră ușile. Leni se strecură înăuntru, gândind: „Fii invizibilă...“ Pe coridoare era liniște la acea oră, ușile pacienților erau închise. La camera lui Matthew se opri, se liniști și deschise ușa.

În camera lui era liniște. Întuneric. Aparatele nu făceau nici un zgomot. Nimic nu îl menținea în viață cu excepția propriei lui inimi uriașe.

Îl poziționaseră astfel încât să poată dormi în fund, cu capul prins în chestia aceea ca o colivie atașată de o vestă; în felul acesta nu se putea mișca. Fața lui peticită de cicatrici rozalii părea cusută la mașină. Cum putea trăi astfel, cusut, prins în șuruburi, incapabil să vorbească, să gândească, să atingă sau să fie atins? Și cum putea ea să-l lase să facă asta singur?

Își lăsă rucsacul să cadă pe podea, se apropie de pat și îi atinse mâna. Pielea lui, cândva aspră de munca la fermă, era acum catifelată ca a unei fete. Își aminti de zilele de școală, când se țineau de mână pe sub bancă, dându-și unul altuia bilețele, crezând că lumea era doar a lor.

– Am fi putut reuși, Matthew. Am fi putut să ne căsătorim și să avem un copil prea devreme și dragostea noastră ar fi fos trainică.

Închise ochii pentru a vizualiza cu ochii minții această imagine a *lor*. Ar fi putut ajunge la anii senectuții, doi bătrânei cu păr nins, în haine demodate, șezând pe o prispă sub soarele de la miezul nopții.

Ar fi putut.

Cuvinte de prisos. Prea târziu.

– Nu-mi pot lăsa mama singură. Iar tu ai familia ta, și ai Alaska. Vocea i se frânse. Oricum nu știi cine sunt, nu-i așa?

Se aplecă mai aproape. Îi strânse mâna într-a ei. Lacrimile ei căzură pe obrazul lui și rămaseră pe cicatricea roz, umflată, de pe piele.

Sam Gamgee nu l-ar fi părăsit niciodată astfel pe Frodo. Nici un erou nu ar face asta vreodată. Dar cărțile erau doar o reflecție a vieții reale, nu viața însăși. Ele nu-ți povesteau despre băieți care își zdrobeau trupul și își sfârtecau creierul, ajungând în stadiul de legumă. Nici despre mame și fiice care făceau alegeri cumplite, ireversibile. Nici despre copii care meritau ceva mai bun decât viața răvășită în care se născuseră.

Își puse din nou mâna pe abdomen. Viața din interior era micuță cât un bob de mazăre, prea mică pentru a avea simțăminte; cu toate astea, putea să jure că auzise ecoul unei alte inimi bătând alături de a ei. Atât știa: trebuia să fie o mamă bună pentru copilul acesta și trebuia să aibă grijă de mama ei. Punct.

– Știu cât de mult ți-ai dorit copii, spuse Leni încet. Și acum...

Stai alături de cei pe care îi iubești.

Matthew deschise ochii. Unul privea direct în față. Celălalt se roti cumplit în orbită. Acel ochi verde era singura părticică din el pe care ea o recunoscu. El se zvârcoli, scoase un geamăt cumplit de durere. Deschise gura, țipă.

– *Buaaaaa...* Se zbătu, se încovoie, ca și cum ar fi încercat să se elibereze. Colivia zornăi când atinse tăblia patului. În jurul șuruburilor de la tâmple începu să se colecteze sânge. Se porni o alarmă. *Hermmmm...*

– Nu, spuse ea. Te rog...

Ușa se deschise în spatele ei. O asistentă trecu în viteză pe lângă Leni și intră în cameră.

Leni se dădu împleticindu-se înapoi, tremurând, și își puse gluga la loc pe cap. Asistenta nu-i văzuse fața.

El urla în pat, scoțând sunete guturale animalice, zvârcolindu-se. Asistenta îi injectă o substanță intravenos.

– E în regulă, Matthew. Liniștește-te. Tatăl tău o să vină curând.

Leni vru să spună: „Te iubesc", pentru ultima oară, tare, ca să audă toată lumea, dar nu îndrăzni.

Trebuia să plece, în acel moment, înainte ca asistenta să se întoarcă spre ea.

Dar rămase pironită locului, cu ochii plini de lacrimi, cu mâna încă lipită de pântec. „Am să încerc să fiu o mamă bună și îi voi povesti bebelușului despre noi. Despre tine..."

Se aplecă după rucsac, îl luă și fugi.

Îl lăsă pe Matthew acolo, singur, cu niște străini.

O decizie pe care știa că el nu ar fi luat-o niciodată în privința ei.

Ea.

Ea este aici. Nu-i așa? *El nu mai știe ce este real.*

Are cuvinte pe care le știe, cuvinte pe care le-a adunat ca fiind importante, dar nu le cunoaște sensul. Comă. Proteză. Coș. Traumă craniană. Sunt acolo, văzute, dar nevăzute, precum niște imagini dintr-o altă cameră, întrezărite printr-un geam încrețit.

Uneori știe cine este și unde se află. Uneori, preț de câteva secunde, știe că a fost în comă și că a ieșit din comă; știe că nu se poate mișca pentru că este legat de pat. Știe că nici capul nu și-l poate mișca, deoarece i-au înfipt niște șuruburi în craniu și i l-au băgat într-o colivie. Știe că stă așa toată ziua, în fund, un monstru imobilizat într-o proteză, cu piciorul întins în fața lui, cu durerea care îl macină permanent. Știe că oamenii plâng când îl văd.

Uneori aude lucruri. Vede forme. Oameni. Voci. Lumină. Încearcă să le capteze, se concentrează, dar totul e vag, incert.

Ea.

Ea este acum aici, nu-i așa? Cine este ea?

Cea care te așteaptă.

– Amfipututreuși, Matthew.

Matthew.

El este Matthew, corect? Ea vorbește cu el?

– Nu știi cine sunt...

El încearcă să se întoarcă, să se elibereze, ca să o poată vedea pe Ea, și nu tavanul, care parcă se leagănă încolo și-ncoace deasupra lui.

El urlă după Ea, plânge, încearcă să își amintească acele cuvinte de care are nevoie, dar nu găsește nimic. Îl cuprinde deznădejdea, până și durerea dispare.

Nu se poate mișca. Este o pâine – nu, ăsta nu e cuvântul corect – legat fedeleș. Imobilizat.

Altcineva acum. Altă voce.

El simte cum pierde totul. Se liniștește, incapabil să își amintească ce s-a petrecut cu doar un minut în urmă.

Ea.

Ce înseamnă asta?

Nu se mai zbate, se uită în sus la femeia în uniformă portocalie, îi ascultă vocea blajină.

Închide ochii. Ultimul lui gând este Ea. Nu pleca, dar el nici măcar nu știe ce înseamnă.

Aude pași. Alergând.

Seamănă cu bătăile inimii lui. Aici acum, apoi dispăruți.

Capitolul 25

Ninsoarea transforma Homerul într-un peisaj vag în culori palide, cu un văzduh spălăcit. Cei câțiva oameni ieșiți din case fie vedeau lumea prin parbrizele murdare, fie o înfruntau cu capetele plecate și bărbiile în piept. Nimeni nu era atent la o fată într-o canadiană uriașă, cu glugă pe cap și fularul înfășurat peste jumătate din față, coborând anevoie dealul.

Pe Leni o durea fața îngrozitor, nasul îi zvâcnea, dar această durere nu era cea mai rea cu putință. La Airport Road, ninsoarea se mai domoli. Ea coti și se îndreptă spre aerodrom. La ușă, se opri și își trase gulerul maletei peste buza spartă.

Biroul era mic și construit din lemn și tablă ondulată, cu un acoperiș ascuțit. Arăta ca un coteț de găini supradimensionat. În spatele lui, Leni văzu un avion mic ieșit pe pistă, ambalând motorul. Din inscripția Glass Lake Aviation lipseau două litere, așa că acum scria: ASS LAKE AVIATION[1]. Așa fusese dintotdeauna. Proprietarul spunea că o reparase cândva, și era de ajuns. Omul bănuia că școlarii șterpeleau literele ca să se amuze.

Interiorul arăta și el neterminat: o podea făcută din plăci de linoleum autoadezive, diferite, o tejghea din placaj, un mic panou cu broșuri pentru turiști, o toaletă în spatele unei uși stricate. Lângă ușa

[1] *Ass* = cur [arg.], idiot [arg.], bou [fig.] (în limba engleză)

din spate era un teanc de cutii – provizii aduse recent sau care urmau să fie expediate curând.

Mama ședea pe un scaun din plastic alb, cu fularul înfășurat în jurul feței, lăsând descoperiți doar ochii, și cu o căciulă trasă peste părul blond. Leni se așeză lângă ea într-un fotoliu rabatabil foarte înflorat, gherăit de vreo pisică.

În fața lor, o măsuță de cafea melaminată era doldora de reviste.

Leni era sleită de cât plânsese, de suferința care forma o rană vie în sufletul ei, dar, cu toate astea, simți lacrimile înțepându-i ochii.

Mama își stinse țigara în doza goală de cola de pe masa din fața ei. Mucul sfârâi și scoase fum, care se împrăștie și dispăru. Se lăsă pe spate, oftând.

– Ce făcea Matthew? întrebă mama.

– La fel.

Leni se rezemă de mama ei, simțind nevoia căldurii trainice a trupului ei. Băgă mâna în buzunar și dădu peste ceva ascuțit.

Cadoul pe care i-l dăduse domnul Walker din partea lui Matthew. În tăvălugul evenimentelor, uitase complet de el. Îl scoase și se uită la cadoul mic, subțire, ambalat în hârtie de ziar, pe care Matthew scrisese: LA MULȚI ANI, LENI!

Cea de-a optsprezecea ei aniversare trecuse aproape neobservată anul acesta, dar Matthew făcuse planuri pentru această ocazie. Probabil că se gândise și cum să o sărbătorească.

Dădu la o parte ziarul și îl împături cu grijă ca pe ceva de pus la păstrare. (El atinsese hârtia aceea în timp ce se gândise la ea.) Înăuntru, găsi o cutie albă, subțire. În cutie, o bucată de ziar îngălbenită și zdrențuită pe margini, atent împăturită.

Se aflau acolo un articol de ziar și o veche fotografie alb-negru cu doi fermieri, ținându-se de mână. Cei doi ședeau pe două scaune din garnituri de mobilier diferite, înconjurați de câini de pus la sanie, în fața unei căbănuțe cu acoperiș acoperit de mușchi. Curtea era plină cu vechituri. Un băiat cu păr blond stătea în praf. Leni recunoscu gospodăria și prispa: aceștia erau bunicii lui Matthew.

Deasupra, Matthew scrisese: ACEȘTIA AM PUTEA FI NOI.

Pe Leni o înțepau ochii. Duse fotografia la inimă și se uită la articol.

ALASKA MEA de Lily Walker
4 iulie, 1972

Voi credeți că știți ce înseamnă sălbăticia. Este un cuvânt pe care l-ați folosit toată viața. Îl folosiți ca să descrieți un animal, părul vostru, un copil indisciplinat. În Alaska, înveți ce înseamnă cu adevărat cuvântul sălbatic.

Eu și soțul meu, Eckhart, am venit în acest loc separat, un amănunt aparent lipsit de importanță, dar care, cu certitudine, este foarte important. Fiecare din noi a decis singur, și asta nu pe vremea când eram tineri, dacă îmi e îngăduit să adaug, că civilizația nu ni se potrivea. Era în timpul Marii Depresiuni. Eu locuiam într-o cocioabă împreună cu părinții și cei șase frați ai mei. Nu aveam niciodată nimic îndeajuns – nici timp, nici bani, nici mâncare, nici iubire.

Ce m-a făcut să mă gândesc la Alaska? Nici măcar acum nu-mi aduc aminte. Aveam treizeci și cinci de ani, eram nemăritată, sau fată bătrână, cum ni se spunea pe atunci. Sora mea cea mai mică a murit – poate de inimă rea, sau de disperarea care te copleșește când îți vezi copiii suferind –, iar eu am plecat.

Pur și simplu. Aveam zece dolari în buzunar și nu știam să fac nimic. Am pornit spre vest. Bineînțeles că am pornit spre vest, cucerită de romantismul vestului. În Seattle, am văzut un anunț pentru Alaska. Se căutau femei care să spele rufele bărbaților de pe terenurile aurifere.

Ce mi-am zis: „Rufe știu să spăl". Și am plecat.

Am muncit pe brânci, cu bărbați care te fluierau mereu, iar pielea mi s-a tăbăcit de ziceai că-i piele de animal. Apoi l-am întâlnit pe Eckhart. Era cu zece ani mai mare ca mine, și nu cine știe ce frumusețe, ca s-o spun pe-a dreaptă.

S-a uitat în ochii mei și mi-a povestit despre visul lui de a-și întemeia o gospodărie pe peninsula Kenai. Când a întins mâna, eu i-am întins-o pe-a mea. Dacă l-am iubit? Nu. Nu atunci. Nici măcar mulți ani după aceea, sinceră să fiu, dar, când a murit, am simțit că mi-a smuls Dumnezeu inima din piept.

Sălbatic. Așa descriu eu totul. Viața mea. Alaska. Sincer, pentru mine înseamnă unul și același lucru. Alaska nu-i atrage pe mulți;

majoritatea sunt prea blânzi ca să facă față vieții de aici. Dar când reușește să te prindă în mrejele ei, nu mai ai cale de scăpare, astfel că ajungi să îi aparții. Sălbatică. O iubită de o frumusețe crudă și o splendidă izolare. Și, Doamne păzește, nu mai poți trăi în altă parte!

– Ce-ai acolo? întrebă mama, suflând fumul de țigară.

Leni împături cu grijă articolul în patru.

– Un articol despre bunica lui Matthew. A murit cu câțiva ani înainte să venim noi în Alaska. Fotografia cu bunicii lui Matthew – datată 1940 – era în poală la Leni. Cum am să încetez să îl iubesc, mamă? Oare am să... uit?

Mama oftă.

– Ah. Asta. Iubirea nu slăbește și nici nu moare, fetița mea. Oamenii îți spun că așa se întâmplă, dar nu. Dacă îl iubești acum, o să-l iubești și peste zece ani, și peste patruzeci. Diferit, poate, nu cu aceeași pasiune, dar el face parte din tine acum. Iar tu faci parte din el.

Leni nu știa dacă aceste vorbe trebuiau să o liniștească ori să o sperie. Dacă avea să simtă de-a pururi ceea ce simțea acum, ca și cum inima i-ar fi o rană deschisă, cum avea să mai fie fericită vreodată?

– Dar iubirea nu vine o singură dată în viață. Dacă ești norocoasă.

– Eu nu cred că noi, femeile Allbright, suntem norocoase, spuse Leni.

– Nu știu. Tu ai găsit-o dată, în mijlocul pustietății. Care erau șansele să îl întâlnești, să te iubească, să îl iubești? Eu aș spune că ești norocoasă.

– Și pe urmă am căzut într-o crevasă, el s-a ales cu un traumatism cerebral, iar tu l-ai omorât pe tata ca să mă protejezi pe mine.

– Cred c-ar trebui să vezi partea plină a paharului.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Chiar îți pasă?

– Nu.

– Ne întoarcem în Seattle. E tot ce mi-a venit în minte. Grație lui Marge Grăsana, mergem cu avionul, nu facem autostopul.

Ușa se deschise, lăsând să intre un val de aer geros. Intră o femeie într-o canadiană maro și un fes de lână cu model, îndesat bine pe frunte.

– Avionul e gata de decolare. Cursa de Anchorage.

Mama își trase imediat fularul până sub ochi, în timp ce Leni își puse pe cap gluga canadienei și o strânse bine în jurul feței.

– Sunteți pasagerii noștri? întrebă femeia, uitându-se la o foaie de hârtie pe care o ținea în mâinile înmănușate.

Înainte ca mama să poată răspunde, sună telefonul de pe tejgheaua de recepție. Femeia se duse la el și răspunse.

– Glass Lake Aviation.

Mama și Leni ieșiră în grabă din micul birou și se îndreptară către pistă, unde aștepta avionul lor cu elicele zbârnâind. Leni își aruncă rucsacul greu la bordul aparatului, iar acesta căzu printre cutii care urmau a fi livrate undeva; păși împreună cu mama ei în interiorul întunecat.

Se așeză la locul ei (erau doar două locuri în spatele pilotului) și își strânseră centurile de siguranță.

Micul avion înaintă pe pistă huruind, troncănind puternic, apoi se înălță, se legănă, se stabiliză urmând direcția de destinație. Motorul scotea un sunet precum cărțile de joc pe care copiii din vechiul ei cartier obișnuiau să le prindă de spițele bicicletelor.

Leni se uită prin hublou în pâcla de dedesubt. De la această altitudine, totul părea gri-cenușiu și alb, un peisaj neclar în care se amestecau uscatul, marea și cerul. Munți albi cu piscuri zimțate, valuri furioase cu creste albe frământând o mare plumburie. Cabanele și casele agățându-se îndărătnice de un țărm sălbatic.

Homer dispăru treptat din raza vizuală.

Seattle într-o noapte ploioasă.

Dâre șerpuitoare de faruri galbene în întuneric. Firme de neon peste tot, reflectându-se pe pavajul ud. Semafoarele schimbându-și culorile. Claxoane țipând avertizări sacadate.

Muzica năvălea prin ușile deschise, luând cu asalt noaptea; era diferită de cea auzită până atunci de Leni. Avea niște note stridente, agresive, iar unii dintre oamenii care stăteau în fața barurilor arătau de parcă ar fi aterizat de pe Marte – cu ace înfipte în obraji, părul pieptănat

cu creste țepene albastre și haine negre, care păreau să fi fost sfâșiate în niște panglici.

– E în regulă, spuse mama, trăgând-o pe Leni mai aproape în timp ce trecură pe lângă un grup de oameni cu aspect de cerșetori, care stăteau apatici într-un parc, dându-și țigări de la unii la alții.

Leni văzu, prin genele plecate, frânturi din orașul a cărui imagine era încețoșată de ploaia care cădea necontenit. Observă femei cu bebeluși în brațe, chirciți, în tocul ușilor și bărbați dormind în saci de dormit sub podul rutier ridicat peste această zonă a orașului. Nu putea înțelege de ce ar trăi oamenii în acel fel, când ar putea pleca în Alaska, unde și-ar putea construi o casă și trăi din roadele pământului. Gândul îi fugi imediat la toate acele fete răpite în 1974 și găsite moarte nu departe de acolo. Ted Bundy fusese arestat, dar asta însemna oare că erai mai în siguranță pe străzi acum?

Mama găsi un telefon public și chemă un taxi. Stând acolo și așteptându-l, ploaia se opri.

Un taxi de un galben aprins opri lângă trotuarul murdar, împroșcându-le cu apă. Leni urcă alături de mama pe bancheta din spate, impregnată de un miros strident de pin. De aici încolo, Leni văzu luminile orașului prin geamul taxiului. Apă peste tot, șiroind sau adunată în bălțoace; ploaia se oprise, dar locul părea un talmeș-balmeș multicolor, carnavalesc.

Începură să urce. Vechea zonă a orașului, cu clădiri joase din cărămidă – Pioneer Square – era, din câte se pare, groapa din care oamenii ieșeau când dădeau de bani. În centru era un ansamblu de clădiri de birouri, zgârie-nori și magazine, amplasate pe străzi aglomerate, cu vitrine care arătau ca niște decoruri de filme, găzduind manechine îmbrăcate în costume sclipitoare cu perniță exagerat de mari la umeri și talii strânse în cingători. În vârful dealului, orașul făcea loc unui cartier de case mari.

– Aici e, îi spuse mama șoferului de taxi, dându-i ultimii bani împrumutați pe care îi mai aveau.

Casa era mai mare decât și-o amintea Leni. În întuneric, arăta oarecum sinistru, cu acoperișul ei ascuțit înfipt în cerul negru al nopții și cu ferestre sclipitoare de parcă ar fi fost bătute în diamante. Întreaga

proprietate era înconjurată de un gard din țepuşe din fier, având la capetele ascuțite nişte terminații în formă de inimă.

– Eşti sigură? întrebă Leni încet.

Leni ştia cât o costase pe mama ei să se întoarcă acasă după ajutor. Văzu impactul acestui gest în ochii ei, în umerii căzuți, în felul cum îşi strânse mâinile în pumni.

– Am putea dispărea şi de aici. Să o luăm singure de la capăt.

– Aş putea face asta pentru mine, fetița mea, dar nu pentru tine. Am fost o mamă îngrozitoare. Am să fiu o bunică bună. Te rog. Nu mă convinge să renunț. Inspiră adânc. Să mergem.

Leni îşi luă mama de mână; merseră împreună pe aleea pietruită, unde nişte spoturi luminau tufe tunse în forme de animale şi pâlcuri de trandafiri țepoşi pregătiți pentru iarnă. Se opriră în fața uşii de la intrare, bogat ornamentată. Aşteptară. Apoi mama ciocăni.

Câteva clipe mai târziu, uşa se deschise şi apăru bunica.

Anii o schimbaseră, îşi puseseră amprenta pe chipul ei, acum îmbătrânit. Părul îi albise. Sau poate că fusese mereu alb, dar acum nu-l mai vopsea.

– Dumnezeule! murmură ea, ducându-şi la gură o mână uscățivă.

– Bună, mamă! spuse mama cu voce tremurândă.

Leni auzi paşi.

Bunica se dădu în lături; bunicul veni în spatele ei. Era un om înalt – burtă mare peste care se întindea un pulover albastru de caşmir, pometi mari căzuți, păr alb pieptănat peste scalpul lucios, şuvițele fiind atent aranjate. Pantaloni negri lăbărțați din poliester, încinşi bine cu o curea, nişte picioare care păreau rahitice pe dedesubt.

– Bună, spuse mama.

Bunicii ei le priviră cu ochi mijiți, observând vânătăile de pe fețele lor, obrajii tumefiați, ochii învinețiți.

– Nenorocitul! spuse bunicul.

– Avem nevoie de ajutor, îşi luă mama inima-n dinți şi vorbi, strângând-o pe Leni de mână.

– El unde e? vru să ştie bunicul.

– L-am părăsit, spuse mama.

– Slavă Domnului! spuse bunica.

– Trebuie să ne facem griji că o să vină să vă caute, că o să-mi spargă ușa? întrebă bunicul.

Mama scutură din cap.

– Nu. Niciodată.

Bunicul le scrută cu privirea. Înțelegea oare ce însemnau aceste cuvinte? Ce făcuseră ele?

– Ce vrei să...

– Sunt gravidă, spuse Leni.

Ea și mama discutaseră și deciseseră să nu pomenească deocamdată despre sarcina ei, dar acum erau aici, cerând ajutor – implorând –, iar Leni n-o putu face. Tăinuise destule secrete în viața ei. Nu mai voia să trăiască în umbra lor.

– Așchia nu sare departe de trunchi, spuse mama, încercând să zâmbească.

– Am mai trecut prin asta, spuse bunicul. Cred că-mi amintesc ce sfat ți-am dat atunci.

– Ai vrut să renunț la ea, să vin acasă și să pretind că sunt fata de dinainte, spuse mama. Iar eu am vrut ca tu să spui că totul e în regulă, că mă iubești oricum.

– Noi am spus, interveni bunica cu blândețe, că sunt femei în biserica noastră care nu pot face copii și care i-ar oferi copilului tău un cămin bun.

– Eu păstrez copilul, spuse Leni. Dacă nu vreți să ne ajutați, în regulă, dar eu păstrez copilul.

Mama o strânse de mână.

Declarația lui Leni fu urmată de o tăcere în care Leni întrezări imensitatea lumii ce se așternea acum în fața lor, noianul de necazuri cu care se confruntau singure, și asta o înspăimântă, dar nu la fel de mult ca ideea de a renunța la copilul ei. Unele alegeri te marcau pe viață; ea era suficient de matură pentru a ști asta.

În cele din urmă, după un timp ce păru o veșnicie, bunica se întoarse spre soțul ei.

– Cecil, de câte ori am discutat despre a doua șansă? Cred că a sosit momentul pentru asta.

– N-ai să fugi din nou de-acasă în miez de noapte? i se adresă el mamei. Mama ta... abia a supraviețuit.

Leni percepu tristețea din acele câteva cuvinte, alese cu grijă. Acești oameni și mama ei trăiseră o traumă, fuseseră măcinați de regrete și sentimente de neîncredere.

– Nu, domnule. N-o să fugim.

Bunicul zâmbi în sfârșit.

– Coraline, Lenora, bine-ați venit acasă! Hai să punem niște gheață pe vânătăile alea. Ar trebui să mergeți amândouă la doctor.

Leni observă reținerea mamei de a intra în casă. O luă pe mama de braț, sprijinind-o.

– Nu-mi da drumul, șopti mama.

Înăuntru, Leni simți miros de flori. Erau câteva aranjamente florale mari, plasate cu măiestrie pe mese din lemn lucioase, iar pe pereți oglinzi cu rame aurite.

Leni privi în camere și de-a lungul holurilor în timp ce mergeau. Văzu o sufragerie cu o masă pentru douăsprezece persoane, o bibliotecă în care erau rafturi de cărți înalte până în tavan, o cameră de zi în care erau câte două exemplare din orice, sofale, fotolii, ferestre, veioze. O scară cu un covor atât de plușat, că aveai impresia că pășești pe un teren mlăștinos vara, ducea la un hol de la etaj placat cu mahon și decorat cu candelabre de perete din alamă și tablouri cu câini și cai în rame aurii bogat ornamentate.

– Aici, spuse bunica, oprindu-se în cele din urmă. Bunicul rămase în spate, ca și cum distribuirea camerelor ar fi fost cumva o treabă de femeie. Lenora, tu ai să dormi în vechiul dormitor al lui Coraline. Cora, tu vino pe-aici.

Leni intră în noua ei cameră.

La început, nu văzu decât dantelă. Nu din cea ieftină cu care era obișnuită la donații; aceasta era fină, aproape ca o pânză de păianjen țesută laolaltă. Perdele din dantelă sidefie încadrau ferestrele. Și mai multă dantelă sidefie era pe așternut și pe abajururi. Pe podea, covoare bej-deschis. Mobilă sidefie cu margini aurite. Sub o măsuță în formă de rinichi era un taburet cu tapițerie tot sidefie.

Aerul era înăbuşitor, nefiresc, scăldat într-un miros ce imita lavanda.

Se duse la fereastră, ridică cerceveaua grea şi se aplecă în afară. Noaptea dulceagă o întâmpină, o calmă. Ploaia se oprise, lăsând în urmă o noapte neagră sclipitoare. Luminile erau aprinse în toate casele de-a lungul străzii.

În faţa ei era un mic petic de acoperiş ud. Sub el, curtea frumos îngrijită, dominată de un arţar bătrân cu ramurile aproape goale, cu excepţia câtorva frunze aurii-roşietice care atârnau încă de ele.

Copaci. Aerul nopţii. Linişte.

Leni ieşi pe acoperişul căptuşit cu ţiglă de sub camera ei. Deşi în casă erau lumini, iar peste drum se aflau case cu lumini aprinse, se simţi mai în siguranţă aici. Simţi miros de copaci şi de verdeaţă, şi chiar un vuiet îndepărtat de mare.

Cerul era neobişnuit. Negru. În Alaska, cerul nopţii, iarna, era de un albastru-închis catifelat, iar când zăpada acoperea pământul şi copacii, lumina ambientală crea o aură magică. Şi apoi, uneori, aurora boreală dansa deasupra. Totuşi, recunoscu stelele; nu erau în acelaşi loc, dar erau aceleaşi. Carul Mare. Centura lui Orion. Constelaţii pe care i le arătase Matthew în noaptea aceea, când stătuseră întinşi pe plajă.

Strânse degetele în jurul colierului în formă de inimă de la gât. Acum îl putea purta fără grija că tatăl ei ar putea s-o întrebe de unde îl are. Nu avea să îl mai dea jos niciodată.

– Vrei să-ţi ţin companie?

– Sigur, spuse Leni, dându-se într-o parte.

Mama ieşi pe fereastra deschisă şi veni pe acoperiş, apoi se aşeză lângă Leni, trăgându-şi genunchii la piept.

– Când eram la liceu, obişnuiam să cobor prin copacul ăla şi s-o şterg pe furiş în serile de sâmbătă, ca să mă întâlnesc cu băieţi la Dick's Drive-In de pe Aurora. Numai la băieţi îmi stătea capul.

Oftă şi îşi aşeză bărbia în adâncitura dintre genunchi.

Leni se sprijini de mama ei, privind la casa de peste drum. Câtă risipă de lumină! Prin ferestre, văzu cel puţin trei televizoare ale căror ecrane licăreau colorate.

– Îmi pare rău, Leni. Ţi-am dat viaţa peste cap rău de tot.

– *Noi* am făcut asta, spuse Leni. Împreună. Acum trebuie să trăim cu asta.

– Ceva e-n neregulă cu mine, spuse mama după o pauză.

– Nu, spuse Leni ferm. Ceva a fost în neregulă cu el.

– E acolo, crede-mă, exact acolo, spuse mama cinci zile mai târziu, când vânătăile li se vindecaseră destul de mult ca să poată fi acoperite cu fard.

Petrecuseră aproape o săptămână ascunse în casă, neîndrăznind să iasă. Amândouă simţeau că ajunseseră cu nervii la pământ.

Acum, părul mamei era tuns băieţeşte şi vopsit castaniu, iar ele ieşiră în sfârşit din casă şi luară autobuzul către centrul aglomerat al Seattle-ului, unde se amestecară în marea eclectică de turişti, clienţi şi rockeri punkişti.

Mama arătă cu degetul spre cerul albastru fără nori.

Lui Leni nu-i păsa de Munte (aşa i se spunea muntelui Rainier aici – Muntele – ca şi cum ar fi fost singurul care ar fi contat în toată lumea) sau de alte repere emblematice pe care mama i le indica plină de mândrie, ca şi cum Leni nu le-ar mai fi văzut până atunci. Firma strălucitoare de neon PIAŢA PUBLICĂ de deasupra pieţei de peşte, turnul Space Needle, care arăta ca o navetă spaţială extraterestră în vârful unor frigărui; noul acvariu care ţâşnea sfidător din apele reci ale golfului Elliott.

Seattle era frumos în această zi însorită şi caldă de noiembrie; nimic mai adevărat. Verde, aşa cum şi-l amintea, înconjurat de apă şi acoperit cu asfalt şi beton.

Oamenii mişunau ca furnicile peste tot. Totul era doar zgomot şi mişcare: claxoane, oameni traversând străzile, autobuze scoţând fum şi motoare ambalate pe colinele pe care era aşezat oraşul. Cum ar fi putut fi vreodată acasă aici, printre toţi aceşti oameni?

În locul ăsta nu era niciodată linişte. În ultimele câteva nopţi, stătuse întinsă în noul ei pat (care mirosea a balsam de rufe şi a săpun de rufe cumpărat), încercând să-l găsească confortabil. La un moment dat, o sirenă de ambulanţă sau de poliţie se auzise strident,

dintr-odată, semnalele luminoase intermitente pătrunzând agresive prin fereastră, pictând dantela în culori sângerii.

Acum, ea și mama erau în nordul orașului. Luaseră un autobuz care traversează orașul, găsiseră locuri printre pasagerii cu chipuri triste la o oră atât de matinală și merseseră pe aglomeratul „Ave", apoi urcaseră dealul până la Universitatea din Washington.

Rămaseră la marginea unui loc numit Piața Roșie. Cât vedeai cu ochii, terenul fusese acoperit cu un strat de cărămizi roșii. Un obelisc roșu uriaș se înălța spre cerul albastru. Mai multe clădiri noi din cărămidă formau un perimetru.

Sute de studenți, literalmente, mișunau prin piață; veneau și plecau în valuri, râzând în hohote, discutând. În stânga ei, un grup de tineri îmbrăcați în negru din cap până-n picioare țineau pancarte de protest contra energiei nucleare și a armelor. Câțiva cereau închiderea unui așa numit Hanford.

Leni își aminti de studenții pe care îi văzuse în Homer vară de vară, pâlcuri de tineri, în fulgarine de ploaie, privind către piscurile crestate, acoperite cu zăpadă, ca și cum și-ar fi auzit numele strigat de divinitate. Asculta discuții purtate în șoaptă despre planurile lor de a lăsa totul baltă și de a se muta departe de civilizație, ca să trăiască o viață autentică. „Întoarcerea la glie", proferau ei, ca și cum acesta ar fi rostit un verset biblic. Asemenea faimosului citat din John Muir – „Munții mă cheamă, iar eu trebuie să plec". Oamenii auzeau genul acela de voci în Alaska, visau visuri noi. Majoritatea nu plecau niciodată, iar majoritatea copleșitoare a celor puțini care plecau dădeau bir cu fugiții înainte de sfârșitul primei ierni, dar Leni știuse mereu că schimbarea lor provenea din simpla măreție a visului și din posibilitatea pe care ei o întrezăreau în depărtare.

Leni trecu prin mulțime alături de mama ei, ținând strâns micul rucsac pe care îl avea de la vârsta de doisprezece ani. Rucsacul ei de Alaska. Era totemic, ultima rămășiță durabilă a unei vieți irosite. Își dori să fi putut avea la ea cutia de sendvișuri cu Winnie the Pooh.

Ajunseră la destinație: o clădire gotică de un roz bombon, cu arcade înalte, turle delicate și ferestre bogat ornamentate.

Locul găzduia o bibliotecă cum Leni nu mai văzuse niciodată. Șiruri peste șiruri de pupitre din lemn, dotate cu veioze verzi de birou, erau amplasate sub un tavan boltit. Candelabre gotice atârnau deasupra pupitrelor. Și cărțile! Nu văzuse niciodată atât de multe la un loc. Îi șopteau despre lumi neexplorate încă și despre prieteni pe care urma să îi cunoască, iar ea înțelese că nu era singură în lumea aceasta nouă. Prietenii ei erau aici, cu idealuri mărețe, așteptând-o la fel ca întotdeauna. „Dacă Matthew ar putea vedea asta..."

Ținu pasul cu mama, tocurile bocancilor lor demodați băcănind pe podea. Leni se tot aștepta ca oamenii să ridice privirile, să le facă semn să iasă pentru că erau niște intruse, dar studenților din sala de lectură a absolvenților nu le păsa de străinii din mijlocul lor.

Nici măcar bibliotecara nu păru să le judece în vreun fel când le ascultă întrebările și le îndrumă către un alt ghișeu, unde o altă bibliotecară le ascultă cerințele.

– Poftiți, spuse cea de-a doua angajată, aducându-le o colecție de periodice legate.

– Mulțumim, spuse mama și se așeză.

Leni se îndoia că bibliotecara auzise tremurul din vocea mamei, dar ea îl auzi.

Se așeză pe bancheta din lemn alături de mama și se trase aproape de ea.

Nu le luă mult să găsească ce căutau.

FAMILIE DIN KANEQ DISPĂRUTĂ
PRESUPUS ASASINAT

Autoritățile de stat au transmis o informație despre dispariția unei familii din Kaneq. Vecina Marge Birdshall a contactat poliția statală în data de 13 noiembrie pentru a raporta dispariția vecinelor ei, Cora Allbright și fiica acesteia, Lenora. „Ar fi trebuit să mă viziteze ieri. Nu au mai apărut. M-am gândit imediat, îngrijorată, că Ernt le făcuse vreun rău", a declarat Birdshall.

În data de 14 noiembrie, Thomas Walker a raportat că a găsit o camionetă abandonată nu departe de gospodăria lui. Vehiculul – înmatriculat pe numele Ernt Allbright – a fost găsit la kilometrul 10 pe șoseaua Kaneq. Autoritățile au raportat faptul că au fost descoperite urme de sânge atât pe banchetă și pe volan, cât și poșeta Corei Allbright.

„Ancheta în acest caz se află în plină desfășurare. Posibilele ipoteze pe care le investigăm sunt dispariție de persoane și omucidere", a spus ofițerul Curt Ward din Homer. Vecinii au declarat că Ernt Allbright avea antecedente de comportament violent și că se tem că acesta și-a ucis soția și fiica și a fugit.

În acest moment, nu există alte informații; investigația continuă.

Oricine deține informații despre vreunul dintre membrii familiei Allbright este rugat să îl contacteze pe ofițerul Ward.

Mama se lăsă pe spate, oftând încet.

Leni simți durerea pe care mama o purta în suflet și pe care avea să o poarte mereu – pentru toate, pentru că rămăsese când ar fi trebuit să plece, pentru că îl iubise, pentru că îl ucisese. Ce se întâmpla cu o astfel de durere? Se disipa încetul cu încetul sau se acumula și devenea otrăvitoare?

– Tata spune că o să ne declare moarte la un moment dat – dar s-ar putea să dureze șapte ani.

– Șapte ani?

– Trebuie să mergem înainte, să învățăm să fim fericite, altfel, pentru ce-am făcut toate astea?

Fericite.

Pentru Leni, cuvântul acesta nu conținea nici o conotație optimistă, înălțătoare. Sincer, nu-și imagina că ar mai putea fi vreodată fericită cu adevărat.

– Mda, spuse Leni, încercând să zâmbească. O să fim fericite acum.

Capitolul 26

În seara aceea, după cină, Leni ședea pe patul ei dublu, citind *Apocalipsa*, de Stephen King. De la sosirea în Seattle, citise trei cărți de acest autor și descoperise o nouă pasiune. Renunțase la literatura științifico-fantastică și de fantezie și se aplecase asupra romanelor de groază.

Își imagina acest gen literar ca pe o reflexie a vieții ei interioare. Mai bine avea coșmaruri cu Randall Flagg sau Carrie sau Jack Torrance decât legate de propriul trecut.

Tocmai dădea pagina când auzi voci, vorbind încet, trecând prin fața camerei ei.

Leni se uită la ceasul de lângă pat (unul dintre zecile din casă, toate ticăind în același timp, ca bătăile unei inimi ascunse). Aproape nouă seara.

De obicei, bunicii ei erau în pat la ora asta.

Leni lăsă cartea deoparte, punând semn la pagina unde rămăsese. Se duse la ușă și o întredeschise cât să poată vedea afară.

Luminile erau aprinse jos.

Leni se furișă afară din cameră. Picioarele goale nu făceau nici un zgomot pe covoarele de lână plușate. Cu mâna alunecând pe balustrada netedă din lemn de mahon, coborî în grabă scara. La baza ei, simți rece sub picioare marmura în alb și negru.

Mama era în camera de zi cu părinții ei. Leni înaintă cu grijă, atât cât să poată vedea.

Mama ședea pe o sofa cărămizie, iar părinții ei ocupau fotoliile asortate, cu model înflorat, din fața ei. Între ei, măsuța de cafea din lemn de arțar era decorată cu o sumedenie de bibelouri din porțelan.

– Se bănuiește că el ne-a omorât, spuse mama. Am citit azi ziarele locale.

– Ar fi putut face asta cu ușurință, spuse bunica. Te-am avertizat, știi bine, să nu te duci în Alaska.

– Să nu te măriți cu el, spuse bunicul.

– Crezi că am nevoie să aud de la voi chestii de genul „ți-am spus eu"? replică mama, oftând. L-am iubit.

Leni simțea tristețea și regretul care plutea între cei trei. Nu mai departe de anul trecut, ea nu ar fi înțeles genul acela de regret. Dar acum îl înțelegea.

– Nu știu ce să fac mai departe, spuse mama. I-am distrus viața lui Leni și am distrus-o și pe a mea, iar acum v-am implicat și pe voi în asta.

– Glumești? spuse bunica. Bineînțeles că ne-ai implicat și pe noi în asta. Suntem părinții tăi.

– Asta e pentru tine, spuse bunicul.

Leni vru să tragă cu ochiul mai de aproape, dar nu îndrăzni. Auzi scârțâitul unui scaun, apoi sunet de tocuri pe parchet (bunicul purta mereu pantofi eleganți, începând cu micul dejun și până se culca), iar în cele din urmă, fâșâit de hârtie mototolită.

– Este un certificat de naștere, spuse mama după o clipă. Pe numele Evelyn Chesterfield. Născută la 4 aprilie 1939. De ce mi-l dai mie?

Leni auzi din nou scârțâitul scaunului.

– Și iată și un certificat de căsătorie falsificat. Te-ai măritat cu un bărbat pe nume Chad Grant. Cu aceste două documente, te vei putea duce la Departamentul pentru Vehicule Motorizate ca să obții un permis de conducere și un nou card de asistență socială. Am un certificat de naștere și pentru Leni. Ea va fi fiica ta, Susan Grant. Veți închiria amândouă o casă nu departe de aici. Noi le vom spune tuturor

că sunteți niște rude, sau menajera. Ceva. Orice care să vă țină la adăpost, spuse bunicul, cu vocea sugrumată de emoție.

– Cum ai obținut astea?

– Sunt avocat. Am tot felul de relații. L-am plătit pe un client al meu, un bărbat cu o etică mai... flexibilă.

– Tu nu ești așa, spuse mama încet.

– Cu toții ne-am schimbat, spuse bunicul după o scurtă pauză. Am învățat-o pe pielea noastră, nu-i așa? Făcând greșeli. Ar fi trebuit să te ascultăm când aveai șaisprezece ani.

– Și eu ar fi trebuit să vă ascult pe voi.

Se auzi soneria de la intrare.

Sunetul fu atât de neașteptat la acea oră din noapte, că Leni se simți cuprinsă de panică. Auzi zgomot de pași, apoi foșnetul obloanelor din lemn.

– Poliția, îl auzi pe bunicul spunând.

Mama ieși degrabă din camera de zi și o văzu pe Leni.

– Du-te sus, spuse bunicul, ieșind după mama din camera de zi.

Mama o luă pe Leni de mână și o conduse pe scări.

– Pe aici, spuse mama. Liniște.

Urcară treptele în grabă și merseră în vârful picioarelor pe coridorul neluminat către dormitorul matrimonial – o încăpere uriașă cu ferestre cu menouri și covor măsliniu. Un pat cu baldachin era îmbrăcat în dantelă asortată perfect cu covorul.

Mama o conduse pe Leni la o gură de încălzire din podea. Trase cu grijă ventilul afară și îl puse deoparte. Îngenunche și îi făcu semn lui Leni să se așeze pe vine lângă ea.

– Pe aici obișnuiam să trag cu urechea la ce spuneau măicuțele când veneau să mă exmatriculeze.

Leni auzi ecou de pași prin fantele metalice ale orificiului.

Voci de bărbați.

– Detectiv Archer Madison și detectiv Keller Watt. Poliția din Seattle.

Bunicul:

– S-a întâmplat ceva în cartier, domnilor ofițeri, la ora asta târzie?

– Suntem aici [ceva ce nu reușiră să audă] în numele poliției statale din Alaska. [Cuvinte amestecate de-a valma.] fiica dumneavoastră, Cora Allbright... [ceva] văzut-o ultima oară... Ne pare rău să vă anunțăm... presupusă moartă.

Leni o auzi pe bunica țipând.

– Luați loc, doamnă, vă ajutăm să vă așezați.

O pauză. Lungă. Apoi agitație, o servietă deschizându-se, foșnet de hârtii.

– Camioneta găsită... cabina plină de sânge, geamul spart, evident o scenă a crimei, dar dovezile au fost distruse de animale... testele nu sunt concludente... Radiografia a arătat un braț rupt... nas rupt. Se fac cercetări, dar... la momentul ăsta al anului... vreme. Dumnezeu știe ce vom găsi după topirea zăpezii... vă ținem la curent...

– Le-a omorât, spuse bunicul. Cuvintele acestea fură rostite tare, cu furie. Nenorocitul!

– Multe declarații... violența lui.

Leni se întoarse către mama.

– Deci, am scăpat basma curată?

– Păi... nu există prescripție în caz de crimă. Și tot ce-am făcut noi – și ce vom face la Departamentul pentru Vehicule Motorizate – va fi dovada vinovăției noastre. El a fost împușcat pe la spate, iar noi am scăpat de cadavru și am fugit. Dacă va fi vreodată găsit, o să vină să ne caute, iar acum părinții mei au mințit pentru noi. Încă o crimă. Așa că trebuie să fim atente.

– Cât timp?

– Pe vecie, fetița mea.

Dragă Matthew,

Am sunat la sanatoriu în fiecare zi săptămâna asta. Mint că sunt verișoara ta. Răspunsul este mereu același: nici o schimbare. Asta îmi frânge inima de fiecare dată.

Știu că nu pot trimite niciodată scrisoarea asta și, chiar dacă aș face-o, tu nu ai putea să o citești sau nu ai înțelege cuvintele. Dar eu trebuie să îți scriu, chiar dacă aceste cuvinte sunt irosite. Mi-am spus

(și mi s-a spus în mod repetat de către alții) că trebuie să îmi continui viața asta nouă. Încerc să fac asta. Chiar încerc.

Dar tu ai pătruns în mine, ești o parte din mine, poate cea mai bună parte. Nu vorbesc numai de copilul tău. Îți aud vocea. Îmi vorbești în somn atât de mult, că m-am obișnuit să mă trezesc cu lacrimi pe obraz.

Presupun că mama a avut dreptate în ce privește dragostea. Așa, distrusă cum e, ea înțelege trăinicia și sminteala ei. Nu îți poți impune să te îndrăgostești, presupun, după cum nici nu îți poți impune să nu mai fii îndrăgostit.

Eu încerc să mă adaptez aici. Mă străduiesc din răsputeri. Adică, Susan Grant încearcă să se adapteze. Străzile sunt înțesate de mașini, iar trotuarele, de oameni, și aproape nimeni nu se uită la nimeni și nu se salută. În privința frumuseții însă, ai avut dreptate. Când îmi îngădui să o văd, este prezentă. O văd în muntele Rainier, care îmi reamintește de Iliamna, și poate apărea și dispărea ca prin magie. Aici, i se spune Muntele, pentru că e singurul. Nu este ca acasă, unde munții formează coloana vertebrală vizibilă a lumii noastre.

Bunicilor mei le pasă de cele mai bizare lucruri. Cum e așezată masa, la ce oră mâncăm, cât de bine întind cearșafurile pe pat, cât de strâns îmi împletesc părul. Bunica mi-a dat mai deunăzi o pensetă și m-a sfătuit să-mi pensez sprâncenele.

Dar avem o căsuță drăguță închiriată, nu departe de ei, și îi putem vizita dacă suntem precaute. Cred că mama este surprinsă să descopere faptul că îi place să fie cu părinții ei. Avem mâncare din belșug, haine noi, iar când ne așezăm cu toții în jurul mesei, încercăm să ne unim viețile, cu tot ce presupune asta.

Poate că asta înseamnă iubirea.

Dragă Matthew,

Crăciunul aici este ca un eveniment olimpic. Nu am văzut niciodată atâta sclipici și atâta mâncare. Bunicii mei mi-au oferit atâtea daruri, că a fost stânjenitor. Dar după aceea, singură în camera mea, privind pe fereastră la vecinii de care ne ferim, privind casele împodobite cu ghirlande de luminițe, m-am gândit la iarna adevărată. La tine. La noi.

M-am uitat la fotografia bunicilor tăi și am recitit articolul din ziar al bunicii tale.

Mă întreb cum este pentru copilașul nostru. Simte oare cât de nesigură sunt? Oare cântecul inimii mele ajunge până la ea? Vreau să fie o fetiță fericită. Vreau să fie un rod al iubirii noastre, imaginea a ceea ce am fost noi doi.

Cred că azi am simțit bebelușul mișcându-se...

Mă gândesc la ea cu numele Lily. Ca al bunicii tale.

O fată trebuie să fie puternică în lumea asta.

Dragă Matthew,

Nu-mi vine să cred că suntem în 1979. Am sunat la sanatoriu azi și am auzit același lucru. Nici o schimbare.

Din păcate, mama m-a auzit vorbind. Și-a ieșit din minți și mi-a spus că sunt nesăbuită. Se pare că poliția poate identifica apelul ca fiind efectuat din casa bunicilor mei, dacă ar vrea. Așa că nu mai pot suna. Nu pot să ne punem pe toți în pericol, dar cum să mă opresc? Este tot ce mi-a rămas de la tine. Știu că nu ai să te mai faci bine, dar de fiecare dată când sun, am o speranță. Asta e tot ce mi-a rămas, oricât de zadarnică ar fi.

Dar astea sunt vești proaste. Tu vrei vești bune. Anul s-a înnoit.

Urmez cursurile la Universitatea din Washington. Bunica mea a tras niște sfori și a înscris-o pe Susan Grant fără nici o diplomă de absolvire de la liceu. Viața este cu siguranță altfel Dincolo. Banii sunt reperul.

Facultatea nu este cum m-am așteptat. Unele fete poartă puloverele mițoase din lână de Shetland, fuste ecosez și ciorapi trei sferturi. Chicotesc și se strâng în grupuri, parc-ar fi niște oi, iar băieții care umblă în limbă după ele sunt atât de gălăgioși, că un urs i-ar putea auzi venind de la doi kilometri distanță.

În clasă, îmi imaginez că ești lângă mine. O dată, am crezut asta cu atâta tărie, că aproape ți-am scris un bilețel ca să ți-l pasez pe sub bancă.

Mi-e dor de tine. În fiecare zi și încă și mai mult nopțile. La fel și lui Lily. A început să-mi dea câte un ghiont și mă trezește uneori. Când

este foarte agitată, îi citesc poezii de Robert Service și îi povestesc despre tine.

Asta o liniștește imediat.

Dragă Matthew,

Primăvara aici nu seamănă deloc cu cea de acolo. Pământul nu se prăvălește, nu se desprind de nicăieri blocuri de gheață cât casa, nu ies la lumină, din nămol, lucruri pierdute.

Numai culoare peste tot. Nu am văzut niciodată atâția copaci în floare; prin campus plouă cu flori roz.

Bunicul meu spune că ancheta este încă deschisă, dar nu ne mai caută nimeni. Ne cred moarte.

Într-un fel, așa și este. Familia Allbright a dispărut de pe fața pământului.

Noaptea, vorbesc acum cu tine și cu Lily. Înseamnă oare că sunt nebună, sau doar singură? Îmi imaginez că suntem toți trei îmbrățișați în pat, aurora boreală reflectându-se în zăpada din fața ferestrei noastre, în vreme ce vântul lovește în geam. Îi spun copilașului nostru să fie isteț și curajos. Curajos ca tatăl ei. Încerc să îi spun să se ferească de deciziile cumplite pe care, într-o zi, s-ar putea să trebuiască să le ia. Îmi fac griji pentru faptul că noi, femeile Allbright, suntem blestemate în dragoste și sper ca ea să fie băiat. Apoi îmi amintesc ce ai spus tu: că ți-ai dori să-ți înveți fiul lucrurile deprinse de tine la fermă și... ei bine, asta mă întristează așa de mult, că mă chircesc în pat și îmi trag pătura peste cap, și îmi închipui că sunt în Alaska iarna. Bătăile inimii mele se transformă în rafale de vânt ce lovesc în geam.

Un băiat are nevoie de un tată, iar Lily mă are doar pe mine.

Biata fată!

– Cursurile alea Lamaze au fost o *prostie*, strigă Leni când următoarele contracții o făcură să urle. Vreau medicamente.

– Ai vrut să naști natural. E prea târziu pentru medicamente acum, spuse mama.

– Am optsprezece ani. De ce-ar asculta cineva ce vreau eu? Eu nu știu nimic, spuse Leni.

Contracția încetă. Durerea scăzu în intensitate.

Leni gâfâia. Sudoarea îi provoca mâncărimi și i se prelingea pe frunte.

Mama luă gheață din paharul de plastic de pe masa de lângă patul de spital și i-o puse lui Leni în gură.

– Pune morfină în ea, mamă, imploră Leni. Te rog. Nu mai suport. A fost o greșeală. Nu sunt pregătită să fiu mamă.

Mama zâmbi.

– Nimeni nu este, niciodată.

Durerea reveni. Leni scrâșni din dinți, concentrându-se pe respirație (de parcă asta ar fi ajutat), și o strânse tare pe mama de mână.

Închise strâns ochii, gâfâind, până ce durerea ajunse la intensitate maximă. Când începu, în sfârșit, să se domolească, Leni se lăsă din nou pe pat, epuizată. Își zise în sinea ei: „Matthew ar trebui să fie aici" dar alungă acest gând.

O altă contracție lovi câteva secunde mai târziu. De data asta, Leni își mușcă limba atât de tare că sângeră.

– Urlă, spuse mama.

Ușa se deschise și intră doctorul. O femeie slabă, în halat albastru și cu bonetă de chirurg. Avea sprâncenele pensate inegal, ceea ce îi dădea un aspect ușor șui.

– Domnișoară Grant, cum ne simțim? întrebă doctorița.

– Scoateți chestia asta din mine. Vă rog.

Doctorița încuviință din cap și își puse mănușile.

– Ia să vedem.

Deschise suporturile pentru picioare.

În mod normal, Leni nu s-ar fi simțit în largul ei dacă un străin s-ar fi așezat între picioarele ei desfăcute, dar în momentul acela și-ar fi desfăcut picioarele și pe platforma observatorului din turnul Space Needle, dacă asta i-ar fi curmat durerea.

– Se pare că avem un bebeluș, spuse doctorița monoton.

– Ca să vezi! urlă Leni la o altă contracție.

– În regulă, Susan. Împinge. Tare. Mai tare.

Leni împinse. Împinse, urlă, asudă, înjură.

Și apoi, durerea dispăru la fel de repede cum venise.

Leni se prăbuși pe pat.

– Un băiețel, anunță doctorița, întorcându-se către mama. Bunică Eve, dorești să tai cordonul ombilical?

Leni privi ca prin ceață cum mama taie cordonul ombilical și pleacă după doctoriță într-o zonă unde îi înfășară bebelușul într-o păturică bleu călduroasă. Leni încercă să se ridice în capul oaselor, dar era vlăguită.

„Un băiat, Matthew. Fiul tău."

O cuprinse însă panica. „El are nevoie de tine, Matthew. Eu nu pot face asta..."

Mama ei o ajută să se ridice în fund și îi puse un ghemotoc mititel în brațe.

Fiul ei. Era cea mai mică făptură pe care o văzuse vreodată, cu fețișoara ca o piersică, niște ochi albaștri întunecați, care se deschideau și se închideau, și o guriță trandafirie care făcea mișcările suptului. Un pumnișor rozaliu se iți din păturica bleu, și Leni întinse mâna să-l prindă.

Degețelele minuscule ale bebelușului se strânseră în jurul degetelor ei.

O iubire înflăcărată, purificatoare, copleșitoare îi făcu inima să explodeze în milioane de particule minuscule și o remodelă.

– Dumnezeule! spuse ea uluită.

– Da, spuse mama. Tot întrebai cum e.

– Matthew Denali Walker, Junior, spuse ea încet. A patra generație dintr-o familie din Alaska, un băiețel care nu-și va cunoaște niciodată tatăl, nu-i va simți niciodată brațele vânjoase, nici nu-i va auzi vreodată vocea liniștitoare.

– Bună, dragule, spuse ea.

Știa acum de ce fugise de crima lor. Nu știuse înainte, nu înțelesese cu adevărat ce avea de pierdut.

Copilul acesta. Fiul ei.

Și-ar fi dat și viața ca să-l protejeze. Ar fi făcut orice pentru a-l ști în siguranță. Chiar dacă asta însemna să își asculte mama și să rupă orice legătură cu Alaska și cu Matthew – telefoanele la sanatoriu.

Se decise să nu mai sune. Simplul gând îi sfâșia inima, dar ce altceva putea face? Era mamă acum.

Plângea încetișor. Poate că mama ei auzi și știa motivul, și că nu existau cuvinte de alinare; sau poate că toate mamele plângeau în acest moment.

– Matthew, șopti ea, mângâindu-i obrăjorul catifelat. O să-ți spunem MJ. Tatăl tău era strigat Mattie uneori, dar eu nu-l strigam niciodată așa... și el știa să zboare... te-ar fi iubit atât de mult...

1986

Capitolul 27

– Nu știu cum să trăiesc cu gândul că i-am dat viața peste cap, se confesă Cora.

– Dar au trecut ani de zile, spuse mama ei. Uită-te la ea. E fericită. De ce trebuie să batem apa-n piuă despre asta?

Cora ar fi vrut să îi dea dreptate. Își repeta acest lucru zilnic. „Uite, e fericită." Uneori, chiar era în stare să și creadă asta. Și apoi veneau zile precum cea de azi. Nu știa ce anume provoca acea schimbare. Vremea, poate. Vechile obiceiuri. Genul de teamă corozivă care, odată instalată, îți macină oasele și nu mai dispare.

Trecuseră șapte ani de când Cora o luase pe Leni din Alaska și o adusese aici, în acest oraș de pe malul apei.

Cora văzu cum Leni încercase să prindă rădăcini în acest pământ fertil, ud, cum încercase să înflorească. Dar Seattle era un oraș de sute de mii de locuitori; nu putea niciodată vorbi graiul neșlefuit al sufletului de pionier al lui Leni.

Cora aprinse o țigară, trase fumul în piept și îl reținu acolo; se calmă instantaneu prin acest gest familiar. Expiră și ridică bărbia, încercând să se așeze confortabil în scaunul pliant. Avea o durere lombară din cauza nopții petrecute în sălbăticie, dormind în cort; avea respirația șuierătoare din cauza unei răceli persistente.

Nu departe de ea, Leni stătea pe marginea râului cu un băiețel de o parte și un bătrân de cealaltă. Își aruncă undița cu o mișcare

elegantă, exersată, firul plesnind și dansând în aer înainte să plonjeze în apa liniștită. Lumina sfârșitului de primăvară picta totul în auriu; apa, cele trei siluete diferite, copacii din apropiere. În ciuda soarelui care strălucea, începu să plouă, mici picături extrase din aerul umed.

Erau în Hoh Rain Forest, unul dintre ultimele refugii de sălbăticie pură din jumătatea vestică populată a statului Washington. Veneau aici cât puteau de des și își instalau corturile în campingurile dotate cu electricitate și apă curentă. Aici, departe de forfota orașului, puteau fi ei cu adevărat. Nu trebuiau să își facă griji că ar fi fost văzuți împreună, nici să inventeze tot felul de povești, nici să mintă. De mulți ani nu mai pomenea nimeni de familia Allbright din Alaska, nici nu plecase cineva în căutarea lor, și totuși, erau permanent cu ochii-n patru.

Leni spunea că poate respira în această sălbăticie, unde copacii aveau trunchiuri groase cât o furgonetă Volkswagen și creșteau suficient de înalți cât să blocheze razele enervante ale soarelui. Susținea că trebuia să își învețe fiul deprinderi care făceau parte din moștenirea lui și care nu puteau fi însușite pe străzile pavate, luminate electric. Lecții pe care i le-ar fi predat tatăl lui.

În ultimii ani, tatăl Corei devenise un pescar împătimit – sau poate că era doar un bunic pasionat, care făcea orice pentru a-i vedea pe Leni și pe MJ zâmbind. Renunțase la profesia de avocat și ajunsese să piardă toată ziua timpul pe acasă.

Așa că veneau cu cortul aici cât de des puteau, indiferent de ploaia care îi uda în zece ocazii din douăsprezece, chiar și în toiul verii. Prindeau pește pentru cină și îl prăjeau în tigăi din fontă așezate direct pe flacără. Noaptea, adunați în jurul focului de tabără, Leni recita poezii și depăna povești din sălbăticia Alaskăi.

Pentru Leni nu era *amuzant*. Era ceva diferit. Vital. O cale de eliberare a presiunii care se acumula în toate săptămânile petrecute printre gloate de oameni în campusul imens al Universității din Washington, când vindea cărți, ca angajată cu jumătate de normă, la uriașa librărie Shorey's de pe First Avenue, sau urma cursuri de fotografie, seara.

Leni venea aici pentru a se regăsi în natură, pentru a recupera fie și cea mai mică părticică pe care o putea găsi din spiritul Alaskăi, pentru a crea o legătură între fiul ei, tatăl pe care nu îl cunoștea și

viața care era dreptul lui câștigat prin naștere, dar care nu îi aparținea cu adevărat. Alaska, ultima frontieră, tărâmul care avea să fie de-a pururi căminul lui Leni. Locul căruia ea îi aparținea.

– Îl poți auzi râzând, spuse mama ei.

Cora încuviință din cap. Era adevărat; în ciuda ropotului ploii torențiale, a picăturilor care ajungeau pe corturile din nailon, pe glugile din plastic și pe frunzele mari cât farfuria, putea auzi râsul nepotului ei.

MJ era cel mai fericit copil – un băiat foarte sociabil, care respecta regulile și nu îți dădea drumul la mână când mergeai pe trotuar către școală. Lucruri absolut normale pentru un băiețel de vârsta lui îi stârneau interesul: personaje din filme de aventuri și din desene animate și înghețata pe băț, vara. Era încă destul de mic ca să nu pună prea multe întrebări despre tatăl lui, dar aveau să apară și acestea. O știau cu toții. Iar Cora mai știa că, atunci când MJ privea zâmbetul mamei lui, nu sesiza nici o umbră ascunsă în spatele acestuia.

– Crezi că o să mă ierte vreodată? întrebă Cora, privind către Leni.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu. Pentru ce? Că i-ai salvat viața? Fata aia te iubește, Coraline.

Cora trase prelung din țigară și expiră.

– Știu că mă iubește. Nu m-am îndoit niciodată, nici măcar o secundă, că mă iubește. Dar eu am lăsat-o să crească pe un front de război. Am lăsat-o să vadă ceea ce nici un copil nu ar trebui să vadă vreodată. Am lăsat-o să cunoască teama față de un bărbat care ar fi trebuit să o iubească și pe care eu l-am ucis sub ochii ei. Am fugit și am silit-o să trăiască sub o identitate falsă. Poate că, dacă aș fi fost mai puternică, mai curajoasă, aș fi putut schimba legea așa cum a făcut Yvonne Wanrow[1].

– A durat *ani de zile* până când cazul femeii ăleia a ajuns la Curtea Supremă. Iar tu ai fost în Alaska, nu în Washington. Cine știa că legea va recunoaște, în sfârșit, apărarea unei femei molestate? Iar tatăl tău tot spune că rareori funcționează. Trebuie să dai totul uitării. *Ea* a reușit. Uită-te la ea, acolo, cu fiul ei, învățându-l să pescuiască. Fiica ta e bine, Cora. Bine. Te-a iertat. Mai trebuie să te ierți și tu.

[1] Cunoscută acum sub numele de Yvonne L. Swan (născută în 1943), celebră pentru procesul intentat în 1972, după ce și-a împușcat soțul care încercase să îi molesteze fiul

– Trebuie să meargă acasă.

– Acasă? La cabana fără apă curentă și fără electricitate? La băiatul ăla cu traumă cerebrală? La acuzația de complicitate la crimă? Există acum un nou test de sânge. Ceva despre ADN. Așa că nu fi ridicolă, Cora. Întinse brațul și își cuprinse fiica pe după umeri. Gândește-te la tot ce-ai găsit aici. Leni primește o educație și devine un fotograf minunat. Ție îți place slujba de la galeria de artă. În casa ta e mereu cald și ai o familie pe care poți conta.

Ce-i făcuse ea fiicei sale fusese iertat, era adevărat, iar iertarea lui Leni era la fel de reală și de sinceră ca lumina soarelui. Dar, oricât de mult încercase în toți acești ani, Cora nu se putea ierta. O bântuia gândul că îl ucisese pe Ernt; știa că ar fi comis aceeași crimă din nou, în circumstanțe similare.

Nu se putea ierta pentru anii de dinainte, pentru ce îngăduise și acceptase, pentru noțiunea de iubire pe care i-o transmisese fiicei sale ca pe o incantație sumbră.

Din cauza Corei, Leni învățase să fie fericită cu o viață trunchiată, prefăcându-se că e altcineva altundeva.

Din cauza Corei, Leni nu-l mai putea vedea vreodată pe bărbatul pe care îl iubea și nici nu mai putea merge acasă. Cum ar fi putut Cora să se ierte pentru asta?

„Zâmbește."

„Ești fericită."

Leni nu știa de ce trebuia să își reamintească mereu să zâmbească și să pară fericită în această zi senină de iunie, când erau în parc pentru a sărbători absolvirea facultății.

E*ra* fericită.

Cu adevărat.

Mai ales azi. Era mândră de ea. Prima femeie din familia ei, absolventă de facultate.

Totuși. Avea douăzeci și cinci de ani și își creștea singură copilul, iar acum – de fapt de a doua zi –, avea o diplomă universitară în arte vizuale. Avea o familie iubitoare, cel mai bun copil din lume și un loc cald în care trăia. Nu îi era niciodată foame, frig sau teamă pentru

viața mamei sale. Singurele ei temeri erau acum cele obișnuite ale oricărui părinte. Să nu traverseze copilul singur strada, să nu cadă din leagăn, să nu fie abordat de vreun străin apărut din neant. Nu mai adormea în urlete sau plânsete și nu se mai trezea ca să descopere o podea plină de sticlă făcută țăndări.

Era fericită.

Nu conta că avea uneori zile ca aceasta, în care trecutul nu-i dădea pace.

Cum să nu se gândească la Matthew în această zi atât de importantă despre care ei discutaseră adesea. De câte ori conversația dintre ei nu începea astfel: „Când o să terminăm facultatea...?"

Își ridică instinctiv aparatul foto și reduse perspectiva ei asupra lumi. Așa își gestiona amintirile, așa procesa ea lumea. În imagini. Cu un aparat foto, își putea decupa și reîncadra viața.

„Fericită. Zâmbește."

Clic, clic, clic și era din nou ea însăși. Putea vedea ce conta.

Cer albastru fără cusur, fără urmă de nor. Oameni peste tot.

Soarele le vorbea locuitorilor din Seattle într-un grai pe care ei îl înțelegeau, îi scotea afară din casele lor de pe coline și îi încuraja să își încalțe pantofii sport scumpi și să se bucure de munți, de lacuri și de potecile șerpuite prin pădure. După aceea se opreau la magazinul alimentar Thriftway din zonă ca să cumpere fripturi gata tranșate, pe care să le pună pe grătare la sfârșit de săptămână.

Viața era ușoară în Seattle. Sigură și tihnită. Treceri de pietoni, semafoare, căști de protecție, polițiști călare pe cai și biciclete.

Ca mamă, Leni aprecia toate aceste aspecte și încercase să se adapteze la această viață confortabilă. Nu spunea niciodată nimănui – nici măcar mamei – cât de mult îi lipseau urletul lupilor, o zi petrecută singură pe sania motorizată sau trosnetul răsunător al gheții când se împrimăvăra. Cumpăra carne în loc să o vâneze; răsucea robinetul și curgea apă, trăgea apa la toaletă. Somonul pe care îl frigea pe grătar, vara, era deja curățat, filetat și spălat, vidat în folii de plastic, sub formă de fâșii ca de mătase argintie și roz.

Azi, peste tot în jurul ei oamenii râdeau, vorbeau. Câinii lătrau, sărind să prindă farfurii zburătoare, adolescenții își aruncau unul altuia mingi de fotbal.

– Uite! spuse MJ, arătând cu degetul la balonul roz pe care scria *Felicitări absolvenților!* și care se bălăbănea la capătul unui fanion galben.

Avea o brioșă mâncată pe jumătate într-o mână și mustăți de glazură.

Leni știa cât de repede creștea (era în clasa întâi acum), așa că trebuia să îl dezmierde și să îl sărute cât timp el îi mai permitea asta. Îl cuprinse în brațe. El îi dădu un pupic dulce, plin de cremă de unt, și o strânse în brațe așa cum numai el știa, ținând-o de gât, ca și cum fără ea s-ar fi înecat. Adevărul era că ea s-ar fi înecat fără el.

– Cine vrea desert? spuse bunica Golliher de lângă masa de picnic.

Tocmai terminase de asamblat desertul preferat al lui Leni: înghețată *akutaq*. Înghețata eschimoșilor, preparată din zăpadă, margarină, afine și zahăr. Mama păstrase în congelator bulgări de zăpadă de cu iarnă anume în acest scop.

MJ se eliberă țopăind, cu brațele ridicate triumfător în aer (ambele mâini, ca să fie sigur că era văzut).

– Eu! Eu vreau *akutaq*!

Bunica ocoli masa de picnic și veni lângă Leni. Se schimbase mult în ultimii ani, se mai îmblânzise; deși tot elegant se îmbrăca, fie și pentru un picnic.

– Sunt mândră de tine, Leni! spuse bunica.

– Și eu sunt mândră de mine.

– Prietena mea Sondra, de la club, spune că e un post liber de asistent fotograf la revista *Sunset*. S-o rog să dea un telefon în numele lui Susan Grant?

– Da, spuse Leni. Adică, te rog.

Nu reușea să se adapteze concepției pe care o aveau acolo oamenii, și anume că erau mai importante relațiile decât competența.

Un lucru știa sigur însă: era iubită. Bunica și bunicul le primise de la bun început cu brațele deschise. În ultimii ani, Leni, mama și MJ trăiseră într-o căsuță închiriată în Fremont și își vizitase bunicii la sfârșit de săptămână. La început, fuseseră mereu cu băgare de seamă,

temându-se să își facă prieteni sau să stea de vorbă cu străinii, dar cu timpul, poliția din Alaska încetase să le mai caute, și riscul că ar putea fi descoperite nu mai reprezenta o amenințare pentru ele.

MJ făcea atâta zgomot și avea atâta energie, încât casa de pe Queen Anne Hill, altădată liniștită, se transformase într-un loc gălăgios. În nopțile petrecute împreună, se adunau în fața televizorului ca să se uite la emisiunile care pentru Leni nu aveau nici o noimă. (Prefera să citească; citea pentru a treia oară consecutiv *Interviu cu un vampir*.) MJ era motorul vieții lor. Dragostea pentru el îi unea. Atâta timp cât MJ era fericit, erau și ei fericiți. Iar el era un copil foarte fericit. Oamenii spuneau asta tot timpul.

Leni își văzu mama stând retrasă la marginea terenului de joacă, fumând și ținându-și palma pe zona lombară, într-un fel care arăta nefiresc.

Din profil, Leni putea vedea cât de ascuțiți erau pometii mamei, cât de decolorate îi erau buzele, cât de uscătivă îi era fața. Ca de obicei, nu era fardată și era aproape translucidă. Încetase să-și mai vopsească părul cu un an în urmă; acum era de un blond spălăcit, înspicat cu fire albe.

– Eu vreau *akutaq*! strigă MJ, trăgând-o de mânecă pe Leni. Vorbea pe nas din cauza ultimei răceli. De când începuse să frecventeze școala privată de lângă casă, era mai tot timpul bolnav, ca toți copiii, de altfel.

– Și cum cerem asta? întrebă Leni.

– Te roooog, spuse MJ.

– Bravo. Du-te la bunica. Spune-i să stingă țigara aia și să vină la masă.

MJ țâșni ca din pușcă, piciorușele lui albe, subțirele mișcându-se ca niște teluri, părul blond fluturându-i de pe chipul alb, ascuțit.

Leni îl privi cum o trage pe mama ei înapoi la masa de picnic, cu chipul îmbujorat de veselie.

Se uită într-o parte, abătându-și atenția de la el doar pentru o clipă. Observă un bărbat lângă poarta de intrare în acest parc public. Păr blond.

Era el.

O găsise.

Nu.

Leni oftă. Nu mai sunase la sanatoriu de ani de zile. Ridicase receptorul telefonului adeseori, dar nu formase niciodată numărul. Nu conta că amenințarea descoperirii nu mai era atât de mare; încă plana asupra lor. În plus, când sunase, cu ani în urmă, i se spusese invariabil: „Nici o schimbare".

Știa că traumele care îi afectau creierul erau irecuperabile și că băiatul pe care îl iubea trăia doar în visurile ei. Uneori, noaptea, el îi șoptea în somn, nu mereu, nici măcar adesea, dar îndeajuns ca să o încurajeze. În visele ei, el era același băiat, veșnic cu zâmbetul pe buze, care îi dăruise un aparat foto și o învățase că iubirea nu este mereu înspăimântătoare.

– Vino, spuse bunica, luând-o pe Leni de braț.

– Este minunat, spuse Leni.

Cuvintele părură lipsite de noimă la început. Indiferente. Dar când MJ începu să țopăie, să bată din palme și să strige „Bravo, mami!" cu vocea aceea de Mickey Mouse a lui, ea nu își putu reține zâmbetul.

Tot răul dispăru din nou, treptat, până când nu mai rămaseră decât acel loc și acel moment. O zi însorită, o sărbătoare, o familie. Așa era viața; plină de schimbări intempestive. Bucuria țâșnea din nou la fel de surprinzătoare ca soarele.

Ea era fericită.

Chiar era.

– Povestește-mi despre Alaska, mami, ceru MJ în seara aceea după ce se cuibări în pat și își trase peste el păturica preferată.

Leni dădu de pe fruntea fiului ei buclele fine, albe, gândind – din nou – cât de mult semăna cu tatăl lui.

– Dă-te mai încolo, spuse ea.

Leni se urcă în pat lângă el. Băiețelul își puse capul pe umărul ei.

În cameră era aproape întuneric, doar o veioză mică de pe noptieră, cu motive *Star Wars*, făcea lumină. Spre deosebire de Leni, fiul ei creștea ca un copil al Americii comerciale. După picnicul din parc

și toată distracția din ziua aceea, ea știa că MJ era istovit, dar că nu putea adormi fără o poveste.

– Fata care iubea Alaska...

Era povestea lui preferată. Leni o începuse cu mulți ani în urmă, și povestea se întinsese de-a lungul timpului. Ea plăsmuise o societate care trăia în apele turcoaz, reci ca gheața, dintr-un fiord din Alaska, în clădiri care fuseseră culcate la pământ când muntele Aku erupsese. Acești oameni – clanul Corb – își doreau cu disperare să iasă din nou la lumină, să păşească în razele soarelui, dar un blestem aruncat de fiul cel mai mare al clanului Acvila îi condamnase să rămână în apele înghețate pe vecie – până când un magician al cuvintelor i-ar fi putut chema înapoi. Magicianul cuvintelor era Katyaaq. O fată străină cu inima curată și o forță tainică.

Povestea se crea săptămână după săptămână, Leni depănând din ea în fiecare seară atât cât să își adoarmă fiul. O inventase pe Katyaaq din miturile băștinașilor din Alaska, pe care le citise în copilărie, și din asprimea și frumusețea tărâmului însuși. Uki, băiatul pe care Katyaaq îl iubea – pământeanul –, o chemase de pe țărm.

Nu încăpea îndoială cine erau îndrăgostiții în mintea lui Leni, sau de ce povestea i se părea atât de tragică.

– Katyaaq îi sfidă pe zei și îndrăzni să înoate până la țărm. Nu ar fi trebuit să fie în stare, dar iubirea ei pentru Uki îi dădu o putere specială. Bătu și bătu din picioare, până când ieși în sfârșit din valuri, simțind pe chip lumina soarelui.

Uki se aruncă în apa înghețată, strigându-i numele. Ea îi văzu ochii – verzi precum apele liniștite ale golfului care fusese cândva casa clanului ei – și părul de soare. „Kat", spuse el, „ia-mă de mână."

Leni constată că MJ adormise. Se aplecă să îl sărute și se dădu jos din pat.

Era liniște în căsuța cu un singur etaj. Mama era probabil în camera de zi, uitându-se la serialul *Dinastia*. Leni înaintă prin coridorul îngust al casei lor închiriate, ai cărei pereți, de o parte și de alta, erau decorați cu fotografiile lui Leni și cu desenele lui MJ. Claustrofobia, care îi dăduse cândva de furcă în acest coridor placat cu imitație de lemn și slab luminat, dispăruse de mult.

Îmblânzise sălbăticiunea din ea la fel de hotărât precum îmblânzise cândva sălbăticia însăși. Învățase să meargă prin mulțimi, să trăiască împresurată de ziduri, să se oprească în trafic. Învățase să se uite după scatii în loc de acvile, să își cumpere pește de la supermarket și să dea bani pe haine noi la Frederick & Nelson. Învățase să-și usuce părul lung până la umeri cu foehnul și să și-l trateze cu balsam, și să aibă grijă să își asorteze hainele. Se pensa și se rădea pe picioare și la axile.

Camuflaj. Învățase să se adapteze.

Se duse în camera ei și aprinse lumina. În anii de când locuiau aici, nu schimbase nimic în încăperea aceasta și nu cumpărase aproape nimic ca să o decoreze. Nu vedea rostul. Era golașă și obișnuită, plină cu mobila cumpărată de-a lungul anilor la mâna a doua. Singurul indiciu adevărat al prezenței sale acolo era echipamentul fotografic – obiective, aparate foto și role de filme de un galben aprins. Teancuri de fotografii și colecții întregi de albume foto. Un singur album era plin cu fotografiile pe care i le făcuse lui Matthew în Alaska. Restul erau mai recente. Într-un colț al toaletei cu oglindă era fotografia bunicilor lui Matthew. ACEȘTIA AM PUTEA FI NOI. Lângă ea, era prima fotografie pe care i-o făcuse ea lui cu aparatul Polaroid.

Deschise ușa ce ducea pe micuța terasă din lemn de cedru, ce se întindea pe toată lungimea casei. În curtea din spate, mama cultivase o grădină mare de legume. Leni ieși pe terasă și se așeză pe unul din cele două șezlonguri care erau acolo de când se mutaseră. Deasupra, cerul spuzit de stele părea infinit. Un gard robust din lemn de cedru delimita micul lor teren. Simțea în depărtare aroma primelor grătare din vara aceea și auzea zăngănitul bicicletelor copiilor băgate la adăpost pentru noapte. Câinii lătrau. O cioară scurma după ceva, croncănind ascuțit.

Ea se lăsă pe spate pe șezlong, privind în sus, încercând să se piardă în imensitatea cerului.

– Hei, spuse mama în spatele ei. Vrei să-ți țin companie?

– Sigur.

Mama se așeză pe cel de-al doilea șezlong, plasat destul de aproape ca să se poată ține de mână. Devenise locul lor preferat de-a lungul anilor, o terasă îngustă, care se avânta către o dimensiune care nu era

nici trecut, nici prezent. Uneori, mai ales în perioada aceasta a anului, în aer plutea miros de trandafiri.

– Aș da orice să văd aurora boreală, spuse Leni.

– Mda. Și eu.

Priveau amândouă spre cerul nesfârșit al nopții. Nici una nu vorbea; nu era nevoie. Leni știa că se gândeau amândouă la iubirile care fuseseră cândva ale lor.

– Dar îl avem pe MJ, spuse mama.

Leni o luă pe mama de mână.

MJ. Bucuria lor, iubirea lor, binecuvântarea lor salvatoare.

Capitolul 28

Cora avea pneumonie. Asta nu era surprinzător, nicidecum. Săptămâni la rând, contractă toate bolile care bântuiau prin școala lui MJ.

Acum, ședea într-o sală de așteptare sterilă; agitată. Nerăbdătoare să fie lăsată să plece.

Așteptând.

Aprecia toate analizele asupra cărora insistase doctorița mamei sale, doar ca să fie siguri, le făcuse, dar Cora ar fi vrut doar să primească o rețetă pentru antibiotic și să plece acasă. MJ venise deja de la școală.

Răsfoi ultimul număr al revistei *People*. („Ted Danson se uită din nou cu jind la *Cheers*" era titlul absurd de pe copertă.) Încercă să dezlege rebusul de la sfârșitul revistei, dar nu avea suficiente noțiuni de cultură populară ca să avanseze prea mult.

Mai bine de jumătate de oră mai târziu, asistenta cu păr albastru reveni în sala de așteptare și o conduse pe Cora într-un mic cabinet, ai cărui pereți erau tapetați cu diplome, premii și tot felul de distincții. I se făcu semn să se așeze pe un scaun negru cu spătar.

Se așeză, încrucișându-și instinctiv gleznele, așa cum fusese învățată cu mulți ani în urmă, pe când mergea la simandicosul club privat. Își dădu seama deodată, și în mod stupid, cât de mult se schimbaseră femeile de-a lungul timpului. Nimănui nu-i mai păsa cum ședea o femeie pe scaun.

– Bun, Evelyn, începu doctorița.

Era o femeie cu înfățișare severă, cu păr sârmos și o pasiune evidentă pentru rimel. Arăta de parcă ar supraviețui doar cu cafea neagră și legume crude, dar cine era Cora să judece o femeie pentru că era slabă? O serie de radiografii erau atârnate pe un ecran luminos, în spatele mesei ei de lucru.

– Unde este localizată pneumonia? întrebă Cora, ridicând bărbia către imagini.

O caracatiță devorând ceva; așa arăta imaginea.

Doctorița dădu să vorbească, apoi se opri.

– Doamnă doctor?

Dr. Prasher arătă cu degetul către una dintre imagini.

– Vedeți zonele acestea mari albe? Aici. Aici. Și aici? Vedeți curburile acestea albe? Umbra de-a lungul coloanei dumneavoastră? Toate sugerează foarte clar cancerul pulmonar. Vom avea nevoie de mai multe analize ca să fim siguri, dar...

Stai așa. Poftim?

Cum se putea întâmpla așa ceva?

Oh, da. Ea era fumătoare. Era cancer pulmonar. Ani la rând, Leni o tot bătuse la cap pe Cora din pricina viciului ei, o avertizase exact asupra acestui scenariu. Ea râsese și spusese: „La naiba, fetița mea, aș putea muri când traversez strada".

– CT-ul arată o formațiune pe ficat, care indică metastază, vorbi dr. Prasher, reluând explicațiile.

Cuvintele deveniră o harababură în mintea Corei: consoane și vocale, o serie de inspirații și expirații.

Dr. Prasher continuă, folosind cuvinte obișnuite într-un context extraordinar, imposibil de conceput. *Bronhoscopie, tumoare, agresivă.*

– Cât timp mai am? întrebă Cora, dându-și seama, cu întârziere, că o întrerupsese pe doctoriță în mijlocul unei fraze.

– Nu vă poate spune nimeni asta, doamnă Grant. Dar cancerul dumneavoastră pare a fi agresiv. Cancer pulmonar metastazic în stadiul patru. Știu că este un diagnostic dur.

– Cât timp mai am?

– Sunteți o femeie relativ tânără. O să intervenim cu tratament agresiv.

– A-ha.

– Există întotdeauna speranță, doamnă Grant.

– Oare? spuse Cora. Mai există și karma.

– Karma?

– A avut în el o otravă, spuse Cora pentru ea. Iar eu am băut-o.

Dr. Prasher se încruntă și se aplecă în față.

– Evelyn, asta e o boală, nu o pedeapsă sau o răzbunare pentru păcate. Asta e gândire tipică Evului Mediu.

– A-ha.

– Deci, dr. Prasher se ridică în picioare, încruntându-se. Vreau să programez o bronhoscopie pentru după-amiaza asta. Ar trebui să ne confirme diagnosticul. Ai dori să suni pe cineva?

Cora se ridică, simțindu-se atât de nesigură pe picioare că trebui să se prindă de spătarul scaunului. Durerea de la baza coloanei o înjunghie din nou, mai rău de data asta, pentru că știa cauza.

Cancer.

„Am cancer."

Închise ochii, expiră. Își imagină – își aminti – o fetiță cu păr roșu, mânuțe grăsune și pistrui ca o pulbere de scorțișoară, întinzând mânuțele spre ea, spunând: „Mami, te iubesc".

Trecuse prin atâtea. Trăise când ar fi trebuit să moară. Își imaginase viața într-o sută de feluri diferite, exersase o mie de moduri de a se căi. Se imaginase îmbătrânind, senilizându-se, râzând când ar fi trebuit să plângă, folosind sare în loc de zahăr. În visurile ei, o văzuse pe Leni îndrăgostindu-se din nou și căsătorindu-se, și având încă un copil.

Visuri.

Într-o clipă ametitoare, viața Corei se redusese la dimensiuni minuscule. Toate temerile, și regretele, și dezamăgirile ei păliră. Un singur lucru mai conta; cum de nu știuse asta de la bun început? De ce irosise atâta timp căutându-se pe sine? Ar fi trebuit să știe. Dintotdeauna. De la bun început.

Era mamă. *Mamă*. Și acum...

Leni a mea.

Cum avea să își poată lua rămas-bun?

Leni aștepta în fața ușii închise a salonului de spital în care era mama ei, încercând să își domolească ritmul respirației. Auzea zgomote în jurul ei, la un capăt și la celălalt ale culoarului, oameni mergând grăbit în încălțări cu tălpi din cauciuc, cărucioare erau transportate dintr-un salon în altul, diverse anunțuri răzbăteau din difuzoare.

Întinse mâna către mânerul argintiu, metalic al ușii și îl răsuci.

Intră în salonul mare, separat în două spații mai mici de o perdea atârnată de o bară metalică prinsă în tavan.

Mama stătea în fund pe pat, cu spatele sprijinit de mai multe perne albe. Arăta ca o păpușă veche, cu pielea ca o foiță fină întinsă prea tare peste trăsăturile delicate ale chipului. Clavicula i se vedea proeminentă deasupra decolteului cămășii de noapte de spital prea mari.

– Bună, spuse Leni. Se aplecă și sărută obrazul moale al mamei. Puteai să-mi spui că mergi la doctor. Aș fi putut veni cu tine. Dădu la o parte părul blond-grizonant, fin din ochii mamei. Ai pneumonie?

– Am cancer pulmonar în stadiul patru. Doar că e o chestie cam nasoală care mi-a atins și coloana vertebrală, și ficatul. Este în sânge.

Leni făcu efectiv un pas în spate. Aproape că își acoperi fața cu mâinile.

– Poftim?

– Îmi pare rău, fetița mea. Nu e bine. Nu pot să spun că doctorița a fost optimistă.

Leni vru să strige *STOP*.

Nu putea respira.

Cancer.

– Ai... ai dureri?

Nu. Nu, nu asta ar fi vrut să spună. Dar ce ar fi vrut să spună?

– Ah, spuse mama cu o mișcare a mâinii. Sunt dură precum Alaska.

Întinse mâna pe lângă Leni ca să își ia țigările.

– Nu cred că ai voie să fumezi aici.

– Eu sunt sigură că nu, spuse mama, cu mâna tremurându-i în timp ce aprinse o țigară. Dar voi începe chimioterapia curând. Încercă să

zâmbească. Așa că abia aștept să chelesc și să am grețuri. Sunt sigură că o să arăt foarte bine.

Leni se apropie.

– Ai să învingi, bine? spuse ea, clipind ca să nu-i dea lacrimile pe care ar fi vrut să nu le vadă mama ei.

– Desigur. Dracu' o să-l ia.

Leni încuviință din cap, își șterse ochii.

– Ai să te faci bine. Bunicul o să-ți asigure cea mai bună îngrijire din oraș. Are el un prieten care e în conducere la Fred Hutch. O să fii...

– O să fiu bine, Leni.

Mama atinse mâna lui Leni. Fata rămase așa, conectată cu mama ei prin respirație, și atingere, și o viață de iubire. Ar fi vrut să rostească cuvintele potrivite, dar care ar fi fost acelea, și cum ar fi putut oare câteva cuvinte fragile să conteze într-o situație atât de gravă?

– Nu te pot pierde, șopti Leni.

– Da, spuse mama. Știu, fetița mea. Știu.

Dragă Matthew,

Au trecut doar câteva zile de când ți-am scris. Amuzant cum se poate schimba viața în doar o săptămână.

Nu genul clasic de amuzament. Asta e sigur.

Noaptea trecută, când stăteam întinsă în pat, în pijamaua mea cumpărată de la magazin, m-am trezit asaltată de o sumedenie de gânduri pe care nu mi-aș fi dorit să le am. Și așa am ajuns la tine.

Nu cred că am discutat îndeajuns despre moartea mamei tale. Poate pentru că eram copii, sau poate pentru că tu ai fost atât de traumatizat. Dar ar fi trebuit să discutăm despre asta mai târziu, după ce am mai crescut. Eu ar fi trebuit să îți spun că ți-aș fi ascultat durerea la infinit. Ar fi trebuit să te rog să rememorezi totul.

Înțeleg acum cum suferința se transformă într-o pojghiță de gheață. Eu nu mi-am pierdut încă mama, dar un singur cuvânt a îndepărtat-o de mine, a creat o barieră între noi, care nu a existat până acum. Pentru prima oară, în toată viața noastră ne mințim. O simt. Mințim, ca să ne protejăm reciproc.

Dar nu există protecție, nu-i așa?
Ea are cancer pulmonar.
Dumnezeule! Aș vrea să fii aici.

Leni lăsă stiloul din mână. De data asta, nu o liniștea deloc să-i scrie lui Matthew.

De fapt, o făcea să se simtă mai rău. Mai singură.

Ce patetic că nu avea cu cine să vorbească despre asta! Cel mai bun prieten al ei habar nu avea cine era ea.

Împături scrisoarea și o puse în cutia de pantofi, alături de toate celelalte pe care le scrisese de-a lungul anilor și nu le trimisese niciodată.

În vara aceea, Leni urmări cum mama ei se stinge răpusă de cancer. Mai întâi, îi căzu părul, apoi genele. Apoi umerii îi căzură. Postura și mersul nu mai erau la fel. În cele din urmă, cancerul o imobiliză.

La sfârșitul lui iulie, după ce cancerul făcuse ravagii, adevărul fu dezvăluit de ultima tomografie. Nici un tratament nu ajutase.

Leni stătea liniștită lângă mama ei, ținând-o de mână, când aflară că tratamentul eșuase. Cancerul îi invadase trupul, un inamic în mișcare, croindu-și agresiv drum prin oase, distrugând organe. Nici nu intra în discuție o nouă încercare de a lupta cu el.

În schimb, se mutară din nou în casa Golliher, instalară un pat de spital în verandă, unde lumina pătrundea prin ferestre, și aduseseră personal specializat pentru îngrijire.

Mama se luptase pentru viața ei, din răsputeri, mai mult decât se luptase pentru orice, dar bolii necruțătoare nu-i păsa de eforturile ei.

Acum mama ședea în fund într-o poziție gârbovită. O țigară neaprinsă tremura în mâna ei plină de vene. Nu mai putea fuma, desigur, dar îi plăcea să țină așa câte o țigară. Pe pernă erau câteva fire de păr, niște firicele aurii pe bumbacul alb. Lângă pat era un tub cu oxigen; niște dispozitive transparente, introduse în nări, o ajutau pe mama să respire.

Leni se ridică de la locul ei de lângă pat și puse jos cartea din care citise cu voce tare. Turnă apă într-un pahar și i-l întinse mamei. Mama luă paharul de plastic. Mâinile îi tremurau atât de tare, că Leni

puse mâinile sale peste ale mamei, ajutând-o să țină paharul. Mama luă o picătură și tuși. Tremura din tot trupul.

– Am visat că eram în Alaska, noaptea trecută, spuse mama, cufundându-se la loc în perne. Se uită la Leni. N-a fost chiar atât de rău, nu-i așa?

Leni simți o undă de șoc auzind cuvintele rostite cu asemenea detașare. Printr-o înțelegere tacită, ele nu mai vorbiseră despre Alaska – nici despre tata sau despre Matthew – mulți ani, dar poate că era inevitabil să se întoarcă la începuturi când sfârșitul se apropia.

– Multe lucruri au fost grozave, spuse Leni. Am iubit Alaska. L-am iubit pe Matthew. Te-am iubit pe tine. L-am iubit chiar și pe tata, recunoscu ea cu glas scăzut.

– A fost distractiv. Vreau să nu uiți asta. Și aventura. Când îți amintești, e ușor să dai lucrurile rele deoparte. Violența tatălui tău. Scuzele mele. Trista mea iubire pentru el. Dar a fost și iubire bună. Să nu uiți asta. Tatăl tău te-a iubit.

Aceste vorbe îi provocau lui Leni mai multă suferință decât putea îndura, dar înțelese nevoia mame sale de a le rosti.

– Știu, spuse Leni.

– Să-i povestești lui MJ totul despre mine, de acord? Să îi spui cum nu am cântat niciodată corect cuvintele cântecelor și cum am purtat pantaloni sexy și sandale și am arătat bine în chestiile astea, să îi spui cum am învățat să fiu dură ca Alaska, deși nu am vrut, și cum nu am lăsat niciodată lucrurile rele să mă răpună, cum am mers mai departe. Să îi spui că am iubit-o pe mama lui din clipa în care am văzut-o și că sunt mândră de ea.

– Și eu te iubesc, mamă, spuse Leni, dar nu era de ajuns. Nu era nici pe departe de ajuns, dar acum nu le mai rămăseseră decât cuvintele – prea multe – și prea puțin timp.

– Ești o mamă bună, Leni, așa tânără cum ești. Eu nu am fost niciodată o mamă atât de bună cum ești tu.

– Mamă...

– Fără minciuni, fetița mea. Nu am timp.

Leni se aplecă și dădu la o parte câteva fire de păr de pe fruntea mamei. Erau fine ca puful de gâscă, diafane. Felul în care se stingea

era de nesuportat. Cu fiecare expirație, mama părea că mai pierde câte un strop din forța vitală.

Întinse încet mâna spre noptieră. Sertarul de sus se deschise alunecând lin, fără a scoate vreun sunet, dovadă a calității costisitoare a respectivei piese de mobilier. Cu mâna tremurândă, scoase o scrisoare, împăturită perfect în trei.

– Poftim.

Leni nu vru să o ia.

– Te rog.

Leni luă scrisoarea, o despături cu grijă și văzu cuvintele de pe prima pagină, așternute pe hârtie cu un scris lăbărțat, abia lizibil.

Eu, Coraline Margaret Golliher Allbright, mi-am împușcat soțul, Ernt Allbright, când mă bătea.

Am prins de extremitățile cadavrului capcane pentru animale, pentru a-l îngreuna, și l-am aruncat în lacul Glass. Am fugit pentru că mi-a fost teamă de închisoare, deși am crezut atunci – și cred și acum – că mi-am salvat viața în noaptea aceea. Soțul meu a avut ani de zile un comportament violent. Mulți locuitori din Kaneq au suspectat abuzurile lui și au încercat să îmi vină în ajutor. Eu i-am refuzat.

L-am omorât cu mâinile mele și am pe conștiință moartea lui. Vina s-a transformat în cancer și mă ucide. Justiția divină.

L-am ucis și am ascuns cadavrul. Am făcut asta singură. Fiica mea nu a avut nici o legătură cu asta.

Cu sinceritate,
Coraline Allbright

Sub semnătura tremurată a mamei erau semnătura bunicului, în calitate de avocat și martor, și o parafă notarială.

Mama tuși într-un șervețel mototolit. Trase aer în piept și ridică privirea spre Leni. Preț de o clipă cumplită, desăvârșită, timpul se opri în loc între ele, lumea rămase neclintită.

– A sosit vremea, Leni. Ai trăit viața mea, draga mea fetiță. A sosit vremea să ți-o trăiești pe a ta.

– Făcându-te pe tine o criminală și pretinzând că eu sunt nevinovată? Așa vrei tu să încep eu o viață?

– Plecând acasă. Tatăl meu spune că poți pune totul în cârca mea. Să spui că tu nu ai știut nimic. Erai un copil. O să te creadă. Tom și Marge te vor susține.

Leni scutură din cap, prea copleșită de tristețe pentru a vorbi.

– N-am să te părăsesc.

Atât fu capabilă să rostească.

– Of, fetița mea. De câte ori a trebuit să spui asta în viața ta? Mama oftă vlăguită, se uită la Leni cu ochi triști, înlăcrimați. Avea respirația șuierătoare, greoaie. Dar am să te părăsesc eu. De realitatea asta nu ne mai putem ascunde. Te rog, șopti ea. Fă-o pentru mine. Fii mai puternică decât am fost eu vreodată.

Două zile mai târziu, Leni stătea în fața verandei, ascultând respirația șuierătoare a mamei în timp ce vorbea cu bunica.

Prin ușa deschisă, Leni auzi cuvântul *scuze* în vocea tremurătoare a bunicii.

Un cuvânt pe care Leni ajunsese să îl disprețuiască. Știa că în ultimii ani, mama și bunica își spuseseră deja tot ce era de spus. Vorbiseră despre trecut pe apucate. Niciodată nu purtaseră o discuție în care să analizeze trecutul și să-l lase în urmă. În felul acesta ajunseseră să aibă ceea ce nu avuseseră niciodată, o relație mamă-fiică. Legătura lor esențială, imuabilă – destul de fragilă pentru a ceda la un singur cuvânt aspru, cu mult timp în urmă, destul de trainică pentru a supraviețui morții înseși.

– Mami! Aici erai, spuse MJ. Am căutat *peste tot*.

MJ se opri alunecând, izbindu-se cu putere de Leni. Ținea în mână neprețuitul exemplar din *Tărâmul monștrilor*.

– Bunica mi-a zis c-o să-mi citească.

– Nu știu ce să zic, scumpule...

– Mi-a promis. Spunând asta, o dădu la o parte și intră în verandă ca o furtună. Ți-a fost dor de mine, buni?

Leni auzi râsul încet al mamei sale. Apoi zăngănitul și scârțâitul tubului de oxigen lovite de MJ.

Câteva clipe mai târziu, bunica ieși din cameră, o văzu pe Leni și se opri.

– Vrea să te duci la ea, spuse bunica încet. Cecil a fost deja.

Știau amândouă ce însemna asta. Cu o zi înainte, mama fusese inconștientă câteva ore.

Bunica o luă pe Leni de mână și o strânse tare, apoi îi dădu drumul. Cu o ultimă privire chinuitor de tristă, bunica se îndepărtă în hol și urcă scările spre dormitorul ei, unde Leni își imagină că avea să jelească pierderea implacabilă a fiicei sale. Cu toții se străduiau din răsputeri să nu plângă în fața mamei.

Prin ușa deschisă a verandei, Leni auzi vocea pițigăiată a lui MJ.

– Citește-mi, buni.

Răspunsul mamei nu se auzi.

Leni se uită la ceas. Mama nu putea rezista mai mult de câteva minute cu el. MJ era un băiat cuminte, dar era totuși un copil: se zbenguia, vorbea și se agita întruna.

Vocea firavă a mamei pluti în aerul luminat de soare, purtând pe struna ei un noian de amintiri. *„Noaptea în care Max își puse costumul de lup și făcu poznă după poznă..."*

Leni fu atrasă la fel ca întotdeauna de vocea mamei, poate mai mult acum, când fiecare moment conta și fiecare respirație era un dar. Leni învățase să-și înăbușe teama, să o dosească într-un loc întunecos și să o acopere cu un zâmbet, dar un gând era mereu prezent: „Este oare asta ultima respirație? Sau asta?"

Acum, la sfârșit de drum, era cu neputință să creadă într-o grațiere de ultim moment. Iar mama avea dureri cumplite; până și speranța ca ea să mai supraviețuiască încă o zi, încă o oră, părea egoistă.

– Sfârșit, o auzi Leni pe mama spunând, iar cuvintele erau încărcate de un dureros sens echivoc.

– Încă o poveste, buni.

Leni intră în încăpere.

Patul de spital al mamei fusese așezat lângă fereastră, ca să beneficieze de cât mai multă lumină solară. Arăta aproape ca un pat din basme, în mijlocul pădurii, scăldat în soare, înconjurat de flori de seră.

Mama era Frumoasa din pădurea adormită sau Albă-ca-Zăpada; buzele erau singura pată de culoare de pe tot trupul ei. În rest, era atât de micuță și de palidă, că parcă devenea una cu lenjeria albă de pe pat. Tuburile transparente din plastic ieșeau din nări, se arcuiau pe după urechi și intrau în tubul cu oxigen.

– Ajunge, MJ, spuse Leni. Buni trebuie să facă nani.

– Of, la naiba, spuse el, dezamăgit.

Mama râse. Râsul se transformă în tuse.

– Frumos limbaj, MJ.

Vocea ei era un murmur.

– Buni tușește cu sânge din nou, spuse MJ.

Leni scoase un șervețel din cutia de lângă patul mamei și se aplecă să șteargă sângele de pe fața mamei.

– Sărută mâna bunicii și du-te, MJ. Bunelul are un nou model de avion pe care să îl asamblați împreună.

Mâna mamei se ridică tremurândă de pe pat. Dosul palmei era numai semne de la injecțiile intravenoase.

MJ se apropie, lovindu-se de pat atât de tare că o zgâlțâi pe mama, atingând cu un genunchi tubul cu oxigen. Sărută cu grijă mâna plină de vânătăi.

După plecarea lui, mama oftă și se lăsă din nou pe spate, în perne.

– Copilul ăsta e ca un taur moscat. Ar trebui să îl dai la balet sau la gimnastică.

Vocea îi era aproape imperceptibilă. Leni trebui să se aplece mai aproape de ea.

– Da, spuse Leni. Cum îți este?

– Sunt obosită, fetița mea.

– Știu.

– Sunt așa de obosită, dar... nu te pot părăsi. Nu... nu pot. Nu știu cum. Tu ești totul pentru mine, știi asta. Marea iubire a vieții mele.

– Două picături de apă, murmură Leni.

– Identice, tuși mama. Gândul că vei rămâne singură, fără mine...

Leni se aplecă și sărută fruntea delicată a mamei. Știa ce trebuia să spună acum, ce avea nevoie mama ei. Oricine știe când să fie puternic pentru aproapele lui.

– Sunt bine, mamă. Știu că vei fi cu mine.

– Mereu, murmură mama într-o șoaptă slabă.

Întinse mâna tremurândă și atinse obrazul lui Leni. Pielea ei era rece. Efortul concentrat în acel gest era evident.

– Poți pleca, șopti Leni.

Mama suspină adânc. În acel sunet, Leni auzi toată lupta crâncenă dată de mama ei pentru acest moment. Mâna mamei alunecă de pe chipul lui Leni și căzu pe pat. Se deschise ca o floare, dezvăluind un șervețel însângerat.

– Of, Leni... ești iubirea vieții mele... Mă tem că...

– O să fiu bine, minți Leni. Lacrimile îi alunecară pe obraji. Te iubesc, mamă.

„Nu pleca, mamă. Nu pot rămâne în lumea asta fără tine."

Pleoapele mamei se închiseră.

– Te-am... iubit... fetița mea.

Leni abia putu auzi aceste ultime cuvinte șoptite. Simți ultima răsuflare a mamei atât de profund de parcă ar fi fost a ei.

Capitolul 29

– A vrut să primeşti tu asta.

Bunica stătea în cadrul uşii deschise a vechiului dormitor al lui Leni, îmbrăcată toată în negru. Reuşea să facă doliul să arate elegant. Era genul de lucru pe care mama l-ar fi luat în zeflemea cândva, de mult – ar fi disprețuit o femeie preocupată de felul cum arată. Dar Leni ştia că uneori te agăţai de orice îţi ieşea în cale ca să rămâi pe linia de plutire. Şi poate că tot negrul acela era un zid de protecţie, un fel de a spune oamenilor: „Nu vorbiţi cu mine, nu vă apropiaţi de mine, nu-mi adresaţi întrebări cotidiene, când lumea mea s-a năruit".

Leni, pe de altă parte, avea un aspect jalnic. În cele patruzeci şi opt de ore, cât se scurseseră de la moartea mamei, nu făcuse duş, nu se spălase pe dinţi, nu-şi schimbase hainele. Nu făcuse decât să stea în camera ei, cu uşa închisă. La ora două, îşi adunase forţele să iasă pentru că trebuise să îl ia pe MJ de la şcoală. În absenţa lui, jelise în singurătate pierderea suferită.

Dădu păturile la o parte. Cu mişcări lente, ca şi când muşchii îşi modificaseră conformaţia în lipsa mamei, străbătu camera şi luă cutia de la bunica ei.

– Mulţumesc, spuse.

Se priviră, oglindindu-şi fiecare suferinţa în ochii celeilalte. Apoi, fără un cuvânt – ce rost mai aveau cuvintele? –, bunica ei se întoarse şi se îndepărtă pe coridor, ţinându-şi postura corpului dreaptă. Dacă nu

ar fi cunoscut-o, Leni ar fi spus că bunica era ca o stâncă, o femeie cu o stăpânire de sine desăvârșită, dar o cunoștea. Ajunsă la scări, bunica se opri, ezitând; se prinse strâns de balustradă. Bunicul ieși din birou, exact când bunica avu nevoie de el ca să îi ofere brațul.

Astfel, cu capetele plecate, păreau amândoi întruchiparea durerii.

Leni nu suporta gândul că nu avea cu ce să îi ajute. Cum era posibil să își ofere ajutor reciproc trei oameni copleșiți de durere?

Leni se întoarse și se așeză pe pat. Își puse cutia din lemn de trandafir în poală. O mai văzuse, desigur. Cândva, țineau în ea cărțile de joc.

Cel care meșteșugise cutia aceasta o șlefuise atât de mult că suprafața ei părea de sticlă. Era un suvenir, poate din călătoria pe care o făcuseră cu mult timp în urmă, când locuiseră într-o rulotă și parcurseseră cu mașina tot drumul până în Tijuana. Leni era prea mică pentru a-și mai aminti acea călătorie – înainte de Vietnam –, dar își auzise părinții pomenind despre ea.

Inspiră adânc și deschise capacul. Înăuntru, văzu o amestecătură de obiecte. O brățară ieftină din argint cu amuletă, un set de chei pe un inel pe care scria „Nu te opri din drum", o cochilie roz de scoică, un portmoneu din năbuc decorat cu mărgele, un pachet de cărți de joc, un eschimos ținând o suliță cioplită în fildeș de băștinași.

Scoase pe rând obiectele, încercând să le plaseze în contextul cunoscut de ea al vieții mamei sale. Brățara cu amuletă arăta ca un dar pe care i l-ar oferi o fată alteia în liceu și îi aminti lui Leni de toate piesele lipsă din puzzle-ul vieții mamei sale. Întrebări pe care Leni nu le pusese; povești pe care mama nu avusese timp să i le împărtășească. Toate pierdute acum. Leni recunoscu cheile – erau de la casa pe care o închiriaseră în fundătura de la periferia Seattle-ului, cu mulți ani în urmă. Cochilia era simbolul pasiunii mamei sale pentru plimbările pe plajă, iar portmoneul de năbuc provenea probabil dintr-unul din magazinele de suvenire din rezervație.

Mai era un pahar de tărie SALTY DAWG. O bucată de lemn adus de valuri, în care fusese cioplit mesajul „Cora și Ernt, 1973". Trei agate albe. O fotografie din ziua nunții părinților ei, făcută la starea civilă. Mama zâmbea larg, îmbrăcată într-o rochie albă lungă până la jumătatea gambei, cu fustă clopot, și ținând un singur trandafir alb în

mâinile cu mănuși albe; tata o ținea strâns lipită de el, cu un zâmbet puțin crispat, îmbrăcat în costum negru cu cravată subțire. Arătau ca doi copii jucându-se de-a căsătoria.

În următoarea fotografie era microbuzul VW cu cutiile și valizele lor legate deasupra. Portiera era deschisă și se putea vedea înăuntru tot calabalâcul lor claie peste grămadă. Fusese făcută cu doar câteva zile înainte să pornească toți trei spre nord.

Ei trei stăteau lângă microbuz. Mama era îmbrăcată în blugii ei evazați și un tricou scurt până deasupra abdomenului. Avea părul blond prins în două codițe împletite, iar pe cap purta o bentiță cu mărgele. Tata era îmbrăcat în pantaloni bleu din poliester și cămașă asortată cu guler ascuțit, foarte mare. Leni stătea în fața părinților ei, îmbrăcată într-o rochiță roșie cu guleraș alb Peter Pan și cu bascheți în picioare. Părinții ei țineau fiecare câte o mână pe umerii ei.

Ea zâmbea larg. Fericită.

Fotografia deveni neclară, începu să tremure în mâna lui Leni.

Ceva roșu, albastru și auriu îi atrase atenția lui Leni. Lăsă fotografia jos și își șterse ochii.

O decorație militară; o panglică în roșu-alb-albastru cu o stea de bronz fixată la capătul ei ascuțit. Întoarse steaua și citi inscripția de pe spate: „Pentru fapte eroice sau merite deosebite. Ernt A. Allbright". Sub ea, era împăturit un articol de ziar cu titlul „Prizonier de război din Seattle eliberat" și cu imaginea tatălui ei. Arăta ca un cadavru, cu ochi inexpresivi ațintiți în față. Aproape că nu exista nici o asemănare cu bărbatul din fotografia de nuntă.

„Mi-aș dori să ți-l amintești așa cum era înainte..." De câte ori îi spusese mama ei asta de-a lungul anilor?

Strânse la piept fotografia și decorația, ca și cum le-ar fi putut grava în suflet. Acestea erau amintiri pe care Leni ar fi vrut să le păstreze: dragostea lor, eroismul lor, imaginea lor râzând, imaginea plimbărilor pe plajă ale mamei sale.

Mai erau două lucruri în cutie: un plic și o pagină de blocnotes împăturită.

Leni puse decorația și fotografia deoparte și luă bucata de hârtie, despăturind-o cu grijă. Recunoscu scrisul elegant, de elevă de școală privată, al mamei sale.

Frumoasei mele fetițe,

A sosit vremea să dezleg ce am legat. Trăiești sub un nume fals, pentru că eu am omorât un om. Eu.

Poate încă nu îți dai seama de asta, dar ai o casă, și casa înseamnă ceva. Ai șansa la o viață nouă. Îi poți oferi fiului tău tot ce eu nu ți-am putut oferi ție, dar pentru asta, e nevoie de curaj. Iar tu ai curaj. Tot ce trebuie să faci este să te întorci în Alaska și să dai poliției mărturia mea scrisă. Spune-le că sunt o criminală, ca să se pună capăt, o dată pentru totdeauna, acestei crime, iar tu să fii absolvită de orice vină. Ancheta se va închide, iar tu vei fi liberă. Recuperează-ți numele și viața.

Du-te acasă. Presară cenușa mea pe plaja noastră.

Eu te voi veghea. Mereu.

Ai un copil, așa că știi cum e. Tu ești sufletul meu, fetița mea. Tu ești tot ce am făcut eu mai bun în viață. Și vreau să știi că aș lua viața de la capăt, cu fiecare clipă terifiant de minunată pe care am trăit-o. Aș lua de la capăt tot șirul anilor pentru un singur minut cu tine.

În plic, Leni găsi două bilete dus pentru Alaska.

De-a lungul cochetei străzi din Queen Anne Hill, viața își urma cursul normal în această ultimă sâmbătă de iulie. Vecinii bunicilor ei se adunaseră în jurul grătarelor, frigând carne cumpărată din măcelării și bând cocktailuri sofisticate, copiii lor jucându-se în leagăne care costau la fel de mult ca o mașină la mâna a doua. Observase cineva obloanele trase la reședința Gollihet? Puteau simți oare jalea dintre pereții acesteia? Nu puteau da glas acestei suferințe în public. Cum să-și exprime durerea pentru pierderea unei femei – Evelyn Grant – care nu existase niciodată cu adevărat?

Leni ieși pe fereastra dormitorului ei și se așeză pe acoperișul cu șindrile din lemn netezite de anii în care ocupanții casei șezuseră în acel loc. Aici, mai mult decât oriunde altundeva, o simțea pe mama

alături. Uneori, sentimentul era atât de puternic, că Leni avea senzația că o aude pe mama respirând, dar era doar briza, susurând prin frunzele de arțar din copacul din față.

– O prindeam pe mama ta fumând aici, când avea treisprezece ani, spuse bunica încet. Ea credea că o fereastră închisă și o mentosană mă puteau păcăli.

Leni nu își putu reține zâmbetul. Acele câteva cuvinte fură ca o incantație menită să o aducă pe mama ei înapoi pentru o secundă sublimă. Văpaia părului blond, un hohot de râs purtat pe aripi de vânt. Leni se uită în spatele ei și o văzu pe bunica stând la fereastra deschisă a dormitorului de deasupra. O adiere răcoroasă nocturnă îi umflă bluza neagră, deranjându-i tivul decolteului. Lui Leni îi trecu prin minte un gând fugar, surprinzător, că bunica ei avea să poarte doliu tot restul vieții; poate că își va pune o rochie verde, iar regretul și pierderea suferite o vor face să o schimbe cu una neagră.

– Mă primești și pe mine lângă tine?

– Vin eu la tine.

Leni se pregăti să plece.

Bunica se aplecă peste fereastra deschisă, deranjându-și puțin coafura în rama geamului.

– Eu știu că tu mă consideri vreun fel de fosilă, dar pot să sar și eu pe geam afară. Jack LaLanne avea șaizeci de ani când a înotat de la Alcatraz la San Francisco.

Leni se trase într-o parte.

Bunica trecu prin deschizătură și se așeză, rămânând cu spatele drept lipit de casă.

Leni se poziționă exact lângă ea, trăgând și cutia din lemn de trandafir alături. Nu încetase să-și treacă mâna peste suprafața ei netedă, de când o deschisese cu o zi în urmă.

– Nu vreau să pleci.

– Știu.

– Bunicul tău spune că nu este o decizie bună, iar el știe ce vorbește. Făcu o pauză. Rămâi aici. Nu le da scrisoarea aia.

– A fost dorința ei pe patul de moarte.

– Ea s-a dus.

Leni surâse. Îi plăcea că bunica ei era un amestec straniu de optimism și pragmatism. Optimismul îi oferise răbdarea de a aștepta aproape două decenii întoarcerea fiicei sale; grație pragmatismului, uitase toată durerea dinaintea acestei așteptări. De-a lungul anilor, Leni învățase că mama făcuse mai mult decât să își ierte părinții; ajunsese să îi înțeleagă și să regrete modul nedrept în care îi tratase. Poate că aceasta era o cale pe care orice copil pășea în cele din urmă.

– Ți-am spus vreodată cât de recunoscătoare sunt că ne-ați primit aici, că îmi iubiți fiul?

– Și pe tine.

– Și pe mine.

– Fă-mă să înțeleg, Leni. Mi-e frică.

Leni se gândise la asta toată noaptea. Știa că era o nebunie și poate chiar periculos, dar exista și o rază de speranță.

Își dorea – simțea nevoia – să fie din nou Leni Allbright. Să-și trăiască propria viață. Cu orice risc.

– Știu că tu crezi despre Alaska că e un tărâm rece și ostil, un loc unde am fost pierduți. Dar adevărul este că acolo ne-am și descoperit. Face parte din mine, bunico, locul ăla. Acolo îmi e locul. Toți anii ăștia petrecuți departe și-au avut prețul lor. Și mai este MJ. Nu mai e un copil. Este un băiat care crește foarte repede. Are nevoie de un tată.

– Dar tatăl lui este...

– Știu. Am petrecut mulți ani spunându-i lui MJ adevărul despre tatăl lui, în măsura în care a fost posibil. Știe despre accident și despre centrul de recuperare. Dar nu este de ajuns să spui povești. MJ trebuie să știe de unde se trage și nu mai e mult până va începe să pună cu adevărat întrebări. Merită să primească răspunsuri. Leni făcu o pauză. Mama s-a înșelat cu privire la multe lucruri, dar nu s-a înșelat niciodată cu privire la trăinicia iubirii. Ea rămâne. În ciuda tuturor greutăților, înfruntând ura; rămâne acolo. L-am părăsit pe băiatul pe care îl iubeam când era distrus și bolnav și mă urăsc pentru asta. Matthew este tatăl lui MJ, indiferent dacă Matthew poate înțelege sau nu ce înseamnă asta, indiferent dacă îl poate sau nu ține în brațe sau vorbi cu el. MJ merită să își cunoască familia. Tom Walker este

bunicul lui. Ayeska e mătușa lui. Este de neiertat că ei nu știu despre MJ. L-ar iubi la fel de mult cum îl iubiți voi.

– Ar putea încerca să ți-l ia. Custodia e un lucru complicat. Nu ai putea supraviețui unei astfel de situații.

Leni nu putea pătrunde dincolo de aceste gânduri sumbre.

– Nu are legătură cu mine, spuse Leni încet. Trebuie să fac ceea ce e corect. În sfârșit.

– E o idee proastă, Leni. Groaznică. Dacă ai învățat ceva de la mama ta și din ceea ce s-a întâmplat, ar trebui să fie asta: viața – și legea – este dură cu femeile. Uneori, să faci ceea ce este corect nu ajută la nimic.

Vară în Alaska.

Leni nu uitase niciodată frumusețea desăvârșită, uluitoare, iar acum, într-un avion mic, zburând deasupra orașelor Anchorage și Homer, simțea cum i se deschide sufletul. Pentru prima oară, după mulți ani, se simțea din nou o ființă desăvârșită.

Trecură în zbor peste mlaștinile verzi de la marginea orașului Anchorage și peste întinderea argintie a brațului Turnagain, refluxul dezvăluind fundul apei cu nisip cenușiu, unde foarte mulți pescari neavizați eșuau, iar valurile erau îndeajuns de mari ca să faci surfing pe ele.

Apoi golful Cook, o brazdă albastră, presărată cu bărci de pescuit. Avionul se înclină la stânga spre munții cu șaluri de zăpadă și zbură peste câmpia de gheață Harding Icefield cu albastrul ei glacial. Deasupra golfului Kachemak, pământul redeveni de un verde luxuriant, o salbă de movile de smarald. Sute de bărci punctau apele, care se unduiau asemenea unor panglici în urma lor.

În Homer, se zdruncinară la aterizare, și MJ chiui fericit, arătând cu degetul pe hublou. Când avionul se opri, pilotul veni pe partea lor și deschise ușa din spate, ajutând-o pe Leni cu trolerul.

Îl luă de mânuță pe MJ, iar cu mâna liberă târî trolerul după ea pe pista acoperită cu pietriș, către micul birou al aeroportului. Văzu pe ceasul mare de pe perete că era ora 10.12 dimineața.

La tejghea, îi atrase atenția funcționarei.

– Mă scuzați, am înțeles că este o secție de poliție nouă în oraș.

– Păi, nu-i chiar așa de nouă. E mai sus de poștă, pe strada Heath. Vreți să vă chem un taxi?

Dacă Leni nu ar fi fost atât de agitată, s-ar fi amuzat de ideea de a circula cu un taxi prin Homer.

– Ăăă, da, vă rog. Ar fi grozav.

Leni aștepta taxiul în micul birou al aeroportului, privind uluită la peretele încărcat de broșuri care promovau diverse aventuri pentru turiști: Marele Parc de Aventuri din Sterling și Parcul de Aventuri din Golfulețul Walker, Kaneq; pensiuni accesibile cu avionul din Brooks Range, ghizi pentru trasee pe râuri, care se închiriau cu ziua, excursii de vânătoare în Fairbanks. Alaska devenise, se pare, destinația turistică pe care și-o imaginase Tom Walker. Leni știa că vasele de croazieră ancorau săptămânal, vara, în Seward, debarcând mii de pasageri.

La câteva clipe după sosirea taxiului, ea și MJ ajunseră la secția de poliție, o clădire lungă, joasă, cu acoperiș plat, amplasată pe un colț.

Interiorul secției era puternic luminat și proaspăt văruit. Leni se luptă cu trolerul, ridicându-l cu greu peste pragul ușii. Singura persoană prezentă era o femeie în uniformă, care ședea la un ghișeu. Leni înaintă hotărâtă, strângându-l atât de tare de mână pe MJ, încât copilul se agită și se văită, încercând să se elibereze.

– Bună ziua, i se adresă ea femeii de la ghișeu. Aș dori să vorbesc cu șeful poliției.

– De ce?

– Este vorba de o... crimă.

– A unui om?

O asemenea întrebare doar în Alaska putea fi pusă.

– Dețin informații despre o crimă.

– Urmați-mă.

Femeia în uniformă o conduse pe Leni pe lângă o celulă goală până la o ușă închisă pe care era o plăcuță purtând inscripția: ȘEF DE SECȚIE CURT WARD.

Femeia ciocăni cu putere. De două ori.

– Intră, se auzi înfundat.

Femeia deschise ușa.

– Șefu', tânăra aceasta spune că deține informații despre o crimă.

Șeful de secție se ridică încet. Leni și-l aminti de la căutările Genevei Walker. Avea părul tuns milităreşte, mai lung în zona calotei. O mustață roșcată stufoasă ieșea în evidență pe fața proaspăt bărbierită. Arăta ca un jucător de hochei de liceu, cândva încrâncenat, devenit polițist într-un orășel.

– Lenora Allbright, spuse Leni pentru început. Tatăl meu a fost Ernt Allbright. Am locuit cândva în Kaneq.

– Doamne, Dumnezeule! Am crezut c-ați murit. Cei din echipa de salvare au umblat zile în șir, căutându-vă pe tine și pe mama ta. Cât a trecut, șase, șapte ani? De ce n-ați luat legătura cu poliția?

Leni îl așează pe MJ într-un fotoliu confortabil și îi deschise o carte. Își aminti sfatul bunicului ei: „Este o idee proastă, Leni, dar dacă ai de gând să o faci, trebuie să ai grijă, să fii mai deșteaptă decât a fost mama ta vreodată. Nu spune nimic. Dă-le pur și simplu scrisoarea. Spune-le că nu ai știut niciodată că tatăl tău a fost mort până să-ți dea mama ta scrisoarea. Spune-le că tu ai fugit de abuzurile lui și te-ai ascuns ca să nu te găsească. Tot ce ai făcut – schimbarea identității, noul oraș, tăcerea – se potrivesc cu scenariul familiei care se ascunde de un bărbat periculos."

– Vreau să mergem, mami, spuse MJ, sărind în fotoliu. Vreau să-l văd pe tati.

– Imediat, scumpule.

Leni îl sărută pe frunte, apoi se întoarse la biroul șefului de secție. Între ei era un blat lat din metal gri, pe care erau expuse fotografii de familie, împrăștiate o sumedenie de bilețele roz cu mesaje preluate în lipsa lui și doldora de reviste despre pescuit. O mulinetă, cu un fir extrem de încâlcit, era folosită pe post de prespapier.

Leni scoase scrisoarea din geantă. Cu mână tremurândă, îi întinse șefului de secție mărturisirea mamei.

Ofițerul Ward citi toată scrisoarea. Se așeză. Ridică privirea.

– Știi ce scrie aici?

Leni trase un scaun lângă birou și se așeză cu fața la ofițerul Ward. Se temu că i se vor înmuia picioarele și se va prăbuși.

– Da.

– Deci, mama ta l-a împușcat pe tatăl tău, a scăpat de cadavru, apoi ați fugit amândouă.

– Aveți scrisoarea.

– Și unde e mama ta?

– A murit săptămâna trecută. Mi-a dat scrisoarea pe patul de moarte și mi-a cerut să o aduc la poliție. Atunci mi-a spus prima oară. Despre crimă. Eu am crezut că ne ascundem de tatăl meu violent. El... era violent. Uneori. A bătut-o foarte rău într-o seară, și noi am fugit în timp ce el dormea.

– Condoleanțe pentru moartea mamei tale.

Ofițerul Ward o scrută cu privirea mult timp pe Leni. Intensitatea privirii lui era tulburătoare. Ea se abținu cu greu să nu se foiască pe scaun. În cele din urmă, el se ridică în picioare, se duse la un fișet din fundul încăperii, scotoci printr-un sertar și scoase un dosar. Îl trânti pe birou, se așeză și îl deschise.

– Bun. Mama ta, Cora Allbright, avea un metru șaizeci și șapte. Oamenii au descris-o ca fiind minionă, fragilă, slăbuță. Iar tatăl tău avea aproape un metru nouăzeci.

– Corect.

– Dar ea l-a împușcat pe tatăl tău, i-a târât trupul afară din casă și, mai ce... l-a legat de sania motorizată... și s-a dus la lacul Glass în toiul iernii. Acolo a făcut o copcă în gheața groasă, a prins capcane de fier de extremitățile membrelor tatălui tău și l-a aruncat în lac. Singură. Tu unde erai?

Leni stătea nemișcată, cu mâinile în poală.

– Nu știu. Nu știu când s-a întâmplat. Simți nevoia să mai adauge ceva, cuvinte peste cuvinte ca să întărească minciuna, dar bunicul îi spusese să dea cât mai puține detalii.

Ofițerul Ward își sprijini coatele de birou și își lipi vârfurile degetelor boante.

– Ai fi putut trimite scrisoarea prin poștă.

– Așa e.

– Dar nu îți stă în caracter să faci asta, nu-i așa, Lenora? Tu ești o fată bună. O persoană onestă. Am niște declarații pline numai de

laude în acest dosar. Se aplecă în față. Ce s-a întâmplat în noaptea în care ai fugit de acasă? Ce anume l-a stârnit pe tatăl tău?

– Eu... aflasem că sunt gravidă, spuse ea.

– Matthew Walker, spuse el, privind în jos, la dosar. Oamenii spun că voi doi erați îndrăgostiți.

– A-ha, răspunse Leni.

– Toți au fost cumplit de triști pentru ce i s-a întâmplat băiatului. Pentru ce vi s-a întâmplat amândurora. Dar tu te-ai făcut bine, iar el... Ofițerul Ward nu termină fraza; Leni se simți rușinată de cuvintele nerostite. Am auzit că tatăl tău îi ura pe cei din familia Walker.

– Mai mult decât atât.

– Și când tatăl tău a aflat că erai gravidă?

– A înnebunit. S-a năpustit asupra mea cu pumnii, cu cureaua...

Amintirile pe care ani de zile făcuse eforturi să și le reprime țâșniră la lumină.

– A fost un mare nenorocit, din câte-am auzit.

– Uneori. Leni își abătu privirea în altă parte. Îl surprinse cu colțul ochiului pe MJ citindu-și cartea, buzele lui mișcându-se în timp ce se căznea să desluşească cuvintele. Spera ca discuția purtată acolo să nu îi rămână întipărită în subconștient copilului și să apară cândva la suprafață.

Ofițerul Ward împinse niște hârtii spre ea. Leni văzu scris într-un colț *Allbright, Coraline*.

– Am luat declarații sub jurământ de la Marge Birdsall, Natalie Watkins, Tica Rhodes, Thelma Schill și Tom Walker. Cu toții au mărturisit că au văzut vânătăi pe trupul mamei tale de-a lungul anilor. Toți au vărsat multe lacrimi când am luat aceste declarații, îți spun sincer, mulți oameni și-au dorit să schimbe lucrurile. Thelma a spus că și-ar fi dorit să îl împuște chiar ea pe tatăl tău.

– Mama nu a permis niciodată nimănui să o ajute, spuse Leni. Nici acum nu știu de ce.

– A spus vreodată cuiva că el o bătea?

– Din câte știu eu, nu.

– Trebuie să spui adevărul, dacă vrei cu adevărat să fii ajutată, spuse ofițerul Ward.

Leni îl privi fix.

– Haide, Leni. Știm amândoi ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Mama ta nu a făcut asta singură. Tu erai un copil. N-a fost vina ta. Ai făcut ce ți-a cerut mama ta; cine nu ar fi făcut la fel? Oricine de pe planeta asta ar înțelege. El te bătea, pentru numele lui Dumnezeu! Legea va fi de partea ta.

Avea dreptate. Ea *chiar* fusese un copil. Avea optsprezece ani, era gravidă și speriată.

– Lasă-mă să te ajut, spuse el. Te-ai putea descotorosi de povara asta cumplită.

Ea știa ce ar fi vrut mama și bunicii ei să facă acum: să mintă în continuare, să susțină că nu fusese martoră la acea crimă sau că nu mersese până la lacul Glass și nu îl aruncase pe tatăl ei în apele înghețate.

Să spună: nu eu.

Putea să arunce întreaga vină asupra mamei și să nu se abată de la acea declarație.

Și să tăinuiască pe vecie acel sumbru, cumplit secret. O mincinoasă.

Mama dorise ca Leni să se întoarcă acasă, dar acasă nu era doar cabana din inima pădurii cu vedere către apele liniștite ale golfului. Acasă era o stare de spirit, pacea pe care ți-o dădea faptul de a fi tu însuți și de a duce o viață onestă. Nu existau jumătăți de măsură în această privință. Nu putea clădi o viață nouă pe fundația șubredă a unei minciuni. Din nou. Doar ca să pretindă că e acasă.

– Adevărul te va elibera, Leni. Nu asta îți dorești? De ce ești aici? Spune-mi ce s-a întâmplat cu adevărat în acea noapte.

– El m-a bătut când a aflat despre copil, atât de tare că mi-a fracturat maxilarul și mi-a spart nasul. Nu... nu-mi amintesc totul, doar cum mă bătea. Apoi am auzit-o pe mama spunând: „Nu Leni a mea". Și o împușcătură. Am... am văzut sânge prelingându-i-se prin cămașă. Ea a tras de două ori în el, pe la spate. Ca să-l împiedice să mă omoare.

– Și tu ai ajutat-o să scape de cadavru.

Leni ezită. Compasiunea din ochii lui o făcu să repete încet.

– Și eu am ajutat-o să scape de cadavru.

Ofițerul Ward rămase o clipă nemișcat, privind la declarațiile din fața lui. Vru să spună ceva, apoi se răzgândi. Trase sertarul de sub birou, cu un scârțâit strident, și scoase o foaie de hârtie și un pix.

– Poți scrie ce mi-ai spus?

– V-am spus tot.

– Am nevoie de declarație scrisă. După aceea, am terminat. Nu ceda acum, Leni. Ești atât de aproape de final. Vrei să scapi de toate astea, nu-i așa?

Leni întinse mâna să ia pixul și trase hârtia spre ea. La început, se uită doar la foaia albă.

– Poate că ar trebui să cer un avocat? Bunicul meu asta m-ar sfătui. Este avocat.

– Poți face asta, spuse el. Așa procedează oamenii vinovați. Întinse mâna să ridice receptorul telefonului. Să chem pe cineva?

– Dumneavoastră mă credeți, nu? Eu nu l-am omorât, și mama nu a vrut. Legea este acum de partea femeilor maltratate.

– Desigur. Și, în plus, tu mi-ai spus deja adevărul.

– Deci, trebuie doar să scriu totul și am terminat? Pot să plec la Kaneq?

El încuviință din cap.

Ce mai conta acum dacă așternea cuvintele pe hârtie? Începu încet, cuvânt cu cuvânt, reconstituind scena acelei nopți de coșmar. Pumnii, cureaua, sângele, vintrele. Drumul înghețat până la lac. Ultima imagine a chipului tatălui ei, cadaveric în lumina lunii, scufundându-se în apă. Sunetul apei clipocind pe marginea copcii.

Singura omisiune fu despre ajutorul lui Marge Grăsana. Nu menționă absolut nimic despre asta. Nici despre bunicii ei și nici despre destinația spre care plecaseră ea și mama ei după ce părăsiseră Alaska.

Încheie astfel: Și am zburat din Homer către Anchorage, după care am părăsit Alaska.

Împinse hârtia peste birou.

Ofițerul Ward scoase o pereche de ochelari de vedere din buzunarul jerpelit al uniformei și se uită la declarație.

– Am terminat de citit, mami, anunță MJ.

Ea îi făcu semn să vină. Băiatul închise cartea și veni în fugă la ea. Se urcă în brațele ei. Deși era prea mare, ea îl luă în brațe, îl lăsă să stea cu picioruşele lui subțirele ca niște vreascuri atârnate și lovind biroul metalic cu vârful pantofilor. *Bang. Bang. Bang.*

Ofițerul Ward se uită la ea.

– Ești arestată, spuse el.

Leni simți literalmente că-i fuge pământul de sub picioare.

– Dar... ați spus că terminăm dacă scriu totul.

– Noi doi terminăm. Acum e treaba altcuiva. Își trecu o mână prin păr. Mi-aș fi dorit să nu fi venit aici.

Toate avertismentele de-a lungul anilor. Cum de uitase? Îngăduise nevoii de iertare și izbăvire să treacă mai presus de judecata sănătoasă.

– Ce vreți să spuneți?

– Nu am nici un cuvânt de spus în privința acestei probleme, Leni. Acum e de competența tribunalului. Eu va trebui să te închid, cel puțin până ești trimisă în judecată. Dacă nu-ți poți permite un avocat...

– Mami? spuse MJ, încruntându-se.

Șeful de secție îi citi drepturile lui Leni de pe o foaie de hârtie.

– Dacă nu cunoști pe cineva care să poată avea grijă de fiul tău, spuse el în încheiere, atunci va trebui să îl ia cei de la Protecția copilului. O să aibă grijă de el cum se cuvine. Promit.

Lui Leni nu-i venea să creadă că fusese atât de naivă. Cum de nu își dăduse seama de ceea ce se întâmplase? Fusese *avertizată*. Și, cu toate astea, se încrezuse în poliție. Știa cât de neîndurătoare putea fi legea cu femeile.

Ar fi vrut să înjure, să urle, să plângă, să arunce cu orice îi pica în mână, dar era prea târziu pentru așa ceva. Făcuse o greșeală teribilă. Nu mai putea comite încă una.

– Tom Walker, spuse ea.

– Tom? Ofițerul Ward se încruntă. De ce l-aș suna pe el?

– Sunați-l și gata. Spuneți-i că am nevoie de ajutor. Va veni.

– Tu ai nevoie de un avocat.

– Da, spuse ea. Spuneți-i și asta.

Capitolul 30

Procesare.

Până acum, Leni asocia acest cuvânt cu alimentele care, după atâta procesare, nu mai semănau a alimente, fiind transformate în substanţe nocive pentru organism. Ca de pildă brânza la tub.

De data asta, termenul avea un sens cu totul nou.

Amprente digitale. Fotografierea feţei. Întoarceţi-vă la dreapta, vă rog. Mâini care îi indică să se aşeze.

– E distractiv, spuse MJ, lovind cu mâinile barele celulei de detenţie, alergând dintr-un capăt în celălalt. Sună ca un elicopter. Ascultă.

Se puse iar pe alergat, cu toată viteza, atingând cu mâna barele.

Leni nu se putu abţine să nu zâmbească. Nu se putea uita la el, dar nu putea nici să îl ignore. Insistase mult până reușise să-i convingă să îl lase cu ea în celulă. Slavă Domnului că era în Homer, nu în Anchorage, unde era destul de sigură că regulile ar fi fost mult mai stricte. Din câte se părea, în această zonă, criminalitatea era încă foarte scăzută. Cel mai adesea, aceste celule erau folosite pentru a-i întemniţa pe beţivani la sfârşit de săptămână.

Clang. Clang. Clang.

– MJ! se răsti Leni. Abia când văzu faţa băiatului – ochii verzi îngrijoraţi, guriţa căscată –, îşi dădu seama că ţipase la el. Scuze, spuse ea. Vino aici, dragule.

Dispoziția lui MJ era ca marea; o privire îți spunea tot ce trebuia să știi. Ea îi rănise sentimentele, poate chiar îl speriase cu izbucnirea ei.

Încă un lucru adăugat pe lista de regrete.

MJ traversă celula îngustă, târșâindu-și intenționat de podea tenișii cu tălpi din cauciuc.

– Patinez pe gheață, spuse el.

Leni zâmbi în timp ce lovi cu palma locul liber de lângă ea, pe bancheta din ciment. Copilul se așeză lângă ea. Celula era atât de strâmtă, că băiatul aproape atingea cu genunchii vasul de toaletă fără capac. Prin gratiile metalice, Leni putea vedea aproape toată secția de poliție – ghișeul de la intrare, sala de așteptare. Ușa biroului șefului de secție Ward.

Trebui să se abțină să îl ia pe MJ în poală și să îl strângă tare în brațe.

– Trebuie să vorbesc cu tine, spuse ea. Știi că noi vorbim mereu despre tatăl tău?

– Are traumatism cerebral, dar chiar și așa mă va iubi. Ce toaletă scârboasă!

– El trăiește într-un centru de recuperare, unde sunt îngrijite persoane ca el. De aceea nu ne vizitează.

MJ încuviință din cap.

– Oricum, nu poate vorbi. A căzut printr-o gaură și și-a spart capul.

– A-ha. Și locuiește acolo, departe, în Alaska. Unde-a crescut mami.

– Știu asta, prostuțo. De aceea am venit aici. Poate să meargă?

– Nu cred. Dar... tu mai ai și un bunic care locuiește aici. Și o mătușă pe nume Alyeska.

MJ încetă în sfârșit să mai lovească de banchetă dinozaurul din plastic și se uită la ea.

– Încă un bunic? Jason are trei bunici.

– Iar tu ai doi acum, nu-i așa că e grozav?

Leni auzi ușa secției deschizându-se. Prin ea, se auzi de afară motorul unei camionete și scrâșnet de cauciucuri pe pietriș. Apoi un claxon.

Tom Walker intră în secția de poliție. Era îmbrăcat în blugi decolorați băgați în cizme și tricou negru cu un imprimeu mare, colorat,

pe care scria Parcul de Aventuri Walker Cove. O șapcă soioasă era îndesată pe fruntea lui lată, până aproape de sprâncene.

Se opri în mijlocul secției și privi împrejur.

O văzu.

Leni nu putu rămâne așezată oricât s-ar fi străduit. Îi dădu drumul lui MJ și se ridică în picioare.

Simți un fior de energie în care se amestecau în egală măsură teamă și bucurie. Nu-și dăduse seama până acum cât de dor îi fusese de domnul Walker. De-a lungul anilor, îl mitizase. Și ea, și mama ei. Pentru mama, el fusese șansa de care ar fi trebuit să profite. Pentru Leni, întruchipase idealul de tată. La început, vorbiseră deseori despre el, până când devenise prea dureros pentru amândouă, așa că renunțaseră.

El veni către ea, își scoase șapca de pe cap și începu să o frământe în mâini. Arăta diferit, mai mult marcat de trecerea anilor decât de senectute. Părul lui blond lung albise în jurul feței și era prins în coadă. Cu siguranță muncea în pădure când îl chemase ofițerul Ward. Avea frunze uscate și crenguțe agățate de cămașa din flanel.

– Leni, spuse el când nu îi mai despărțeau decât gratiile celulei de arest. Nu mi-a venit să cred când mi-a spus Curt că ești aici. Se prinse de gratii cu mâinile lui mari și înroșite de muncă. Am crezut că tatăl tău te-a omorât.

Leni simți cum roșește de rușine.

– Mama l-a omorât. Când s-a năpustit asupra mea. A trebuit să fugim.

– Eu v-aș fi ajutat, spuse el, coborând vocea, aplecându-se mai aproape. Cu toții v-am fi ajutat.

– Știu. De aceea nu am spus nimic.

– Și... Cora?

– A murit, spuse Leni cu voce gravă. Cancer pulmonar. S-a... s-a gândit adesea la tine.

– Of, Leni. Îmi pare atât de rău. Ea a fost...

– Da, spuse Leni încet, încercând în acel moment să nu se gândească la nenumăratele feluri în care mama ei fusese specială, nici la câtă suferință îi provoca pierderea ei. Nu trecuse încă destul timp și nu învățase

încă să vorbească despre durerea ei. În schimb, păși într-o parte, astfel încât el să îl poată vedea pe băiețelul care ședea în spatele ei.

– MJ – Matthew Junior –, el este bunicul tău Tom.

Domnul Walker dăduse dintotdeauna impresia unui om extrem de puternic, dar acum, privindu-l pe acel băiețel care semăna atât de mult cu fiul lui, Leni îl văzu cum se topește.

– Doamne, Dumnezeule...

MJ sări în picioare. Ținea strâns într-o mână un dinozaur roșu din plastic.

Domnul Walker se așeză pe vine ca să-l privească în ochi pe nepotul lui prin gratiile celulei.

– Îmi amintești de un alt băiat cu păr blond.

„Fii tare."

– Eu sunt MJ! spuse el cu un zâmbet luminos, zglobiu. Vrei să-mi vezi dinozaurii?

MJ nu așteptă răspunsul, începu să scoată dinozaurii din plastic de prin buzunare, agitându-l pe fiecare ca să-l prezinte.

– Seamănă leit cu tatăl lui, spuse domnul Walker peste sunetele care imitau mârâitul dinozaurilor.

– Da. Trecutul se strecură în prezent. Leni lăsă privirea în pământ, incapabilă să îl privească în ochi pe domnul Walker. Îmi pare rău că nu ți-am spus, continuă ea. A trebuit să plecăm în pripă și nu am vrut să ai necazuri. Nu am vrut să trebuiască să minți pentru noi și nu am putut s-o las pe mama să intre la închisoare...

– Of, Leni, spuse în cele din urmă domnul Walker, ridicându-se în picioare. Mereu ai fost un copil cu prea multe griji pe cap. Dar de ce ești tu închisă dacă mama ta l-a ucis pe Ernt? Curt ar trebui să vă dea amândurora o nenorocită de decorație, nu să te închidă.

Leni simți că se prăbușește când văzu bunătatea din ochii lui. Cum putea acest om să nu fie furios? Ea îl abandonase pe fiul lui care se zbătea între viață și moarte, minți-se atâția ani și îi răpise mulți ani din viața nepotului său. Și acum, era nevoită să îi mai ceară încă o favoare.

– Eu am ajutat-o după aceea. Știi... să scape de... cadavru.

El se aplecă mai aproape.

– Ai recunoscut? De ce?

– Șeful de secție m-a păcălit. În orice caz, poate că așa-i mai bine. A trebuit să mărturisesc adevărul. Am obosit să mă prefac că sunt altcineva. Am să scap eu cumva. Bunicul meu e avocat. Trebuie doar... să știu că MJ e în siguranță până când... scap. Îl iei tu?

– Bineînțeles că da, însă...

– Știu că nu am nici un drept să îți cer asta, dar te rog să nu-i spui lui Matthew despre fiul lui. Trebuie să fac eu asta.

– Matthew nu va...

– Știu că nu va înțelege, dar trebuie să fiu eu cea care să îi spună că are un fiu. Așa este corect.

Leni auzi zornăit de chei și pași. Ofițerul Ward venea spre ei. Trecu pe lângă domnul Walker și descuie ușa celulei.

– A sosit timpul, spuse el.

Leni se aplecă spre fiul ei.

– În regulă, băiețelul meu, spuse ea, încercând să fie puternică. Va trebui să pleci cu bunicul tău acum. Mami... are puțină treabă.

Îl împinse încet, ca să iasă din celulă.

– Mami? Nu vreau să plec.

Leni îi ceru din priviri ajutor domnului Walker. Ea nu era în stare de asta.

Domnul Walker puse mâna lui mare pe umărul mic al lui MJ.

– Este un an roz, MJ. Vocea lui era la fel de nesigură pe cât se simțea Leni. Asta înseamnă că râurile sunt pline de somoni. Am putea pescui pe râul Anchor azi. Sunt șanse destul de mari să prinzi cel mai mare pește din viața ta.

– Pot să vină și mami cu tati? întrebă MJ. Oh, stai. Tatăl meu nu se poate mișca. Am uitat.

– Știi despre tatăl tău? întrebă domnul Walker.

MJ încuviință din cap.

– Mami îl iubește mai mult decât luna și stelele. La fel cum mă iubește și pe mine. Dar el are capul spart.

– Băiatul trebuie să plece acum, ceru ofițerul Ward.

MJ se uită la Leni.

– Eu plec la pescuit cu noul meu bunic, da? Pe urmă ne mai jucăm de-a închisoarea?

– A-ha, spuse Leni, străduindu-se din răsputeri să nu plângă. Își învățase fiul să aibă încredere în ea, mereu, și să creadă în ea, și el asta făcea. Leni întinse mâna și îl trase pe băiat în brațe, imprimându-și în memorie senzația acestei îmbrățișări. În ciuda curajului de care avusese nevoie până acum - revenirea acasă, mărturisirea adevărului, chemarea lui Tom Walker –, cel mai greu era să își lase fiul să plece pur și simplu. Reuși să zâmbească șters. Pa, MJ. Să nu-l superi pe bunicul. Și încearcă să nu strici ceva.

– Pa, mami.

Domnul Walker îl ridică pe MJ și îl puse pe umerii lui. Râsul cristalin al copilului răsună în secția de poliție.

– Uite, mami, uite! Sunt un uriaș!

– Să știi că nu merită să fie aici, îi spuse domnul Walker ofițerului Ward, care ridică din umeri. Mereu ai fost un nenorocit care a făcut totul ca la carte.

– Mă insulți. Bun plan, n-am ce zice. Spune asta în fața Curții, Tom. O s-o punem sub acuzare rapid. Ora trei. Judecătorul vrea să iasă pe râu la patru.

– Îmi pare rău, Leni, spuse domnul Walker.

Leni simți blândețea din glasul lui și știu că bărbatul era pregătit să îi ofere alinare. Dar Leni nu îndrăzni să se apropie. Orice gest de bunătate ar fi putut nărui acum și ultima fărâmă de stăpânire de sine pe care o mai avea.

– Ai grijă de el, Tom. El e tot ce am pe lume.

Ea ridică privirea către fiul ei cocoțat pe umerii bunicului lui și se gândi: „Te rog, fă să fie totul bine". Apoi ușa celulei se trânti cu zgomot.

Restul zilei se scurse lent, cu imagini și sunete neobișnuite, cu larmă de telefon, cu uși deschizându-se și închizându-se, cu comenzi de mâncare pentru prânz, cu bocanci tropăind pe podeaua secției de poliție.

Leni șezu pe bancheta tare din ciment, cu spatele lipit de zidul rece. Lumina soarelui pătrundea prin ferestruica celulei, încălzind totul. Își dădu părul jilav din ochi. Petrecuse ultimele două ore plângând și asudând și murmurând înjurături. Era lac de transpirație.

În gură avea un gust ciudat. Se duse la vasul de toaletă fără capac, își trase în jos pantalonii și se așeză, rugându-se să nu o vadă nimeni.

Ce făcea oare MJ? Spera că domnul Walker găsise balena de pluș (pe care o chema în mod inexplicabil Bob) din valiză. MJ nu ar fi putut să doarmă noaptea fără acea balenă. Cum de uitase Leni să îi spună asta domnului Walker?

Ușa secției se deschise. Intră un bărbat. Era adus de umeri și avea părul atât de încâlcit, că arăta de parcă ar fi fost electrocutat. Purta cizme pescărești până la șold și căra o servietă zgâriată din plastic verde.

– Bună, Marci, spuse el cu voce tunătoare.

– 'Neața, Dem, spuse femeia polițist de la ghișeu.

El se uită într-o parte.

– Ea e?

Femeia ofițer încuviință din cap.

– Da. Allbright, Lenora. Procesul de la trei. Vine și John din Soldatna.

Bărbatul veni către ea și se opri în fața celulei de arest. Oftând, scoase un dosar din servieta murdară de plastic și începu să citească.

– O declarație destul de detaliată. Tu nu te uiți la televizor?

– Cine sunteți dumneavoastră?

– Demby Cowe. Avocatul tău din oficiu. O să intrăm, o să pledăm nevinovată, o să ieșim. Rozaliii zburdă ca nebunii azi. Bine? Tu nu trebuie decât să te ridici în picioare când îți spun cei din sala de judecată și să spui că ești nevinovată. Închise dosarul. Ai pe cineva care să-ți poată plăti cauțiunea?

– Nu vreți să auziți și ce am eu de zis?

– Am declarația ta. O să vorbim mai târziu. Mult, promit. Aranjează-ți părul.

Omul plecă înainte ca Leni să poată măcar conștientiza că fusese acolo.

Tribunalul semăna mai degrabă cu un cabinet medical din mediul rural decât cu o sală de judecată solemnă. Fără mobilier din lemn lucios, fără șiruri de bănci, fără un pupitru înalt în față. Doar podele

acoperite cu linoleum, niște scaune înșirate și două mese pentru procuror și avocatul apărării. În fața sălii, sub fotografia înrămată a președintelui Ronald Reagan, un birou cu blat melaminat îl aștepta pe judecător; lângă el, un scaun din plastic aștepta martorii.

Leni se așeză pe scaunul de lângă avocatul ei, care ședea aproape de masă, studiind hărți ale mareelor. Procurorul ocupa un loc la masa opusă. Un bărbat uscățiv cu barbă stufoasă, îmbrăcat în vestă de pescar și niște pantaloni negri.

Judecătorul intră în sala de judecată, urmat de dactilografă și de aprod. Purta robă lungă, neagră și cizme pescărești de neopren. Se așeză în spatele biroului său și se uită la ceas.

– Haideți să n-o lungim, domnilor.

Avocatul lui Leni se ridică în picioare.

– Onorată instanță...

Ușa sălii de judecată se dădu de perete în spatele lui.

– Unde e fata?

Leni ar fi putut trăi până la o sută zece ani, și tot ar fi recunoscut vocea aceea. Inima îi săltă de bucurie.

– Marge Grăsana!

Marge Grăsana se avântă înainte tumultuos, cu brățările zornăindu-i la mâini. Chipul ei negru îmbătrânit era presărat cu mici negi, iar părul era o încâlceală de șuvițe răsucite, pufoase, legate cu o bandană împăturită. Cămașa ei de blugi era prea mică – crăpa aproape pe bustul ei proeminent –, iar pantalonii, pătați cu albastru de la fructele de pădure culese, erau băgați în cizme.

O trase pe Leni din scaunul pe care ședea și o strânse în brațe. Femeia mirosea a șampon de casă și a fum de lemne. A Alaska, vara.

– Fir-ar a dracului de treabă, spuse judecătorul, lovind cu ciocănelul. Ce se petrece aici? Tânăra aceasta e pe cale de a fi acuzată de o crimă abominabilă...

Marge Grăsana se retrase din îmbrățișare și o împinse pe Leni la loc pe scaun.

– La naiba, John, tot procesul ăsta este e o crimă. Marge se duse la biroul judecătorului, cizmele ei scârțâind la fiecare pas. Fata asta e complet nevinovată, iar Whack Job Ward a constrâns-o să dea o declarație.

Și pentru ce? Complicitate la crimă? Complice după ce crima a fost comisă? Dumnezeule mare! Nu ea l-a omorât pe ratatul ăla de taică-său, ea doar a fugit când i-a spus maică-sa, înnebunită de ceea ce făcuse. Ea avea optsprezece ani și un tată violent. Cine nu ar fugi?

Judecătorul lovi cu ciocănelul în birou.

– Marge, ai o gură cât o șură. Acum taci. Asta-i sala mea de judecată. Iar asta este doar o nenorocită de punere sub acuzare, nu un proces. Îți poți prezenta dovezile la timpul potrivit.

Marge Grăsana se întoarse către procuror.

– Renunță la afurisitele alea de acuzații, Adrian. Asta, dacă nu vrei să-ți petreci ultimele zile ale sezonului de pescuit în sala de judecată. Toți din Kaneq – și probabil și de la conductă – știau că Ernt Allbright era violent. Am să umplu sala de judecată cu oameni care să depună mărturie pentru fata asta. Începând cu Tom Walker.

– Tom Walker? spuse judecătorul.

Marge Grăsana se uită din nou la judecător, își încrucișă brațele într-un fel care sugera faptul că se simțea în largul ei și că ar fi stat acolo toată ziua, susținându-și punctul de vedere.

– Exact.

Judecătorul se uită la procuror.

– Adrian?

Procurorul lăsă privirea în hârtiile împrăștiate în fața lui. Începu să bată cu pixul în masă.

– Nu știu, domnule judecător...

Ușa sălii de judecată se deschise. Femeia de la ghișeul secției de poliție intră. Își netezea nervos cracul pantalonului.

– Domnule judecător? spuse ea.

– Ce este, Marci? tună judecătorul. Avem treabă aici.

– A sunat domnul guvernator. Vrea să vă vorbească. Acum.

În urmă cu un minut, Leni stătea lângă avocatul ei la masa din sala de judecată, iar acum părăsea secția de poliție.

Afară, Marge Grăsana o aștepta lângă o camionetă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Leni.

Marge Grăsana luă valiza lui Leni și o aruncă pe platforma ruginită a remorcii camionetei.

– Alaska nu-i atât de diferită de alte locuri din lume. Ajută să ai prieteni sus-puși. Tommy l-a sunat pe guvernator, care a cerut să se renunțe la acuzații. Atinse umărul lui Leni. S-a terminat, copilașule.

– Doar parțial, spuse Leni. Mai e ceva.

– Mda. Tom vrea să vii la fermă. O să te ducă să îl vezi pe Matthew.

Deocamdată, Leni nu-și putea îngădui să se gândească la asta. Ocoli mașina și se urcă pe bancheta acoperită cu un pled din dreapta șoferului.

Marge Grăsana urcă la volan, aranjându-și corpul masiv în scaun, făcând să se clatine toată camioneta. Odată cu motorul, porni și radioul.

Încă *o frântură din inima mea, iubitule*, se auzi tare din boxe melodia „Piece of My Heart". Leni închise ochii.

– Pari slăbită, copilaș, spuse Marge Grăsana.

– E greu să nu fiu. Se gândi să o întrebe pe Marge despre Matthew, dar sincer, Leni se simțea cu nervii la pământ și până și cel mai mărunt lucru ar fi putut s-o facă să clacheze. Așa că alese să privească pe geam.

Pe măsură ce înaintară pe doc, Leni privi uluită ploaia de lumină. Lumea părea luminată din interior, culori fantastice, îndrăznețe și aurite, piscuri ascuțite de zăpadă și stâncă, iarbă de un verde orbitor, mare albastră.

Docurile erau pline de bărci de pescuit și vuiau de zgomot. Păsări marine croncănind, motoare huruind, scuipând fum negru în aer, vidre alunecând pe ape între bărci, oameni flecărind întruna.

Se urcară pe barca de pescuit roșie a lui Marge Grăsana – *Fair Chase* – și porniră în viteză peste apele liniștite ale golfului Kachemak, către înălțimile semețe ale munților albi. Leni trebui să își protejeze ochii de sclipirea soarelui pe apă, dar nu avu cum să-și protejeze și inima. Amintirile o năpădiră. Evocă momentul când văzuse pentru prima oară munții aceștia. Știuse oare atunci cum avea să pună Alaska stăpânire pe ea? Să o modeleze? Nu știa, nu-și putea aminti. Părea să se fi petrecut totul cu foarte mult timp în urmă.

Ocoliră vârful micului golf Sadie şi se strecurară printre două insulițe verzi, în formă de şa, ale căror țărmuri erau presărate cu bucăți argintii de lemne aduse de maree, cu alge şi pietricele. Barca încetini şi ocoli agale zăgazul de piatră.

Leni văzu pentru prima oară portul Kaneq şi oraşul aşezat pe piloni. Legară barca şi merseră pe pasarelă până la gardul de sârmă care crea intrarea către port din oraş. Nu credea că Marge Grăsana scosese vreun cuvânt, dar Leni nu putea fi cu adevărat sigură. Îşi auzea doar propriul corp, trezindu-se la viață din nou în locul acesta care avea să o definească mereu – inima bătându-i, plămânii umplându-i-se de aer, paşii pe pietrişul de pe strada principală.

Kaneq se dezvoltase în ultimii ani. Faţadele de şindrilă ale prăvăliilor erau vopsite în culori vii, ca în fotografiile oraşelor de pe malurile fiordurilor din Scandinavia, pe care le văzuse ea. Aleea placată cu scândură ce conecta totul arăta nouă-nouță. Stâlpii de iluminat păreau niște santinele, cu brațe din fier de care atârnau jardiniere cu gheranii şi petunii. În stânga, era magazinul universal, al cărui spațiu era de două ori mai mare decât cel inițial, dotat cu o nouă uşă roşie. Strada se fălea cu magazine care mai de care: un bistro, restaurantul, un magazin cu accesorii de croşetat şi tricotat, prăvălii de suvenire, tonete cu înghețată, magazine de haine elegante, centre de informare turistică, chioşcuri de închiriat caiace şi noile Malamute Saloon şi Geneva Inn, care se evidențiau prin niște coarne de cerb imense fixate deasupra intrării.

Îşi aminti prima lor zi aici, mama încălțată cu noii e bocanci de drumeție şi o ie vaporoasă spunând: „Nu prea am încredere în oamenii care folosesc animale moarte pe post de decorațiuni".

Leni nu-şi putu reține un zâmbet. Dumnezeule mare, cât de nepregătiți fuseseră pe atunci.

Turiştii se amestecau printre localnici (uşor de distins unii de alții prin vestimentație). În față la Malamute Saloon erau parcate multe vehicule: câteva ATV-uri, niște biciclete murdare, două camionete cu remorcă şi un Ford Pinto verde-limetă, cu aripa lipită cu bandă adezivă.

Leni urcă în bătrâna combină International Harvester a lui Marge Grăsana. Trecură pe lângă magazinul universal. Un pod proaspăt vopsit

(pescari cu undițe în apă pe marginea lui) le traversă râul cu apa cristalină și le aduse pe drumul pietruit care deveni curând prăfos.

Cam un kilometru, nici urmă de civilizație: o rulotă era pusă pe butuci în iarba înaltă; alături de ea, un tractor complet ruginit. Câteva alei noi de acces. O casă mobilă. Un vechi autobuz de școală fără cauciucuri, tras lângă șanț.

Leni observă că Marge Grăsana pusese o plăcuță nouă în dreptul proprietății sale. Pe ea scria: ÎNCHIRIERI CAIACE ȘI CANOE AICI!

– Ador semnele de exclamație, spuse Marge Grăsana.

Leni vru să zică ceva, dar dădu cu ochii de terenul lui Walker, unde arcada îi întâmpina pe vizitatorii în parcul de aventuri, promițându-le PESCUIT, CURSE CU CAIACUL, OBSERVAREA URȘILOR și ZBORURI DE AGREMENT.

Marge Grăsana luă piciorul de pe accelerație când se apropiară de aleea de acces. Se uită la Leni.

– Ești sigură că ești pregătită pentru asta? Am putea aștepta.

Leni auzi blândețea din vocea lui Marge Grăsana și știu că femeia era dispusă să îi ofere lui Leni răgazul necesar înainte de a-l revedea pe Matthew.

– Sunt pregătită.

Trecură pe sub arcada Walker și merseră mai departe pe drumul nivelat cu pietriș. În stânga, fuseseră construite opt noi căsuțe din bușteni, printre copaci, fiecare astfel amplasată pentru a avea priveliște asupra golfului. O potecă șerpuită, mărginită de o balustradă, ducea către plajă.

Nu mai merseră mult și ajunseră la casa familiei Walker, numită acum Pensiunea Walker. Tot impunătoare era; două etaje de bușteni frumos rindeluiți, cu o terasă imensă și ferestre cu vedere spre golf și munți. Toate gunoaiele din curte dispăruseră; la fel și camioanele ruginite, sulurile de sârmă, stivele de paleți. În schimb, ici și colo erau niște paravane de lemn care ascundeau diverse îndărătul lor. Pe terasă, fuseseră amplasate multe șezlonguri. Cotețele animalelor fuseseră mutate lângă liziera pădurii din depărtare.

Jos, la doc, un hidroavion era legat alături de trei bărci de pescuit din aluminiu. Oameni se plimbau pe poteci sau pescuiau pe plajă.

Angajați în uniforme maro și turiști în echipament de ploaie colorat și veste din polar noi-nouțe.

MJ ieși năvalnic din pensiune, traversă terasa, strecurându-se printre șezlonguri, și veni la ea, agitând ceva în mână.

Leni se aplecă și îl ridică în brațe, strângându-l atât de tare, că el începu să se zvârcolească pentru a se elibera. Abia acum conștientiza cât de mult se temuse să nu îl piardă.

Tom Walker se îndreptă spre ea. Lângă el era o frumoasă băștinașă cu umeri lați și păr negru până la șold, cu o singură șuviță lată albă. Purta o cămașă de blugi spălăcită, băgată în niște pantaloni de doc; avea un cuțit băgat într-o teacă la brâu, iar un clește de tăiat sârmă îi ieșea din buzunarul de la piept.

– Bună, Leni, spuse domnul Walker. Ți-o prezint pe soția mea, Atka.

Femeia întinse mâna și zâmbi.

– Am auzit foarte multe despre tine și mama ta.

Leni simți un nod în gât când prinse mâna aspră a Atkăi.

– Mă bucur să te cunosc, spuse ea. Se uită la domnul Walker. Mama s-ar bucura pentru tine, continuă ea cu voce încărcată de emoție.

Tăcură cu toții apoi.

MJ se așeză în genunchi în iarbă și începu să se joace de-a lupta între dinozauri, scoțând mârâituri fioroase.

– Aș dori să îl văd acum, spuse Leni. Instinctiv, stiu că domnul Walker aștepta ca ea să îi spună că este pregătită. Singură, cred. Dacă nu te deranjează.

Domnul Walker se întoarse către soția lui.

– Atka, aveți tu și Marge grijă de cel mic un minut?

Atka zâmbi și își dădu părul lung pe spate.

– MJ, mai ții minte steaua de mare despre care ți-am povestit? Animalul pe care poporul meu îl numește *Yuit*, luptătorul valurilor? Vrei să vezi una?

MJ sări în picioare.

– Da! Da!

Leni își încrucișă brațele uitându-se după Marge Grăsana, Atka și MJ care se îndreptau spre treptele care duceau pe plajă. Vocea zglobie, neobosită a lui MJ se stinse treptat.

– N-o să fie ușor, spuse domnul Walker.

– Îmi doresc să fi putut scrie..., spuse ea. Am vrut să vă spun, ție și lui Matthew, despre MJ, dar... Inspiră adânc. Ne-a fost teamă că ne-ar fi arestat dacă ne-am fi întors.

– Puteați să aveți încredere în noi, dar să nu mai vorbim despre trecut.

– L-am abandonat, spuse ea încet.

– A suferit dureri atroce, încât nici nu știa de el, darămite de tine.

– Crezi că asta mă consolează cu ceva? Faptul că el a suferit?

– Și tu ai suferit. Mai mult decât știu eu, presupun. Știai că erai însărcinată?

Ea încuviință din cap.

– Cum îi este?

– A trecut prin momente grele.

Leni se simți cumplit de stânjenită în liniștea care se așternu între ei. Vinovată.

– Vino cu mine, spuse el și o luă de braț, sprijinind-o. Trecură pe lângă căsuțele din lemn, pe lângă locul unde fuseseră cândva țarcurile caprelor, apoi traversară un câmp de fân cosit și ajunseră într-un pâlc de molizi negri.

Domnul Walker se opri. Leni se așteptă să vadă vreo camionetă, dar nimic de felul acesta.

– Nu plecăm la Homer?

Domnul Walker scutură din cap. Înaintară în adâncul pădurii, până când ajunseră la o potecă pavată cu scânduri, mărginită de o parte și de alta de câte o balustradă din crengi noduroase de copaci. La capătul ei, pe o limbă de pământ înconjurată de copaci, era o căbănuță din bușteni cu vedere la golf. Vechea casă a Genevei. Un podeț lat din lemn lega poteca de scânduri de ușa de la intrare. Nu, nu era un podeț. Era o rampă.

O rampă pentru un scaun cu rotile.

Domnul Walker o luă înainte, bocancii lui bocănind pe rampă.

Ciocăni la ușă. Leni auzi o voce înfundată, iar domnul Walker deschise ușa și o invită pe Leni înăuntru.

– Intră, o îndemnă el cu blândețe, împingând-o într-o încăpere mică, plăcută, cu un perete din sticlă cu vedere spre golf.

Primul lucru pe care Leni îl văzu fu o serie de picturi de dimensiuni mari. Una dintre ele – o pânză imensă neterminată – era sprijinită de un șevalet. Pe ea, o explozie de culori; stropi, pete și dâre care o duceau cumva cu gândul pe Leni – în mod imposibil – la aurora boreală, deși nu ar fi putut spune de ce. În toată acea culoare, existau niște litere bizare, deformate; aproape că le putea descifra, dar nu întru totul. Poate că scria EA? Tabloul o făcu să simtă ceva. Durere la început, apoi o speranță care prindea aripi.

– Vă las singuri, spuse domnul Walker. Ieși din cabană și închise ușa exact în clipa în care Leni văzu un bărbat în scaun cu rotile, cu spatele la ea.

El se întoarse lent, manevrând agil scaunul cu rotile cu mâinile pline de vopsea.

Matthew.

Ridică privirea. O rețea de cicatrici rozalii proeminente îi brăzda chipul, creând ciudata impresie că era alcătuit din petice cusute laolaltă. Nasul îi era turtit, ca al unui mops bătrân, iar ochiul drept era tras foarte puțin în jos de o cicatrice de deasupra pometelui.

Dar ochii lui. În ei, ea îl văzu pe *el*, pe Matthew al ei.

– Matthew? Sunt eu, Leni.

El se încruntă. Ea așteptă ca el să spună ceva, orice, dar nimic; doar această tăcere dureroasă, ce se prelungea la infinit, în locul a ceea ce cândva fusese un șuvoi infinit de cuvinte.

Leni simți că o podidesc lacrimile.

– Sunt Leni, spuse ea din nou, mai blând. El se holbă la ea, atât și nimic altceva, de parcă ar fi visat. Nu mă recunoști, spuse ea, ștergându-și ochii. Am știut ca n-ai să mă recunoști. Și nu ai înțelege despre MJ. Am știut asta. Am știut, doar că...

Făcu un pas în spate. Acum nu mai putea face asta. Nu încă.

Va încerca încă o dată mai târziu. Va repeta cuvintele. Îi va explica lui MJ, îl va pregăti. Acum aveau timp, iar ea dorea să facă asta așa cum se cuvenea. Se întoarse spre ușă.

Capitolul 31

– Stai.

Matthew se îndreptă în scaunul cu rotile, strângând în mână o pensulă lipicioasă; bătăile inimii i se acceleraseră.

I se spusese despre venirea ei, apoi uitase, își amintise iar și iar uitase. Așa i se întâmpla uneori. Lucrurile se rătăceau prin cotloanele întunecate ale creierului. Din ce în ce mai puțin în ultima vreme, dar se întâmpla.

Sau poate că nu crezuse. Sau crezuse că își imaginase, că îi spuseseră asta doar ca să-l vadă zâmbind, sperând că va uita imediat.

Unele zile încă le trăia în ceață, nimic nu îi era clar, nici cuvinte, nici idei, nici fraze. Doar durere.

Dar ea era aici. El visase la întoarcerea ei ani la rând, se gândise la toate posibilitățile. Își imaginase și cochetase cu tot felul de idei. Exersase cuvinte pentru acest moment, pentru ea, singură în camera lui, unde stresul nu putea pune stăpânire pe el, nu-l putea reduce la tăcere, unde putea pretinde că este un bărbat la care să merite să te întorci.

Încercă să nu se gândească la sluțenia chipului său și la piciorul care nu era niciodată perfect în regulă. Știa că uneori capacitatea lui cognitivă era redusă, iar cuvintele deveneau niște creaturi imposibile, pe care nu reușea să le materializeze. Își auzea vocea, cândva puternică, poticnindu-se, rostind cuvinte fără noimă, și își spunea: „Nu pot fi eu ăsta". Dar era el.

Lăsă să-i cadă pensula udă și se prinse strâns de brațele scaunului cu rotile, străduindu-se să se ridice în picioare. Îl durea atât de tare, că gemu de durere și se simți rușinat din pricina asta, dar nu avea încotro. Scrâșni din dinți și își repoziționă piciorul. Șezuse prea mult, mistuit de pictura aceea pe care o numise *Ea*, o poveste despre o noapte pe plajă pe care și-o amintea, și uitase să se mai miște.

Înaintă târșâit, cu o călcătură ezitantă, nesigură, care pe ea o făcu probabil să creadă că va cădea în orice clipă. Căzuse de multe ori, se ridicase de și mai multe ori.

– Matthew?

Ea păși în întâmpinarea lui, cu capul înclinat.

Frumusețea ei îl aduse în pragul lacrimilor. Ar fi vrut să îi spună că atunci când picta, o simțea, își amintea de ea, că totul începuse la sanatoriul de recuperare, sub formă de terapie ocupațională, și între timp devenise pasiunea lui. Uneori, când picta, putea uita totul, durerea, amintirile, pierderea, și își putea imagina un viitor cu Leni, iubirea lor ca soarele și apa caldă. Își imagina cum ei doi aveau copii și îmbătrâneau împreună. Totul.

El se străduia să găsească toate acele cuvinte. Se simțea de parcă s-ar fi aflat brusc într-o cameră obscură. Știai că există o ușă undeva, dar nu o puteai găsi.

„Respiră, Matthew." Stresul înrăutățea situația.

Matthew inspiră, apoi expiră. Se duse șchiopătând lângă noptiera de lângă pat, luă o cutie plină cu scrisorile trimise de ea cu mulți ani în urmă, pe când el era în spital, și cu celelalte pe care ea i le trimisese pe când el era doar un copil sfâșiat de suferință în Fairbanks. Cu ele învățase din nou să citească. Îi întinse cutia lui Leni, incapabil să pună întrebarea care nu-i dăduse pace: de ce nu mi-ai mai scris?

Ea privi în jos, văzu scrisorile din cutie și ridică din nou privirea.

– Le-ai păstrat? După ce eu te-am părăsit?

– Scrisorile tale, spuse el. Știa că alungește nefiresc cuvintele; trebuia să se concentreze ca să vorbească coerent. Așa am reușit. Să învăț să citesc din nou.

Leni îl fixă cu privirea.

– M-am rugat. Ca tu. Să te întorci, spuse el.

– Am vrut să fac asta, murmură ea.

El îi zâmbi, știind cum acea mimică îi trăgea în jos pielea din jurul ochiului, făcându-l să arate și mai monstruos.

Ea îl împresură cu brațele, iar el fu uluit să constate cât de bine se potriveau încă ei doi. După atâta chin și suferință îndurate de el cu recuperarea fizică; ei doi se potriveau încă foarte bine. Ea îi atinse chipul plin de cicatrici.

– Ești atât de frumos.

El o strânse mai tare în brațe, încercând să nu se clatine, simțind o bruscă și inexplicabilă teamă.

– Ești bine? Te doare ceva?

El nu știa cum să exprime ceea ce simțea, sau se temea că, dacă ar încerca, ea l-ar desconsidera. În toți anii aceia, fără ea, fusese ca un naufragiat pe o mare pustie, iar ea era limanul la care se zbătuse să ajungă. Dar sigur că ea îi vedea chipul distrus, reconstituit, și fugea, iar el rămânea pierdut în adâncurile apelor tenebroase, singur.

El se trase înapoi și se întoarse șchiopătând la scaunul cu rotile, pe care se așeză gemând de durere. Nu ar fi trebuit să o ia în brațe, să-i simtă trupul lipit de al lui. Cum avea să mai poată uita senzația aceasta? Încercă să-și revină, dar nu reuși. Tremura.

– Unde. Ai fost?

– Seattle. Ea se duse spre el. Este o poveste lungă.

La atingerea ei, lumea – lumea lui – explodă și se dezintegră. Ceva. Vru să se bucure de clipa aceea, să se piardă în ea, dar nimic nu părea real sau sigur.

– Spune-mi.

Ea scutură din cap.

– Eu. Te dezamăgesc.

– Nu tu ești dezamăgirea, Matthew. Eu sunt. Am fost întotdeauna. Eu am fost cea care a plecat. Și asta, atunci când tu aveai cea mai mare nevoie de mine. Aș înțelege dacă nu m-ai putea ierta. Eu nu mă pot ierta. Am făcut-o pentru că... Ei bine, aș vrea să cunoști pe cineva. La urma urmei, dacă ai mai vrea, am putea vorbi.

Matthew se încruntă.

– Cineva. Aici?

– Afară, cu tatăl tău și cu Atka. Vii cu mine să îl cunoști?

Un el.

Dezamăgirea se adânci, o simți ca pe un sfredel până în măduva oaselor.

– Nu vreau să fac cunoștință. Cu acest *el*. Al tău.

– Ești supărat. Înțeleg. Tu ai spus că trebuie să le fim mereu aproape celor pe care îi iubim, dar eu nu am făcut-o. Am fugit.

– Nu vorbi. Pleacă, spuse el cu voce aspră. Te rog. Pleacă.

Ea îl privi, cu lacrimi în ochi. Era atât de frumoasă că lui i se tăie respirația. El ar fi vrut să plângă, să urle. Cum ar fi putut să o uite vreodată? Așteptase clipa aceasta, o așteptase pe ea, îi așteptase pe ei, în toți anii de care își putea aminti, cu dureri atât de crunte că plângea în somn, dar se trezea în fiecare zi animat de un singur gând: *Ea*, și o lua de la capăt. Își imaginase viitorul lor în tot felul de scenarii, dar niciodată în felul acesta. Că ea se va întoarce doar pentru a-și lua rămas-bun.

– Ai un fiu, Matthew.

I se mai întâmpla câteodată asta. Să audă cuvintele greșite, să preia o informație care nu exista. Creierul lui afectat de traumă. Nu apucă să își ia măsurile de autoprotecție, folosindu-se de metodele învățate, că durerea acelor cuvinte îl zdrobi. Avu impulsul să îi spună că înțelesese greșit, dar nu reuși decât să urle, un răget de durere ca un șuvoi nestăvilit. Cuvintele îl părăsiră; plutea într-un ocean de emoții. Se ridică cu greu din scaun și se duse împleticit în fundul camerei, departe de ea, lovind cu putere tejgheaua bucătăriei. Trauma lui cerebrală era de vină, spunându-i ceea ce ar fi vrut să audă în loc de ceea ce fusese spus în realitate.

Leni se duse spre el. El vedea cât de afectată era, iar rușinea îl făcu să vrea să își întoarcă fața de la ea.

– Pleacă. Dacă părăsești. Pleacă.

– Matthew, te rog. Încetează. Știu că te-am rănit. Întinse mâna spre el. Matthew, îmi pare rău.

– Pleacă. Te rog.

– Ai un fiu, rosti ea cuvintele răspicat. Un fiu. Noi avem un fiu. Mă înțelegi?

El se încruntă.

– Un copilaș?

– Da. L-am adus să te cunoască.

La început, el simți o bucurie pură, desăvârșită; apoi adevărul îl lovi cu toată forța. Un fiu. Un copil al lui, al lor. Își dorea să plângă pentru ceea ce pierduse.

– Uită-te la mine, spuse el încet.

– Mă uit.

– Arăt ca cineva. Care a fost reconstituit. De o mașină de cusut proastă. Uneori doare. Așa de tare, că nu pot vorbi. Mi-a luat *doi ani*. Ca să nu mai mormăi și să urlu. Și să rostesc. Primul cuvânt adevărat.

– Și?

El se gândi la toate lucrurile pe care își imaginase cândva că va ajunge să i le transmită fiului său, și totul se nărui în jurul lui. Era prea distrus pentru a ține pe altcineva alături.

– Eu nu-l pot ridica în brațe. Nu-l pot pune. Pe umerii mei. El n-o să vrea. Să-i fiu eu *tată*.

Avea certitudinea că Leni percepuse dorința din glasul lui; universul cuprins în acel cuvânt din patru litere.

Ea îi atinse fața, urmărind cu degetele liniile cicatricilor care îl reconstituiseră, privind în ochii lui mari și verzi.

– Știi ce văd eu? Un bărbat care ar fi trebuit să moară, dar care nu a vrut să cedeze. Văd un bărbat care s-a luptat ca să vorbească, să meargă și să gândească. Fiecare cicatrice a ta îmi frânge inima și o reîntregește. Teama ta este teama oricărui părinte. Îl văd pe bărbatul pe care l-am iubit toată viața mea. Pe tatăl fiului nostru.

– Eu nu. Știu cum.

– Nimeni nu știe cum. Crede-mă. Poți să-l ții de mână? Poți să-l înveți să pescuiască? Poți să-i faci un sendviș?

– O să-i fie rușine cu mine, spuse el.

– Copiii sunt rezistenți, iar iubirea lor este trainică. Crede-mă, Matthew, poți face asta.

– Nu singur.

– Nu singur. Suntem doi, tu și eu, așa cum am fost meniți dintotdeauna să fim. O vom face împreună. Bine?

– Promiți?

– Promit.

Îi cuprinse chipul cu mâinile amândouă și se ridică pe vârfuri ca să îl sărute. Și cu acel sărut, la fel ca oricare alt sărut din urmă cu atâta timp, într-o altă viață parcă, doi copii care cred în finaluri fericite, el simți că lumea lui își recapătă cursul firesc de odinioară.

– Vino să îl cunoști, șopti ea cu buzele lipite de ale lui. Sforăie exact ca tine. Și se lovește de toate mobilele din casă. Și adoră poeziile lui Robert Service.

Ea îl luă de mână. Ieșiră împreună din cabană; el mergea încet șchiopătând, ținând-o strâns pe Leni de mână, sprijinindu-se de ea, lăsând-o să-i ofere sprijin. Păsiră fără să rostească o vorbă, ieșiră din pădurice și trecură pe lângă casa care era acum o pensiune de pescuit luxoasă, îndreptându-se spre noua scară ce ducea pe plajă.

Ca de obicei, plaja era plină de turiști echipați adecvat pentru Alaska, pescuind pe marginea apei, păsările croncănind în văzduh, așteptând să le pice și lor ceva.

El se prinse de Leni cu o mână și de balustradă cu cealaltă și începu să coboare scările încet, cu opriri dese.

Pe plajă, în extremitatea dreaptă, Marge Grăsana bea o bere. Alyeska era în largul golfului, predând lecții de caiac unor clienți. Tata și Atka erau cu un copil, un băiețel blond, care stătea pe vine lângă o stea de mare purpurie uriașă.

Matthew se opri.

– Mami! spuse băiatul văzând-o pe Leni. Sări în picioare, cu un zâmbet atât de larg că i se lumină toată fața. Știai că stelele de mare au *dinți*? I-am văzut io!

Leni se uită la Matthew.

– Fiul nostru, spuse ea, dând drumul mâinii lui Matthew.

El se apropie șchiopătând de băiețel și se opri. Intenționând să se aplece, căzu într-un genunchi, schimonosindu-se de durere, gemând.

– Ai făcut ca un urs. Mie îmi plac urșii, la fel ca și noului meu bunic. Ție îți plac?

– Îmi plac urșii, spuse Matthew, ezitant.

Privi chipul fiului său și își revăzu propriul trecut. Își aminti deodată lucruri pe care le uitase – senzația ouălor de broască în palmă, felul în care tot trupul se scutura de un râs sănătos, poveștile citite la foc de tabără, joaca de-a piratii pe țărm, construirea unui fort printre copaci. Putea să-l învețe toate astea. Dintre toate lucrurile pe care le visase în toți acești ani, în care încercase cu disperare să creadă când durerile îl chinuiau crunt, acesta era unul la care nici măcar nu îndrăznise să spere.

„Fiul meu."

– Eu sunt Matthew.

– Serios? Eu sunt Matthew Junior. Dar toată lumea îmi spune MJ.

Matthew simți o emoție complet nouă pe care nu o mai încercase până atunci. Matthew Junior. „Fiul meu", gândi el din nou. Îi veni greu să zâmbească; își dădu seama că plângea.

– Eu sunt tatăl tău.

MJ se uită la Leni.

– Mami?

Leni veni lângă ei, puse o mână pe umărul lui Matthew și încuviință din cap.

– El este, MJ. Tatăl tău. Așteaptă de mult timp să te cunoască.

Copilul zâmbi cu toată gura, dezvăluind lipsa celor doi dinți din față. Se aruncă de gâtul lui Matthew și îl strânse atât de tare în brațe, că se prăvăliră amândoi. Când se ridicară din nou, MJ râdea.

– Vrei să vezi o stea de mare?

– Sigur, spuse Matthew.

Matthew încercă să se ridice, sprijinindu-se cu o mână în pământ. I se lipiră de palmă așchii de scoică în timp ce căzu la loc, cedându-i încheietura mâinii. Leni veni numaidecât lângă el, îl apucă de braț și îl ajută să se ridice din nou în picioare.

MJ o luă la goană către apă, vorbind fără întrerupere.

Matthew nu reuși să își miște picioarele. Rămase neclintit, respirând încet, temându-se puțin că toate acestea ar putea dispărea ca un fum. Cât ai clipi. Băiețelul, care îi semăna leit, se opri pe marginea apei, părul blond sclipindu-i în soare, tivul blugilor fiind îmbibat de apă sărată. Râzând. În acea imagine unică, Matthew își văzu toată

viața; trecutul, prezentul și viitorul. Era unul dintre acele momente – o clipă de grație divină într-o lume nebună, uneori imposibil de periculoasă – care putea schimba viața unui om.

– Ai face bine să te duci la el, spuse Leni. Fiului nostru nu prea îi place să aștepte când își dorește ceva.

El se uită la Leni și își zise: „Doamne, cât o iubesc". Dar vocea îi dispăruse, se pierduse în această lume nouă, în care totul era nou. În care el era tată.

Ajunseseră atât de departe de momentul în care începuse totul pentru ei doi: el și Leni, doi copii năpăstuiți. Poate că nimic din cele întâmplate nu fusese la voia întâmplării, poate că fiecare din ei trebuise să treacă prin propriul purgatoriu – în cazul ei, al iubirii ruinate și al pierderii, în cazul lui, al durerii – pentru a fi din nou împreună aici, unde le era locul.

– Ce bine că trăiesc!

El înțelese ce însemnau acele cuvinte pentru ea.

– Am vrut să rămân alături de tine. Am vrut...

– Știi ce iubesc eu cel mai mult la tine, Leni Allbright?

– Ce?

– Totul. O luă în brațe și o sărută cu patimă. Când îi dădu în sfârșit drumul și se trase înapoi, se priviră în ochi, purtând o întreagă conversație mută, doar respirând unul lângă celălalt. Acesta era un început, își spuse el; un început în vâltoarea vieții, ceva neașteptat și inefabil.

– Ai face bine să te duci, spuse în cele din urmă Leni.

Matthew păși cu grijă pe pietrișul de pe plajă, ducându-se la băiețelul care stătea pe marginea apei.

– Grăbește-te, spuse MJ, făcându-i semn cu mâna lui Matthew să vadă uriașa stea de mare purpurie. E chiar aici. Uite! Uite, tati.

Tati.

Matthew văzu o piatră plată neagră, mică precum grăuntele din care se naște un nou început, șlefuită de mare, și o ridică. Avea greutatea perfectă, exact dimensiunea pe care și-o dorea. I-o întinse fiului său.

– Poftim, îi zise. Am să-ți arăt. Cum să. Faci pietricelele. Să sară pe apă. E mișto. Am învățat-o și pe mama ta. Același lucru. Acum mult timp...

– A crezut întotdeauna că te vei întoarce, spuse domnul Walker, venind în spatele lui Leni. A spus că ar fi știut dacă ai fi murit. Că ar fi simțit. Primul lui cuvânt a fost „ea". Nu ne-a luat mult să înțelegem că era vorba despre tine.

– Cum să mă revanșez pentru faptul că l-am părăsit?

– Of, Leni. Asta-i viața. Lucrurile nu merg întotdeauna așa cum ne așteptăm. Ridică din umeri. Matthew știe asta, mai bine decât oricare dintre noi.

– Cum îi este, de fapt?

– Luptă. Are dureri uneori. Îi e greu să își verbalizeze gândurile când este stresat, dar este totodată și cel mai bun ghid pe râu, iar clienții îl adoră. Face voluntariat la centrul de recuperare. Și i-ai văzut picturile. Ai impresia că Dumnezeu i-a dăruit acest har drept compensație. Viitorul lui nu este ca al tuturor celorlalți, poate, nu ceea ce ți-ai fi imaginat când aveați amândoi optsprezece ani.

– Am și eu luptele mele, spuse Leni încet. Iar pe atunci eram copii. Acum nu mai suntem.

Domnul Walker încuviință din cap.

– O singură întrebare există cu adevărat. Toate celelalte vor veni de la sine. Se întoarse ca să o privească în ochi. Rămâi?

Ea se strădui să zâmbească. Era destul de sigură că de asta venise la ea. Ea însăși fiind părinte, îl înțelese. Nu își dorea ca fiul lui să sufere din nou.

– N-am nici cea mai vagă idee cum va arăta această nouă viață a mea, dar rămân.

El puse o mână pe umărul ei.

Puțin mai departe de ei, pe plajă, MJ se zbenguia fericit.

– Am reușit! Am făcut pietricica să sară. Mami, ai văzut?

Matthew privi înapoi și îi adresă lui Leni un zâmbet în colțul gurii. El și fiul lui semănau atât de mult, ambii zâmbindu-i, unul lângă

celălalt, pe fundalul unui cer azuriu. Două picături de apă. Identici. Începutul unei lumi absolut noi a iubirii.

Deși se gândise la asta adeseori de-a lungul anilor, creând aproape un mit din magia unei nopți de vară în care nu se lăsa niciodată întunericul, Leni își dădu seama că uitase cum era în realitate.

Acum ședea la una dintre mesele de picnic de pe plaja Walker. Un miros stăruitor de bezele moi coapte plutea în aer, îndulcind mireasma sărată a mării neobosite. MJ stătea pe mal, aruncându-și undița în apă, apoi trăgând firul de gută. Domnul Walker stătea de o parte a lui, dându-i sfaturi, ajutându-l când firul se încurca sau când se prindea în ceva. Alyeska stătea de cealaltă parte, lansându-și propria undiță. Leni știa că MJ avea să adoarmă numaidecât oriunde ar fi pus capul jos.

Oricât de mult i-ar fi plăcut să stea acolo, îmbătându-se cu această nouă imagine a vieții ei, știa că evita un lucru important. Cu fiecare minut care trecea, simțea tot mai grea povara acestei eschivări; ca pe o mână pe umărul ei, o discretă tragere de mânecă.

Se ridică în picioare. Nu mai știa cum să aprecieze ora după culoarea cerului – un ametist strălucitor, presărat cu stele –, așa că se uită la ceas: 9.25 seara.

– Ești bine? întrebă Matthew.

O ținu de mână până când ea se trase ușor, iar el îi dădu drumul.

– Trebuie să merg să-mi văd vechea casă.

El se ridică în picioare, tresărind de durere când își lăsă greutatea pe piciorul suferind. Ea știa că el stătuse deja prea mult în picioare în acea zi.

Leni îi atinse chipul plin de cicatrici.

– Am să plec. Am văzut o bicicletă sus, lângă pensiune. Vreau doar să merg acolo. O să mă întorc repede.

– Dar...

– Pot s-o fac singură. Știu că ai dureri. Rămâi cu MJ. Când mă întorc, o să-l ducem împreună la culcare. Am să-ți arăt animalele de pluș fără de care nu poate dormi și am să-ți spun povestea lui preferată. Este despre noi.

Știa că Matthew s-ar opune, așa că nu-l lăsă. Acesta era trecutul ei, povara ei. Se întoarse cu spatele la el și urcă scările până în curtea acoperită cu iarbă. Pe terasa pensiunii mai erau niște turiști pe șezlonguri, vorbind tare și râzând. Ticluindu-și probabil cu cât mai multă artă poveștile pescărești cu care se întorceau acasă.

Ea luă o bicicletă din suportul de lângă pensiune, încălecă și începu să pedaleze încet pe pământul îmbibat cu apă ca un burete, traversând șoseaua principală, cotind la dreapta, către capătul drumului.

Văzu zidul. Sau ce mai rămăsese din el. Scândurile fuseseră sparte, trase de pe proptele; șipcile deteriorate zăceau grămadă una peste alta, acoperite de mușchi și înnegrite de intemperiile anilor care trecuseră peste ele.

Marge Grăsana și Tom. Poate Thelma. Și-i putea imagina adunați acolo, îndurerați, fiecare cu câte un topor, despicând lemnele.

Coti pe aleea năpădită de buruieni înalte până la genunchi. Umbra era deasă, împiedicând pătrunderea luminii; totul era cufundat în tăcere deplină aici, precum în inima codrului și în casele părăsite.

Ajunse în sfârșit în luminiș. Cabana era în stânga, distrusă de timp și de stihiile naturii, dar încă în picioare. Lângă ea, țarcurile animalelor, goale, deformate, fără porți, cu gardurile smulse de prădători, adăpostind probabil tot felul de rozătoare. Iarba înaltă, presărată cu flori viu colorate, crescuse împrejurul gunoaielor lăsate de ele acolo; ici și colo, văzu maldăre de fiare ruginite și lemn putrezit. Vechea camionetă se năruise, aplecată în față ca un cal bătrân. Afumătoarea era o piramidă de scânduri, în nuanțe argintii din pricina mucegaiului, prăvălite unele peste altele. În mod inexplicabil, sârma de rufe era încă la locul ei, cu cârlige de rufe prinse pe ea, legănându-se în adierea vântului.

Leni descălecă de pe bicicletă, pe care o așeză cu grijă alături, în iarbă. Simțindu-se mai mult decât amorțită, porni spre cabană. În jurul ei, roia un nor de țânțari. La ușă, se opri însă. „Poți s-o faci", își spuse și deschise ușa.

Fu ca și cum s-ar fi întors în timp, în prima zi în care ajunsese aici, în încăperea pe a cărei podea era un strat gros de insecte moarte. Toate erau așa cum le lăsaseră, doar acoperite de praf.

Voci, cuvinte și imagini din trecut începură să i se învălmășească în minte. Lucrurile bune, cele rele, cele distractive, cele oribile. Își aminti totul într-o străfulgerare, electrică, orbitoare.

Strânse în palmă pandantivul în formă de inimă pe care îl purta la gât, talismanul ei, simțind împunsătura ascuțită a osului în carne. Începu să se miște prin încăpere, zornăi perdeaua țipător colorată de mărgele, care le crease părinților ei iluzia intimității. În dormitorul lor, văzu maldărul prăfuit de lucruri ce le aparțineau, stând mărturie pentru ceea ce fuseseră cei doi cândva. Un morman de blănuri pe pat. Jachete agățate în cuier. O pereche de bocanci cu vârfurile tocite.

Găsi bandana tatălui ei și o îndesă în buzunar. Bentița de năbuc a mamei atârna de un cârlig în perete. O luă; o înfășură ca pe o brățară în jurul încheieturii.

Sus în pod, în camera ei, își găsi cărțile împrăștiate pe podea, cu paginile îngălbenite și roase; multe deveniseră cuib de șoareci, la fel ca și salteaua ei. Le simțea mirosul în aer. Un miros fetid, murdar.

Mirosul unui loc uitat de lume.

Coborî din nou scara podului, sărind pe podeaua murdară, lipicioasă, și privi împrejur.

„Câte amintiri!" Se întreba cât timp îi va lua până să reușească să le cuprindă cu mintea. Chiar și acum, stând acolo, nu știa exact ce simțea pentru locul acela, dar știa, *era încrezătoare*, că putea găsi o modalitate de a-și aminti lucrurile bune. Nu avea să le uite vreodată pe cele rele, dar intenționa să nu se mai gândească la ele. Trebuia să o facă. „Au fost și momente vesele", spusese mama, și aventură.

Ușa se deschise în spatele ei. Auzi niște pași stângaci apropiindu-se. Matthew veni lângă ea.

– Este prea mult să fii singură, spuse el simplu. Vrei. Să repari locul? Să locuiești aici?

– Poate. Sau poate o să-l ardem din temelii și o să-l reconstruim. Cenușa este un îngrășământ grozav.

Leni nu știa încă. Știa doar că se întorsese în sfârșit, după toți anii aceia trăiți departe, la locuitorii aceia nebuni, rezistenți, renegați de societate, într-un stat care nu semăna cu nici un altul, în acest impresionant loc care o modelase, o definise. Cândva, într-o altă viață

parcă, se îngrijorase pentru niște fete doar puțin mai mari decât ea, care dispăruseră. Poveștile acelea îi provocaseră coșmaruri la treisprezece ani. Acum știa că existau o sută de moduri de a dispărea și chiar mai multe de a fi găsită.

Un văl fin separa trecutul de prezent; acestea existau simultan în inima omului. Orice te putea transporta în trecut – mirosul mării la reflux, țipătul unui pescăruș, turcoazul râului alimentat de ghețar. O voce purtată de vânt putea fi în același timp reală sau imaginată. Mai ales aici.

În această zi toridă de vară, peninsula Kenai strălucea de culoare. Nu era nici un nor cât vedeai cu ochii. Munții erau un amestec magnific de lavandă, verde și albastru arctic – văi, stânci, piscuri; dincolo de granița copacilor, zăpada persista. Golful era de safir, aproape lipsit de valuri. Zeci de bărci de pescuit împânzeau zona alături de caiace și canoe. Era o zi ideală pentru ieșit în larg în Alaska. Leni știa că plaja Bishop's, fâșia dreaptă, nisipoasă, de sub biserica rusă din Homer, era un lung șir de camionete și remorci, acum goale, pentru transportat ambarcațiuni, la fel cum știa că unii turiști neștiutori scormoneau după scoici prin nisipul plajei, fără să fie atenți că aveau să fie surprinși în orice clipă de maree.

Unele lucruri nu se schimbau niciodată.

Acum, Leni stătea în curtea ei năpădită de buruieni, cu Matthew alături. Merseră împreună la movila acoperită de iarbă de deasupra plajei, unde se alăturară domnului și doamnei Walker, care erau deja aici împreună cu Alyeska și cu MJ, așteptând. Alyeska îi zâmbi cald și prietenos lui Leni, un zâmbet care parcă spunea: „Suntem acum toți în aceeași barcă. O familie". Ele două nu prea avuseseră timp să vorbească în ultimele două zile, dată fiind toată acea agitație a revenirii lui Leni în Alaska, dar știau amândouă că aveau destul timp în care să-și depene povestea vieții. Avea să fie ușor; erau înconjurate de atâția oameni pe care amândouă îi iubeau.

Leni își luă fiul de mână. Era așteptată de o mulțime de oameni pe plajă. Simți toți ochii ațintiți asupra ei, observă cum toți se opriră din discuții la apropierea ei.

– Uite o focă, mami! Peștele ăla a sărit fix din apă! Uau! Putem să mergem la pescuit cu tati azi, putem? Mătușa Aly spune că rozaliii încă mișună.

Leni privi la prietenii adunați pe malul apei. Aproape toți locuitorii din Kaneq erau azi aici, chiar și câțiva dintre cei pe care îi vedeai doar la cârciumă și uneori la magazinul universal. La sosirea ei, nimeni nu mai vorbi. Se urcară pe rând în bărci. Ea auzi plesnetul apei lovind în carene, trosnetul scoicilor și al pietricelelor sub greutatea bărcilor împinse în apă.

Matthew o conduse pe Leni la barca Parcului de Aventuri Walker. Îi puse lui MJ o vestă de salvare de un galben aprins și apoi îl așeză pe bancheta de la proră, cu fața la etravă. Leni urcă și ea în barcă. Plutiră până ajunseră în locul unde se aflau celelalte bărci, Matthew stând în mijloc și trăgând la rame.

Golful era liniștit în această seară însorită, strălucitoare. Fiordul, de forma literei V, arăta impresionant în această lumină.

Bărcile intrară în golf și plutiră unele pe lângă altele, lovindu-și prorele. Leni privi în jur. Tom și noua lui soție, Atka Walker; Alyeska și soțul ei, Darrow, și băieții lor gemeni, în vârstă de trei ani; Marge Grăsana, Natalie Watkins, Tica Rhodes și soțul ei, Thelma, Moppet, Ted și tot clanul Harlan. Chipurile copilăriei sale. Și ale viitorului ei.

Leni simți că toți o priveau. O străfulgeră un gând dureros: cât ar fi însemnat asta pentru mama ei, toți oamenii aceștia veniți să își ia rămas-bun. Știuse mama oare cât de mult le păsa acestor oameni?

– Vă mulțumesc, spuse Leni. Cele două cuvinte nepotrivite se pierdură printre sunetele valurilor ce loveau carenele bărcilor. Ce ar trebui să spună? Nu știu cum...

– Vorbește pur și simplu despre ea, spuse domnul Walker cu o voce blândă.

Leni încuviință din cap, își șterse ochii. Încercă din nou, cât putu de tare.

– Nu știu dacă a mai existat vreo femeie care să vină în Alaska așa de nepregătită ca ea. Nu știa să gătească, nu știa să coacă pâine, nu știa să facă marmeladă. Înainte de Alaska, tot ce știa ea despre tehnici

utile de supraviețuire era să își lipească gene false și să poarte tocuri. Și-a adus în bagaj pantaloni sexy, mov, pentru numele lui Dumnezeu!

Leni inspiră.

– Dar a venit cu dorința să îi placă aici. Amândouă am venit cu această dorință. Ultimul lucru pe care mi l-a spus înainte să moară a fost: „Du-te acasă". Am știut ce a vrut să spună. Dacă v-ar fi văzut pe toți aici, adunați pentru ea, ar fi zâmbit larg, cum numai ea știa să zâmbească, și v-ar fi întrebat de ce sunteți toți aici în loc să beți și să dănțuiți. Tom, ție ți-ar da o chitară, iar pe tine, Thelma, te-ar întreba ce naiba ai mai făcut în ultima vreme. Pe tine, Marge Grăsana, te-ar îmbrățișa până n-ai mai putea respira. Vocea lui Leni cedă. Privi împrejur, asaltată de amintiri. I s-ar umple inima de bucurie să vă vadă pe toți aici, să știe că, în ciuda treburilor pe care le aveți de făcut, v-ați făcut timp să vă amintiți de ea. Să vă luați rămas-bun. Mi-a spus cândva că se simțea ca și cum nu ar fi fost nimic, o reflexie a altor oameni. Nu și-a înțeles niciodată propria valoare. Sper să ne vadă acum și să știe... în sfârșit... cât de iubită a fost.

Un murmur de aprobare, câteva cuvinte, apoi liniște. O tristețe atât de adâncă era un lucru tăcut, solitar. De acum înainte, Leni avea să mai audă vocea mamei doar în mintea ei, gânduri purtate prin conștiința unei alte femei, o continuă căutare de legături și sensuri. Asemenea tuturor fetelor rămase fără mame, Leni urma să devină un experimentator de emoții, încercând să descopere acea parte din ea pierdută, mama care o purtase, o crescuse și o iubise. Leni urma să devină în egală măsură mamă și copil; prin ea, mama ei continua să strălucească și să trăiască. Nu avea să moară niciodată, atâta vreme cât Leni avea să-i păstreze vie flacăra amintirii.

Marge Grăsana aruncă un buchet de flori în apă.

– O să ne fie dor de tine, Cora, spuse ea.

Domnul Walker aruncă și el un buchet de flori în apă. Acesta pluti prin fața lui Leni, o pată de culoare vie purtată de valuri.

Matthew o privi în ochi pe Leni. Și el ținea un buchet de flori pe care le culesese de dimineață împreună cu MJ.

Leni scoase dintr-o cutie borcanul închis ermetic, ce conținea cenușa mamei. Preț de o clipă suspendată în eternitate, lumea dispăru

şi mama veni la ea, cu zâmbetul ei unic, dându-i un ghiont cu şoldul şi spunându-i: „Dansează, fetiţa mea".

Când Leni privi din nou, bărcile păreau nişte pete de culoare pe fundalul lumii verzi-albăstrui.

Deschise borcanul şi vărsă conţinutul încet peste apă.

– Te iubesc, mamă, spuse Leni, simţind cum pierderea se încrustează adânc în sufletul ei, devenind parte din ea, la fel ca iubirea. Ele două fuseseră mai mult decât cele mai bune prietene; fuseseră aliate. Mama o numise pe Leni marea dragoste a vieţii ei, iar Leni crezuse întotdeauna că probabil aşa stăteau lucrurile între părinţi şi copii. Îşi aminti ceva ce îi spusese mama cândva: „Dragostea nu păleşte şi nu moare, fetiţa mea". Vorbise despre Matthew şi despre tristeţe, dar se potrivea perfect pentru relaţia dintre mame şi copiii lor.

Această dragoste pe care o simţea ea pentru mama ei, pentru fiul ei, pentru Matthew şi pentru toţi oamenii care o înconjurau era un lucru durabil, incomensurabil precum acel ţinut, statornic precum marea. Mai puternic decât timpul însuşi.

Leni se aplecă şi aruncă vreo câteva flori de pufuliţă roz-aprins pe un val domol, privindu-le cum plutesc către ţărm. Ştia că de acum înainte, avea să simtă mângâierea mamei cu fiecare adiere de vânt, să-i audă vocea în sunetul fluxului. Uneori, culesul fructelor de pădure sau coptul pâinii, sau chiar mirosul cafelei aveau să îi aducă lacrimi în ochi. Tot restul vieţii avea să ridice privirea spre văzduhul nemărginit al Alaskăi şi să spună: „Bună, mamă", şi să evoce amintiri.

– Te voi iubi mereu, murmură ea în vânt. Mereu.

ALASKA MEA
4 iulie 2009
de Lenora Allbright Walker

Dacă mi-aţi fi spus, pe când eram copil, că într-o bună zi va veni la mine reprezentantul unui ziar ca să discutăm despre Alaska, la cea de-a cincizecea aniversare a existenţei sale ca stat, aş fi râs. Cine s-ar fi gândit că fotografiile mele vor însemna atât de mult pentru atâţia oameni? Sau că eu voi face o fotografie a petei de petrol în cazul Exxon Valdez, care îmi va schimba viaţa, care va ajunge titlu pe coperta unei reviste?

De fapt, soțul meu este cel cu care ar trebui să stați de vorbă. El a trecut prin toate provocările pe care le are de oferit acest stat și este încă în viață. Este ca unul dintre acei copaci care cresc pe o stâncă din granit pur. În bătaia vântului, a ninsorii și a viscolelor, ar trebui să fie doborâți la pământ, dar nu se întâmplă asta. Înfruntă cu încăpățânare toate intemperiile și rămân falnici. Prosperă.

Eu sunt doar o soție și o mamă oarecare din Alaska, care se mândrește înainte de toate cu copiii pe care i-a crescut și cu viața pe care a reușit, cumva, să o stoarcă din acest ținut neîndurător. Dar la fel ca toate poveștile femeilor, și a mea are profunzimi mai adânci decât ar părea.

Familia soțului meu este practic o familie regală a acestui ținut. Bunicii lui și-au întemeiat o viață în sălbăticia îndepărtată doar cu o secure și un vis. Chintesența pionierilor americani, ei au creat o fermă întinsă pe sute de acri și au pus temeliile unui oraș unde s-au stabilit. Copiii mei, MJ, Kenai și Cora, sunt a patra generație care crește pe acest tărâm.

Familia mea a fost diferită. Noi am venit în Alaska în anii șaptezeci. Erau vremuri tulburi, frământate de proteste, marșuri, atentate cu bombe, răpiri de persoane. Tinere erau răpite din campusurile universităților. Războiul din Vietnam scindase țara.

Noi am venit în Alaska pentru a fugi de acea lume. Asemenea multor înaintași ai noștri, dar și urmași, am venit nepregătiți. Nu am avut destulă hrană, provizii sau bani. Nu ne pricepeam aproape la nimic. Ne-am mutat într-o cabană dintr-o regiune îndepărtată a peninsulei Kenai și am aflat rapid că nu știam destule. Până și mașina noastră – un microbuz VW – era total neadecvată.

Cineva mi-a spus că Alaska nu creează caractere; le scoate la iveală.

Tristul adevăr este că bezna din Alaska a scos la iveală bezna din sufletul tatălui meu.

El a fost veteran al Războiului din Vietnam, prizonier de război. Pe atunci nu am știut ce însemna acest lucru. Acum, știm. În lumea noastră luminată, știm cum să ajutăm oameni ca tatăl meu. Înțelegem modalitățile prin care putem pătrunde până și în cele mai îndărătnice minți. Atunci, nu a existat ajutor. Și nu a existat cine știe ce ajutor nici pentru o femeie care a fost victima lui.

Alaska – bezna, frigul, izolarea – a pătruns în tatăl meu într-un mod cumplit, transformându-l într-una din multele bestii care populează acest stat.

Dar noi nu am ştiut asta la început. Cum am fi putut şti? Noi am visat, ca mulţi alţii, şi ne-am plănuit traseul, ne-am lipit cu bandă adezivă de microbuz bannerul pe care scria ALASKA SAU NIMIC şi am pornit spre nord, nepregătiţi.

Acest stat, acest loc, nu seamănă cu nici un altul. Este frumuseţe şi groază; salvator şi distrugător. Aici, unde supravieţuirea este o decizie pe care trebuie să o iei permanent, în cel mai sălbatic loc al Americii, la marginea civilizaţiei, unde apa în toate formele ei te poate ucide, înveţi cine eşti. Nu cine visezi să fii, nu cine ţi-ai imaginat că erai, nu cine ai fost crescut să fii. Toate acestea dispar în lunile de beznă şi geruri crâncene, când chiciura de la ferestre te împiedică să vezi afară, iar lumea devine foarte mică, şi tu dai piept cu adevărul existenţei tale. Afli de ce eşti în stare pentru a supravieţui.

Această lecţie, această revelaţie, aşa cum mi-a spus mie mama odată despre iubire, este darul măreţ şi cumplit al Alaskăi. Cei ce vin aici doar pentru frumuseţe sau pentru o viaţă imaginară sau cei ce caută siguranţă vor eşua.

În nemărginirea acestei sălbăticii imprevizibile, fie vei scoate ce este mai bun în tine şi vei înflori, fie vei fugi mâncând pământul, urlând, de întuneric, de frig şi de greutăţi. Nu există cale de mijloc, nici vreun loc sigur; nu aici, în Nemărginita Pustietate.

Pentru noi, cei câţiva, cei fermi, cei puternici, cei visători, Alaska este acasă, mereu şi pentru eternitate, cântecul pe care îl auzi când lumea este încremenită. Fie aparţii locului acestuia, tu însuţi sălbatic şi de neîmblânzit, fie nu.

Eu aparţin.

Mulțumiri

Eu mă trag dintr-o familie de numeroși aventurieri. Bunicul meu a părăsit Țara Galilor la paisprezece ani pentru a deveni cowboy în Canada. Tatăl meu și-a petrecut viața căutând extraordinarul, ascunsul, neobișnuitul. El merge acolo unde majoritatea oamenilor doar își imaginează să meargă.

În 1968, tatălui meu i s-a părut că statul California se aglomerează prea mult. El și mama au decis să facă ceva în acest sens. Ne-au urcat pe toți (trei copii mici – și doi dintre prietenii noștri – și câinele familiei) într-un microbuz VW. În arșița verii, am pornit la drum. Am făcut turul Americii, străbătând mai bine de zece state – căutând un loc unde să ne stabilim. Am găsit acel loc în frumusețea verde și albastră a Pacificului de Nord-Vest.

Peste ani, tatăl meu a pornit din nou în căutarea aventurii. A descoperit-o în Alaska, pe țărmurile magnificului râu Kenai. Acolo, părinții mei le-au cunoscut pe localnicele Laura și Kathy Pedersen, mamă și fiică, care aveau de ani de zile o stațiune pe acea fâșie unică de teren de pe malul râului. La începutul anilor optzeci, aceste două familii de pionieri s-au reunit și au deschis o companie care avea să devină cunoscută sub denumirea de Great Alaska Adventure Lodge. Trei generații din familia mea au muncit la parcul de distracții. Cu toții ne-am îndrăgostit de Ultima Frontieră.

Aș vrea să le mulțumesc familiei John – Laurence, Sharon, Debbie, Kent și Julie – și lui Kathy Pedersen Haley pentru entuziasmul lor fără margini și pentru viziunea avută în crearea unui loc atât de magic.

Aș mai dori să le mulțumesc lui Kathy Pedersen Haley și Anitei Merkes pentru cunoștințele lor și pentru ajutorul editorial acordat pentru reconstituirea lumii localnicilor din Alaska și din golful Kachemak în anii șaptezeci și optzeci. Cunoștințele și susținerea acordate de voi pentru acest proiect au însemnat enorm pentru mine. Eventualele greșeli, dacă mai există, îmi aparțin, desigur.

De asemenea, fratelui meu, Kent – alt aventurier –, care a răspuns unui tir nesfârșit de întrebări bizare despre Alaska venite din partea mea. Tu ești, ca întotdeauna, un star rock.

Mulțumiri lui Carl și lui Kirsten Dixon, și fabuloasei echipe de la Tutka Bay Lodge on Kachemak Bay, pentru că m-au primit cu brațele deschise în minunatul lor colț de lume.

Aș dori, de asemenea, să aduc mulțumiri câtorva oameni speciali al căror ajutor a fost incomensurabil la nașterea acestui roman, mai ales în momentele cele mai grele, când eram pe punctul să renunț. Genialului meu redactor Jennifer Enderlin, care a așteptat răbdătoare, mi-a dat sfaturi când am avut nevoie, după care a mai așteptat răbdătoare încă un timp. Sunt atât de recunoscătoare pentru timpul suplimentar acordat și pentru sprijinul tău. Mulțumiri lui Jill Marie Landis și lui Jill Barnett, care m-au încurajat când am avut cea mai mare nevoie; lui Ann Patty, care m-a învățat să am încredere în mine; lui Andrea Cirillo și lui Megan Chance, care îmi sunt mereu alături; și lui Kim Fisk, care a crezut de la bun început în această poveste și în plasarea ei în Alaska, și căreia nu i-a fost niciodată teamă să mă susțină în acest demers.

Mulțumiri lui Tucker, Sara, Kaylee și Braden. Voi ați extins granițele iubirii pentru mine și mi-ați oferit o nouă lume în mijlocul vieții mele.

Și, în sfârșit, celui care îmi este soț de treizeci de ani, Benjamin. Am fost parteneri în povestea asta cu scrisul de la bun început, și nimic din toate astea nu ar fi fost posibil fără dragostea și sprijinul tău. Să mă îndrăgostesc de tine a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată.

În colecția Blue MOON au apărut:

Jojo Moyes, *Ultima scrisoare de dragoste*

Danielle Steel, *Învingătorii*

Elin Hilderbrand, *Zvonul*

Jacqueline Susann, *Valea păpușilor*

Tatiana de Rosnay, *Se numea Sarah*

Jojo Moyes, *Înainte să te cunosc*

Nora Roberts, *Obsesia*

Jojo Moyes, *Fata pe care ai lăsat-o în urmă*

Danielle Steel, *Daruri de preț*

Danielle Steel, *Sub acoperire*

Kristin Hannah, *Privighetoarea*

Jojo Moyes, *După ce te-am pierdut*

Danielle Steel, *O viață perfectă*

Danielle Steel, *Jocuri de putere*

Martha Hall Kelly, *Când înflorește liliacul*

Danielle Steel, *Fiul risipitor*

Danielle Steel, *Aripile destinului*

Kristin Hannah, *A doua șansă*

Barbara Taylor Bradford, *Cavendon Hall*

Jojo Moyes, *Un bărbat și o femeie*

Jodi Picoult, *Pactul*

Nora Roberts, *Secrete și minciuni*

Jojo Moyes, *În căutarea unui destin*

Tracy Brogan, *Nebunie de-o vară*

Jojo Moyes, *Silver Bay*

Danielle Steel, *Moștenirea secretă*

Danielle Steel, *Blue*

Margaret Mitchell, *Pe aripile vântului* (vol. I-III)

Kristin Hannah, *Aleea cu licurici*

Tatiana de Rosnay, *Vieți secrete*

Jojo Moyes, *Eu, și totuși alta*

Lucinda Riley, *Secretul Helenei*

P.Z. Reizin, *Algoritmul fericirii*

Lucinda Riley, *Trandafirul nopții*

Gill Paul, *Soția secretă*

Jojo Moyes, *Un bilet pentru Paris*

J.P. Monninger, *Harta care mă duce la tine*

Kristin Hannah, *Un nou început*

În colecția Buzz BOOKS
au apărut:

Celeste Ng, *Tot ce nu ți-am spus*
L.S. Hilton, *Maestra*
Jonathan Dee, *Privilegiații*
Emma Healey, *Elizabeth a dispărut*
Peter Swanson, *Cei care merită să moară*
Fiona Barton, *Văduva*
Carla Guelfenbein, *Cu tine în depărtare*
Carla Guelfenbein, *Restul e tăcere*
Austin Wright, *Tony și Susan*
Martin Suter, *Maestrul bucătar*
J.P. Delaney, *Fata dinainte*
Patricia Highsmith, *Carol*
Alexandra Oliva, *Supraviețuitoarea*
Charles Belfoure, *Arhitectul parizian*
Ottessa Moshfegh, *Eileen*
Elan Mastai, *Omul care a cucerit timpul*
Carla Guelfenbein, *Femeia vieții mele*
L.S. Hilton, *Domina*
Susanna Tamaro, *Mergi unde te poartă inima*
Agatha Christie, *Crima din Orient Express*
Sana Krasikov, *Patrioții*
Celeste Ng, *Mici focuri pretutindeni*
Darcey Bell, *O mică favoare*
Fiona Barton, *Copilul*

Michel Faber, *Cartea Lucrurilor Noi și Ciudate*
Maria Semple, *Unde ai dispărut, Bernadette?*
Tim Johnston, *Coborârea*
Susanna Tamaro, *Ascultă glasul meu*
Matthew FitzSimmons, *Dispariția*
A.J. Finn, *Femeia de la fereastră*
Jonas Bonnier, *Jaf cu elicopterul*
Aimee Molloy, *O mamă perfectă*
Greer Hendricks, Sarah Pekkanen, *Soția dintre noi*
Niklas Natt och Dag, *1793. În umbra morții*
Donna Tartt, *Sticletele*
Linda La Plante, *Văduve*

În colecția Clasici Litera
au apărut:

Alice Munro, *Prea multă fericire*
Alice Munro, *Fugara*
Donna Tartt, *Sticletele*
Richard Flanagan, *O cale îngustă spre nordul îndepărtat*
Karl Ove Knausgård, *Lupta mea* (vol. I)
Richard Flanagan, *Să bați din palme cu o singură mână*
Karl Ove Knausgård, *Lupta mea* (vol. II)
Svetlana Aleksievici, *Războiul nu are chip de femeie*
Svetlana Aleksievici, *Ultimii martori*
Svetlana Aleksievici, *Soldații de zinc*
E.L. Doctorow, *Billy Bathgate*
Richard Yates, *Revolutionary Road*
Karl Ove Knausgård, *Lupta mea* (vol. III)
J.P. Donleavy, *Roșcovanul*
Elizabeth Strout, *Frații Burgess*
E.L. Doctorow, *Ragtime*
Marlon James, *Scurtă istorie a șapte crime*
Richard Yates, *Parada de Paște*
Hanya Yanagihara, *O viață măruntă*
William Saroyan, *Ce-am mai râs! O poveste serioasă*
Alice Munro, *Dragă viață*
Alice Munro, *Ură, prietenie, dragoste, căsătorie*
Elizabeth Strout, *Numele meu este Lucy Barton*
Paul Beatty, *Io contra Statele Unite ale Americii*

Karl Ove Knausgård, *Lupta mea* (vol. IV)
F.M. Dostoievski, *Crimă și pedeapsă*
F.M. Dostoievski, *Idiotul*
Sebastian Faulks, *Acolo unde îmi bate inima*
Marilynne Robinson, *Acasă*
Richard Flanagan, *Moartea unei călăuze pe râu*
William Saroyan, *Tânărul neînfricat de la trapezul zburător și alte povestiri*
Karl Ove Knausgård, *Lupta mea* (vol. V)
Alan Hollinghurst, *Linia frumuseții*
Marilynne Robinson, *Lila*
Graham Swift, *De Ziua Mamei. O poveste de iubire*
Sebastian Barry, *Zile fără sfârșit*
Jan Guillou, *Răul*
Yaa Gyasi, *Drumul spre casă*
Saul Bellow, *Omul suspendat*
Éric Vuillard, *Ordinea de zi*
Deborah Levy, *Lapte fierbinte*
Pier Paolo Pasolini, *Băieții străzii*
Domenico Starnone, *Noduri*
Édouard Louis, *Sfârșitul lui Eddy Bellegueule*
Richard Flanagan, *Persoana întâi*
Ali Smith, *Toamna*

va apărea:
Karl Ove Knausgård, *Lupta mea* (vol. VI)

Carte Pentru Toți

1. Mihai Eminescu, *Poezii*
2. I.L. Caragiale, *Momente și schițe*
3. Ion Creangă, *Amintiri din copilărie. Povești, povestiri*
4. Ioan Slavici, *Moara cu noroc*
5. I.S. Turgheniev, *Părinți și copii*
6. Cella Serghi, *Cartea Mironei*
7. A.P. Cehov, *Doamna cu cățelul*
8. Mircea Eliade, *La țigănci. Pe strada Mântuleasa*
9. Mark Twain, *Jurnalul lui Adam și al Evei*
10. Liviu Rebreanu, *Pădurea spânzuraților*
11. Ion Marin Sadoveanu, *Sfârșit de veac în București*
12. Jerome K. Jerome, *Gândurile trândave ale unui pierde-vară*
13. G.M. Zamfirescu, *Maidanul cu dragoste*
14. F.M. Dostoievski, *Oameni sărmani*
15. Zaharia Stancu, *Șatra*
16. James Joyce, *Portret al artistului la tinerețe*
17. Cezar Petrescu, *Dumineca Orbului*
18. Mihail Bulgakov, *Maestrul și Margareta*
19. Fănuș Neagu, *Frumoșii nebuni ai marilor orașe*
20. F.M. Dostoievski, *Amintiri din Casa morților*
21. Zaharia Stancu, *Ce mult te-am iubit*
22. Oscar Wilde, *Portretul lui Dorian Gray*
23. Mateiu I. Caragiale, *Craii de Curtea-Veche*
24. Mihai Eminescu, *Proză*

25. Franz Kafka, *America*
26. George Bacovia, *Plumb*
27. Alice Munro, *Dragă viață*
28. James Joyes, *Oameni din Dublin*
29. Lev Tolstoi, *Învierea*
30. Graham Greene, *Al zecelea om*
31. Stendhal, *Mănăstirea din Parma*
32. Alice Munro, *Ură, prietenie, dragoste, căsătorie*
33. Edith Wharton, *Casa veseliei*
34. Joseph Conrad, *Lord Jim*
35. Graham Greene, *Americanul liniștit*
36. Iris Murdoch, *Clopotul*
37. Gustave Flaubert, *Doamna Bovary*
38. Lev Tolstoi, *Sonata Kreutzer și alte povestiri*
39. Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*
40. Cella Serghi, *Pânza de păianjen*
41. Robert D. Kaplan, *Răzbunarea geografiei. Ce ne spune harta despre conflictele viitoare și lupta împotriva destinului*
42. Michael Bar-Zohar, Nissim Mishal, *Mossad. Istoria sângeroasă a spionajului israelian*
43. Michael Neiberg, *Potsdam. Sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial și refacerea Europei*
44. Dr. Gayatri Devi, *Calm. Cum să-ți găsești liniștea într-o lume stresantă și agitată*
45. Edith Wharton, *Rivalitate*

46. Alice Munro, *Fugara*
47. Charlotte Brontë, *Jane Eyre*
48. Svetlana Aleksievici, *Războiul nu are chip de femeie*
49. Saul Bellow, *Aventurile lui Augie March*
50. D.H. Lawrence, *Amantul doamnei Chatterley*
51. Charles Dickens, *Marile speranțe*
52. Christopher Hitchens, *Dumnezeu nu este mare*
53. Saul Bellow, *Darul lui Humboldt*
54. Graham Greene, *Miezul lucrurilor*
55. Tim Weiner, *CIA – O istorie secretă*
56. Malcolm Lowry, *Sub vulcan*
57. Daron Acemoglu, *De ce eșuează națiunile*
58. F. Scott Fitzgerald, *Marele Gatsby*
59. Stendhal, *Roșu și Negru*
60. Iris Murdoch, *Marea, marea*

Alaska, 1974.
Imprevizibilă. Necruțătoare. Neîmblânzită.
Pentru o familie aflată în criză,
este proba de supraviețuire supremă.

Leni, fiica adolescentă a soților Ernt și Cora Allbright, prinsă în relația pasională și furtunoasă dintre părinții ei, îndrăznește să spere că un nou cămin în Alaska va aduce cu sine un viitor mai bun pentru familia sa. Mama ei va face orice pentru bărbatul pe care îl iubește, chiar dacă asta înseamnă să-l urmeze în necunoscut.

La început, Alaska pare să fie răspunsul la problemele lor. Zilele lungi, însorite și generozitatea localnicilor suplinesc lipsa de experiență și de resurse a familiei. Dar, pe măsură ce se apropie iarna și întunericul coboară peste Alaska, familia începe să se destrame. Leni îl întâlnește însă pe Matthew, iar acesta – grijuliu, bun, curajos – o face să creadă în posibilitatea unei vieți mai bune…

Un nou început este o poveste îndrăzneață și emoționantă despre dragoste și pierdere, despre lupta pentru supraviețuire și sălbăticia care sălășluiește nu doar în natură, ci și în ființa umană.

„Am adorat această carte și, mai mult decât atât, am devenit obsedată de ea. N-am putut să respir sau să mă mișc până nu am ajuns la final. Nu știu să fie vreo carte care să mă fi înfuriat, să mă fi entuziasmat sau să mă fi emoționat într-atât, adesea pe parcursul aceluiași capitol. Personajele sunt fragile și vulnerabile, puternice și naive, iar Hannah ne oferă o lecție magistrală despre felul în care dragostea ne poate salva și ne poate distruge."
Karen Swan

„O adevărată epopee."
The Washington Post

„Încântătoare."
The New York Times

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3329-3

eBook
disponibil